

**Károli Gáspár Református Egyetem**  
**Állam-és Jogtudományi Doktori Iskola**  
Doktori Iskola vezetője: Prof. Dr. Jakab Éva

**A szerződési szabadság érvényesülése a munkaviszonyban**  
PhD értekezés

Készítette: dr. Tóth Kristóf  
Témavezető: Prof. Dr. Kun Attila

Budapest  
2025

## TÉMAVEZETŐI AJÁNLÁS

### **Dr. Tóth Kristóf „A szerződési szabadság érvényesülése a munkaviszonyban” című PhD értekezéséhez**

Alulírott Prof. Dr. Kun Attila Dr. Tóth Kristóf doktorjelölt doktori témavezetőjeként az alábbi nyilatkozatot teszem a jelölt nyilvános vitára benyújtott értekezésére vonatkozóan.

Az Mt. (2012. évi I. törvény a munka törvénykönyvéről) indokolása leszögezte a következőket: „A törvény a munkaviszonyra vonatkozó szabályok rendszerében alapvetően új jogpolitikai célkitűzést követ. Ez akként foglалható össze, hogy – a hatályos Mt. megoldásához képest – jelentősen bővíteni kívánja az ún. kontraktuális alapú szabályozás szerepét, az individuális és a kollektív autonómia lehetőségeit, azaz a munkaviszonyban álló felek és a kollektív munkajogi jogalanyok megállapodásainak szabályozó szerepét.” E kontextus tükrében nem igényel különösebb magyarázatot, hogy a Szerző témaválasztása („A szerződési szabadság érvényesülése a munkaviszonyban”) mennyire időszerű és releváns. Ezt támasztja alá az is, hogy a nemzetközi tudományos diskurzusban is mind nagyobb hangsúlyt kap a munkaszerződés „szabadságának”, szabályozási mozgásterének kérdésköre, illetve az a dilemma, hogy a munkaszerződés adott esetben mennyiben „ronthatja le” a munkajogi normákat (jogsabályi és kollektív szerződéses kereteket). Ez az ún. non-waivability problémaköre (lásd Guy Davidov tárgyban munkásságát például: Guy Davidov, Nonwaivability in Labour Law, Oxford Journal of Legal Studies, <https://doi.org/10.1093/ojls/gqaa016>). Mindez végső soron olyan alapkérdésekre vezet vissza, hogy a klasszikus magánjogi elvek mennyiben és miként érvényesülhetnek a közjog és magánjog határán „táncoló”, vegyes szakjog természetű munkajogban. Mindezt egybevetve, a témaválasztás mind dogmatikai, mind gyakorlati, illetve mind hazai, mind nemzetközi viszonylatban kiemelkedően jól fókuszált.

Általánosságban véve tehát úgy ítélem meg, hogy Dr. Tóth Kristóf doktori értekezése egy aktuális, fontos, a munkajogtudományi diskurzusban – mind magyar, mind nemzetközi szinten egyaránt – releváns témát dolgozott ki. A kidolgozás módszertana és szemlélete színvonalas, a Szerző által elvégzett elemzés pedig megalapozott és előremutató. A dolgozat formai szempontból megfelelő, logikusan szerkesztett, átlátható. A Szerző érvelése jól követhető. A dolgozat bibliográfiája és hivatkozási apparátusa impresszív. A dolgozathoz hasonló tematikájú mű – kiemelt gyakorlati fontossága és egyben „klasszikus” volta ellenére – még (tudomásom szerint) nem készült a hazai munkajogtudományban, amit önmagában nagy értéknek vélek

(hiszen számos olyan témát lehetne említeni egyébként, amelyek mintegy „slágerré” váltak a közelmúlt munkajogi tárgyú PhD-projektjeiben).

Nézetem szerint a mű – a Doktori Iskola szabályzatával összhangban – maradéktalanul megfelel a doktori értekezéssel szemben támasztott szakmai és formai kritériumoknak.

A dolgozat legfőbb erényeinek a következőket tartom:

- Egyedi fókusz: az individuális autonómia lehetőségei a munkaviszonyban (kellő arányérzékkel – feszesen, de nem mesterkélten – lehatárolva a gyakrabban elemzett kollektív autonómiától).
- Jól tartja a Szerző az egyensúlyt a hagyományos magánjogi (lásd szerződési szabadság) és munkajogi dogmák (lásd: kedvezőbbesség elve) és a modern kihívások, trendek (lásd: flexicurity, modern szerződéses elméletek stb.) keresztmetszetében.
- Fontosnak és igényesnek vélem a téma alapos (1) dogmatikai (lásd: magánjogi és alkotmányjogi vonatkozások), (2) magyar munkajogtörténeti és (3) – kitekintés jelleggel – gazdaságpolitikai megalapozását, keretezését.
- Jól ötvözi a Szerző és a dolgozat az elméleti, dogmatikai igényességet, mélységet a gyakorlati fókuszú konkrét jogi elemzésekkel, voltaképpen az elemzés így szépen integrálja az univerzális érvényű „általános” részeket (dogmatikai igényű és nemzetközileg is releváns megállapításokkal), illetve a hazai joggyakorlat számára is kézzelfoghatóan releváns, gyakorlatias módszertanon nyugvó „különös” részeket.
- Célravezetőnek tartom, hogy az alapos elméleti háttér után a hatályos Mt. releváns jogintézményeinek szinte teljességre törekvő, dogmatikailag igényes (és egyben gyakorlati szempontból is releváns) elemzésére is sor kerül a konkrét téma (individuális autonómia határai) tükrében.
- Kifejezetten előremutatónak és egyedinek vélem a munkaszerződés egyes modern elméleteinek (lásd: pszichológiai szerződés, relational contract, personal employment contract) elemzését és azok „applikálását” a szerződési szabadság trendjeinek alakulására vonatkozóan.
- A nemzetközi kitekintések fókuszát jól megválasztottnak ítélem: szó esik a magyar munkajog kapcsán megkerülhetetlen német hagyományról, de a modernebb angolszász szemlélet is „beszűrődik” (különösen Davidov tárgyban munkáinak értő és kreatív hasznosításán keresztül), illetve kimondottan releváns a V4-országok kiválasztása fókuszáltabb összehasonlító elemzésre.

- Összességében a Doktorjelölt jó arányérzővel – egyfajta szintetizáló szemlélettel – találta meg elemzésének egyéni karakterű irányát.
- Módszertani szempontból határozottan hasznosnak vélem az egyes fejezetek végén artikulált részkonklúziókat.

A dolgozat a tudományos diskurzusban markánsan jelenlévő, mondhatni „érzékeny”, polarizáló témát érint, így természetesen „nyitott” arra, hogy szakmai viták tárgya legyen. A magam részéről bizonyos vagyok abban, hogy erre a dolgozat kifejezetten alkalmas, márpedig egy tudományos munkánál a viták generálása tulajdonképpen alapvető elvárás, és minőségjelző kell, hogy legyen. Bízom abban és hiszem, hogy a dolgozat logikája mentén tér nyílik a konstruktív és „friss” szakmai vitákra, amely segítheti a Szerzőt is további kutatásai során. Magam is látok még témavezetőként olyan pontokat, lehetőségeket, ahol a kutatás (és az esetlegesen publikálandó monográfia) még továbbfejleszthető, továbbfejlesztendő (például és különösen: indokolt lenne az egyes szerkezeti egységek, fejezetek jobb „szervesülése”, kevésbé mozaikos illesztése, különösen például az egyes szerződéses elméletek szervezesebb integrálása az elemzésekbe; a hatályos Mt. „joglerontást”, hátrányos munkaszerződéses eltérést lehetővé tevő szabályainak lehetőleg teljes(ebb), itt-ott elmélyültebb elemzése; a konklúziók kontúrosabb megfogalmazása; esetleg tágabb nemzetközi kitekintés stb.). Mindemellert bizonyos vagyok abban, hogy a felkért szakértő bírálók – és a nyilvános vita szakmai közössége – is további értékes meglátásokkal, javaslatokkal tudják orientálni majd a Szerzőt munkája véglegzésében, illetve későbbi kutatási céltelezésében.

Ki kell emelni, hogy meglátásom szerint a Jelölt jól megfontolta és – a szerzői szabadság filterén átszűrve – kellően integrálta az egyébként kifejezetten színvonalas, konstruktív tudományos diskurzust generáló műhelyvitán megfogalmazott előbírálói és egyéb javaslatokat. Ez – egyebek mellett – a következő pontokon látszik markánsan: kibővített és némileg átstrukturált módszertani részt; több egyéni vélemény; a téma gazdasági, gazdaságpolitikai, versenyképességi kontextusáról szóló új alfejezet (mely szempont a műhelyvitán több irányból is határozottan felmerült és ezekre a Szerző érdemben reagál, természetes korlátként tiszteletben tartva azt, hogy ez egy jogi, nem pedig közgazdaságtani dolgozat).

*Összegezve:* a dolgozat egy klasszikus, ám napjainkban (lásd: Mt.) különösen aktuális munkajogi témában egyedien és jól megválasztott, sokszínű elemzési fókusszal, szakszerű stílusban megírt, kifejezetten innovatív igényű, alapos kutatási munkán (és kiváló gyakorlati érzéken) nyugvó igényes, érett doktori értekezés, amely hiánypótló jellegű. A dolgozat tematikájában, fókuszában jó kalibrált. A dolgozat következtetései érdemiek, vitára alkalmasak,

kiválóan megalapozzák a további lehetséges kutatásokat (akár a Szerző, akár a szakma részéről).

A fentiekre figyelemmel, a doktorjelölt témavezetőjeként a művet a doktori nyilvános vitán történő megvitatásra okvetlenül alkalmasnak vélem és azt feltétlenül javaslom, annak eredménye tükrében pedig javaslom a doktori cím adományozását a Jelölt részére.

Budapest, 2025. 07. 01.



.....

Prof. Dr. Kun Attila

Egyetemi tanár, Tanszékvezető,  
Károli Gáspár Református Egyetem ÁJK,  
Magánjogi Tudományok Intézete,  
Munkajogi és Szociális Jogi Tanszék

## Tartalomjegyzék

<b>Témavezetői Ajánlás .....</b>	<b>1</b>
<b>Bevezető.....</b>	<b>11</b>
<b>1. Az értekezés tárgya .....</b>	<b>11</b>
<b>2. Az értekezés szerkezete, a kutatás módszerei és céljai .....</b>	<b>14</b>
<b>I. A szerződési szabadság különböző aspektusai .....</b>	<b>16</b>
<b>1. A szerződési szabadság alkotmányjogi megítélése .....</b>	<b>17</b>
1.1. A szerződési szabadság korlátozhatóságának mércéje az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján.....	20
<b>2. A szerződési szabadság munkaviszonyban történő korlátozásának indokai .....</b>	<b>21</b>
2.1. Az alá-fölérendeltségi viszony és a munkavállalói hozzájárulás önkéntességének dilemmája .....	22
2.1.1. A függő munka magyarázatára vonatkozó elméletek .....	22
2.1.2. Az eltérő alkupozíció jellemzői és következményei .....	25
2.2. A szerződési szabadság korlátozásának paternalista indokai .....	28
<b>3. Részkonklúzió.....</b>	<b>31</b>
<b>II. A magyar munkajog történeti korszakai a szerződési szabadság tekintetében .....</b>	<b>32</b>
<b>1. A munkavégzés szabályozása a 19. század közepétől az első világháborúig .....</b>	<b>33</b>
<b>2. A munkavégzés szabályozása a két világháború között .....</b>	<b>36</b>
2.1. A munkabéri és szolgálati szerződés .....	37
2.1.1. A munkabéri és szolgálati szerződés fogalma.....	37
2.1.2. A szolgálati szerződés alakszerűsége és tartalma.....	39
<b>3. A szerződési szabadság érvényesülése a szocialista időszak munkajogában.....</b>	<b>41</b>
3.1. A polgári demokratikus fejlődési irány (rövid) korszaka .....	41
3.2. A fordulat időszaka.....	43
3.3. Az 1951. évi Mt. szabályozása .....	44
3.4. Az 1967. évi Mt. szabályozása .....	48
<b>4. Részkonklúzió.....</b>	<b>50</b>
<b>III. A kedvezőbbség elve a rendszerváltást követő magyar munkajogban.....</b>	<b>51</b>
<b>1. A munkavállaló javára való eltérés első megjelenése a magyar bírói gyakorlatban</b>	<b>52</b>
<b>2. A munkavállaló javára való eltérés az 1992. évi Mt. rendszerében .....</b>	<b>54</b>
2.1. Az új jogforrási rendszer kialakításának indokai .....	55

2.2. Az 1992. évi Mt. jogforrási rendszere .....	56
2.2.1. A kollektív szerződés és a munkaszerződés viszonya az 1992. évi Mt.-hez.....	56
2.2.2. A munkaszerződés viszonya a kollektív szerződéshez .....	57
<b>3. A munkavállaló javára való eltérés az Mt. rendszerében .....</b>	<b>57</b>
3.1. A munkaviszonyra vonatkozó szabályok rendszere és a kollektív szerződés szabályozó szerepe .....	58
3.2. A munkaszerződés szabályozó szerepe .....	59
3.2.1. A jogszabálytól való eltéréssel összefüggő értelmezési dilemmák.....	60
3.3. Az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlítása mint a munkavállaló javára való eltérés értékelését segítő szabály .....	62
3.4. A jóerkölcsbe ütközés mint a kedvezőbbség elvének korlátja .....	65
3.4.1. A jóerkölcsbe ütközés fogalma .....	66
3.4.2. A kirívóan kedvező munkaszerződéses kikötés jóerkölcsbe ütközése.....	68
<b>4. Részkonklúzió.....</b>	<b>71</b>
<b>IV. Az individuális autonómia a hatályos magyar munkajogban .....</b>	<b>72</b>
<b>1. Az individuális autonómia bővítésének jogpolitikai indokai .....</b>	<b>72</b>
1.1. A „flexicurity” koncepciója mint az Mt.-vel elérni kívánt szabályozási reform alappillére .....	72
1.2. A munkajog „rugalmasítása” a munkajogi jogforrási rendszer átalakítása által ...	74
1.3. A munkajog rugalmasításával összefüggő gazdasági hatások eltérő megítélése ..	76
<b>2. A joglerontás feltételei .....</b>	<b>79</b>
<b>3. Esettanulmányok.....</b>	<b>81</b>
3.1. A munkavégzéshez szükséges feltételek munkavállaló általi biztosítása .....	82
3.1.1. A munkavégzés személyi feltételei .....	83
3.1.2. A munkavégzés tárgyi (dologi) feltételei .....	83
3.1.2.1. A munka irányítása, a szükséges tájékoztatás megadása és képzés biztosítása .....	83
3.1.2.2. Egyéni védőeszköz.....	85
3.1.2.3. Munkahely és munkaeszköz .....	86
3.1.2.4. A „Bring Your Own Device” gyakorlat.....	88
3.1.3. Részkonklúzió .....	90
3.2. Hátrányos jogkövetkezmények a munkavállalói vétkes kötelezettségszegésért ...	91
3.2.1. A hátrányos jogkövetkezmény lehetséges jogalapjának bővítésével összefüggő dilemmák.....	92

3.2.2. Eltérés kollektív szerződéssel és munkaszerződéssel a hátrányos jogkövetkezmény jogalapi szabályától .....	93
3.2.3. Az eljárási szabályok jogalkotó általi megkövetelésének hiánya .....	94
3.2.4. Az érvényesen kiköthető hátrányos jogkövetkezmények köre .....	95
3.2.5. Részkonklúzió .....	98
3.3. A felek megállapodásának szabályozási mozgástere az Mt.-ben rögzített bérpótlékok tekintetében.....	99
3.3.1. A bérpótlékok közös jellemzője és lehetséges számítási alapjuk.....	100
3.3.2. A bérpótlék „alapbéresítése” .....	102
3.3.3. Átalány megállapítása .....	103
3.3.4. Részkonklúzió .....	104
3.4. Az önként vállalt túlmunka.....	105
3.4.1. Az önként vállalt túlmunka jogalapjával összefüggő dilemmák.....	106
3.4.2. A kollektív szerződés szabályozási lehetőségei az önként vállalt túlmunka kapcsán .....	108
3.4.2.1. Az önként vállalt túlmunka lehetőségének kizárása .....	108
3.4.2.2. Garanciális szabályok megállapítása .....	109
A) Az önként vállalt túlmunka díjazása .....	110
B) Az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás felmondása .....	111
3.4.3. Részkonklúzió .....	113
<b>4. Részkonklúzió.....</b>	<b>113</b>
<b>V. Nemzetközi kitekintés .....</b>	<b>115</b>
<b>1. A kedvezőbbség elve a német munkajogban .....</b>	<b>116</b>
1.1. A német munkajogi jogforrási hierarchia .....	116
1.2. A német munkajogi jogforrási hierarchia rendező elvei.....	118
1.3. A kedvezőbbség megítélésének lehetséges módszerei a német jogirodalom és bírói gyakorlat alapján.....	120
<b>2. A kedvezőbbség elve a visegrádi országok munkajogában.....</b>	<b>123</b>
2.1. A kedvezőbbség elve a lengyel munkajogban.....	123
2.1.1. Történeti előzmények .....	123
2.1.2. A lengyel munkajogi jogforrások.....	124
2.1.3. A lengyel munkajogi jogforrási hierarchia rendező elve .....	125
2.1.4. A munkaszerződés szabályozó szerepe a lengyel munkajogban .....	127
2.2. A kedvezőbbség elve a szlovák és a cseh munkajogban .....	129

<b>3. Részkonklúzió.....</b>	<b>132</b>
<b>VI. A szerződési szabadság szélsőértékei .....</b>	<b>133</b>
<b>1. A szerződési szabadság érvényesülése a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszonyban .....</b>	<b>134</b>
1.1. A munkaviszony megszüntetésére vonatkozó szabályok.....	136
1.2. A munkaidőre vonatkozó szabályok.....	137
1.3. A köztulajdonban álló munkáltató vezetőjére vonatkozó szabályok.....	138
1.3.1. A vezetői munkabérre vonatkozó rendelkezések.....	138
1.3.2. Eltérés az Mt. 205. §-ától a vezető állású munkavállaló munkaszerződésével..	140
<b>2. A szerződési szabadság érvényesülése a vezető állású munkavállalói jogviszony tekintetében .....</b>	<b>141</b>
2.1. Eltérés az Mt. szabályaitól a rendszertani értelmezés alapján.....	142
2.1.1. Mentésülés a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség alól .....	142
2.1.2. A felmondási tilalmakra, valamint a munka- és pihenőidőre vonatkozó szabályok .....	144
2.1.3. A kollektív szerződés hatályának kizárása.....	145
2.1.4. Az alaphér szerződéses meghatározása.....	146
2.2. Eltérés az Mt. szabályaitól a jogelvek fényében történő értelmezés alapján.....	147
2.2.1. Az adott helyzetben általában elvárható magatartás és tájékoztatási kötelezettség .....	147
2.2.2. A jóhiszeműség és tisztesség, valamint a méltányos mérlegelés követelménye	148
2.3. A szerződési szabadság határai a bírói gyakorlat tükrében .....	149
2.3.1. A Kúria Mfv.I.10.530/2017. határozata .....	149
2.3.2. A Kúria Mfv.I.10.574/2017. határozata .....	150
2.3.3. A kúriai határozatok lehetséges értelmezései.....	151
<b>3. A szerződési szabadság érvényesülése a vírushelyzet alatt .....</b>	<b>153</b>
3.1. A vírushelyzet alatt alkalmazandó eltérő rendelkezések .....	154
3.2. A vírushelyzet alatt érvényesülő abszolút diszpozitivitás dilemmái .....	155
3.2.1. Az állásidő és az arra járó díjazás .....	156
3.2.2. A szabadság kiadása és kiadásának igénylése, a kötelező legkisebb munkabér és garantált bérminimum .....	157
3.2.3. A diszpozitivitással kapcsolatos további dilemmák.....	158
3.3. A 3326/2020. (VIII. 5.) AB végzés .....	159
<b>4. Részkonklúzió.....</b>	<b>160</b>

<b>VII. A munkaszerződés egy sajátos formája és a munkaszerződés értékelése egyes szerződéses elméletek fényében.....</b>	<b>162</b>
<b>1. A munkaszerződés mint általános szerződési feltétel .....</b>	<b>165</b>
1.1. Az ÁSZF fogalma és alkalmazhatósága a munkaviszonyban .....	165
1.2. Az ÁSZF szerződéses tartalomává válása.....	167
1.3. Az ÁSZF értelmezése .....	170
1.4. A tisztességtelen ÁSZF fogalma és lehetséges jogkövetkezményei a munkaviszonyban .....	171
1.5. A főszolgáltatást megállapító ÁSZF.....	174
<b>2. A munkaszerződés és a pszichológiai szerződés egyes kapcsolódási pontjai.....</b>	<b>175</b>
2.1. A pszichológiai szerződés fogalma .....	175
2.2. A pszichológiai szerződés elhatárolása a munkaszerződéstől .....	176
2.3. A pszichológiai szerződés egyes típusai.....	177
2.4. A jogi normák ismeretének hiányával összefüggő dilemmák .....	180
2.5. Az erkölcsi normák szerepe.....	181
2.5.1. „Promise Keeping”: az ígéret betartásának erkölcsi és munkajogi vonatkozásai .....	181
2.5.2. A méltányosság követelménye.....	183
2.6. A pszichológiai szerződés tartalma és annak megszegése .....	184
<b>3. A munkaszerződés értékelése a relational contract elmélet fényében .....</b>	<b>186</b>
3.1. A relational contract általános jellemzői .....	186
3.2. A munkaszerződés mint relational contract.....	188
3.2.1. A munkaszerződés relational contract-ként történő értékelése az amerikai jogirodalomban.....	188
3.2.2. A munkaszerződés relational contract-ként történő értékelése az angol jogirodalomban.....	191
3.2.3. A munkaszerződés relational contract-ként történő értékelése a magyar jogirodalomban.....	193
<b>4. A personal employment contract elmélet.....</b>	<b>195</b>
4.1. A modern munkavégzési formák minősítésével összefüggő dilemmák.....	195
4.2. A munkajogi szabályozás új alapokra helyezése: personal employment contract.....	197
4.3. A személyes munkavégzési viszonyok.....	198
4.4. A személyes munkaprofil .....	200

4.5. A magyar munkajogi szabályozás a personal employment contract elmélet fényében .....	201
<b>5. Részkonklúzió.....</b>	<b>203</b>
<b>VIII. Konklúzió.....</b>	<b>205</b>
<b>1. A szerződési szabadság munkaviszonyban történő korlátozásának dogmatikai, elvi indokai.....</b>	<b>205</b>
<b>2. A kedvezőbbség elvének történeti fejlődése és annak érvényesülése a hatályos magyar munkajogban.....</b>	<b>207</b>
<b>3. Az individuális autonómia bővítésével összefüggő dilemmák.....</b>	<b>212</b>
<b>4. A kedvezőbbség elve Németország és a visegrádi országok munkajogában .....</b>	<b>214</b>
<b>5. A szerződési szabadság szélsőértékei .....</b>	<b>216</b>
<b>6. A munkaszerződés ÁSZF-ként történő értelmezése és a munkaszerződés értékelése a „psychological contract”, a „relational contract”, és a „personal employment contract” elméletek fényében .....</b>	<b>218</b>
<b>Summary .....</b>	<b>225</b>
<b>Melléklet: Az Mt. (munkavállaló számára hátrányos eltérést engedő) diszpozitív jellegű rendelkezéseinek jegyzéke .....</b>	<b>228</b>
<b>Forrásjegyzék .....</b>	<b>233</b>
Felhasznált szakirodalom.....	233
Hivatkozott jogszabályok, indokolások .....	257
Bírósági döntések és egyéb testületek állásfoglalásai, véleményei .....	261
<b>A szerző publikációs jegyzéke .....</b>	<b>264</b>

## Bevezető

### 1. Az értekezés tárgya

A szerződési szabadság fogalma alapvetően kettős, polgári jogi és alkotmányjogi értelemben határozható meg.<sup>1</sup> A polgári jogi értelemben vett szerződési szabadság elve a magánautonómia elismerését jelenti a szerződések világában, amely arra utal, hogy a mellérendelt pozícióban lévő felek akarata jogi értelemben nincs megkötve.<sup>2</sup> Ezen elv alapján a konszenzust kialakító felek a jogviszonyukat „személyre szabottan” alakíthatják, az e köré keretet építő kontraktus szabályait nagyfokú szabadsággal formálhatják.<sup>3</sup> Ennek megfelelően, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) a diszpozitivitás főszabályáról rendelkezik, mely szerint a szerződő felek a jogaikat és kötelezettségeiket megállapító szerződési szabályoktól egyező akarattal eltérhetnek.<sup>4</sup>

Eltérően a polgári joghoz képest, az alkotmányjogi nézőpontból meghatározott szerződési szabadság olyan intézmény, amelynek konkrét megjelenési formája az állami beavatkozás terjedelmétől és intenzitásától függ.<sup>5</sup> Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a szerződési szabadság a piacgazdaság lényegi eleme, így az önálló alkotmányos jog, azonban nem minősül alapjognak.<sup>6</sup> Ebből következően, a szerződési szabadság alkotmányosan még lényegi tartalmát illetően is korlátozható, amennyiben a korlátozás végső eszközének fennállnak az alkotmányos indokai. Ezen feltétel akkor következik be, ha a korlátozásnak „ésszerű” oka van.<sup>7</sup> Ezen elv ésszerű okból történő korlátozása tipikusan a „szociálisan egyenlőtlen pozíciójú felek között létrejövő szerződések esetén” jelenik meg a legmarkánsabban, így például a munkaviszonyban.<sup>8</sup> Ugyanis az ilyen, a munkaviszonyra is

<sup>1</sup> Drinóczi Tímea: A szerződési szabadság – alkotmányjogi nézőpontból. *Cég és jog*, 4. évf., 2002/9. 18. [a továbbiakban: Drinóczi (2002)].

<sup>2</sup> Török Éva: *A szerződés létrehozásának alapkérdései*. HVG-ORAC, Budapest, 2013. 14. [a továbbiakban: Török (2013)].

<sup>3</sup> Béky, Ágnes Enikő: Interpreting freedom of contract in modern civil law. *Debreceni Jogi Műhely*, 4. évf., 2007/4. Elérhető: <https://ojs.lib.unideb.hu/DJM/article/view/6391/5991> (Letöltve: 2024. július 31.) [a továbbiakban: Béky (2007)].

<sup>4</sup> Ptk. 6:59. §.

<sup>5</sup> Drinóczi (2002), 18.

<sup>6</sup> Juhász Zoltán: A szerződési szabadság és határai alkotmányjogi és magánjogi nézőpontból, valamint a „clausula rebus sic stantibus” elve. *Közjogi Szemle*, 2015/1. 34. [a továbbiakban: Juhász (2015)].

<sup>7</sup> Drinóczi (2002), 18.

<sup>8</sup> Lenkovics Barnabás: Szerződési szabadság – alkotmányos nézőpontból. In: Király Miklós – Gyertyánfy Péter (szerk.): *Liber Amicorum: studia Gy. Boytha dedicata: ünnepi dolgozatok Boytha György tiszteletére*. ELTE ÁJK Polgári Jogi Tanszék, Budapest, 2004. 252. [a továbbiakban: Lenkovics (2004)].

jellemző aszimmetrikus jogviszonyok esetében indokolt a jogalkotó általi beavatkozás a felek szerződéses viszonyába.<sup>9</sup>

A polgári jogi értelemben vett szerződési szabadság elve – mint a magánautonómia elismerése – tehát a felek mellérendelt helyzetén és az önkéntes, befolyástól mentes szerződéses akaraton alapul. Ugyanakkor, ezen elv érvényesülését a szerződő felek közötti (gazdasági és strukturális) egyenlőtlenség jelentősen befolyásolja, mely tényező alapot ad az állam általi beavatkozásra ezen típusú szerződéses viszonyokba. Minderre tekintettel, ellentétben a polgári jog által szabályozott szerződéses jogviszonyokkal, a munkaviszonyban – a kétoldalú diszpozitivitás főszabálya helyett – a relatív diszpozitivitás azon rendező elv, amely alapvetően „kijelöli a szerződéses szabadság általános kereteit.”<sup>10</sup> Ennek (elsődleges) indoka, hogy a munkaviszonyt nem a felek mellérendelt kapcsolata, hanem a munkáltató fölérendelt helyzete jellemzi.<sup>11</sup> A felborult egyensúlyi helyzetből következően pedig a munkajog egyik fő célja, hogy a gyengébb fél – illetve bizonyos osztályadalmi célok, érdekek – védelme érdekében beavatkozzon a felek szerződéses viszonyába.<sup>12</sup> A munkajog védelmi funkciójára figyelemmel<sup>13</sup>, a nyugat-európai országok munkajogi kultúrájában hosszú múltra visszatekintő jogalkotási és jogalkalmazási hagyományokkal rendelkezik a „kedvezőbbség elve” („Günstigkeitsprinzip”, „favourability principle” stb.)<sup>14</sup>, amely a rendszerváltást követően a hazai, valamint a kelet-közép-európai államok (így például a visegrádi országok) munkajogában is a munkajogi jogforrási hierarchia rendező elvévé vált.<sup>15</sup>

A magyar munkajog kontextusában a kedvezőbbség elvét a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 43. § (1) bekezdése rögzíti, mely szerint „[a] munkaszerződés – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – a Második Részben foglaltaktól,

<sup>9</sup> Vékás Lajos: *Az új Polgári Törvénykönyv elméleti előkérdései*. HVG-ORAC, Budapest, 2001. 138-139. [a továbbiakban: Vékás (2001)].

<sup>10</sup> Berke Gyula: Gondolatok a magánautonómia és a kollektív autonómia munkajogi problémájához. In: Ábrahám Márta – Berke Gyula – Tálné Molnár Erika (szerk.): *Exemplis discimus: Emlékkötet Radnay József születésének 95. évfordulójára*. Kúria – Pázmány Press, Budapest, 2022. 50. [a továbbiakban: Berke (2022)].

<sup>11</sup> Kártyás Gábor: XXI. század és munkajog: megőrizni vagy megreformálni? In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 17.0. A XVII. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2020. 43. [a továbbiakban: Kártyás (2020)].

<sup>12</sup> Davidov, Guy: Articulating Labour Law's Goals: Why and How. *European Labour Law Journal*, Vol. 3., 2012/2. 150. [a továbbiakban: Davidov (2012)].

<sup>13</sup> Kun Attila: Munkajogi elvi kérdések: a felek (munkáltató és munkavállaló) egyéni megállapodásainak mozgásteréről. *Glossa Iuridica*, 7. évf., 2020/különszám. 149. [a továbbiakban: Kun (2020)].

<sup>14</sup> Kiss György: A munkajog szabályozásának dilemmái. *Miskolci Jogi Szemle*, 12. évf., 2017/2. különszám. 268. [a továbbiakban: Kiss (2017a)].

<sup>15</sup> Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele: Who Regulates Employment? Trends in the Hierarchy of Labour Law Sources. *International Journal of Comparative Labour Law and Industrial Relations*, Vol. 38., 2022/1. 46. [a továbbiakban: Gyulavári – Menegatti (2022)].

valamint munkaviszonyra vonatkozó szabálytól a munkavállaló javára eltérhet.” Bár a kedvezőbbség elvének főszabálya érvényesül a munkaszerződés és a munkaviszonyra vonatkozó szabályok relációjában, az Mt. egyik fő célja a munkaszerződés szabályozó szerepének növelése, kifejezve ezzel azt a jogpolitikai szándékot, hogy a jogalkotó a munkajogot – annak „rugalmasítása” jegyében – a polgári joghoz kívánja közelíteni.<sup>16</sup> Ezen jogpolitikai célkitűzés megvalósítása érdekében, a hatályos munkajogi kódexben – a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvényhez (a továbbiakban: 1992. évi Mt.) képest – bővült azon rendelkezések köre, amelyekről a felek megállapodása – a kedvezőbbség elvének főszabályától eltérően – akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet.<sup>17</sup> A diszpozitivitás „térnyerése” a Covid19-világjárvány okozta „atipikus helyzetben” volt különösen megfigyelhető, mely időszakban a jogalkotó gyakorlatilag lehetővé tette a felek megállapodása számára az eltérést az Mt. bármely szabályától.<sup>18</sup>

Megállapítható tehát, hogy a szerződési szabadság a munkajogban korlátozottabb formában érvényesül a polgári joghoz képest, mivel annak általános határait a kedvezőbbség elve határozza meg. Megfigyelhető ugyanakkor egyes atipikus munkavégzési formák speciális, a relatív diszpozitivitás főszabályától eltérő szabályozása<sup>19</sup>, illetve az individuális autonómia bővítésére irányuló jogalkotói szándék a „tipikus” munkaviszony tekintetében. Mindazonáltal, a munkajog polgári joghoz való közelítésével<sup>20</sup> és a munkaszerződés szabályozó szerepének növelésével összefüggésben számos dilemma felmerül. Ezen dilemmák vizsgálhatók egyrészt – a tételes (munka)jogi szabályozásra fókuszálva – jogdogmatikai szempontból, másrészt egyes szerződéses elméletek fényében. A munkaszerződés ugyanis olyan jogviszonyt alapít, amelynek tartalmát nem csupán a jogi normák, hanem számos „jogon kívüli” tényező is alakítja, befolyásolja, így a munkaviszony – tekintettel annak perszonális, bizalmi és „long-term” jellegére – „túllépi” a hagyományos magánjogi kötelmek kereteit.

<sup>16</sup> Gyulavári Tamás: Munkajogi jogforrások. In: Gyulavári Tamás (szerk.): *Munkajog. Ötödik, átdolgozott kiadás.* ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2020. 51.

<sup>17</sup> Kun (2020), 146.

<sup>18</sup> Uo. 145.

<sup>19</sup> Az Mt. két atipikus munkaviszony kapcsán a kedvezőbbség elvének főszabályától karakteresen eltérő „szélsőérték”, „lex specialis” jellegű szabályrendszert rendel alkalmazni. E körben az egyik végletet a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony jelenti, melyben a jogalkotó csak korlátozottan engedi érvényesülni a felek szerződési szabadságát (Mt. 205. §). A másik végletet a vezető állású munkavállaló munkaviszonya jelenti, melynek tekintetében szinte teljes diszpozitivitás érvényesül [Mt. 209. § (1) bekezdés].

<sup>20</sup> A munkajog polgári joghoz való közelítését tükrözi továbbá azon jogtechnikai megoldás is, mely szerint az Mt. 31. §-a alkalmazni rendeli a munkajogi jognyilatkozatokra a Ptk. általános szerződési feltételekre vonatkozó (általános) rendelkezéseit.

## 2. Az értekezés szerkezete, a kutatás módszerei és céljai

Az értekezés célja a szerződési szabadság munkaviszonyban történő érvényesülésének vizsgálata, elsősorban az individuális szintű megállapodások szabályozási „mozgásterére” fókuszálva. A kollektív megállapodásokkal kapcsolatos kérdések, dilemmák csak annyiban kerülnek elemzésre, amennyiben azok – az adott résztema tekintetében – közvetlen relevanciával bírnak az individuális szerződéses autonómiával összefüggésben.

Az értekezés első fejezetének célja a szerződési szabadság különböző aspektusainak bemutatása. Ennek keretében elemzésre kerül a szerződési szabadság polgári jogi és alkotmányjogi nézőpontból történő megítélése, a piacgazdaságban betöltött jelentősége, valamint ezen elv alkotmányos korlátozhatóságának kérdése az Alkotmánybíróság által kialakított gyakorlat tükrében. A fejezet célja továbbá – a vonatkozó (alkotmány)bírószági döntések, valamint a meghatározó külföldi és hazai jogirodalmi álláspontok mentén – azon dogmatikai, elvi indokok feltárása, amelyek szükségessé teszik azt, hogy a szerződési szabadság elve bizonyos mértékben korlátozásra kerüljön a munkaviszonyban. E tekintetben ismertetésre kerülnek a függő munka magyarázatára vonatkozó főbb elméletek, a felek között fennálló eltérő alkupozíció jellemzői és annak következményei (különösen a munkavállalói hozzájárulás önkéntességének dilemmája), valamint a szerződési szabadság korlátozásának paternalista indokai.

A második fejezetben a magyar munkajog történeti modelljei kerülnek vizsgálatra a felek szerződési szabadságának érvényesülése szempontjából. E körben elemzésre kerül a 19. század közepére jellemző „laissez faire, laissez passer” korszak, az azt követő kezdeti állami beavatkozás időszaka, valamint a szocialista munkajog periódusa, mely utóbbi a munkajog mint önálló jogág megszületésének időszaka Magyarországon. A fejezet tárgyát képező résztema kutatása során a jogtörténeti módszer került alkalmazásra, amelynek keretében feldolgozásra kerültek az adott korszakban hatályos és releváns jogszabályok, a „szocialista” munkajogi kódexekhez tartozó törvényi indokolások, valamint a korabeli magyar jogtudomány meghatározó munkái, álláspontjai.

A harmadik fejezetben a rendszerváltást követő magyar munkajog jogforrási rendszere kerül elemzése a kedvezőbbség elvének érvényesülése szempontjából, elsősorban a munkaszerződés szabályozó szerepére fókuszálva. E témakör két fő szerkezeti egységre bontható. Az első egység áttekintést nyújt ezen elv első, „contra legem” jellegű megjelenéséről a hazai bírói gyakorlatban, illetve az 1992. évi Mt. szabályozási módszeréről. A második egység a hatályos

munkajogi szabályozási környezetben vizsgálja a „jóléti elv” érvényesülését, kitérve a kedvezőbbség megítélésének (Mt.-ben rögzített) értelmezési módszerére, illetve a jóerkölcsebe ütközés tilalmára mint a kedvezőbbség elvének korlátjára.

A negyedik fejezet célja az individuális autonómia bővítésével összefüggő elméleti és gyakorlati szempontú dilemmák vizsgálata. A fejezet – nemzetközi empirikus kutatások eredményeire is támaszkodva – áttekintést nyújt azon jogpolitikai indokokról, amelyek – a „flexicurity” koncepciójának jegyében – a kedvezőbbség elvének korlátozására, vagyis a szerződési szabadság bővítésére irányulnak a hazai munkajogban. A fejezet célja továbbá – a különböző jogértelmezési módszerek alkalmazásával, valamint a vonatkozó, releváns szakirodalom és bírói gyakorlat feldolgozásával – azon kivételes jellegű, az 1992. évi Mt.-hez képest lényeges változást eredményező, és a jogirodalomban leginkább vitatott hatályos magyar munkajogi jogintézmények vizsgálata, amelyektől a felek megállapodása akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet. E körben a kutatás célja annak feltárása, hogy – a „joglerontás” feltételeire vonatkozó jogirodalmi ajánlások fényében – milyen értelmezési bizonytalanságok és gyakorlati „rizikók” merülnek fel a vizsgált törvényi rendelkezésektől történő szerződéses eltérés kapcsán.

Az ötödik fejezetben – a komparatív módszer alkalmazásával – nemzetközi kitekintés történik. Ennek keretében sor kerül Németország (mint nyugat-európai ország) munkajogi jogforrási rendszerének vizsgálatára a kedvezőbbség elvének érvényesülése szempontjából, és annak összehasonlítására a hazai szabályozással. Ennek keretében elemzésre kerül a német munkajogi jogforrási hierarchia, annak fő rendező elvei, valamint a német jogirodalom és bírói gyakorlat által kimunkált, a kedvezőbbség megítélésének lehetséges módszerei és azok érvényesülése a német bírói gyakorlatban. Ezen fejezet célja továbbá a visegrádi országok munkajogi jogforrási rendszereinek elemzése a „jóléti elv” tekintetében. Ennek keretében vizsgálatra kerülnek ezen „posztoszocialista” államok munkajogi jogforrásainak típusai, azok egymáshoz való viszonya, valamint mindenekelőtt a munkaszerződés helye, szabályozó szerepe ezen rendszerekben. E tekintetben a fő kutatási kérdés, hogy ezen régió hasonló történelmi fejlődéssel és gazdasági környezettel rendelkező államaiban is megfigyelhető-e – Magyarországhoz hasonlóan – az individuális autonómia bővítésére irányuló jogpolitikai szándék.

A hatodik fejezet célja azon két atipikus munkaviszony vizsgálata, melyek tekintetében az Mt. – lex specialis jelleggel – a kedvezőbbség elvének főszabályától eltérő szabályrendszert rendel alkalmazni. E körben elemzésre kerülnek a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony sajátos szabályai, mely jogviszonyban a jogalkotó csak korlátozottan engedi érvényesülni a felek szerződési szabadságát az általános szabályokhoz képest. Vizsgálatra kerül

továbbá a vezető állású munkavállaló munkaviszonya, mely esetben – az Mt. nyelvtani értelmezése alapján – a felek megállapodása tekintetében szinte teljes diszpozitivitás érvényesül. E körben a kutatás célja – a különböző jogértelmezési módszerek alkalmazásával – azon további főbb törvényi rendelkezések megállapítása, amelyeket az Mt. nem minősít kógens jellegűnek, azonban azoktól nem lehetséges az eltérés a vezető állású munkavállaló munkaszerződésével. Ezen fejezet célja továbbá a Covid19-világjárvány okozta „atipikus helyzetben” megengedett abszolút diszpozitivitással összefüggő elméleti és gyakorlati szempontú dilemmák, valamint jogdogmatikai ellentmondások feltárása.

A hetedik fejezet témakörei a munkaszerződés egy speciális formája, illetve a munkaszerződés és a munkaviszony sajátos értelmezésére irányuló egyes szerződéses elméletek. Ezen résztéma kapcsán a fejezet célja egyrészt az általános szerződési feltétel jogintézménye (a továbbiakban: ÁSZF) vizsgálata annak munkaviszonyban történő alkalmazhatósága szempontjából, különösen azon kérdésre fókuszálva, hogy az ÁSZF-ként megállapított munkaszerződéses rendelkezés hogyan befolyásolja a szerződési szabadság érvényesülését a munkaviszonyban. A fejezet célja továbbá a munkaviszony tartalmának, illetve a munkaszerződés szabályozó szerepének vizsgálata a pszichológiai szerződés, a „relational contract” és a „personal employment contract” teóriák fényében. E tekintetben a kutatás célja annak megállapítása, hogy ezen elméletek miként interpretálhatók és milyen jelentőséggel bírnak azok a szerződési szabadság munkaviszonyban történő érvényesülése szempontjából.

A nyolcadik fejezet összefoglalja az értekezésben tárgyalt főbb kérdéseket, dilemmákat és megállapításokat, valamint következtetéseket von le a szerződési szabadság munkaviszonyban történő érvényesülésére vonatkozóan.

## **I. A szerződési szabadság különböző aspektusai**

Ahogy a Bevezetőben említésre került, a szerződési szabadság fogalma alapvetően kettős, polgári jogi és alkotmányjogi értelemben határozható meg.<sup>21</sup> A polgári jogi értelemben vett szerződési szabadság elvét a Ptk. 6:59. §-a rögzíti, mely szerint a felek szabadon köthetnek szerződést, szabadon választhatják meg a szerződő felet, valamint szabadon állapíthatják meg a szerződés tartalmát.<sup>22</sup> A szerződési szabadság elve tehát a magánautonómia elismerését

---

<sup>21</sup> Drinóczi (2002), 18.

<sup>22</sup> A szerződési szabadság tehát az alábbi részsabadságokat foglalja magában: a szerződéskötési elhatározás szabadsága, a szerződő partner megválasztásának szabadsága, a szerződési tartalom alakításának szabadsága,

jelenti a szerződések világában, amely arra utal, hogy a konszenzust kialakító, mellérendelt pozícióban lévő felek akarata jogi értelemben nincs megkötve.<sup>23</sup>

Eltérően a polgári joghoz képest, az alkotmányjogi nézőpontból meghatározott szerződési szabadság olyan intézmény, amelynek konkrét megjelenési formája az állami beavatkozás terjedelmétől és intenzitásától függ. A szerződéses szabadság tehát a klasszikus polgári jogi fogalmában nem létezhet.<sup>24</sup> Erre tekintettel a jogirodalomban eltérő álláspontok alakultak ki ezen elv jelentőségének megítélése kapcsán. Eörsi Gyula 1978-ban megfogalmazott véleménye szerint a szerződési szabadságnak önmagában vett jelentősége nincs, mivel az koroktól és társadalmi-gazdasági rendszerektől függően változik. Ugyanakkor mások, például Kornai János 1988-ban kifejtett álláspontja szerint a tárgyalt elv önmagában is fontos, hiszen az a gazdasági szabadság egyik központi kategóriája, amely a társadalmi szabadság alapját és előfeltételét képezi.<sup>25</sup> Török Éva megjegyzi, hogy valójában mindkét felfogás egy-egy korszakot jelöl, abban a gazdasági és jogi környezetben, amelyben megfogalmazásra kerültek. Török álláspontja szerint „[a] szerződési szabadság önmagában is jelentős, a szerződések megkötésének előfeltételeként ugyanis a gazdaság egyik mozgatója.”<sup>26</sup>

Mindazonáltal, ezen elv alkotmányos korlátozhatósága kapcsán lényeges kérdés annak alkotmányjogi státusza. Ha ugyanis a szerződési szabadság alkotmányos alapjognak minősül, úgy csak az Alaptörvény<sup>27</sup> által előírt keretben korlátozható törvénnyel. Amennyiben viszont nem tekinthető annak, úgy jogszabályok szükség szerint korlátozhatják.<sup>28</sup>

## 1. A szerződési szabadság alkotmányjogi megítélése

Az Alkotmánybíróság már az 1990-es évek elején fontos tételeket szögezett le a szerződési szabadság alkotmányjogi megítélését illetően.<sup>29</sup> Tekintettel arra, hogy ezen időszakban a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 9. § (1) bekezdése Magyarország gazdaságát piacgazdaságként tettelezte, a testület megállapította, hogy a piacgazdaság lényeges eleme a szerződési szabadság, melyet az

---

illetve a szerződési típusválasztás szabadsága. (Lábady Tamás: *A magánjog általános tana*. Szent István Társulat, Budapest, 2018. 109-110.).

<sup>23</sup> Török (2013), 14.

<sup>24</sup> Drinóczi (2002), 18.

<sup>25</sup> Lenkovics (2004), 248.

<sup>26</sup> Török (2013), 15.

<sup>27</sup> Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.).

<sup>28</sup> Török (2013), 25.

<sup>29</sup> Sólyom László: *Az alkotmánybíráskodás kezdetei Magyarországon*. Osiris, Budapest, 2001. 651.

Alkotmánybíróság önálló alkotmányos jognak tekint.<sup>30</sup> A későbbi határozatokban ezen álláspont „dogmatikailag árnyaltabb alátámasztást kapott”<sup>31</sup>, így a szerződési szabadság alkotmányos háttéréként hivatkozási alappá vált az Alkotmány 9. § (2) bekezdése által deklarált vállalkozás és gazdasági verseny szabadsága is.<sup>32</sup>

A szerződési szabadság korlátozhatóságának kérdését elsőként a 32/1991. (VI. 6.) AB határozatban vizsgálta az Alkotmánybíróság.<sup>33</sup> Ezen határozatában a testület leszögezte, hogy az állam sok esetben nem ad teljesen szabad teret a felek megállapodásának, hanem különféle korlátokat szab a megállapodásoknak és meghatározza a szerződések tartalmát, amelytől a felek nem térhetnek el. Ugyanis összgazdasági, nemzetgazdasági szempontok a szerződési szabadság közérdekű korlátozását esetenként szükségessé teszik.<sup>34</sup> A határozat továbbá rögzítette, hogy a szerződési szabadság a piacgazdasággal összefüggésben nyert alkotmányos értéktartalmat. Ezen elv a piacgazdaság egyik lényegi eleme, azonban nem tekinthető alkotmányos alapjognak. „Alkotmányos alapjogi státusa a szerződési szabadságnak önálló alkotmányos jogként való felfogásából sem következik. Következésképpen a szerződési szabadságra az alkotmányos alapjogi értékrendben helyet foglaló jogosultságokra vonatkozó sérthetetlenségi, érinthetetlenségi alkotmányos tétel sem irányadó. A szerződési szabadság – a fent kifejtettek szerint – alkotmányosan még lényegi tartalmát illetően is korlátozható, amennyiben a korlátozás végső eszközének fennállnak az alkotmányos indokai.”<sup>35</sup>

Szintén a korlátozhatóság alkotmányjogi kereteit vizsgálva a 66/1995. (XI. 24.) AB határozat megállapította, hogy az alapjogi védelemben nem részesülő jogok az alábbiak közvetítésével kapcsolódnak be az alkotmányos védelembe: jogállamiság, emberi méltóság, illetve a diszkrimináció tilalma.<sup>36</sup> A szerződési szabadság elve tehát más alkotmányos elvek és tételek előírások közvetítésével oltalmazható.<sup>37</sup> Egy későbbi döntésében az Alkotmánybíróság a szerződési szabadság és az általános cselekvési szabadság viszonyát értelmezve kimondta, hogy a szerződési szabadság visszavezethető az emberi méltóság egyik lényeges aspektusát alkotó általános cselekvési szabadságra (autonómiára) is. A cselekvési autonómia a jogügyletek

<sup>30</sup> 13/1990. (VI. 18.) AB határozat III.; 32/1991. (VI. 6.) AB határozat III. 4.

<sup>31</sup> Vékás Lajos: A szerződési szabadság alkotmányos korlátai. In: Glatz Ferenc (szerk.): *Székfoglalók a Magyar Tudományos Akadémián 1995-1998. II. kötet.* Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1999. 6. [a továbbiakban: Vékás (1999)].

<sup>32</sup> 43/1991. (VII. 12.) AB határozat III.; 61/1993. (XI. 29.) AB határozat III. 1.

<sup>33</sup> Késmárki-Mészáros Gyöngyi: A szerződési szabadság elve. *Themis: Az ELTE Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola elektronikus folyóirata*, 2013/1. 139.

<sup>34</sup> 32/1991. (VI. 6.) AB határozat III. 2.

<sup>35</sup> 32/1991. (VI. 6.) AB határozat V. 1.4.

<sup>36</sup> 66/1995. (XI. 24.) AB határozat III. 9.

<sup>37</sup> Török (2013), 23.

létrehozásának szabadságában, illetve abban nyilvánul meg, hogy e szabadság önálló, minden hatalmi befolyástól mentes döntési jogot biztosít ezen jogügyletekben. Ugyanakkor azon tény, hogy a szerződési szabadság elve végső soron levezethető az emberi méltósághoz való jogból, nem jelenti azt, hogy az alapjogi védelemben is részesül. „A szerződési szabadságot az Alkotmánybíróság nem az egyén legbensőbb szféráját érintő megállapodások megkötésének szabadságával azonosítja, hanem ennél szűkebben, az egyén gazdasági életben való részvételét biztosító jogként részesíti védelemben, és azt hangsúlyozza, hogy a szerződési szabadság a piac működésének és a gazdasági versenynek az egyik fontos feltétele. Ebből következik az, hogy az alkotmánybírói gyakorlatban a szerződési szabadság az Alkotmány 9. § (1) bekezdésében biztosított piacgazdaság lényegi elemének és önálló alkotmányos jognak (de nem alapvető jognak) minősül [...]. Az Alkotmányból ily módon levezetett szerződési szabadság korlátozása akkor nem alkotmányosértő, ha a korlátozásnak ésszerű indoka van [...]”<sup>38</sup>

Az Alaptörvény hatálybalépését követően az Alkotmánybíróság a 3192/2012. (VII. 26.) AB határozatban tekintette át a korábbi gyakorlatát. A testület megállapította, hogy a 2012. január 01. napján hatályba lépett Alaptörvény az Alkotmány 9. § (1) bekezdésében megfogalmazott piacgazdaságra való utalást kifejezett módon már nem tartalmazza. „E szövegszerű változás azonban nem jelenti azt, hogy a szerződési szabadság – amely jellegénél fogva szoros kapcsolatban áll a vállalkozás szabadságával is – ne élvezné a továbbiakban az Alaptörvény védelmét. [...] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a piacgazdaság két létfontosságú eleme a vállalkozás és a verseny szabadsága. A piacgazdaság plurálisan tagolt tulajdoni szerkezetű gazdaság, amely a különböző tulajdonformák egyenrangúságának, valamint a vállalkozás és verseny szabadságának alkotmányosan elismert elve alapján működik. [...] A piacgazdaság alapvető létformája a verseny. A piacgazdaságra alapozott társadalmi és gazdasági rend létfontosságú értéke a gazdasági verseny kibontakoztatása, védelme. [...] A piacgazdaság, és így az Alaptörvény M) cikke által védett vállalkozás és verseny szabadsága működésének elengedhetetlen feltétele a szerződési szabadság, amely ennek következtében szintén élvez az Alaptörvény védelmét.”<sup>39</sup>

Megerősítve a korábbi gyakorlatot, a 3298/2014. (XI. 11.) AB határozat úgy fogalmaz, hogy az Alaptörvény M) cikkéből következő szerződési szabadság – mint a piacgazdasági lényegi eleme – ugyan (nevesítetlen) alkotmányos jog, azonban nem minősül alapjognak, mivel az Alkotmánybíróság azt nem alapvető jogot tartalmazó rendelkezésből vezette le. Éppen ezért

<sup>38</sup> 7/2006. (II. 22.) AB határozat IV. 1.2. [hasonlóan: 8/2014. (III. 20.) AB határozat III. 94.].

<sup>39</sup> 3192/2012. (VII. 26.) AB. határozat III. 18-21.

nem alkalmazandó rá az – alapvető jogok korlátozhatóságáról rendelkező – Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése sem, vagyis a szerződési szabadságnak még lényeges tartalma is korlátozható. Ebből következően, a szerződési szabadság mint önálló alkotmányos jog védelmi szintje más, a nevesített alapvető jogokon és alkotmányos intézményeken keresztül jut érvényre. A szerződési szabadság korlátozása akkor lehet alaptörvény-ellenes, ha a korlátozásnak nincs alapos oka, vagyis a korlátozás „nem ésszerű”.<sup>40</sup> A 33/2015. (XII. 3.) AB határozat megállapította továbbá, hogy a szerződési szabadság emellett szoros összefüggésben áll az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése által deklarált tulajdonhoz való joggal is. Ugyanis, a tulajdon egyik részjogosítványa a tulajdonosi „rendelkezés” szabadsága, melynek szükségszerű tartalmi eleme a szerződési szabadság.<sup>41</sup>

### **1.1. A szerződési szabadság korlátozhatóságának mércéje az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján**

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint tehát a szerződési szabadság a piacgazdaság egyik lényegi elemének minősül, annak ellenére, hogy ezen elv „expressis verbis” nem szerepelt az Alkotmányban, illetve az Alaptörvény sem rendelkezik erről tételesen.<sup>42</sup> Ezen elv az Alaptörvény M) cikkéből és a XIII. cikk (1) bekezdéséből következik, amely ugyan nem minősül alapvető jognak, azonban önálló alkotmányos jogként élvezi az Alaptörvény védelmét, így az más alkotmányos elvek és tételes előírások (például jogegyenlőség, tulajdonhoz való jog, verseny szabadsága stb.) közvetítésével oltalmazható.<sup>43</sup> Ugyanakkor, mivel nem tekinthető alapjognak, így a szerződési szabadság korlátozásának alkotmányossága nem az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján, hanem – figyelemmel a közérdekre is – az „ésszerűségi tesztet” alkalmazva bírálendő el.<sup>44</sup> Alkotmányosan tehát még lényegi tartalmát illetően is korlátozható, amennyiben a korlátozás végső eszközének fennállnak az alkotmányos indokai. Ezen feltétel akkor következik be, ha a korlátozás nem önkényes, indokolatlan, vagyis a korlátozásnak ésszerű oka van. Az állam általi korlátozás legvégső határát az alapos ok nélküli korlátozás jelenti.<sup>45</sup> Alapvetően azt szükséges tehát meghatározni, hogy mi a különbség az alapjogi teszt

<sup>40</sup> 3298/2014. (XI. 11.) AB határozat III. 29.

<sup>41</sup> 33/2015. (XII. 3.) AB határozat III. 25.

<sup>42</sup> Juhász (2015), 34.

<sup>43</sup> Török Éva: A szerződési szabadság értelmezésének lehetséges aspektusai. *Jogtudományi Közöny*, 67. évf., 2012/1. 44. [a továbbiakban: Török (2012)].

<sup>44</sup> 33/2015. (XII. 3.) AB határozat III. 26.

<sup>45</sup> Drinóczi (2002), 18.

– vagyis a szükségesség-arányosság kritériuma – és a között a kifejezés között, hogy „tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerűség”. Az alapjogi teszt esetében valamely alapjog más alapvető jog vagy alkotmányos cél érdekében korlátozható. Ezzel szemben az ésszerűségi kontroll a szerződési szabadság esetében igazolhat olyan gazdaságpolitikai meggondolásokat, amelyek nem, vagy csak közvetve kapcsolódnak alkotmányjogilag meghatározó jogokhoz vagy elvekhez.<sup>46</sup>

A szerződési szabadságnak gazdaság szabályozó szerepe van mind egyéni, mind közösségi szinten. Biztosítja a felek önrendelkezési jogának érvényesülését, illetve a piacon való részvétel lehetőségét. Ugyanakkor, a szerződési szabadság funkcióját csak akkor tudja betölteni, ha a szerződő felek gazdasági hatalma egyensúlyban van. Amennyiben ez az egyensúlyi állapot felborul, úgy indokoltá válik a szerződési szabadság állami beavatkozás útján történő korlátozása<sup>47</sup>, és – többek között – a szerződés tartalmának „jogi korlátok” közé szorítása.<sup>48</sup>

A szerződési szabadság tehát csak meghatározott keretek között érvényesülhet. Ezen elv „ésszerű” okból történő korlátozása tipikusan a „szociálisan egyenlőtlen pozíciójú felek között létrejövő szerződések esetén” jelenik meg a legmarkánsabban, így például a munkaviszony esetében.<sup>49</sup> Ugyanis az ilyen, a munkaviszonyra is jellemző aszimmetrikus jogviszonyok tekintetében – bizonyos szociális, paternalista, illetve osztályadalmi megfontolásokból – indokolt a jogalkotó általi beavatkozás a felek szerződéses viszonyába.”<sup>50</sup>

## 2. A szerződési szabadság munkaviszonyban történő korlátozásának indokai

A szerződési szabadság a magántulajdonon alapuló társadalmi rend egyik legfőbb velejárója („attribútuma”), amely biztosítja a vagyoni forgalom magánautonómiáját.<sup>51</sup> Erre tekintettel a Ptk. a szerződési (tartalmi) szabadság tekintetében a diszpozitivitás főszabályáról rendelkezik. A polgári szerződési jogi normák döntő többségétől tehát mindkét irányba lehetséges az eltérés, mivel a Ptk. „[...] abból indul ki, hogy a vagyoni forgalom résztvevői szerződéses

<sup>46</sup> Török (2012), 44.; Alkotmányvétség tehát akkor valósul meg, ha a szerződési szabadsággal (mint absztrakt joggal) szoros kapcsolatban álló, a szerződési szabadságot megvalósító, magában foglaló alapvető jog vagy alkotmányos intézmény sérelme is megvalósul. A szerződési szabadságnak az említett enyhébb korlátozása közvetlen alkotmányvétséget nem alapol meg. [327/B/1992. AB határozat III. 1.2.].

<sup>47</sup> Török Éva: A szerződési szabadság gazdaság szabályozó szerepe. *Debreceni Jogi Műhely*, XI. évf., 2014/1–2. Elérhető: <https://ojs.lib.unideb.hu/DJM/article/view/6621/6201> (Letöltve: 2024. július 30.).

<sup>48</sup> 31/1998. (VI. 25.) AB határozat III.

<sup>49</sup> Lenkovics (2004), 252.

<sup>50</sup> Vékás (2001), 138-139.

<sup>51</sup> Vékás (1999), 2.

kapcsolataikban általában képesek érdekeik érvényesítésére és védelmére, ezért a magánjognak csak a lehető legszűkebb körben kell beavatkoznia.”<sup>52</sup> A „magánjog hagyományos rendszerében” tehát a diszpozitivitás főszabályát a felek mellérendelt helyzete, egyensúlyi pozíciója indokolja.<sup>53</sup>

Ellentétben a polgári jog által szabályozott szerződéses viszonyokkal, a munkaviszonyban – a kétoldalú diszpozitivitás főszabálya helyett – a relatív diszpozitivitás azon rendező elv, amely alapvetően „kijelöli a szerződéses szabadság általános kereteit.”<sup>54</sup> Ennek oka, hogy bár a munkaviszony is szerződéses alapozású magánjogi jogviszony, így a munkajog a magánjog részét képezi, ugyanakkor annak „legerősebben közjogiasított része”.<sup>55</sup> A munkajog ugyanis olyan jogág, amely egyaránt magában foglal közjogi, illetve magánjogi jegyeket, így az nem illeszthető be a magánjog hagyományos rendszerébe.<sup>56</sup> A munkajogban meglévő közjogi jellegű normák indoka, hogy a munkaviszonyt nem a felek mellérendelt kapcsolata, hanem a munkáltató fölérendelt helyzete jellemzi.<sup>57</sup> A felborult egyensúlyi helyzetből következően pedig a munkajog egyik fő célja, hogy beavatkozzon a felek szerződéses viszonyába a gyengébb fél védelme érdekében.<sup>58</sup>

## 2.1. Az alá-fölérendeltségi viszony és a munkavállalói hozzájárulás önkéntességének dilemmája

### 2.1.1. A függő munka magyarázatára vonatkozó elméletek

A munkaviszonyt tehát a felek alá-fölérendeltségi kapcsolata jellemzi, így a munkajog tárgya a más részére történő ún. függő, önállótlan munka.<sup>59</sup> Kérdés azonban, hogy a más részére történő munkavégzés jogviszonyai közül miért szükséges a munkaviszony realizálásához az egyik fél

<sup>52</sup> T/7971. számú törvényjavaslat a Polgári Törvénykönyvről. Budapest, 2012. július. A Hatodik Könyv, Második Rész, IV. Cím-hez fűzött indokolás, 2. pont. (a továbbiakban: Ptk. indokolás).

<sup>53</sup> T/4786. számú törvényjavaslat a Munka Törvénykönyvéről. Budapest, 2011. október. Általános indokolás, 12. pont. (a továbbiakban: Mt. indokolás).

<sup>54</sup> Berke (2022), 50.

<sup>55</sup> Kiss György: A munkajog fogalma. In: Kiss György (szerk.): *Munkajog*. Dialóg Campus, Budapest, 2020. 19.

<sup>56</sup> Petrovics Zoltán: *A biztonság árnyékában. A munkajogviszony munkáltató általi megszüntetésével szembeni védelem alapkérdései és magyarországi története*. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2022. 36-37. [a továbbiakban: Petrovics (2022)].

<sup>57</sup> Kártyás (2020), 43.

<sup>58</sup> Davidov (2012), 150.

<sup>59</sup> Kiss György: Foglalkoztatás gazdasági válság idején – a munkajogban rejlő lehetőségek a munkajogviszony tartalmának alakítására (jogdogmatikai alapok és jogpolitikai indokok). *Állam- és Jogtudomány*, 55. évf., 2014/1. 39.

alárendeltsége, míg a polgári jog által szabályozott munkavégzésre irányuló viszonyokban nem? Másképpen fogalmazva: honnan ered a munkajog „premisszáját” alkotó függőség?<sup>60</sup>

A függő munka elméletének kidolgozása terén három nagy iskola alakult ki.<sup>61</sup> Az első iskola a munkajog kialakulásának időszakában bontakozott ki, amely a gazdasági függés elmélete. Ezen iskola szerint a munkavállaló függősége a munkáltató gazdasági erejéből adódik, mivel a munkáltató rendelkezik a gazdasági tevékenység folytatásához szükséges pénzzel, infrastruktúrával, kapcsolatrendszerrel stb., melyek nélkül a munkavállaló önálló szereplőként nem tud megjelenni a piacon. A munkavállaló tehát gazdasági okokból kiszolgáltatott, és e kényszer okán bocsátja munkaerejét a munkáltató rendelkezésére.<sup>62</sup>

Az ipari forradalom idejét követően, a 19. század végén és a 20. század elején megjelentek olyan munkavállalói rétegek is, amelyeknél a munkaviszony létesítése már nem feltétlenül gazdasági függőségből eredt. A gazdasági függőség a függő munka megkülönböztető ismérveként tehát már nem volt megjelölhető. Ugyanakkor, ezen munkavállalói réteg tekintetében sem szűnt meg a munkavégzés önálló, más részére történő jellege, mivel nem önállóan jelentek meg a gazdasági, piaci forgalomban.<sup>63</sup> Ezen folyamatokra tekintettel, a munkajog egységes dogmatika alapjainak megteremtése érdekében, a gazdasági függőség teóriáját felváltva előtérbe került a Hugo Sinzheimer nevéhez köthető, ún. személyi függőség elméletét. Ezen iskola azon felismerésre épít, miszerint a munkaviszonyt a polgári jog által szabályozott árucseré viszonyoktól az is megkülönbözteti, hogy a munkavállalók a saját személyükkel állnak a munkáltató rendelkezésére. A munkavállalók tehát a teljesítményükhöz a személyiségüket is adják, ezáltal pedig személyes értelemben is függésbe kerülnek és kiszolgáltatottá válnak a munkáltató felé.<sup>64</sup> Mindebből adódóan sajátos „szinallagma” alakul ki a felek között, amelynek két pillére a munkavállaló hűségkötelessége, illetve a munkaadó gondoskodási kötelessége.<sup>65</sup>

A gazdasági és a személyi függőség elméletei tehát jogon kívüli tényezőkkel igyekeztek megragadni a függő munka lényegét. Ugyanakkor, a munkaviszony tartalmában meglévő

<sup>60</sup> Bodó László: A polgári jog és a munkajog összehasonlítása az alapelvek tükrében. *Debreceni Jogi Műhely*, IX. évf., 2012/4. 14.

<sup>61</sup> Dudás Katalin – Halmos Szilvia – Kártyás Gábor: *A munkajog szerepe a munkaerőhiány kezelésében. Kutatási zárótanulmány (online)*. Budapest, 2018. 11. Elérhető: [https://www.liganet.hu/images/a10122/Zrtanulmány-munkaerhiny2018\\_1.pdf](https://www.liganet.hu/images/a10122/Zrtanulmány-munkaerhiny2018_1.pdf) (Letöltve: 2024. július 30.) [a továbbiakban: Dudás – Halmos – Kártyás (2018)].

<sup>62</sup> Kiss György: *Alapjogok kollíziója a munkajogban*. Justis, Pécs, 2010. 30. [a továbbiakban: Kiss (2010)].

<sup>63</sup> Kiss György: Az új Ptk. és a munkajogi szabályozás, különös tekintettel az egyéni munkaszerződésekre. *Polgári Jogi Kodifikáció*, II. évf., 2000/1. 4. [a továbbiakban: Kiss (2000a)].

<sup>64</sup> Dudás – Halmos – Kártyás (2018), 11-12.

<sup>65</sup> Kiss (2000a), 4.

függőség jogi tényezőkkel is magyarázható. A polgári jog által szabályozott munkavégzésre irányuló (megbízási, vállalkozási stb.) jogviszonyok esetén a szolgáltatás nyújtója egy jogügyletileg korlátozott, azaz konkretizált szolgáltatás teljesítésére vállalkozik. Ezen jogviszonyokban a szolgáltatás fogadójának nincs arra lehetősége, hogy a teljesítés szakaszában – a szolgáltatás „realizálásának” folyamatában – uralmi helyzetbe kerüljön a szolgáltatást nyújtóval szemben.<sup>66</sup> Ezen típusú jogviszonyokkal ellentétben, a munkaviszony keretében a munkavállaló csak tágan, fajlagosan meghatározott feladatok, a munkakör ellátására szerződik a munkáltatóval, melynek keretei között a teljesítést a munkáltató konkretizálhatja az utasítási jogából eredően.<sup>67</sup> A munkavállaló alárendeltsége tehát magából a munkajogi szabályozásból is következik, mivel az diszkrécionális jogköröket ruház a munkáltatóra a munkavállaló teljesítésének egyoldalú meghatározására nézve<sup>68</sup>, így a munkavégzés a munkáltató akaratának függvényében teljesül.<sup>69</sup> A munkajog korszerű felfogása szerint tehát a felek közötti alá-fölérendeltség elsősorban nem jogon kívüli tényezőkkel magyarázható, hanem az a munkaviszony jogi értelemben vett sajátosságával függ össze. Ezen magyarázat szerint a szolgáltatás tárgyának absztrakt meghatározása az a tényező, amely a munkáltató alakítási lehetőségét, konkretizálási, és az ezzel együtt járó irányítási jogát is megalapozza.<sup>70</sup>

Ugyanakkor, ahogyan azt Dudás Katalin, Halmos Szilvia és Kártyás Gábor kiemelik, a munkaviszony felei között fennálló hierarchia jelentős részben jogon kívüli tényezőkkel is magyarázható, főként a munkavállaló gazdasági értelemben vett sérülékenyebb helyzetével. A munkavállalónak ugyanis – jellemzően – elsősorban az adja a motivációt a munkaszerződés feltételeinek elfogadásához és a munkaviszony teljesítéséhez, hogy elkerülje munkaviszonyának megszüntetését, mivel az gazdasági és szociális értelemben krízishelyzetbe sodorná. A munkaviszony mögött húzódó hierarchikus viszony természetének feltárása során tehát a jogi tényezők mellett a mai napig fontos szerepet kell tulajdonítani a jogon kívüli tényezőknek is.<sup>71</sup> A munkavállaló függő helyzetében tehát mind a személyes, mind a gazdasági alárendeltség szerepet játszik, ugyanis a munkavállaló nincs abban a helyzetben, hogy önállóan,

<sup>66</sup> Kiss (2010), 32.

<sup>67</sup> Román László: *A munkáltatói utasítási jog alapproblémái*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1972. 144.

<sup>68</sup> Kun (2020), 150.

<sup>69</sup> Kiss György: *A foglalkoztatás rugalmassága és a munkavállalói jogállás védelme. Egy lehetséges megközelítés a munkaviszony tartalmának vizsgálatához*. Wolters Kluwer, Budapest, 2020. 172. [a továbbiakban: Kiss (2020)].

<sup>70</sup> Kiss György: Megjegyzések a munkajogviszony tartalmának alakításához. In: Homoki-Nagy Mária – Hajdú József (szerk.): *Ünnepi kötet Dr. Czucz Ottó egyetemi tanár 70. születésnapjára*. Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Szeged, 2016. 365. [a továbbiakban: Kiss (2016)].

<sup>71</sup> Dudás – Halmos – Kártyás (2018), 12-14.

saját neve alatt jelenjen meg a piaci forgalomban.<sup>72</sup> Mindezekre tekintettel Kiss György megjegyzi, hogy „[...] a munkajog elsődlegesen azoknak a joga, akik nincsenek az önállóság olyan fokának birtokában, hogy ne lenne szükséges munkaerejüknek más érdekében történő hasznosítása.”<sup>73</sup>

### 2.1.2. Az eltérő alkupozíció jellemzői és következményei

A munkáltató és a munkavállaló között fennálló (többféle forrásból eredő) függőségi viszony tehát a munkaviszony alapvető jellemzője. Ezen jellemző egyik legfontosabb következménye, hogy a munkaviszony felei eltérő alkupozícióval („unequal bargaining power”) rendelkeznek a munkaviszony feltételeinek alakítása kapcsán. Ebből következően, a munkavállaló szerződési szabadsága – jellemzően – csupán a munkáltató által egyoldalúan kialakított szerződéses feltételek elfogadására terjed ki, annak tartalmát azonban érdemben befolyásolni nem tudja.<sup>74</sup> A mindennapokban tehát ritka a tényleges alku, mivel a munkavállalók általában egy „blankettát” fogadnak el munkaszerződésként, amely döntő részben a munkáltató által előre meghatározott kikötéseket tartalmazza.<sup>75</sup> Így a munkavállaló csupán azt döntheti el, hogy kíván-e dolgozni az adott munkáltatónál és munkakörben vagy sem. A munkabérre, egyéb juttatásokra, illetve a munkaviszonyból származó további jogosultságokra és kötelezettségekre vonatkozóan ugyan lehetnek szerződéses ajánlatai vagy elvárásai, azonban ezek akceptálása lényegében a munkáltató egyoldalú döntésén múlik.<sup>76</sup>

Mindezekre tekintettel találóan mutat rá Hugh Collins, Gillian Lester és Virginia Mantouvalou arra, hogy a munkaszerződés igen távol áll a szabadon kialakított szerződések „archetipikus ideájától”, mivel annak tartalma jórészt egyoldalúan diktált. Álláspontjuk szerint a munkaviszony tulajdonképpen egy „autokratikus irányítási mechanizmus”, semmint egy valódi

<sup>72</sup> Kiss György: A munkajog konzervatívizmusa – válaszok az új körülményekre. In: Ábrahám Márta – Berke Gyula – Tálné Molnár Erika (szerk.): *Exemplis discimus: Emlékkötet Radnay József születésének 95. évfordulójára*. Kúria – Pázmány Press, Budapest, 2022. 187. [a továbbiakban: Kiss (2022)].

<sup>73</sup> Kiss (2000a), 4.

<sup>74</sup> Davidov, Guy: The (changing?) idea of labour law. *International Labour Review*, Vol. 146., 2007/3-4. 312-313. [a továbbiakban: Davidov (2007)].

<sup>75</sup> Petrovics Zoltán: Munkajogviszony – kontraktustól a státusz felé? In: Auer Ádám – Berke Gyula – György István – Hazafi Zoltán (szerk.): *Ünnepi kötet a 65 éves Kiss György tiszteletére. Liber amicorum in honorem Georgii Kiss aetatis suae LXV*. Dialóg Campus, Budapest, 2018. 752. [a továbbiakban: Petrovics (2018)].

<sup>76</sup> Petrovics (2022), 2022. 136.

kontraktuális alku.<sup>77</sup> Guy Davidov is hasonló álláspontot képvisel, aki szerint – utalva Otto Kahn-Freund megállapításaira<sup>78</sup> – a szerződési szabadság a munkajog kontextusában gyakran „inkább egy verbális szimbólum, semmint társadalmi tény.”<sup>79</sup> A legtöbb esetben ugyanis, ha a munkavállaló beleegyezik egy számára hátrányos rendelkezést tartalmazó megállapodás megkötésébe, az valójában nem a szabad és önkéntes választását tükrözi, hanem sokkal inkább az erősebb alkupozíciót élvező munkáltató által kikényszerített (presszionált) „döntésnek” tekinthető.<sup>80</sup> Ezen esetekben a kényszerítés mértéke nem feltétlenül éri el azon szintet, amely a megállapodást jogi értelemben érvénytelenné tenné, azonban a munkavállaló alacsonyabb tárgyalási pozíciójából és a munkáltatótól való gazdasági, strukturális függőségéből adódóan a hozzájárulás önkéntessége, befolyástól való mentessége megkérdőjelezhető.<sup>81</sup> A beleegyezés ugyanis egy „kontinuumként”, („continuum of consent”) értelmezhető, melynek az egyik végpontja a teljesen szabad és „lelkes” döntés, a másik pedig a (jogi értelemben vett) kényszer.<sup>82</sup> Ezen skálán pedig a munkavállaló számára hátrányos megállapodáshoz való „hozzájárulás” gyakran közelebb áll a kényszerhez, mint a szabad választáshoz.<sup>83</sup>

<sup>77</sup> Collins, Hugh – Lester, Gillian L. – Mantouvalou, Virginia: Introduction: Does Labour Law Need Philosophical Foundations? In: Collins, Hugh – Lester, Gillian L.– Mantouvalou, Virginia (eds.): *Philosophical Foundations of Labour Law*. Oxford University Press, Oxford, 2018. 4, 6. [a továbbiakban: Collins – Lester – Mantouvalou (2018)].

<sup>78</sup> Davies, Paul – Freedland, Mark: *Kahn-Freund's Labour and the Law. Third Edition*. Stevens and Sons, London, 1983. 25.

<sup>79</sup> Davidov, Guy: Non-waivability in Labour Law. *Oxford Journal of Legal Studies*, Vol. 40., 2020/3. 482-483. [a továbbiakban: Davidov (2020)].

<sup>80</sup> Davidov, Guy: *A Purposive Approach to Labour Law*. Oxford University Press, Oxford, 2016. 52-54. [a továbbiakban: Davidov (2016)].

<sup>81</sup> Bogoeski, Vladimir: Nonwaivability of Labour Rights, Individual Waivers and the Emancipatory Function of Labour Law. *Industrial Law Journal*, Vol. 52., 2023/1. 197.

<sup>82</sup> Ezen dilemma kapcsán érdemes utalni a Kúria Mfv.10009/2022/8. számú döntésére. Az ügy tényállása szerint a felperes (munkavállaló) munkaviszonyban állt az alperessel (munkáltató), a munkaszerződésben munkavégzési helyként a munkáltató telephelyét jelölték meg. A munkáltató rendszeresen egy másik telephelyre vezényelte át a munkavállalót, anélkül, hogy a felek a munkaszerződést módosították volna. A Kúria megállapította, hogy a munkáltató jogszerűtlenül járt el. A munkavállaló hallgatása, illetve az utasítás teljesítése nem tekinthető érvényes hozzájárulásnak, ráutaló magatartásnak a szerződés módosítása tekintetében. Ugyanis – az alá-fölérendeltségi viszony okán – „[r]áutaló magatartás akkor állapítható meg, ha a felek magatartása kölcsönösen elfogadott helyzet létrehozására irányul, illetve egy ilyen helyzet kölcsönös elfogadásának megállapítására ad alapot. Önmagában abból a körülményből, hogy a felperes az utasítás teljesítését a munkavégzés során, annak helyszínére vonatkozóan sem kifogásolta, még nem következik a változó munkahelyen történő foglalkoztatás elfogadása, illetve az, hogy a munkaszerződésben foglaltaktól ő maga is elkívánt volna térni.” [Mfv.10009/2022/8. (52.)].

<sup>83</sup> Niezna, Maayan – Davidov, Guy: Consent in Contracts of Employment. *Modern Law Review*, Vol. 86., 2023/5. 1137, 1141. [a továbbiakban: Niezna – Davidov (2023)].

Ezen téma kapcsán analógiaként érdemes utalni a hozzájárulás mint a munkaviszonyban történő adatkezelés jogalapjának problematikájára.<sup>84</sup> Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete<sup>85</sup> (a továbbiakban: GDPR) szerint a hozzájárulás egyik legfontosabb feltétele az önkéntesség.<sup>86</sup> A hozzájárulás tehát csak akkor lehet megfelelő adatkezelési jogalap, ha az érintettnek valódi választási lehetősége van, és nem áll fenn megfélemlítés, kényszerítés vagy más negatív következmény veszélye a hozzájárulás megtagadása esetén.<sup>87</sup> Mindebből következően, a munkaviszonyban – néhány kivételtől eltekintve – a munkavállaló hozzájárulása nem minősül megfelelő jogalappal. Ugyanis, „[a] munkáltató és a munkavállaló közötti jogviszonyból fakadó függőség miatt valószínűtlen, hogy az érintett meg tudná tagadni a munkáltatójától az adatkezelést anélkül, hogy az elutasításból fakadóan ne tapasztalná a káros hatások bekövetkezésétől való félelmet vagy azok tényleges kockázatát.”<sup>88</sup> A munkahelyi adatkezelés során az érintett hozzájárulására mint jogalapra csak kivételes esetben lehet hivatkozni, vagyis amikor az valóban önkéntes. Ilyen kivételes eset alapvetően akkor áll fenn, amikor egyértelmű, hogy a munkavállaló az adatkezelés során feltétel nélküli előnyöket szerez, és nem érheti őt semmilyen hátrány az adatkezelés megtagadása esetén. Ezen kivételes esetektől eltekintve azonban a hozzájárulás önkéntessége „nem értelmezhető”, mivel, ha a munkavállaló a hozzájárulását megtagadja, az „anyagi vagy nem anyagi természetű hátrányt okozhat neki.”<sup>89</sup> A hozzájárulás mint adatkezelési jogalap tekintetében tehát hasonló dilemmák merülnek fel, mint a munkavállaló számára hátrányos megállapodáshoz való hozzájárulás önkéntessége kapcsán. Ezen esetben a teljesen szabad és őszinte hozzájárulás helyett sokkal inkább „belenyugvásról” van szó a munkavállaló részéről<sup>90</sup>, mivel – hasonlóan az adatkezeléshez való hozzájárulás esetéhez –, ha a munkavállaló a megállapodáshoz való hozzájárulását megtagadja, az adott esetben valamilyen hátrányt okozhat neki. A munkáltató ugyanis a főlérendelt

<sup>84</sup> Kun Attila: A valódi munkaidő-szuverenitás nyomában. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Lőrincz György 70. születésnapja tiszteletére*. HVG-ORAC, Budapest, 2019. 242. [a továbbiakban: Kun (2019)].

<sup>85</sup> Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet).

<sup>86</sup> GDPR 4. cikk 11. pont.

<sup>87</sup> A 29. cikk alapján létrehozott Adatvédelmi Munkacsoport 15/2011. számú véleménye a hozzájárulás fogalom meghatározásáról. 2011. július 13. 13. Elérhető: [https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2011/wp187\\_hu.pdf](https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2011/wp187_hu.pdf) (Letöltve: 2024. július 30.).

<sup>88</sup> A 29. cikk szerinti munkacsoport WP259 iránymutatása az (EU) 2016/679 rendelet szerinti hozzájárulásról. 2018. április 10. 7. Elérhető: [https://naih.hu/files/wp259-rev-0\\_1\\_HU.PDF](https://naih.hu/files/wp259-rev-0_1_HU.PDF) (Letöltve: 2024. július 30.).

<sup>89</sup> A Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság tájékoztatója a munkahelyi adatkezelések alapvető követelményeiről. 2016. november 15. 7. Elérhető: [https://www.naih.hu/files/2016\\_11\\_15\\_Tajekoztato\\_munkahelyi\\_adatkezelesek.pdf](https://www.naih.hu/files/2016_11_15_Tajekoztato_munkahelyi_adatkezelesek.pdf) (Letöltve: 2024. július 30.).

<sup>90</sup> Niezna – Davidov (2023), 1143.

pozíciójából és utasítási jogából eredően jelentős hatalommal rendelkezik a munkaviszony feltételeinek alakítása tekintetében, mellyel akár vissza is élhet.<sup>91</sup> Ebből adódóan a (gazdaságilag függő) munkavállalóra könnyen pressziót gyakorolhat és rábírhatja a neki kedvező megállapodás megkötésére, például a munkavégzés feltételeinek hátrányos megváltoztatása, vagy szélsőséges esetben akár a (jogellenes) munkáltatói jogviszony-megszüntetés kilátásba helyezésével.<sup>92</sup>

Mindebből következően cáfolható azon libertariánus álláspont, mely szerint a jogalkotó általi beavatkozás és a szerződési szabadság korlátozása sérti a munkavállaló önrendelkezéshez való jogát és autonómiáját, melynek fontos része a választás szabadsága is.<sup>93</sup> Ugyanis, egy cselekvés csak akkor tartozik az egyén autonómiájának szférájába, ha az önkéntes, külső befolyástól mentes, mely által az egyén rendelkezik a döntés, választás absztrakt képességével.<sup>94</sup> Mivel a munkaviszony szükségszerűen együtt jár bizonyos fokú kényszerrel, így a munkavállaló a legtöbb esetben nincs azon tényleges képességek, lehetőségek birtokában, amelyek a szabad akaratának realizálásához szükségesek lennének.<sup>95</sup> A jogalkotó általi beavatkozás tehát nemhogy sérti, hanem valójában védi a (valós) magánautonómiát, mivel az alkupozíció egyenlőtlensége miatt a munkáltató és a munkavállaló közti megállapodás gyakran nem a szabad akaraton alapul.<sup>96</sup>

## 2.2. A szerződési szabadság korlátozásának paternalista indokai

Ahogy az előző alfejezetben bemutatásra került, a munkaviszonyra jellemző alá-fölérendeltségi viszonyból és az ebből eredő eltérő alkupozícióból következően a legtöbb esetben, ha a munkavállaló hozzájárul egy számára hátrányos kikötést tartalmazó megállapodás megkötéséhez, az valójában – a valódi kontraktuális alku helyett – nem a szabad és önkéntes választása, hanem sokkal inkább az erősebb alkupozíciót élvező munkáltató által kikényszerített, presszionált döntésnek tekinthető. Erre tekintettel, a munkajog egyik fő célja,

<sup>91</sup> Davidov (2007), 312.

<sup>92</sup> Kun (2020), 150.

<sup>93</sup> Egyes libertariánus álláspontok szerint például a kötelező legkisebb munkabér – kógens jelleggel történő – meghatározása egyrészt sérti a szerződési tartalom alakításának szabadságát, másrészt negatív hatást gyakorol a munkaerő-piaci folyamatokra. [Collins – Lester – Mantouvalou (2018), 5.].

<sup>94</sup> Cserne Péter: Szerződési szabadság és paternalizmus: adalékok a szerződési jog közgazdasági elemzéséhez. *Századvég*, 11. évf., 2006/41. 54-55. [a továbbiakban: Cserne (2006)].

<sup>95</sup> Freedland, Mark – Deakin, Simon: The Exchange Principle and the Wage-Work Bargain. In: Freedland, Mark (gen. ed.): *The Contract of Employment*. Oxford University Press, Oxford, 2016. 70.

<sup>96</sup> Kun (2020), 153.

hogy a munkavállaló mint gyengébb fél védelme érdekében jogszabályi keretek közé szorítsa a szerződési szabadságot. Ezen cél elérése érdekében a jogszabályokban rögzített munkavállalói jogoknak – néhány kivételtől eltekintve – szükségképpen „nem-lerontható” („non-waivable”) természetűnek kell lenniük, vagyis azok alól a felek nem „szerződhetnek ki”. Guy Davidov a munkajog ezen lényegi jellemzőjét a „non-waivability” („leronthatatlanság”) elvének nevezi.<sup>97</sup> Ugyanakkor Davidov kiemeli, hogy – a függő viszony ellenére – adott esetben előfordulhat, hogy a munkavállaló valóban őszintén, befolyástól mentesen hozzájárulna egy „joglerontó” megállapodás megkötéséhez. Ilyen eset lehet például, ha – szabad akaratából – hajlandó lenne többet dolgozni a jogszabály által rögzített munkaidő felső határánál, vagy lemondana a szabadsághoz való jogáról, mindezt annak érdekében, hogy „előrébb jusson a céges ranglétrán”, és/vagy „extra bevételre” tegyen szert. Davidov álláspontja szerint azonban a legtöbb esetben még a munkavállaló valódi, őszinte akarata ellenére is garantálni szükséges a „non-waivability” elvét, vagyis a munkavállalói jogok alóli kiszereződés („opt-out”) tilalmát.<sup>98</sup> E tekintetben a szerződési szabadság korlátozásának indokoltsága bizonyos paternalista érveken alapul, melyek lényege, hogy a jogalkotó szándékosan korlátozza az egyén szabadságát azért, hogy figyelmen kívül hagyja annak aktuális preferenciáit, annak érdekében, hogy megóvja a döntésének negatív, hosszú távú következményeitől.<sup>99</sup> Az államnak ugyanis „alkotmányos intézményvédelmi kötelezettsége”, hogy a munkavállalókat nem csupán a munkáltatójuktól, hanem „extrém esetben még saját maguktól is” megvédje.<sup>100</sup>

Davidov szerint a paternalista beavatkozás egyik indoka „a hiányos információk” („incomplete information”) tézise. Ennek lényege, hogy – a felek közötti információs aszimmetriából is adódóan<sup>101</sup> – egy munkavállaló sok esetben nem rendelkezik azon információk teljes körével, melyek alapján megalapozott döntést hozhatna egy joglerontó megállapodás kapcsán, így annak minden lehetséges következményével sem lehet tisztában.<sup>102</sup> Ehhez kapcsolódó további paternalista érv a „korlátozott racionalitás” („bounded rationality”) hipotézise.<sup>103</sup> Davidov e körben amellet érvel, hogy a munkavállaló döntéshozó képessége számos korláttal terhelt, így

---

<sup>97</sup> Davidov (2020), 482.

<sup>98</sup> Uo. 482, 486.

<sup>99</sup> Cserne (2006), 53.

<sup>100</sup> Szabó Imre Szilárd – Fodor T. Gábor: Soha nem elég? Avagy meddig rontható a munkajogi szabályozás? *Mérce*, 2018. november 25. Elérhető: <https://merce.hu/2018/11/25/soha-nem-eleg-avagy-meddig-ronthato-a-munkajogi-szabalyozas/> (Letöltve: 2024. július 30.) [a továbbiakban: Szabó – Fodor T. (2018)].

<sup>101</sup> Cserne, Péter: Reasons for limiting freedom of contract: questions of philosophy and policy. *Jogelméleti Szemle*, 2003/1. Elérhető: <https://jesz.ajk.elte.hu/cserne13.html> (Letöltve: 2024. július 30.).

<sup>102</sup> Davidov (2020), 492.

<sup>103</sup> Kun (2020), 154.

nem minden helyzetben képes racionális döntést hozni egy joglerontás kapcsán és nem tudja helyesen megítélni annak hosszú távú következményeit. A korlátozott racionalitás eredhet például túlzott optimizmusból, rövidlátásból (rövid távú előnyök előnyben részesítése a hosszú távúakkal szemben), túlzott magabiztosságból, irracionális motívumokból, vagy éppen a munkáltatóba vetett túlzott bizalomból.<sup>104</sup> A korlátozott racionalitás hipotézise szerint tehát a munkavállaló a preferenciáit a pillanatnyi tudása, ismeretei és érdekei alapján határozza meg.<sup>105</sup> Az emberi preferenciák azonban változékonyak: az, ami az egyik pillanatban jó döntésnek tűnik, nem biztos, hogy később, végeredményében is annak bizonyul majd, figyelembe véve a döntés hosszú távú következményeit.<sup>106</sup> Mindezekre tekintettel indokolt a – paternalista indíttatású – jogalkotó általi beavatkozás, amely „rávezeti” a munkavállalót az olyan racionális döntések irányába, melyek hosszú távon javítják a „jólétét”.<sup>107</sup>

A fentebb tárgyalt indokokon túl a „non-waivability” melletti, egyben a diszpozitivitás elleni érvek tekinthető, hogy a szerződési szabadság körében hozott munkavállalói döntéseknek számos tovaryűrűző, másokra kiható káros következményei lehetnek („harm to others”).<sup>108</sup> Azon személyek, akikre potenciálisan negatív hatással lehet egy munkavállalói joglerontás, alapvetően három csoportba oszthatók. Az első csoportot a munkavállaló családtagjai alkotják, akikre a legközvetlenebbül kihathat egy ilyen típusú szerződés. A második csoportot a munkavállaló munkatársai, illetve az adott ágazatban más munkáltatók által foglalkoztatott munkavállalók alkotják. Ha ugyanis egy bizonyos típusú joglerontás az adott munkahelyen vagy ágazatban kvázi szokássá válik, az példát statuálhat, munkaerő-piaci elvárásokat és végső soron elvárást generálhat a munkáltatók részéről, akik nyomást gyakorolhatnak a munkavállalókra a célból, hogy ők is „kövessék a kollégájuk példáját” és járuljanak hozzá az adott „joglerontó” megállapodáshoz.<sup>109</sup>

A harmadik csoportot a társadalom egésze alkotja, mivel bizonyos típusú joglerontások negatív hatást gyakorolhatnak akár a teljes társadalomra is. Ha egy munkavállaló például lemondana a munkavédelmi jogszabályokból eredő jogairól (és kötelezettségeiről), úgy ezen döntése adott esetben akár súlyos munkabalesethez és egészségkárosodáshoz is vezethet. A munkavállaló ezen irracionális, rövidlátó döntése így végső soron negatív hatást gyakorolna a szociális

---

<sup>104</sup> Davidov (2020), 492-493.

<sup>105</sup> Deakin, Simon: *Contracts and Capabilities: An Evolutionary Perspective on the Autonomy-Paternalism Debate. Erasmus Law Review*, Vol. 3., 2010/2. 144.

<sup>106</sup> Kun (2020), 155.

<sup>107</sup> Sunstein, Cass R. – Thaler, Richard H.: *Libertarian Paternalism Is Not an Oxymoron. The University of Chicago Law Review*, Vol. 70., 2003/4. 1159.

<sup>108</sup> Kun (2020), 155.

<sup>109</sup> Davidov (2020), 494-495.

ellátórendszer hatékony működésére is. Továbbá, egyes joglerontások negatív következményekkel járhatnak bizonyos társadalmi célok tekintetében is. E körben példaként említhető az egyenlő bánásmód követelménye, amely nem csupán individuális jog, hanem a társadalom egésze számára is fontos érték. Ha egy munkavállaló lemondana ezen jogáról, az negatívan befolyásolná a diszkrimináció felszámolására irányuló társadalmi célt is.<sup>110</sup>

### 3. Részkonklúzió

A polgári jogi értelemben vett szerződési szabadság elve a magánautonómia elismerését jelenti a szerződések világában, amely alapján a mellérendelt pozícióban lévő felek a polgári jogi szerződéses viszonyukat „személyre szabottan” alakíthatják, vagyis az e köré keretet építő kontraktus szabályait nagyfokú szabadsággal formálhatják.<sup>111</sup> Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ezen elv a piacgazdaság egyik lényegi eleme, így az önálló alkotmányos jog, azonban nem minősül alkotmányos alapjognak. Ebből következően, a szerződési szabadság alkotmányosan még lényegi tartalmát illetően is korlátozható, amennyiben a korlátozás végső eszközeinek fennállnak az alkotmányos indokai. Ezen feltétel akkor következik be, ha a korlátozásnak „ésszerű” oka van.<sup>112</sup> Ezen elv ésszerű okból történő korlátozása tipikusan a „szociálisan egyenlőtlen pozíciójú felek között létrejövő szerződések esetén” jelenik meg a legjellemzőbben<sup>113</sup>, mely aszimmetrikus jogviszonyok esetén különösen indokolt a jogalkotó általi beavatkozás a felek szerződéses viszonyába.<sup>114</sup>

Mindezekre tekintettel, a polgári jog által szabályozott szerződéses jogviszonyokkal ellentétben, a munkaviszonyban az abszolút diszpozitivitás főszabálya helyett, a relatív diszpozitivitás azon rendező elv, amely alapvetően meghatározza a szerződési szabadság általános határait.<sup>115</sup> A szerződési szabadság korlátozásának elsődleges indoka, hogy a munkaviszonyra jellemző függő viszony és az ebből adódó eltérő alkupozíció okán a munkavállaló „szerződési szabadsága” jellemzően csupán a munkáltató által egyoldalúan kialakított szerződéses feltételek elfogadására terjed ki, annak tartalmát azonban érdemben befolyásolni nem tudja.<sup>116</sup>

---

<sup>110</sup> Uo. 495-496.

<sup>111</sup> Béky (2007).

<sup>112</sup> Juhász (2015), 34-35.

<sup>113</sup> Lenkovics (2004), 252.

<sup>114</sup> Vékás (2001), 138-139.

<sup>115</sup> Berke (2022), 50.

<sup>116</sup> Davidov (2016), 52-54.

Ugyanakkor – az aszimmetrikus viszony ellenére – adott esetben elképzelhető, hogy egy munkavállaló valóban őszintén, befolyástól mentesen hozzájárulna egy „joglerontó” megállapodás megkötéséhez, bizonyos rövid távú célok elérése érdekében. Ennek kapcsán azonban Guy Davidov kiemeli, hogy a legtöbb esetben – bizonyos paternalista érveket figyelembe véve – még a munkavállaló őszinte, valódi akarata ellenére is garantálni szükséges a „non-waivability” elvét, vagyis a munkavállalói jogok alóli „kiszerezés” tilalmát. A paternalista indíttatású beavatkozás célja, hogy a jogalkotó „megóvja” a munkavállalót (illetve másokat) az irracionális, „joglerontó” döntésének (hosszú távú) negatív következményeitől.<sup>117</sup>

## **II. A magyar munkajog történeti korszakai a szerződési szabadság tekintetében**

Ahogy az I. fejezetben bemutatásra került, a munkajog egyik lényegi jellemzője, alapvető rendeltetése abban ragadható meg, hogy a munkaviszony felei között meglévő hatalmi és gazdasági egyenlőtlenséget, vagyis a „felborult” egyensúlyi állapotot, eltérő alkupozíciót kísérli meg kiegyenlíteni. A munkaviszonyra jellemző aszimmetrikus viszonyok okán a szerződési szabadság elve csak meghatározott keretek között érvényesülhet. A munkavállaló szociális és egyéb érdekeinek a munkáltatói túlsúllyal szemben történő védelme érdekében – valamint figyelemmel bizonyos osztársadalmi megfontolásokra – a jogszabályokban rögzített munkavállalói jogok – főszabályként – olyan „minimálstandardok”, melyektől kizárólag a gyengébb fél javára lehetséges az eltérés.<sup>118</sup> Minderre tekintettel, „az európai munkajogi kultúrában általánosan elismert”<sup>119</sup>, és a rendszerváltást követő hazai munkajogban is hagyományosan érvényesül a kedvezőbbség elve, mely szerint a munkaszerződés a munkaviszonyra vonatkozó szabályoktól – főszabályként – csak a munkavállaló javára térhet el.<sup>120</sup>

Fontos ugyanakkor kiemelni, hogy a kedvezőbbség elve csak hosszú jogfejlődés útján alakult ki a magyar munkajog rendszerében és vált fő rendező elvvé a felek megállapodása és a munkaviszonyra vonatkozó szabályok relációjában. Jelen fejezet célja – a jogtörténeti módszer alkalmazásával – a magyar munkajog történeti korszakainak vizsgálata a szerződési szabadság

<sup>117</sup> Davidov (2020), 482.

<sup>118</sup> Kenderes György: *A munkaszerződés hazai szabályozásának alapkérdései*. Novotni Alapítvány, Miskolc, 2007. 123. [a továbbiakban: Kenderes (2007)].

<sup>119</sup> Kiss (2017a), 268.

<sup>120</sup> Kun (2020), 148.

érvényesülése szempontjából. Ennek tekintetében két fő modell különíthető el. Az első a 19. század közepétől<sup>121</sup> a második világháború végéig terjedt, amely a teljes szerződéses liberalizmus, illetve az azt követő kezdeti állami beavatkozás időszakát jelenti. A második modell a szocialista munkajog korszaka, amely magában foglalja az 1945-1948-ig tartó polgári demokratikus fejlődési irány rövid szakaszát, az 1948-1951-ig tartó „fordulat” periódusát, illetve a két „szocialista” munkajogi kódex, vagyis a Munka Törvénykönyvről szóló 1951. évi 7. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: 1951. évi Mt.) és a Munka Törvénykönyvről szóló 1967. évi II. törvény (a továbbiakban: 1967. évi Mt.) időszakát.

### 1. A munkavégzés szabályozása a 19. század közepétől az első világháborúig

Általánosságban elmondható, hogy hazánkban megkésett az ipari forradalom és a gyáripar kibontakozása.<sup>122</sup> 1848-ig lényegében feudalizmus jellemezte Magyarországot, így a munkavégzés alapvetően a jobbágyi státusz keretei között zajlott. A jobbágy munkavégzési kötelezettsége nem szerződésből eredt, hanem az a jobbágy-státusz része, annak megnyilvánulása volt. A jobbágy által teljesítendő szolgáltatásnak a státuszán kívül más jogalapja nem volt, vagyis az általa végzett munkát nem megállapodás, hanem a hűbérúri rendelkezések határozták meg.<sup>123</sup> A jobbágytársadalmon kívüli rétegek munkakapcsolatait széttagolt szabályozás jellemezte. A munkavégzés szabályozása az egyes foglalkozási csoportokra vonatkozó, egymástól tartalmában és területileg is független joganyag volt, vagyis más-más normák vonatkoztak a cselédekre, a bérmunkásokra, a manufaktúrákra, a bányamunkásságra és a kereskedelemben foglalkoztatottakra.<sup>124</sup> Bár ezen munkavégzési formák esetében – ellentétben a jobbágyokkal – a felek között már egy szerződéses kapcsolat állt fenn, ezen szerződés alapvetően csupán a jogviszony létrehozására irányult, annak tartalmát illetően érdemi szabályokról még nem rendelkezett.<sup>125</sup>

<sup>121</sup> A szerződési szabadság magyar munkajogban történő érvényesülésének témaköre a 19. század közepétől kerül elemzésre, mivel, ahogy Petrovics Zoltán fogalmaz, „[...] a 19. század közepén nyilvánvaló módon nem lehet a mai fogalmainknak megfelelő elkülönült munkajogról beszélni, ebben az időben is létezett a magánjognak egy olyan viszonylagosan önálló egysége, amely mint jogterület már egyértelműen kimutatható volt.” [Petrovics (2022), 219.].

<sup>122</sup> Kun Attila: A magyar munkajog kezdetei és helyzete 1945 és 1949 között. *Acta Universitatis Szegediensis Acta Juridica et Politica, Publicationes Doctorandorum Juridicorum, Tomus IV., Fasciculus II.* Szeged, 2004. 352. [a továbbiakban: Kun (2004)].

<sup>123</sup> Kenderes (2007), 82.

<sup>124</sup> Kiss György: *Munkajog*. Osiris, Budapest, 2000. 40. [a továbbiakban: Kiss (2000b)].

<sup>125</sup> Kenderes (2007), 84.

Ugyan az 1848–49-es forradalom és szabadságharc időszakában megtörtént a jobbágyfelszabadítás, az azt követő években csak néhány munkaügyi vonatkozású jogszabály létezett<sup>126</sup>, illetve azok is csupán érintőlegesen és diszpozitív jelleggel szabályozták a munkavégzés egyes kérdéseit.<sup>127</sup> Ezen időszak egyértelműen a szerződési szabadság korszakának tekinthető, mely időszakban a munkaadó és a munkavállaló viszonyának szabályozását a munkaadó belső, privát ügyének tekintették. Az állam a korabeli szemléletmódnak („laissez faire, laissez passer”) megfelelően elzárkózott a gyengébb szerződési partnert egyensúlyi helyzetbe hozó, védelmet biztosító rendelkezések bevezetésétől, mivel azt a szerződési szabadság elvével össze nem egyeztethetőnek ítélte.<sup>128</sup> A munkavállaló döntése és szerződési szabadsága csupán a munka – kvázi a munkáltató belső munkarendi szabályzatának<sup>129</sup> – elfogadására vagy elutasítására korlátozódott.<sup>130</sup>

Az 1867. évi kiegyezést követő politikai stabilitás hatással volt az ipari fejlődésre is. A gyáripar, a tömeges árutermelés és vele a tömeges bérmunka is megjelent Magyarországon, és ekkortól több ágazati törvényben jelentek meg munkaügyi tárgyú szabályok. A felgyorsuló munkaügyi jogalkotás – a fellendülő gazdasági helyzet mellett – főként a falusi agrármozgalmaknak és az egyre erősödő szakszervezeteknek volt köszönhető. Az 1900-as évek elején megkezdődött a kollektív szerződések szélesebb körben való elterjedése is. Az első világháború kezdetekor már több, mint száz kollektív szerződés volt hatályban és további terjedésüknek csak a gazdasági válság vetett gátat 1929-től.<sup>131</sup> Az agrárszférában a földdel kapcsolatos jogszabályok is számos munkaügyi tárgyú rendelkezést tartalmaztak. E körbe sorolható például a munkaadók és mezőgazdasági munkások közötti jogviszony szabályozásáról szóló 1898. évi II. törvénycikk, az erdő-munkásokról szóló 1900. évi XXVIII. törvénycikk, valamint az 1876. évi XIII. törvénycikk (a továbbiakban: első cselédtörvény) és az 1907. évi XLV. törvénycikk (a továbbiakban: második cselédtörvény).<sup>132</sup> A kereskedelem és az ipar dolgozóira külön jogszabályok vonatkoztak. Ezek közül kiemelt jelentőségű volt az 1872. évi VIII. törvénycikk, vagyis az „első ipartörvény”. Bár ezen jogszabály is alapvetően „a szerződéses liberalizmus eszméjét tükrözte”, előírta a gyári munkások esetében a „munkarend” kifüggesztésének

<sup>126</sup> Pl.: 1840. évi XVI. törvénycikk a kereskedőkről; 1840. évi XVII. törvénycikk a gyárok jogviszonyairól.

<sup>127</sup> Kun (2004), 352.

<sup>128</sup> Kenderes (2007), 90-91.

<sup>129</sup> A munkarendi szabályzatok sok esetben csak a munkaszerződés megkötését követően, a munkavégzés során váltak ismertté a munkavállalók számára. (Uo. 91.).

<sup>130</sup> Román László: *A munkajog alapintézményei. I. kötet, második, javított és bővített kiadás.* University Press, Pécs, 1998. 45-46. [a továbbiakban: Román (1998)].

<sup>131</sup> Kun (2004), 353-354.

<sup>132</sup> Gallia Béla: A munkajog utolsó huszonöt éve. *Jogtudományi Közlöny*, 1. évf., 1946/5-6. 66.

kötelezettségét, rendelkezett a gyermekmunka tilalmáról, a munkavégzés idejéről, illetve a munkavédelmi szabályok alapjairól.<sup>133</sup> Az 1884. évi XVII. törvénycikk (a továbbiakban: második ipartörvény) hatását tekintve még jelentősebbnek bizonyult, amely részletesen szabályozta a jogviszony létesítésének és megszüntetésének eseteit, a felek legfontosabb kötelezettségeit, a bérfizetés körülményeit, illetve létrehozta az ipartestületeket.<sup>134</sup>

A munkaügyi szabályozás fejlődésének tehát jelentős állomása volt a 19. század második fele, amely hazánkban az állami beavatkozás korszakának kezdete.<sup>135</sup> Ezen időszakban – a munkaképes lakosság feltűnő egészségromlásának, illetve az egyre erősödő munkásmozgalmaknak köszönhetően – olyan elemek váltak a központi szabályozás tárgyává, melyek korábban kizárólag a felek megállapodásán múltak (például felmondási idő, napi munkaidő hossza stb.).<sup>136</sup> Ugyanakkor, míg az iparban és a kereskedelemben foglalkoztatottakra vonatkozó munkaügyi szabályozás már a nyugat-európai megoldásokat kezdte követni, addig a mezőgazdasági munka viszonyait érintő jogszabályok feudális jellegűek maradtak.<sup>137</sup> Ezen szférát illetően a jogalkotás lényegében csupán arra korlátozódott, hogy az állam valamelyest (közjogilag) beavatkozott a foglalkoztatási szabályok magánjogi úton történő kialakításának teljes szabadságába.<sup>138</sup>

Érdeemes megemlíteni, hogy ezen időszakban az Amerikai Egyesült Államok bírói gyakorlatában is alapvetően az „armed with liberty of contract” elve érvényesült a munkafeltételek alakítása kapcsán.<sup>139</sup> 1905-ben az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága az ún. Lochner ügyben<sup>140</sup> New York államnak azt a törvényét („Bakeshop Act”), amely – bizonyos egészségügyi szempontokat figyelembe véve – meghatározta a pékségekben a munkaidő maximumát napi tíz és heti hatvan órában, alkotmányellenesnek nyilvánította arra való hivatkozással, hogy az sérti a szerződéses szabadság alkotmányos elvét.<sup>141</sup> A bíróság érvelése szerint ugyan a tagállamoknak lehetőségük van bizonyos közérdekvédelmi, közegészségügyi megfontolásokból korlátozni ezen szabadságot, azonban jelen esetben New

<sup>133</sup> Sipka Péter: A munkáltatói felelősség megjelenésének és kiteljesedésének fontosabb állomásai Magyarországon a XIX. századtól 1945-ig. *Pécsi Munkajogi Közlemények*, 11. évf., 2018/1-2. 97-98. [a továbbiakban: Sipka (2018)].

<sup>134</sup> Kiss (2000b), 53.

<sup>135</sup> Sipka (2018), 101.

<sup>136</sup> Kenderes (2007), 96.

<sup>137</sup> A feudális szemléletet tükrözték például a fent hivatkozott cselédtörvények. [Kiss (2000b), 53.].

<sup>138</sup> Kun (2004), 352-353.

<sup>139</sup> Kiss (2010), 60.

<sup>140</sup> Lochner v. New York, 198 U.S. 45 (1905).

<sup>141</sup> „Liberty of contract relating to labor includes both parties to it; the one has as much right to purchase as the other to sell labor.” [Lochner v. New York, 198 U.S. 45 (1905), Syllabus].

York állam „ésszerűtlenül, szükségtelenül és önkényesen” korlátozta – egészségvédelmi okokra hivatkozva – a pékiparban a munkaidő szerződéses meghatározását, ezzel túlzottan és indokolatlanul beavatkozva a szabad szerződéskötés jogába.<sup>142</sup> A Lochner ügyben, illetve általában a Lochner-érának nevezett időszakban<sup>143</sup> tehát „[...] a freedom of contract, mint a privacy megkérdőjelezhetetlen alkotórésze uralkodott minden más számításba jövő megfontolás felett.”<sup>144</sup>

## 2. A munkavégzés szabályozása a két világháború között

A forradalmak időszakának, vagyis a Károlyi-kormány, illetve a Tanácsköztársaság munkaügyi rendeletei rövid élettartamúak voltak, így azok nem hagytak mélyebb nyomot jogfejlődésünkben. A két világháború közötti időszakban kihirdetett jogszabályok közül szükséges kiemelni a munkaviszony egyes kérdéseinek szabályozásáról szóló 1937. évi XXI. törvénycikket, amely a (magán)alkalmazottak teljes körére kiterjedt, és „kerettörvény jelleggel” szabályozta – többek között – a munkaidőt, a túlmunka díjazását, a legkisebb munkabért (a minimálbér hatósági megállapításának lehetőségét a legtöbb foglalkozási ágban) és az éves fizetett szabadságot.<sup>145</sup>

1939-től – a honvédelemről szóló 1939. évi II. törvénycikk felhatalmazás alapján hozott – különböző rendeletek gyökeres változásokat eredményeztek a munkajogi szabályozásban. E körben említhető például a 12.112/1939. M. E. sz. rendelet, melynek 1. §-a szerint az iparügyi miniszter honvédelmi érdekből szabályozhatta a munkabéreket és a munkaviszony egyéb tartalmát, valamint az ipari tevékenységek díjazását. Továbbá, a 12.116/1939. M. E. sz. rendelet 1. §-a az iparban (kereskedelemben), valamint a bányászatban és a kohászatban alkalmazottak munkaviszonya kapcsán felfüggesztette az összes munkaidő-korlátozást, így ezen jogviszonyok tekintetében az 1937. évi XXI. törvénycikket megelőzően hatályban lévő jogszabályokat kellett alkalmazni. 1938-tól továbbá a munkaügyi szférát is érintették a „zsidótörvények”.<sup>146</sup>

<sup>142</sup> Uo. Ugyanakkor a bíróság nem egyhangú döntést hozott. Holmes bíró különvéleményt fogalmazott meg, melyben hangsúlyozta, hogy az alkotmány XIV. kiegészítésében foglalt „liberty” kitétel nem feltétlenül azonosítható a laissez faire elvén nyugvó szerződési szabadsággal. [Kiss (2010), 59.].

<sup>143</sup> A Lochner-korszak (1905-1937) az Egyesült Államok történelmének egy olyan időszakára utal, amelyet a szerződési szabadság elvének erős bírói védelme jellemezett. [Lochner era. *Cornell Law School, Legal Information Institute*. Elérhető: [https://www.law.cornell.edu/wex/lochner\\_era](https://www.law.cornell.edu/wex/lochner_era) (Letöltve: 2025. április 13.)].

<sup>144</sup> Kiss (2010), 60.

<sup>145</sup> Kun (2004), 354-355.

<sup>146</sup> Például a zsidók közéleti és gazdasági térfoglalásának korlátozásáról szóló 1939. évi IV. törvénycikk („második zsidótörvény”) 10. §-a az alábbiak szerint rendelkezett: „Akár időszakai, akár nem időszakai lap szerkesztésében

## 2.1. A munkabéri és szolgálati szerződés

### 2.1.1. A munkabéri és szolgálati szerződés fogalma

A két világháború közötti időszak munkaügyi szabályozását illetően elmondható, hogy ugyan születtek új jogszabályok, azonban alapvetően a régi joganyagot alkalmazták. Egyes ágazatokban megmaradt a munkajog feudális jellege<sup>147</sup>, valamint a munkajogi szabályozás széttagoltsága. Ugyanis a szolgálati jogviszonyok egyes típusait gazdasági ágazatonként, illetve foglalkozási ágak szerint külön törvények szabályozták.<sup>148</sup> Megállapítható továbbá, hogy a munkaviszony szabályozása – széttagolt jelleggel – a magánjog keretei között történt, és a jogirodalom sem különítette el markánsan a magánjogon belül a munkajogot<sup>149</sup>, hanem azt „magától értetődően” a tradicionális magánjog részének tekintette.<sup>150</sup> Ezen időszakban még maga a munkaszerződés mint elnevezés sem létezett, hanem a korabeli jogirodalom, illetve joggyakorlat a szolgálati (munkabéri) szerződés kifejezést használta, mely szerződéstípus a „magánjog intézményeként” funkcionált.<sup>151</sup>

Ezen korszak jogtudósai közül Szladits Károly „A munka jogviszonyai” körébe sorolta a szolgálati szerződést, a vállalkozási szerződést, a közvetítést és a díjkitűzést.<sup>152</sup> Szladits megfogalmazásában a szolgálati szerződéssel „a munkavállaló bér ellenében arra kötelezi magát, hogy más részére ennek háztartása, gazdasága, üzlete vagy egyéb vállalat, illetőleg kereső foglalkozása körében szolgálatokat teljesítsen.”<sup>153</sup> A szolgálati szerződés fogalma alatt különböző szerződésfajtákat értett, melyeket külön törvények szabályoztak. E körbe sorolta –

---

állandó munkaviszonyban álló munkatársul zsidókat csak az értelmiségi munkakörben foglalkoztatottakra megállapított szabályoknak (17. §) megfelelően lehet alkalmazni.”

<sup>147</sup> A feudális jelleget tükrözték például azon jogszabályok, amelyek lehetőséget adtak arra, hogy a dolgozókat közvetlen közigazgatási kényszerrel, vagyis karhatalommal munkára lehetett kényszeríteni. [Weltner Andor: Munkajogunk fejlődésének egyes vonásai a felszabadulás után. *Jogtudományi Közöny*, 15. évf., 1960/4. 202.]

<sup>148</sup> Petrovics (2022), 220.

<sup>149</sup> Mindazonáltal már ezen időszakban is – főként a 20. század első felétől – egyre erőteljesebb igény mutatkozott a munkajog mint jogág megteremtése iránt. Pernecky Béla például így fogalmazott 1940-ben: „Meg kell tehát alkotnunk a munkajognak a fogalmát, s ezáltal lerakjuk ennek a legifjabb, de éppen ezért legmaibb jogi studiumnak szilárd alapjait.” [Pernecky Béla: A munkajog fogalma. In: *A magyar jogélet időszéri kérdései. A Magyar Jogmívesek Társasága tag-összejövetelein elhangzott előadások*. A Magyar Jogmívesek Társasága, Budapest, 1940. 156.]

<sup>150</sup> Berke (2022), 33.

<sup>151</sup> Kenderes (2007), 52, 57.

<sup>152</sup> Szladits Károly: *A magyar magánjog vázlatja. II. Rész, ötödik átdolgozott kiadás*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1937. 238-264.

<sup>153</sup> Uo. 238.

többek között – a cselédszerződést, a mezőgazdasági munkásszerződést, a gazdatiszti szerződést, a kereskedő vagy iparos vállalatban alkalmazott tisztviselő, kereskedősegedek, valamint a gyári munkások és iparos tanoncok szolgálati szerződéseit.<sup>154</sup>

Hasonló felosztást alkalmazott Vincenti Gusztáv is, aki a „Munkajog viszonyai” körébe sorolta a szolgálati szerződést, a vállalkozási szerződést, az alkuszi szerződést és a díjkitűzést.<sup>155</sup> Vincenti a szolgálati szerződést összefoglaló elnevezésként is használta, melyen belül megkülönböztetett munkabéri és szolgálati szerződést.<sup>156</sup> Az ő megfogalmazásában a munkabéri szerződés „az a kétoldalú szerződés, amellyel az egyik fél – a munkavállaló – szolgálatoknak (munkának) más részére teljesítésére, a másik fél – a munkaadó – pedig meghatározott ellenérték – munkabér – fizetésére kötelezi magát.” A szolgálati szerződés pedig „az a kétoldalú szerződés, amellyel az egyik fél – az alkalmazott – szolgálatoknak (munkának) a másik fél – a munkaadó – részére teljesítésére ellenérték – munkabér, szolgálati javadalmazás – fejében munkaerejének tartósabb jellegű lekötésével az ebből származó függőség mellett kötelezi magát.”<sup>157</sup> A munkabéri szerződés alatt tehát egy rövidebb időtartamú, tágabban meghatározott szerződést értett, míg a szolgálati szerződés (és a szolgálati jogviszony) ugyan szűkebb, de tartósabb és lekötöttebb jogi kapcsolatra utalt. Lényeges elem, hogy mindkét jogviszony tekintetében a munkát végző fél függőségi viszonyban állt<sup>158</sup> azzal, akinek a részére a munkát végezte, továbbá a munka eredményének a kockázatát nem ő viselte.<sup>159</sup>

<sup>154</sup> Uo. 238-239.

<sup>155</sup> Ezen felosztás az 1928-as magyar Magánjogi Törvényjavaslaton (Mtj.) alapszik, mely elfogadást soha nem nyert, azonban a bírói gyakorlat szokásjogi úton alkalmazta azt. [Vékás Lajos: Történeti visszapillantás a magyar magánjog kodifikációjára. *Jogtudományi Közöny*, 66. évf., 2011/5. 268.]

<sup>156</sup> Ettől némileg eltérő felosztást alkalmazott Ágoston Péter, aki – az 1916-ban megjelent, „A jövő Polgári Törvénykönyvének tervezete” című művében – az ún. „osztályközi szerződés” kategóriájába sorolta a szolgálati szerződést, melynek két típusát különböztette meg: a tulajdonképpeni és nem tulajdonképpeni szolgálati szerződést. Előbbi a hagyományos értelemben vett, a munkaerőnek meghatározott munkanem teljesítésére irányuló lekötését célozta, míg utóbbi a vállalkozási vagy megbízási szerződésnek (az önálló munkának) egy neme volt. A munkás ebben az utóbbiban arra vállalkozott, hogy meghatározott művet előállít vagy eredményt visz véghez akként, hogy a munkáltató utasításait követi (az ún. akkordszerződés, darabszám szerinti szerződés vagy mennyiség szerinti szolgálati szerződés). [Berke Gyula: Ágoston Péter a munkajogász. Adalékok a magyar munkajog esztörténetéhez. *Jogtörténeti Szemle*, 2014/1. 13-15.]

<sup>157</sup> Vincenti Gusztáv: *A munka magánjogi szabályai*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1942. 29-31. [a továbbiakban: Vincenti (1942)].

<sup>158</sup> Ekkoriban tehát már megállapítást nyert az, hogy a szolgálati (munkabéri) viszony következtében egy függőségi viszony alakul ki a felek között. [Kenderes (2007), 52.]. Perneczky Béla 1931-ben kiemelte, hogy a függő munka alapja a szolgálati szerződésben előre meg nem határozott munkaszolgáltatás, és ennek folyománya a személyes lekötöttség, az idegen rendelkezés, illetve a hatalmi viszony. [Berke Gyula: Perneczky Béla, a munkajogász. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Lőrincz György 70. születésnapja tiszteletére*. HVG-ORAC, Budapest, 2019. 33-34.]

<sup>159</sup> Kenderes (2007), 54.

Mind a munkabéri, mind a szolgálati jogviszony tekintetében megkülönböztetésre került a munkaadó, a munkavállaló és az alkalmazott kategóriája. Munkaadó „az a fél, aki a másik fél munkáját igénybe veszi és annak fejében ellenérték (munkabér, javadalmazás) szolgáltatására kötelezi magát. Munkavállaló „az a fél, aki a másik fél részére ellenérték (bér) fejében munka végzésére kötelezte magát”, míg alkalmazott „az a munkavállaló, aki a munkaerejét tartósan leköti és ennél, valamint az ebből folyó függő helyzetnél fogva szolgálati viszonyban áll munkaadójával.„ A munkavállaló tehát tágabb kategóriát jelentett, amely magában foglalta az alkalmazott fogalmát is. Az alkalmazottaknak is számos fajtája létezett, így például kereskedősegéd, iparos segéd, ipari vállalat tisztviselője, házi vagy belső cseléd, gazdatiszt stb., mely szolgálati jogviszonyokra különböző jogszabályok vonatkoztak.<sup>160</sup>

### 2.1.2. A szolgálati szerződés alakszerűsége és tartalma

A munkabéri és a szolgálati szerződés megkötése főszabályként nem volt alakszerűséghez kötve, csak abban az esetben, ha azt külön jogszabály előírta.<sup>161</sup> A szerződés kötelező tartalmát illetően tételes jogi rendelkezés ugyan nem volt, azonban a korabeli uralkodó álláspont szerint legalább magában a munkavállaló által létesítendő munka (szolgálat) mibenlétében meg kellett állapodniuk a feleknek.<sup>162</sup> Nem tartozott viszont a szerződés kötelező tartalmához a munkaadó által a munkavállalónak adandó ellenszolgáltatás mértékének, sőt, még annak a meghatározása sem, hogy milyen nemű szolgáltatással tartozik a munkaadó. Ha a felek erre vonatkozóan nem állapodtak meg és valamely különös szabály sem rendelkezett e körben, a munkabér pénzben járt, annak mértékét pedig a bíróság állapította meg.<sup>163</sup>

A szerződés egyéb tartalmi elemeinek megállapítása kapcsán általános szabályként a szerződési szabadság elve érvényesült, bizonyos korlátozásokkal. Az egyik korlátozást azon jogelv jelentette, mely szerint a felek nem köthettek ki érvényesen olyan feltételt, amely a jó erkölcsbe ütközött.<sup>164</sup> Továbbá, egyes jogszabályok<sup>165</sup> úgy rendelkeztek, hogy azoktól részben egyáltalán

<sup>160</sup> Vincenti (1942), 36-37.

<sup>161</sup> Ilyen előírást tartalmazott például az első cselédtörvény 69. §-a, amely az alábbiak szerint rendelkezett: „Minden cselédnek egy szolgálati (cseléd) könyvvel kell ellátva lennie, melynek alakját, rovatait s kiállítás módjait a belügyminister rendeleti uton állapítja meg.”

<sup>162</sup> Kenderes (2007), 55.

<sup>163</sup> Vincenti (1942), 69.

<sup>164</sup> A jóerkölcsbe ütközésről mint érvénytelenségi okról a hatályos magyar munkajogban lásd: III. fejezet 3.4. alfejezet.

<sup>165</sup> Ilyen rendelkezést tartalmazott például az első cselédtörvény 13. §-a, amely az alábbiak szerint rendelkezett: „Érvénytelen azonban az oly szerződés, mely meghatározott számú évek, hónapok, hetek vagy napok számában

nem, részben a munkavállaló hátrányára nem lehetett eltérni.<sup>166</sup> A szolgálati szerződés időtartamának meghatározása terén is alapvetően a szerződési szabadság elve érvényesült, vagyis – a speciális jogszabályok korlátai között – a felek megállapodhattak abban, hogy határozatlan vagy határozott időre, vagy akár próbaidőre<sup>167</sup> kötnék szerződést.<sup>168</sup> A szolgálati szerződésben ki lehetett továbbá kötni azt is, hogy az ott meghatározott időn át nincs helye felmondásnak, azon túl pedig bármelyik fél a szerződésben vagy erre vonatkozó kikötés hiányában a törvényben meghatározott felmondási időre mondhatja fel a szerződést.<sup>169</sup> Továbbá, a szolgálati szerződés meghatározhatta azt a végső határidőt, amelynek bekövetkeztével a jogviszony felmondás nélkül is megszűnt, egyúttal azonban lehetővé tette, hogy a felek valamelyike a szerződést felmondással korábban is megszüntesse.<sup>170</sup> A szerződési szabadság elvéből következett az is, hogy amennyiben külön jogszabály nem írt elő kötelező rendelkezést a szolgálati viszony időtartamára nézve<sup>171</sup>, azt a felek a szerződés megkötése után, közös akarattal módosíthatták. A jogszabályok korlátai között a felek például a határozott időre kötött szolgálati szerződést határozatlan időre szóló szerződésre módosíthatták.<sup>172</sup>

A felek szerződési szabadságának korlátokat szabott a kollektív szerződés jogintézménye is. Kollektív szerződés (kollektív munkaszerződés, tarifaszereződés) alatt az a szerződés volt értendő, amelyet „egy vagy több munkaadó vagy munkaadói szervezet egy vagy több munkavállalói szervezettel, vagy több munkavállalóval a közöttük, illetőleg amennyiben szervezetek a szerződő felek egyfelől ezeknek a tagjai, másfelől az ellenérdekű szerződő fél

---

ki nem fejezhető, tehát bizonytalan időre köttetik vagy a mely legalább annyiban korlátozva nem lenne, hogy mindkét fél a jelen törvény értelmében megengedett felmondás után a szerződéstől visszaléphessen.”

<sup>166</sup> A kényszerítő jogszabályba ütköző szerződéses rendelkezés nem tette érvénytelenné az egész szerződést. A szerződés érvénytelen rendelkezésének a helyébe a törvénynek ettől eltérő parancsoló rendelkezése lépett és a szerződés így – módosult tartalommal – érvényben maradt. [Vincenti (1942), 71.].

<sup>167</sup> Arra is volt példa, hogy egyes szolgálati szerződéseket valamely jogszabály minősített – főszabályként – próbaidőre kötöttek. Ilyen rendelkezést tartalmazott például a második ipartörvény 88. §-a, mely az iparosságokra vonatkozóan a következőket rendelte alkalmazni: „A szerződés, ha a felek máskép nem egyeztek, csak 1 heti próbaidő eltelte után válik kötelező erejűvé.”

<sup>168</sup> Vincenti (1942), 100.

<sup>169</sup> Kenderes György szerint ezen szolgálati szerződéstípusokat nevezhetjük „relatív határozott vagy relatív határozatlan idő szerződésnek” is, amely a határozott és a határozatlan idő kombinációjának lehetőségét biztosította a felek számára. [Kenderes (2007), 56-57.].

<sup>170</sup> Vincenti „vegyes természetűnek” nevezte ezen típusú szerződést. [Vincenti (1942), 97.].

<sup>171</sup> Bizonyos jogszabályok kötelező jelleggel megállapították a szolgálati jogviszony minimális időtartamát, rendelkezve arról, hogy amennyiben a szerződést megfelelő időben nem mondják fel, azt az előre meghatározott időn túl meghosszabbítottak kell tekinteni. E körben példaként említhető az 1900. évi XXIX. törvénycikk, melynek 3. §-a a dohánykertészek szolgálati jogviszonyát illetően a következőképpen rendelkezett: „A szerződést legalább egy termelési évre kell megkötni. Ha a szerződést a termelési év, illetőleg több évre kötött szerződésnél, az utolsó termelési év december 25-31-ike között egyik vagy másik fél fel nem mondja: a szerződés ugyanazokkal a feltételekkel egy termelési évre meghosszabbítottak tekintetik.”

<sup>172</sup> Vincenti (1942), 100-101.

vagy annak a tagjai között megkötött, vagy megkötendő szolgálati szerződések egyes feltételeinek a megállapítása tárgyában köt.,<sup>173</sup> Az 1945 előtti magyar munkajog általános szabályai szerint azonban a kollektív szerződésnek kötelező hatálya, illetve átalakító ereje, azaz közvetlenül a szolgálati szerződésre kiható hatálya nem volt. A kollektív szerződés csak az azt kötő felekre terjedt ki, illetve ott érvényesült, ahol valamely különös jogszabály átalakító erővel ruházta fel.<sup>174</sup> A szerződő fél köteles volt minden tőle elvárhatót megtenni annak érdekében, hogy „a kollektív szerződés hatálya alá eső szolgálati szerződések a kollektív szerződésben meghatározott feltételeknek megfelelő feltételek mellett köttessenek meg”. Ha ennek a kötelezettségnek nem tett eleget, úgy az ennek biztosítására kikötött kötbért<sup>175</sup> lehetett tőle követelni. Ha pedig a fél a szerződőtársaiért, vagy – munkaadói vagy munkavállalói szervezet által kötött szerződés esetén – a tagjaiért „jót állott”, akkor a kötbérfizetési kötelezettség a saját mulasztásától függetlenül, a „pacta sunt servanda” elvéből adódóan már pusztán azon az alapon beállt, hogy a szolgálati szerződés a kollektív szerződés rendelkezéseibe ütköző feltételek mellett jött létre.<sup>176</sup> Az 1945 előtti jogalkotás tehát a kollektív szerződést nem részesítette nevesített törvényi szabályozásban, így annak joghatásai az általános jogelvek alapján álltak be, illetve kerültek elbírálásra.<sup>177</sup>

### 3. A szerződési szabadság érvényesülése a szocialista időszak munkajogában

#### 3.1. A polgári demokratikus fejlődési irány (rövid) korszaka

A második világháború végét követően erőteljesen megindult a munkajog „közjogiasítása és kiemelése a magánjogi keretből”<sup>178</sup>, így 1945-től ezen (kialakulóban lévő) jogág jelentős szerkezeti és funkcionális változásokon ment keresztül.<sup>179</sup> Ezen folyamat egyik első lépéseként hatályon kívül helyezésre kerültek a „feudális” jellegű, illetve a faji megkülönböztetést előíró jogszabályok. Mivel „állami ügy lett a munkaügy”, így az állami kógens és relatív diszpozitív

---

<sup>173</sup> Uo. 77.

<sup>174</sup> Kenderes (2007), 56.

<sup>175</sup> Mivel a kollektív szerződést az egyéb magánjogi szerződésekkel egy tekintet alá esőként kezelték, így lehetőség volt arra, hogy annak megszegése esetére a felek kötbért – mint szerződést biztosító mellékkötelezettséget – kössenek ki. (Uo. 56.).

<sup>176</sup> Vincenti (1942), 78.

<sup>177</sup> Kenderes (2007), 56.

<sup>178</sup> Kun (2004), 359.

<sup>179</sup> Kiss (2000b), 55.

jellegű szabályozás súlya és mértéke emelkedett.<sup>180</sup> Ezen jogszabályok közül kiemelt jelentőséggel rendelkezett a 9.700/1945. M. E. sz. rendeletet, amely szinte valamennyi, magánjogi szolgálati szerződés alapján munkaviszonyban álló munkavállalóra kiterjedő hatállyal szabályozta a jogviszony legfontosabb kérdéseit.<sup>181</sup> Ezen rendelet 11. §-a a jogszabály relatív diszpozitív jellegét rögzítette, mely szerint „[a] szolgálati szerződések (munkarendnek, megállapodásnak) a jelen rendeletben foglalt szabályoktól a munkavállaló hátrányára eltérő kikötései érvénytelenek.”

A korszak további jellemzője, hogy rendeleti szabályozás útján megkezdődött a kollektív szerződési rendszer keretfeltételeinek kialakítása, mellyel lényegében megtörtént a kollektív szerződés jogszabályi elismerése. 1945-ben megalapításra került az Országos Munkabérmegállapító Bizottság (OMB), amely jóváhagyta és nyilvántartotta a kollektív szerződéseket.<sup>182</sup> A kollektív szerződések ebben az időszakban már „átalakító erővel” rendelkeztek, vagyis a kollektív szerződés a munkavállaló és a munkáltató közötti munkaviszonyban a felek erre irányuló külön megállapodása nélkül, automatikusan érvényesült.<sup>183</sup> Ebből következően, a kollektív szerződéssel ellentétes egyéni szolgálati szerződés semmisnek minősült.<sup>184</sup> Ekkoriban megvalósult továbbá a kollektív szerződések személyi hatályának „kiterjesztése” a kollektív szerződésben megjelölt minden munkáltatóra és dolgozójára, tekintet nélkül arra, hogy az érintett munkáltató, illetve munkavállaló tagja volt-e a kollektív szerződést kötő szervezetnek, vagy sem.<sup>185</sup>

A kollektív szerződések hierarchiájának kialakításában a 8.620/1946. M. E. sz. rendelet tette meg az első lépést, amely kollektív keretszerződést és szakmai kollektív szerződést különböztetett meg. A rendelet alapján az egyedi szerződéseknek tilos volt eltérni a kollektív szerződésekben megállapított legkisebb, illetve legmagasabb bérek tekintetében.<sup>186</sup> Egy évvel később a 15.500/1947. (XII. 25.) Korm. rendelet némileg átalakította a kollektív szerződések rendszerét. Ezen rendelet 1. § (1) bekezdése szerint „[a] szolgálati viszonyban állók

<sup>180</sup> Kun (2004), 361.

<sup>181</sup> Kiss György: *A piac és az emberi tényező. A rendszerváltás hatása a munka világának szabályozására*. Balassi Kiadó, Budapest, 1995. 32. [a továbbiakban: Kiss (1995)].

<sup>182</sup> Az OMB-nek ezen korszakban még fontos szerepe volt a kollektív szerződések jóváhagyásában és kihirdetésében. 1948-tól azonban a hatásköre fokozatosan kiterjesztésre került és „a diktatórikus irányítás instrumentumává kezdett válni.” [Kun (2004), 376.].

<sup>183</sup> Szabó Imre Szilárd: *A szakszervezet jogállása a magyar munkajogban*. Novissima Kiadó, Budapest, 2022. 32.

<sup>184</sup> Kun (2004), 368.

<sup>185</sup> Hágelmayer Istvánné: *A kollektív szerződés alapkérdései*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1979. 104. [a továbbiakban: Hágelmayer (1979)].

<sup>186</sup> Farkas József: *Munkajogunk fejlődése a felszabadulástól a Munka Törvénykönyvéig*. Jogi és Államigazgatási Könyv-és Folyóiratkiadó, Budapest, 1952. 30. [a továbbiakban: Farkas (1952)].

munkafeltételeit kollektív keretszerződés, szakmai kollektív szerződés, iparági kollektív szerződés és üzemi kollektív szerződés szabályozhatja.” A jogszabály 10. § (1) bekezdése elsőként „expressis verbis” kimondta a kollektív szerződés átalakító erejét, vagyis azt, hogy „[a] kollektív szerződés hatálya alá tartozó munkavállaló és munkáltató között létrejött szolgálati szerződésnek a kollektív szerződésbe ütköző rendelkezései semmisek és helyükbe a kollektív szerződés vonatkozó rendelkezései lépnek.” Továbbá, ezen rendelet is – hasonlóan a 8.620/1946. M. E. sz. rendelethez – arról rendelkezett, hogy az egyedi szerződésekben tilos eltérni a kollektív szerződésekben megállapított legkisebb, illetve legmagasabb bérek vonatkozásában.<sup>187</sup>

### 3.2. A fordulat időszaka

A 8.480/1948. (VIII. 14.) Korm. rendelet módosította a 15.500/1947. (XII. 25.) Korm. rendeletet. Ezen jogszabály a kollektív szerződések rendszerében nem hozott érdemi változást, vagyis – hasonlóan a 15.500/1947. (XII. 25.) Korm. rendelethez – kollektív keretszerződést, szakmai kollektív szerződést, iparági kollektív szerződést és üzemi kollektív szerződést különböztetett meg, illetve bevezette a kollektív vállalkozói szerződést.<sup>188</sup> A rendelet az egyéni megállapodás és a kollektív szerződés viszonyában sem hozott változást, vagyis azt rögzítette, hogy a kollektív szerződés hatálya alá tartozó munkavállaló és munkáltató között létrejött szolgálati szerződésnek a kollektív szerződésbe ütköző rendelkezései semmisek, valamint a kollektív szerződésekben megállapított munkabérenél sem magasabbat, sem alacsonyabbat kikötni, vagy megadni, sem pedig magasabbat vagy alacsonyabbat elfogadni nem lehet.<sup>189</sup> Ugyanakkor, az e rendelet szabályai alapján az 1949 februárjában hatályba lépett új kollektív keretszerződések már csak kiüresített, formális maradványai voltak az elmúlt évek kollektív szerződéses gyakorlatának. Ezen megállapodások ugyanis már a „proletárdiktatúra termékei” voltak, amit jól szemléltet, hogy e keretszerződéseket már lényegében (a kisipart kivéve) nem az érdekképviseltek kötötték, hanem az illetékes miniszter és a Szakszervezetek Országos Tanácsa (SZOT).<sup>190</sup>

1945-től egészen az 1951. évi Mt. hatálybalépéséig a munkajogi szabályozás fő tényezője egy átfogó, többször módosított kollektív szerződési rendszer volt. Ezen rendszer azonban a

<sup>187</sup> Hágelmayer (1979), 113.

<sup>188</sup> Farkas (1952), 67.

<sup>189</sup> 8.480/1948. (VIII. 14.) Korm. rendelet 10. §. (1)-(2) bekezdések.

<sup>190</sup> Kun (2004), 371.

„fordulat évét”, vagyis 1948-at követően meglehetősen torzult tartalommal és rendeltetéssel élt tovább. A kollektív megállapodások pozitív szerepe alapvetően megváltozott és lényegében a „központi akarat közvetítőjévé vált”.<sup>191</sup> A korszakban továbbá kezdtek megjelenni a munkafegyelmet „erőltető” és a munkaviszony megszüntetését egyre önkényesebbé tevő szabályok<sup>192</sup> is.<sup>193</sup> Az 1950-es évek elejére tehát nem csupán a munkaviszony tartalmának meghatározása került ki a felek megállapodásának köréből, hanem a munkaviszony dinamikája, vagyis a jogviszony keletkezése, módosítása, megszűnése, illetve megszüntetése is részletes központi szabályozás alá került.<sup>194</sup>

### 3.3. Az 1951. évi Mt. szabályozása

1950-re az államosítások befejezésével és a Magyar Népköztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény („szocialista Alkotmány”) kihirdetésével létrejöttek az első munkajogi kódex megalkotásának objektív feltételei. A kollektív szerződések rendszere és a vonatkozó jogszabályok ekkorra már kialakították a szocialista munkaviszony részletes szabályait, így lényegében ezen szabályok egységes rendszerbe foglalása céljából jött létre az 1951. évi Mt.<sup>195</sup> E törvény kihirdetésével hazánkban formálisan is megszületett a munkajog mint önálló jogág<sup>196</sup>, és kezdetét vette a szocialista munkajog következő szakasza.<sup>197</sup>

A kódexben<sup>198</sup> meghatározásra került a munkaszerződés jogintézménye is, amely alapján a dolgozó arra kötelezte magát, hogy a vállalat igazgatójának utasítása szerint rendszeres munkát végez, a vállalat pedig kötelezettséget vállalt, hogy az ezért járó munkabért megfizeti, valamint a dolgozót a munkaviszonyból folyó egyéb szolgáltatásokban<sup>199</sup> részesíti.<sup>200</sup> A munkaszerződés szabályozó szerepét illetően kógencia érvényesült, mivel semmisnek minősült a

<sup>191</sup> Kiss (1995), 32, 35.

<sup>192</sup> Például a 6.660/1948. (VI. 16.) Korm. rendelet bizonyos „demokráciaellenes” magatartásokra alapítva azonnali hatályú elbocsátási okokat állapított meg.

<sup>193</sup> Kun (2004), 381.

<sup>194</sup> Kiss (1995), 35.

<sup>195</sup> Hágelmayer (1979), 120.

<sup>196</sup> Román (1998), 56.

<sup>197</sup> Kenderes (2007), 60.

<sup>198</sup> Jelen fejezetben alapvetően az 1951. évi Mt. közlönyállapot szerinti szövege kerül elemzésre, ugyanakkor ismertetésre kerülnek a kódex releváns módosításai is.

<sup>199</sup> A vállalat tehát a munkaszerződésben kötelezettséget vállalt arra is, hogy a dolgozót – a munkabéren felül – a munkaviszonyból folyó egyéb szolgáltatásokban is részesíti. E körbe tartoztak a jóléti és kulturális juttatások, az üzemi étkezés, a kedvezményes beszerzés, a segély és az előleg. [Mikos Ferenc: Hetedik Fejezet. Jóléti és kulturális szolgáltatások. In: Mikos Ferenc – Nagy László – Weltner Andor (szerk.: Weltner Andor): *A munka törvénykönyve és végrehajtási szabályai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1955. 427.].

<sup>200</sup> 1951. évi Mt. 14. §.

munkaszerződés minden olyan rendelkezése, amely munkaviszonyra vonatkozó szabályba, azaz törvénybe, törvényerejű rendeletbe, rendeletbe, kollektív szerződésbe, hatósági határozatba vagy vállalati munkarendbe ütközött.<sup>201</sup> A felek szerződési szabadsága így csak azon kérdések tekintetében érvényesült, melyeket munkaviszonyra vonatkozó szabály – kötelező jelleggel – nem állapított meg. Ha a felek megállapodásába mégis ezekkel ellentétes kikötés került, az részleges érvénytelenséget eredményezett, melynek helyébe a munkaviszonyra vonatkozó szabály rendelkezése lépett.<sup>202</sup>

A munkaviszony tartalmát tehát elsődlegesen a munkaviszonyra vonatkozó szabályok határozták meg, azok közül is elsősorban törvények, törvényerejű rendeletek, rendeletek és hatósági határozatok. A vállalati munkarend és a kollektív szerződés ugyanis – a munkaszerződéshez hasonlóan – nem térhetek el a többi munkaviszonyra vonatkozó szabálytól.<sup>203</sup> Az 1951. évi Mt. ezen szabályozási módszerével megszűnt a kollektív szerződés munkaviszony tartalmát meghatározó rendeltetése, annak funkciója lényegében a „terveteljesítésre való mozgósítás” lett.<sup>204</sup> Bár a kódex szerint a kollektív szerződés tartalmazta a vállalatra irányadó bértételeket<sup>205</sup> – melyektől a munkaszerződés nem térhetett el –, ezeket központilag, jogszabály útján a Minisztertanács állapította meg, mivel a „munkabérek megállapítása a dolgozók széles rétegeit érintő és a népgazdasági tervvel szorosan összefüggő, annak igen fontos részét alkotó kérdés” volt.<sup>206</sup> A bértételek kollektív szerződésbe foglalása tehát gyakorlatilag csak azok közlését szolgálta, mintsem megalkotását.<sup>207</sup> Megszűnt továbbá a keret-, az iparági, valamint a szakmai kollektív szerződések rendszere is, melynek helyébe az üzemi kollektív szerződés lépett, melyet a vállalat dolgozói nevében az üzemi bizottság kötött a vállalat igazgatójával.<sup>208</sup>

A felek szerződési szabadságát korlátozta továbbá a vállalati munkarend is. Ezen munkaviszonyra vonatkozó szabály – melytől a munkaszerződés szintén nem térhetett el – alapvető célja az 1951. évi Mt. és annak végrehajtási rendeleteinek konkretizálása volt az adott vállalatra vonatkozóan.<sup>209</sup> A vállalati munkarendnek – amelyet az üzemi bizottsággal

<sup>201</sup> 1951. évi Mt. 6. § (1) bekezdés.

<sup>202</sup> 1951. évi Mt. 19. § (1)-(2) bekezdések.

<sup>203</sup> 1951. évi Mt. 10. §, 13. § (3) bekezdés.

<sup>204</sup> Hágelmayer (1979), 121.

<sup>205</sup> 1951. évi Mt. 7. § (4) bekezdés.

<sup>206</sup> Nagy László: Hatodik Fejezet. A munkabér. In: Mikos Ferenc – Nagy László – Weltner Andor (szerk.: Weltner Andor): *A munka törvénykönyve és végrehajtási szabályai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1955. 313.

<sup>207</sup> Hágelmayer (1979), 121.

<sup>208</sup> 1951. évi Mt. 8. §.

<sup>209</sup> Weltner Andor: A magyar munkajog forrásai (II.). *Jogtudományi Közlöny*, 6. évf., 1951/11. 681.

egyetértésben az igazgató állapított meg – azonban a helyi viszonyok speciális szabályozásában nem volt sok szerepe, mivel a Minisztertanács általános, az egyes miniszterek pedig – a szakszervezettel egyetértésben – iparági munkarend mintákat állapítottak meg, melyek a vállalati munkarend alapját jelentették.<sup>210</sup>

A munkaviszony alanyainak nem csupán a munkaviszony-tartalom alakításának szabadsága esett korlátozások alá, hanem a munkaviszony létesítése, módosítása, illetve megszüntetése is. A munkaviszony keletkezését illetően ugyan az 1951. évi Mt. nem írt elő direkt szerződéskötési köteleességet, azonban a kódex 1. § (1) bekezdése alapelvi szinten általános munkakötelezettségről rendelkezett, mely szerint „[m]inden munkaképes polgárnak joga, kötelessége és becsületbeli ügye, hogy képességei szerint dolgozzék.” A szocialista munkajog ugyanakkor csak közvetett hátrányokat alkalmazott azokkal szemben, akik nem tettek eleget ezen köteleességnek, vagyis kedvezményekben részesítette azokat, akik ezt teljesítették, viszont hátrányos következményekkel sújtotta azokat, akik ennek nem tettek eleget.<sup>211</sup> Így például bizonyos anyagi ellátások (baleseti járadék, nyugdíj, táppénz stb.) csak azoknak járt, akik „megfelelő módon kivették a részüket a társadalom munkájából.”<sup>212</sup> A közvetett hátrányokból következően pedig az állampolgárok kénytelenek voltak munkát vállalni, mivel munkahely nélkül nemcsak az anyagi biztonságuk rendült meg, hanem mindennapi mozgásterük is rendkívüli mértékben beszűkült.<sup>213</sup> A korabeli munkajog tehát a munkaviszony létesítését vagy annak mellőzését nem a két fél szerződéséént, szabad akarat-elhatározásaként fogta fel, hanem azt gyakorlatilag – közvetett módon – kötelezővé tette. A munkaviszony léte (nem léte) pedig az állampolgár társadalmi megítélését is nagyban befolyásolta.<sup>214</sup>

A munkaviszony módosítását illetően az 1951. évi Mt. ugyan kimondta, hogy a munkaszerződés megkötésére vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni annak

<sup>210</sup> Kiss (1995), 41.

<sup>211</sup> Megjegyzendő, hogy a Tanácsköztársaság idején a polgárok közvetlen szankcióval is rá voltak szoríthatók a munkavégzésre. A Forradalmi Kormányzótanács XI. számú rendelete leszögezte, hogy „[...] a proletárállamban csak annak van joga élni, aki dolgozik, vagy testi, vagy szellemi munkát végez a társadalom fenntartására. A Tanácsköztársaság elrendeli tehát az általános munkakényszert, ezzel szemben megállapítja a munkára való jogot.” Ebben a korszakban tehát az általános munkakötelezettség konkrét alanyi kötelezettséget jelentett, melynek megszegése esetén közvetlen szankciót lehetett alkalmazni. [Trócsányi László: Munkajog. In: Halász Pál – Kovács István – Peschka Vilmos (szerk.): *A magyar Tanácsköztársaság jogalkotása*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1959. 326.]

<sup>212</sup> Weltner Andor: Első Fejezet. Általános rendelkezések. In: Mikos Ferenc – Nagy László – Weltner Andor (szerk.: Weltner Andor): *A munka törvénykönyve és végrehajtási szabályai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1955. 22-23.

<sup>213</sup> Kiss (1995), 39.

<sup>214</sup> Nadas György: Az 1951. évi Munka törvénykönyve. Az első munkajogi kódex Magyarországon. *Studia Iurisprudentiae Doctorandorum Miskolciensium, Miskolci doktoranduszok jogtudományi tanulmányai*, Tomus 2, 2002/2. 81. [a továbbiakban: Nadas (2002)].

módosításra is<sup>215</sup>, ez utóbbi jogintézmény szabályozásáról nem rendelkezett a kódex. A jogszabály ugyan a „Munkaerőgazdálkodás” című fejezetben tárgyalta az áthelyezést, amely viszont nem a közös megegyezéssel történő szerződésmódosítást jelentette, hanem a korszak jellegzetes intézményét, a „népgazdasági érdekből” történő áthelyezést rögzítette.<sup>216</sup> A szabályozás hasonlóan merev korlátokat állított a munkavállalói akaratnak a munkaviszony megszüntetése tekintetében is, mivel a munkavállaló a munkaviszonyát csak az 1951. évi Mt.-ben meghatározott esetekben<sup>217</sup> szüntethette meg. Ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy a munkaviszony létesítése után szinte ellehetetlenült az újabb munkahely szabad megválasztásának joga.<sup>218</sup> A kódex továbbá azon dolgozót, aki a munkaviszonyát a jogszabálynak meg nem felelő módon szüntette meg, „önkényesen kilépőnek” minősítette és külön jogszabály hátrányos jogkövetkezményekkel sújtotta.<sup>219</sup>

Elsőként a kódex 1953. évi módosítása hozott néhány változást az individuális munkajog fent ismertetett területein, így például a munkaviszony módosításával és megszüntetésével összefüggésben némiképp enyhült a munkavállalói kiszolgáltatottság. Ezen változások azonban sok esetben inkább szociálpolitikai szempontokon, mintsem a felek önrendelkezésének biztosításán alapultak, így elsősorban a munkavállaló családi viszonyai, illetve egészségi állapota jelenthetett felmentést a szigorú szabályok alól.<sup>220</sup> Az egyéni munkakapcsolatok területén igazán nagy változást az 1964. évi módosítás jelentett, melynek célja a gazdaságirányítási rendszer átalakításának megfelelő munkajogi struktúra létrehozása volt. E módosítás az egyéni munkakapcsolatok területén megszüntette azokat az irracionális korlátozásokat, amelyek a munkaviszony módosítását és megszüntetését meghatározták. Ennek keretében például rögzítésre került, hogy a munkaviszony módosítása csak a felek közös megegyezésével lehetséges<sup>221</sup>, a felmondási tilalmak jelentősen kibővültek, valamint elismerésre került a munkavállaló szabad felmondási joga.<sup>222</sup> A módosítások azonban a munkaszerződés szabályozó szerepét nem érintették, vagyis a munkaszerződés és a munkaviszonyra vonatkozó szabályok relációjában továbbra is kógencia érvényesült.

---

<sup>215</sup> 1951. évi Mt. 17. §.

<sup>216</sup> Az 1951. évi Mt. 133. § (1) bekezdés b) pontja alapján a dolgozót népgazdasági érdekből a vállalaton belül más munkahelyre vagy más vállalathoz át lehetett helyezni.

<sup>217</sup> 1951. évi Mt. 30. § (1) bekezdés.

<sup>218</sup> Kiss (1995), 39-40.

<sup>219</sup> 1951. évi Mt. 36. § (1)-(2) bekezdések.

<sup>220</sup> Kiss (1995), 42, 68.

<sup>221</sup> Bár a (módosított) 1951. évi Mt. továbbra is biztosította az áthelyezés jogát a vállalatnak, a korábbinál nagyobb hangsúlyt fektetett a dolgozó érdekének a védelmére. [Hágelmayer Istvánné: A munkaszerződés módosítása az új szabályozás alapján. *Jogtudományi Közlöny*, 20. évf., 1965/7. 296.]

<sup>222</sup> Kiss (1995), 44, 68.

Összességében elmondható, hogy a (módosítások ellenére) az 1951. Mt. alapvetően a tervutasításos gazdaságirányítás által támasztott követelményeket elégítette ki.<sup>223</sup> Ennek megfelelően a kódex „[...] az individuális munkakapcsolatok tekintetében mondhatni teljességgel kiiktatta a piaci hatásokat, és ezáltal a felek befolyását jogviszonyaik alakításába.”<sup>224</sup> Az 1951. évi Mt. és az ahhoz kapcsolódó jogszabályok kógens jelleggel megszabták a munkaszerződés mellőzhetetlen, eltérést nem engedő elemeit, melyektől sem a dolgozó javára, sem a hátrányára nem lehetett eltérni.<sup>225</sup>

### 3.4. Az 1967. évi Mt. szabályozása

Az 1967. évi Mt. indokolása utal arra, hogy a kódex megalkotását „[...] a gazdasági irányítás reformja tette szükségessé.” Az 1951. évi Mt. ugyanis „[...] még a centralizált, utasításon alapuló gazdálkodási rendszerre épült, és bár szabályai egy részét az időközben végrehajtott módosítások korszerűsítették, ezen az alapvető vonásán nem változtattak. Emellett az 1951 óta végrehajtott módosítások mind a törvénykönyvet, mind a végrehajtási rendeletet áttekinthetetlenné és egyes részeiben ellentmondásossá is tették.”<sup>226</sup>

Az új kódexnek tehát alapvetően két problémát kellett megoldania: a szabályozás decentralizálását, illetve egyszerűsítését.<sup>227</sup> Ebből következően, a szabályozás rendszerének alapvető koncepciója az volt, hogy a központi szabályok – így maga az 1967. évi Mt. is – csak az elvi jellegű, a központi szinten eldöntendő kérdéseket rendezzék, és a részletes szabályozás kerüljön a vállalatok hatáskörébe.<sup>228</sup> Ezen jogpolitikai célok megvalósítása érdekében a kódex 8-10. §-ai „A munkaviszonyra vonatkozó szabályok” cím alatt meghatározták az új munkajogi jogforrási hierarchia rendszerét.<sup>229</sup> A 8. § (1) bekezdése szerint „[a] munkaviszonnyal összefüggő alapvető kérdéseket törvény vagy törvényerejű rendelet szabályozza. Ezek végrehajtásáról a Minisztertanács rendelete vagy határozata, továbbá – ezek keretei között – a

<sup>223</sup> Nádás (2002), 102.

<sup>224</sup> Kiss (1995), 39. Hasonlóan fogalmaz Jakab Nóra, aki szerint ebben a korszakban „[...] az egyéni munkakapcsolatok alakításának szinte valamennyi vetülete kikerült a felek autonóm akaratelhatározása köréből [...]” [Jakab Nóra: A munkajog és polgári jog kapcsolata a jogpolitika tükrében. *Magyar Jog*, 62. évf., 2015/1. 21., a továbbiakban: Jakab (2015a)].

<sup>225</sup> Garancsy Mihályné: A munkaszerződés mellőzhetetlen tartalmának érvényesülése. *Jogtudományi Közöny*, 14. évf., 1959/4. 164.

<sup>226</sup> A Munka Törvénykönyvéről szóló 1967. évi II. törvény indokolása. I. (a továbbiakban: 1967. évi Mt. indokolás).

<sup>227</sup> Kiss (1995), 46.

<sup>228</sup> 1967. évi Mt. indokolás, I.

<sup>229</sup> Jelen alfejezetben az 1967. évi Mt. közlönyállapot szerinti rendelkezései kerülnek elemzésre.

Szakszervezetek Országos Tanácsa által kibocsátott szabályzat és általános óvórendszabály, illetőleg miniszteri rendelet, utasítás és szakmai óvórendszabály, valamint – a vállalaton belüli érvénnyel – kollektív szerződés és vállalati munkavédelmi szabályzat rendelkezik.” Ezen munkaviszonyra vonatkozó szabályok és a munkaszerződés<sup>230</sup> relációjában – hasonlóan az 1951. évi Mt.-hez – kógencia érvényesült, mivel a törvény 22. § (3) bekezdése érvénytelennek minősítette azt a munkaszerződést, amelynek megkötése munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközött. Ha pedig a munkaszerződésnek csak valamely rendelkezése volt ellentétes a munkaviszonyra vonatkozó szabállyal, csak az a rendelkezés minősült érvénytelennek és a munkaszerződés tartalma a munkaviszonyra vonatkozó szabálynak megfelelően alakult.

Az 1967. évi Mt. tehát az érvénytelenség két fajtáját különböztette meg: a munkaszerződés egészére kiterjedő, valamint a részleges érvénytelenséget. A munkaszerződés egészére kiterjedően érvénytelen volt az a munkaszerződés, melynek megkötése munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközött. Így például érvénytelennek minősült a munkaszerződés, ha az abban foglalt megállapodás szerint a vállalat a munkára jelentkező nőt a nők számára a kollektív szerződésben tiltott munkakörben alkalmazná. Ebben az esetben az egész munkaszerződés érvénytelennek minősült. Ezzel szemben a munkaszerződés részleges érvénytelensége akkor következett be, ha a munkaszerződésnek csak valamely rendelkezése ellenkezett a munkaviszonyra vonatkozó szabállyal. Ez például akkor fordult elő, ha a felek a jogszabályban meghatározottnál rövidebb pótszabadságban állapodtak meg. Ebben az esetben maga a munkaszerződés érvényben maradt, azonban a pótszabadságra vonatkozó kikötés helyébe a jogszabály vonatkozó rendelkezése lépett.<sup>231</sup> A felek tehát csak azon kérdésekben állapodhattak meg, melyet a munkaviszonyra vonatkozó szabály – mellőzhetetlen erővel – nem határozott meg, így például próbaidőben, határozott időre szóló munkaviszonyban, részmunkaidőben stb.<sup>232</sup> Mind individuális, mind kollektív<sup>233</sup> szinten a munkaviszony tartalmának alakítása tekintetében a szerződési szabadság egyik legnagyobb korlátját továbbra is a kötött bérrendszer, a bércategóriák felső határának megállapítása jelentette. A bértarifa központi megállapításának

<sup>230</sup> Az 1967. évi Mt. – az 1951. évi Mt.-től eltérően – nem határozta meg a munkaszerződés fogalmát, hanem arról csupán az alábbiak szerint rendelkezett: „A munkaviszony a vállalat és a dolgozó megállapodása – a munkaszerződés – alapján jön létre. Munkaszerződés a kinevezés vagy választás és annak elfogadása is.” [1967. évi Mt. 22. § (1) bekezdés.].

<sup>231</sup> Weltner Andor: A munkaszerződés. In: Nagy László – Weltner Andor (szerk.): *A Munka Törvénykönyve kommentárja. I. kötet.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978. 293. [a továbbiakban: Weltner (1978)].

<sup>232</sup> Uo. 291.

<sup>233</sup> A kollektív szerződés – melyet a vállalat és a szakszervezet vállalati szerve kötött – némileg tágabb szabályozási mozgástérrel rendelkezett, mint a munkaszerződés. Az 1967. évi Mt. 8. § (3) bekezdése szerint a kollektív szerződés munkaviszonyra vonatkozó más szabálytól csak annyiban térhetett el, amennyiben az megengedte.

indoka az volt, hogy „az egyes szakmák azonos gyakorlattal rendelkező, azonos teljesítményt nyújtó munkásai ugyanazon bértétel alapján kapják alapbérüket az egész országban, függetlenül attól, hogy melyik iparágban, vállalatnál, szövetkezetnél vagy magánszektorban dolgoznak.”<sup>234</sup> Összességében elmondható, hogy a kódex célkitűzései, vagyis az egyszerűsítés és a decentralizáció csak részben valósultak meg. Az 1967. évi Mt. ugyan formailag eleget tett az egyszerűsítés követelményének – terjedelmét tekintve „kerettörvény” jellegű volt –, a különböző szintű végrehajtási rendeletek által fokozatosan visszatértek a részletes szabályozás irányába. E körben példaként említhető, hogy bár a törvény a munkaviszony létrehozása, módosítása, illetve megszüntetése tárgyában az 1951. évi Mt.-hez képest jelentősen előrelépett – vagyis megszüntette a szerződéses jogviszonytól idegen elemeket<sup>235</sup> –, a későbbi módosításai során ezzel teljesen ellentétes szellemű rendelkezések születtek, mely jól tükrözi szabályozás mögötti gazdasági viszonyok labilitását.<sup>236</sup> Mivel a decentralizációs törekvések nem célozták a magánautonómia kiszélesítését, az 1967. évi Mt. a kógens szabályozási technikán sem változtatott, vagyis a munkaszerződés a munkaviszonyra vonatkozó szabályoktól továbbra sem térhetett el.

#### 4. Részkonklúzió

A második világháborút megelőzően a munkaviszony szabályozása – széttagolt jelleggel – a magánjog keretei között történt, így a munkavégzésre irányuló (csekély számú) jogszabályok alapvetően diszpozitív jellegűek voltak.<sup>237</sup> A korszak szerződéstípusai közül a szolgálati (munkabéri) szerződés állt a legközelebb a mai értelemben vett munkaszerződéshez, melyet azonban a korabeli jogirodalom és joggyakorlat „magától értetődően” magánjogi intézménynek tekintett.<sup>238</sup> Ezen időszakban a kollektív szerződésre vonatkozóan sem voltak részletes, speciális jogszabályok, hanem azt az általános magánjogi jogelvek fényében ítélték meg egy sui generis kötelmi szerződéstípusként.<sup>239</sup>

<sup>234</sup> Radnay József: A munka díjazása és a dolgozó részére járó egyéb juttatások. In: Nagy László – Weltner Andor (szerk.): *A Munka Törvénykönyve kommentárja. I. kötet.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978. 612-613.

<sup>235</sup> Megszűnt például a vállalat egyoldalú szerződésmódosítási joga – többek között – a munkakör megváltoztatása és a vállalati áthelyezés tekintetében. [Weltner Andor: A munkaszerződés módosítása és módosulása. In: Nagy László – Weltner Andor (szerk.): *A Munka Törvénykönyve kommentárja. I. kötet.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978. 345.]

<sup>236</sup> Kiss (1995), 49-50.

<sup>237</sup> Kun (2004), 350, 355-356.

<sup>238</sup> Berke (2022), 33.

<sup>239</sup> Kun (2004), 368.

A második világháború végét követően megindult a munkajog „közjogiasítása és kiemelése a magánjogi keretéből.”<sup>240</sup> 1945-től egészen 1951-ig a munkajogi szabályozás fő tényezője egy átfogó kollektív szerződéses rendszer volt, melynek keretében a munkajogi rendelkezések túlnyomó részét – a jogszabályok mellett – a kollektív szerződések rögzítették, melyek már „átalakító erővel” rendelkeztek.<sup>241</sup> Mivel ezen időszakban „állami ügy lett a munkaügy”<sup>242</sup>, átalakult a korábbi korszakra jellemző (diszpozitív jellegű) jogszabályok kötőereje is, vagyis emelkedett a kógens, illetve klauzálisan kógens jogi normák száma.<sup>243</sup> A polgári demokratikus fejlődési irány a „fordulat évétől”, vagyis 1948-tól véget ért, és egyre inkább a szocialista ideológia centralizmusának és a tervgazdálkodásnak jobban megfelelő kógencia erősödött meg.<sup>244</sup> Ennek megfelelően a kógens szabályozási technika jellemezte az 1951. évi Mt.-t, illetve az 1967. évi Mt.-t is, mely időszakban a munkaviszonyra vonatkozó szabályok – kevés kivételtől eltekintve – kötelezően megszabták a munkaviszony tartalmát. Ezen korszakban a munkaszerződésnek a munkaviszonyt keletkeztető hatásán kívül gyakorlatilag további jelentősége nem volt, mivel a munkaszerződés a munkaviszonyra vonatkozó szabályoktól, így – többek között – a munkajogi kódexektől nem térhetett el, még a munkavállaló javára sem.<sup>245</sup>

### III. A kedvezőbbség elve a rendszerváltást követő magyar munkajogban

A rendszerváltást követő politikai és gazdasági változások nyomán fokozatosan megindult a munkajog „magánjogiasítása”, vagyis a megváltozott körülményekhez igazodó, elsősorban a (kollektív) felek szerződéses autonómiájára épülő munkajogi jogforrási rendszer kialakítása. Ezen folyamat során – kezdetben a bírói gyakorlatban, később a jogalkotás szintjén is – elismerésre került a kedvezőbbség elve, amely az új, piacgazdaság viszonyainak megfelelő munkajogi jogforrási rendszer fő rendező elvévé vált.

Jelen fejezet célja a rendszerváltást követő magyar munkajog jogforrási rendszerének elemzése a kedvezőbbség elvének érvényesülése szempontjából. E témakör két fő szerkezeti egység

---

<sup>240</sup> Uo. 359.

<sup>241</sup> Hágelmayer (1979), 134.

<sup>242</sup> Farkas (1952), 6.

<sup>243</sup> Nagy László: Munkajog. *Jogtudományi Közlöny*, 3. évf., 1948/19-20. 348. [a továbbiakban: Nagy (1948)].

<sup>244</sup> Kun (2004), 350.

<sup>245</sup> Gyulavári, Tamás: The Hungarian Experiment to Promote Collective Bargaining: Farewell to ‘Principle of Favour’. In: Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele (eds.): *The Sources of Labour Law*. Kluwer Law International B.V., The Netherlands, 2020. 246-247. [a továbbiakban: Gyulavári (2020a)].

keretében kerül vizsgálatra. Az első egység áttekintést nyújt ezen elv első megjelenéséről a hazai bírói gyakorlatban, illetve az 1992. évi Mt. szabályozási módszeréről. A második szerkezeti egység a hatályos munkajogi kódex kontextusában vizsgálja a „jóléti elvet”, kitérve az Mt. által deklarált, a kedvezőbbség megítélésének értelmezési módszerére, illetve a jóerkölcsbe ütközés tilalmára mint a kedvezőbbség elvének korlátjára. A kutatás elsősorban az individuális szerződéses autonómiára fókuszál, ugyanakkor a téma kontextusában, érintőleges jelleggel vizsgálatra kerül a kollektív megállapodások szabályozási mozgásterének témaköre is.

### 1. A munkavállaló javára való eltérés első megjelenése a magyar bírói gyakorlatban

Az 1990-es évek elején a kedvezőbbség elve sajátos közegben és módon jelent meg a magyar munkajogban.<sup>246</sup> A rendszerváltást követően ezen jogelv első említésére 1991-ben a Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiumának 147. számú állásfoglalásában (a továbbiakban: MK 147. számú állásfoglalás) került sor.<sup>247</sup> Ezen állásfoglalás az 1992. évi Mt. hatálybalépését megelőzően, a gazdasági átalakulás folyamatában keletkezett tényállásokban felmerült azon kérdéssel foglalkozott, hogy érvényes-e a végkielégítésre vonatkozó kollektív szerződéses szabályozás.<sup>248</sup>

Az említett állásfoglalás a korabeli munkajogi jogforrási rendszer kontextusában tűnik különösen jelentősnek.<sup>249</sup> Az MK 147. számú állásfoglalás meghozatalának időszakában hatályos 1967. évi Mt. 8. § (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy „[a] munkaviszonnyal összefüggő alapvető kérdéseket törvény szabályozza. Ezek végrehajtásáról a Kormány rendelete, továbbá – ezek keretei között – miniszteri rendelet és államtitkári rendelkezés rendelkezik.” A 8. § (2) bekezdése határozta meg a nem jogszabályi szintű munkaviszonyra vonatkozó szabályok körét. Ezen bekezdés első mondata szerint „[m]unkaviszonyra vonatkozó kérdésekről rendelkezik a kollektív szerződés, a kollektív keretszerződés, illetve a munkaügyi

<sup>246</sup> Berke Gyula: Adalékok a munkavállaló javára való eltérés kérdéséhez. In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 16.0. A XVI. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2019. 108. [a továbbiakban: Berke (2019)].

<sup>247</sup> Gyulavári (2020a), 256.

<sup>248</sup> Az MK 147. számú állásfoglalás közzétételének időszakára általánossá vált az a gyakorlat, hogy a kollektív szerződések végkielégítésre vonatkozó rendelkezéseket tartalmaztak. [Berke (2019), 108-109.].

<sup>249</sup> Berke Gyula: A munkaviszonyra vonatkozó szabályok. Rendszertani és jogpolitikai megjegyzések a magyar munkajog jogforrási rendszeréhez. In: Kiss György – Berke Gyula – Bankó Zoltán – Kajtár Edit (szerk.): *Emlékkönyv Román László születésének 80.évfordulójára. Studia Iuridica Auctoritate Universitatis Pécs Publicata*. Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 2008. 69. [a továbbiakban: Berke (2008)].

szabályzat, a munkavédelmi szabályzat, a szakszervezet munkahelyi szervének határozata a jóléti (szociális) ráfordításokról, továbbá a szervezeti és működési szabályzat.” A korabeli jogforrási hierarchia rendszerképző elvét lefektető szabályt a 8. § (2) bekezdés utolsó két mondata tartalmazta. Ezen rendelkezés szerint a nem jogszabályi szintű munkaviszonyra vonatkozó szabályok „[...] a munkaviszonyra vonatkozó más szabálytól csak annyiban térhetnek el, amennyiben az megengedi. Az a rendelkezés, amely e tilalomba ütközik, érvénytelen.” Az idézett rendelkezések tehát a jogszabályi szintű munkaviszonyra vonatkozó szabályok általános kógens természetét rögzítették<sup>250</sup> és az 1967. évi Mt. érvénytelennek minősítette, ha egy alacsonyabb szintű szabály egy magasabbtól kifejezett jogalkotói felhatalmazás hiányában tért el.<sup>251</sup>

A munkaszerződés relációjában is elmondható, hogy a munkaviszonyra vonatkozó szabályok általános jellemzője a szocialista korszakból „örökölt” kógens volt. Ugyanis, az 1967. évi Mt. 9/C. § (6) bekezdése szerint a munkaszerződés csak kollektív szerződés hiányában rendelkezhetett az egyébként kollektív szerződésre tartozó kérdésekről. A munkaszerződés és a munkaviszonyra vonatkozó szabályok viszonylatában a kódex 22. § (3) bekezdése rögzítette, hogy a munkaszerződés (avagy annak része) érvénytelen, ha munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik. Az 1967. évi Mt. tehát a kollektív szerződéstől (és egyébként más munkaviszonyra vonatkozó szabálytól) eltérő munkaszerződéses rendelkezést érvénytelennek minősített, függetlenül az eltérés irányától. Kizárólag a kollektív szerződésben nem rendezett tárgykörben létrejött munkaszerződéses megállapodás minősült érvényesnek abban az esetben, ha nem ütközött más munkaviszonyra vonatkozó szabályba, azaz gyakorlatilag jogszabályba.<sup>252</sup>

A Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiumának a fent ismertetett jogforrási hierarchia szabályai alapján kellett állást foglalnia abban kérdésben, hogy érvényes-e a végkielégítésre vonatkozó kollektív szerződéses szabályozás. E tekintetben ismételtelen szükséges utalni az 1967. évi Mt. 8. § (2) bekezdésében foglalt azon szabályra, mely szerint a kollektív szerződés a jogszabálytól annyiban térhetett el, amennyiben az megengedte. A végkielégítéssel összefüggésben pedig az 1967. évi Mt. nem biztosított eltérési lehetőséget. Ugyanakkor, az újonnan létrejött és gyorsan szélesedő magángazdaság jogalkalmazási igényeivel a munkaviszonyra vonatkozó kógens jellegű szabályozás már nem volt összeegyeztethető, mivel

---

<sup>250</sup> Az 1967. évi Mt. a kollektív szerződéses szabályozási szintek tekintetében lényegében ugyanezt az elvet rendelte alkalmazni. A kódex 9/C. § (3) bekezdése – az akkor beiktatott kollektív keretszerződés és a kollektív szerződés viszonylatában – rögzítette, hogy „[a] kollektív keretszerződésbe ütköző kollektív szerződéses rendelkezés érvénytelen.”

<sup>251</sup> Berke (2019), 114.

<sup>252</sup> Berke (2008), 70-71.

az szükségtelenül korlátozta a magán-, illetve kollektív megállapodásos autonómiát.<sup>253</sup> Erre tekintettel, a Munkaügyi Kollégium az állásfoglalásban kimondta, hogy a „[...] kollektív szerződéses szabályozás érvényes, ha a törvényben előírt végkielégítési szabályoknál a munkavállalóra nézve kedvezőbb.”<sup>254</sup> A bíróság tehát az állásfoglalással gyakorlatilag – „contra legem” jelleggel – teret engedett a kollektív szerződéses megállapodásnak, igazodva ezzel az újonnan kialakult gazdasági környezethez.<sup>255</sup>

A Munkaügyi Kollégium az állásfoglalásban továbbá arról is rendelkezett, hogy miként kell megítélni a munkavállalóra kedvezőbb eltérést. Ennek tekintetében a Kollégium – jóval túlmutatva az akkor aktuális jogalkalmazási gyakorlaton – leszögezte, hogy a törvényhez képest kedvezőbb eltérést „[...] a jogszabály értelmezés általános szabályainak megfelelően nem egyes részletszabályok, hanem a végkielégítésre vonatkozó szabályozások egybevetésével kell elbírálni.”<sup>256</sup> Az állásfoglalás szerint tehát a kollektív szerződéses szabályozás érvényességének megítélése kapcsán nem a törvényben és a kollektív szerződésben foglalt egyes végkielégítési jogosultsági feltételeket (például a munkaviszonyban töltött időt, a végkielégítés összegét stb.) kell összehasonlítani, hanem a végkielégítésre vonatkozó teljes szabályozást (szabálycsoportot) kell összevetni.<sup>257</sup>

Az MK 147. számú állásfoglalás tehát a munkavállalóra kedvezőbb eltérés kérdését a jogszabály és a kollektív szerződés viszonylatában vetette fel, amely – az 1967. évi Mt. kógens jellegű szabályozása ellenére – lehetőséget biztosított a kollektív szerződés számára a végkielégítés szabályozása tekintetében. Ezáltal pedig, a piactudományi környezethez igazodva – megelőzve az 1992. évi Mt.-t – kialakította a relatív diszpozitivitás jogalkalmazási-jogértelmezési metodikájának alappilléreit. A Munkaügyi Kollégium, még ha valamelyes meg is haladva a bírói hatáskör korlátait, a gyakorlat által támasztott igényeket tartotta szem előtt, mellyel jelentősen hozzájárult a szociális piactudományba való átmenetet jellemző feszültségek csökkentéséhez.<sup>258</sup>

## 2. A munkavállaló javára való eltérés az 1992. évi Mt. rendszerében

<sup>253</sup> Berke (2019), 110.

<sup>254</sup> MK 147. számú állásfoglalás.

<sup>255</sup> Balogh Áron Péter: A kedvezőbb eltérés elvének jogalkalmazási kérdései a szakképzési munkaviszony fényében. *Munkajog*, 2020/3. 18. [a továbbiakban: Balogh (2020)].

<sup>256</sup> MK 147. számú állásfoglalás.

<sup>257</sup> Berke (2019), 111-112.

<sup>258</sup> Uo. 112.

## 2.1. Az új jogforrási rendszer kialakításának indokai

Az 1992. évi Mt. alapvető szemléletbeli változást hozott a munkajog jogforrási rendszerében. A korabeli jogalkotói szándék arra irányult, hogy az állami tulajdonon és irányításon alapuló „közigazgatási jogias szemléletű” munkajogi szabályozást felváltssa a piacgazdaság viszonyainak megfelelő rendszerrel.<sup>259</sup> Ezen jogpolitikai célkitűzés kapcsán az 1992. évi Mt. indokolása kiemeli, hogy „[...] a munkaerőpiac is fokozatosan a gazdasági piac részévé válik, annak elvei, szabályai alapján kezd működni. [...] Ezt a változást a munkajogi szabályozásnak is tudomásul kell vennie: szakítani kell az eddigi szabályozási logikával. A piacconform szabályozás azt eredményezi, hogy a jelenlegi közigazgatási jellegű szabályozást fel kell váltania egy, a munkaviszony sajátosságainak jobban megfelelő magánjogias szabályozásnak. Az állam jogi beavatkozásának erőteljesen vissza kell vonulnia, a munkaviszony alanyaira nézve kogens jogi szabályozás kizárólag a munkaviszony garanciális tartalmi elemeinek meghatározására, az ún »minimálstandardok« kijelölésére szorítkozhat. [...] A munkaviszonnal kapcsolatos egyéb kérdéseket a munkaviszony alanyainak a munkáltatónak és a munkavállalónak kell megállapodás útján elrendeznie. Az állam tehát ebben a megváltozott szituációban már nem tulajdonosi, hanem közrendvédelmi funkciója alapján szabályoz.”<sup>260</sup>

Az indokolás idézett fordulatai arra utalnak tehát, hogy a jogalkotó a munkaviszonyt elsődlegesen törvényhozási tárgyként fogta fel, alapvető szerepét pedig a jogviszony bizonyos garanciális elemeinek, alapvető feltételeinek rögzítésében látta. Ezzel párhuzamosan megfogalmazta azt a kívánalmat, hogy erősödjön, sőt, váljon meghatározóvá a kollektív megállapodások szerepe. A jogalkotó ugyanis alapvetően a kollektív szerződésnek szánta azt a feladatot, hogy az 1992. évi Mt. által rögzített „minimálstandardokhoz” képest a munkavállaló számára kedvezőbb szabályokat alkossa.<sup>261</sup> Az indokolás továbbá (szükszavúan) utal a munkaszerződés szabályozó szerepére is és megjegyzi, hogy a munkavállaló javára való „[...] eltérés adott felek számára is munkaszerződésben, hiszen bizonyos területeken nem kizárt, hogy kollektív szerződés kötésére nem kerül sor.”<sup>262</sup>

<sup>259</sup> Kun Attila: A munkajog történeti fejlődésének vázlata. In.: Kiss György (szerk.): *Munkajog*. Dialóg Campus, Budapest, 2020. 57.

<sup>260</sup> A Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény indokolása. Általános indokolás. (a továbbiakban: 1992. évi Mt. indokolás).

<sup>261</sup> Berke (2019), 113.

<sup>262</sup> 1992. évi Mt. indokolás, a 13. §-hoz fűzött indokolás.

## 2.2. Az 1992. évi Mt. jogforrási rendszere

### 2.2.1. A kollektív szerződés és a munkaszerződés viszonya az 1992. évi Mt.-hez

A fent ismertetett jogpolitikai célok mentén az 1992. évi Mt. megalkotta a munkajog új jogforrási rendszerét<sup>263</sup>, amely lényegesen eltért a korábbi évtizedekben megszokottaktól.<sup>264</sup> Ennek kapcsán kiemelt jelentőségű a törvény 13. §-ának „A munkaviszonyra vonatkozó szabályok” cím alatt összefoglalt rendelkezései, melyek rendszerszervező jellegűek voltak mind individuális, mind kollektív munkajogi vonatkozásban. A 13. § (1) bekezdése azon általános szabályt rögzítette, mely szerint „[a] munkaviszonnyal összefüggő kérdéseket törvény, illetőleg törvényi felhatalmazás alapján egyéb jogszabály szabályozza.” A (2) bekezdés illesztette be a kollektív szerződést a munkajogi jogforrások rendszerébe azzal, hogy általános felhatalmazást adott a kollektív szerződésnek a munkaviszony szabályozására, illetve kijelölte a kollektív szerződésnek (mint munkaviszonyra vonatkozó szabálynak) a jogforrási rendszerben a jogszabályokhoz (mint a munkaviszonyra vonatkozó szabályok másik csoportjához) való viszonyát.<sup>265</sup> E rendelkezés szerint „[k]ollektív szerződés a munkaviszonyra vonatkozó bármelyik kérdéstről rendelkezhet, de – a (3) bekezdésben foglalt kivétellel – jogszabállyal ellentétes nem lehet.” A (3) bekezdés szerint „[k]ollektív szerződés, illetve a felek megállapodása e törvény harmadik részében meghatározott szabályoktól – ha e törvény vagy a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló törvény másképp nem rendelkezik – eltérhet. Ennek feltétele, hogy a munkavállalóra kedvezőbb feltételt állapítson meg.”

Az 1992. évi Mt. 13. § (3) bekezdése tehát a kollektív szerződés mellett említette a felek megállapodását is, mindkét jogintézmény kapcsán kimondva a relatív diszpozitivitás főszabályát a törvény Harmadik Részéhez képest. A 13. § (3) bekezdésének „ha e törvény vagy a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló törvény másképp nem rendelkezik” fordulata azonban arra utalt, hogy a Harmadik Részen belül voltak olyan normák is, amelyek kógens<sup>266</sup>, vagy kétoldalúan diszpozitív<sup>267</sup> jellegűek voltak.<sup>268</sup> Előfordult

<sup>263</sup> Jelen alfejezetben az 1992. évi Mt. 2012. június 30. napján hatályos normaszövege kerül elemzésre.

<sup>264</sup> Kiss (1995), 101.

<sup>265</sup> Berke (2019), 115-116.

<sup>266</sup> Például az 1992. évi Mt. 89. § (1) bekezdése.

<sup>267</sup> Például az 1992. évi Mt. 145. §-a.

<sup>268</sup> Az előbbi esetben általában „e rendelkezéstől érvényesen eltérni nem lehet”, utóbbi esetben „eltérő megállapodás hiányában” fordulatot használta a törvény.

továbbá a munkavállalóra kedvező vagy kedvezőtlen eltérés nem bármely megállapodással történő megengedése is<sup>269</sup>, például azért, hogy a törvényi rendelkezéstől csak kollektív szerződés térhetett el.<sup>270</sup>

### 2.2.2. A munkaszerződés viszonya a kollektív szerződéshez

Az 1992. évi Mt. 76. § (4) bekezdése úgy rendelkezett, hogy „[a] munkaszerződés jogszabállyal, illetve kollektív szerződéssel ellentétben nem állhat, kivéve, ha a munkavállalóra kedvezőbb feltételt állapít meg.” Ezen rendelkezés tehát a relatív diszpozitivitás elvét rögzítette a kollektív szerződés és a munkaszerződés viszonylatában is<sup>271</sup>, vagyis a jogalkotó nem tette lehetővé a kollektív szerződést kötő feleknek, hogy akár kógens, akár kétoldalúan diszpozitív normát alkossanak. A kollektív szerződéses alanyok így nem zárhatták el (kógens szabályokkal) a munkaviszony alanyainak magánautonómiáját, de nem is nyithatták azt szélesebbre (diszpozitív szabályokkal), mint ahogyan azt a jogalkotó az Mt. 76. § (4) bekezdésében relatív diszpozitív jelleggel megállapította.<sup>272</sup>

A kollektív szerződés és a munkaszerződés viszonyának kapcsán szükséges megemlíteni továbbá az 1992. évi Mt. 82. § (2) bekezdését, mely szerint „[k]ollektív szerződés a munkaszerződést a munkavállaló hátrányára nem módosíthatja.” Ezen szabály kizárta annak lehetőségét, hogy a munkaszerződés megkötése után hatályba lépett kollektív szerződés kihasson a munkavállaló munkaszerződésére, ha annál hátrányosabb feltételeket állapított meg. Amennyiben viszont a kollektív szerződés előnyösebb volt a munkaszerződés rendelkezéseinél, a kedvezőbb rendelkezéseknek megfelelően módosult a munkaszerződés tartalma.<sup>273</sup>

## 3. A munkavállaló javára való eltérés az Mt. rendszerében

<sup>269</sup> Radnay József: A munkaviszonyra vonatkozó szabályok. In: Radnay József (szerk.): *A Magyar Munkajog. Kommentár a Gyakorlat számára (Jogkódex, elektronikus kiadvány). I. kötet, 3. kiadás.* HVG-ORAC, Budapest, 2011. Az 1992. évi Mt. 13. §-ához fűzött kommentár. (a továbbiakban: Radnay (2011)).

<sup>270</sup> Például az 1992. évi Mt. 83/A. § (3)-(4) bekezdései.

<sup>271</sup> A relatív diszpozitivitás elve érvényesült a különböző szintű kollektív szerződések viszonylatában is. Az 1992. évi Mt. 41. §-a úgy rendelkezett, hogy „[a] szűkebb hatályú kollektív szerződés a tágabb hatályúhoz képest csak annyiban térhet el, amennyiben az a munkavállalóra nézve kedvezőbb szabályokat állapít meg.”

<sup>272</sup> Berke (2019), 118.

<sup>273</sup> 1992. évi Mt. indokolás, a 82. §-hoz fűzött indokolás.

### 3.1. A munkaviszonyra vonatkozó szabályok rendszere és a kollektív szerződés szabályozó szerepe

Az Mt. indokolása utal arra, hogy az 1992. évi Mt.-ben a normatív szintre emelt jogalkotói szándék, vagyis az állami beavatkozás visszaszorítása és magánjogias szemléletű szabályozás kialakítása „[...] csak részben teljesült, amennyiben a kollektív megállapodások szerepe a hazai munkaerő-piac alakításában viszonylag korlátozott maradt.” Az indokolás ennek fő okaként azt jelölte meg, hogy az 1992. évi Mt. relatív diszpozitív szabályozási szemlélete „[...] a munkaerőpiac autonóm szabályozása ellen hatott.”<sup>274</sup> Ugyanis, az 1992. évi Mt. által rögzített „minimálstandardok” – európai viszonylatban is – magas szintje miatt a kedvező eltérési szabályok nem tették prioritássá a kollektív szerződések megkötését a munkáltatók számára.<sup>275</sup> A jogalkotó ezért – az 1992. évi Mt.-hez hasonlóan – újra megfogalmazta azon célkitűzést, miszerint „[...] jelentősen bővíteni kívánja az ún. kontraktuális alapú szabályozás szerepét, az individuális<sup>276</sup> és a kollektív autonómia lehetőségeit, azaz a munkaviszonyban álló felek és a kollektív munkajogi jogalanyok megállapodásainak szabályozó szerepét.”<sup>277</sup> A jogalkotó szándéka tehát alapvetően arra irányul, hogy a korábbiaknál rugalmasabb szabályozással szélesebb körű kollektív autonómiát biztosítson a munkaerő-piac szereplőinek, annak érdekében, hogy a gazdasági, társadalmi és más igényeikhez – bizonyos törvényi korlátok között – szabadon igazíthassák a foglalkoztatás feltételeit.<sup>278</sup> Ezen jogpolitikai célkitűzés megvalósítása érdekében az Mt. létrehozta a munkajogi jogforrások új rendszerét, melynek elemeit a kódex 13. §-a határozza meg. E rendelkezés szerint „[...] munkaviszonyra vonatkozó szabály a jogszabály, a kollektív szerződés és az üzemi megállapodás, valamint az egyeztető bizottságnak a 293. §-ban foglaltak szerint kötelező határozata.” A hatályos jogforrási hierarchia tekintetében az egyik leglényegesebb változás az 1992. évi Mt.-hez képest, hogy a jogalkotó az Mt. szabályainak általános természetét diszpozitívként határozta meg a kollektív szerződéssel szemben.<sup>279</sup> A diszpozitivitás

<sup>274</sup> Mt. indokolás, Általános indokolás, 2. pont.

<sup>275</sup> Balogh Áron Péter: *A kollektív szerződés, mint magánjogi jogintézmény. Doktori értekezés.* Debreceni Egyetem Marton Géza Állam- és Jogtudományok Doktori iskola, Debrecen, 2021. 33. [a továbbiakban: Balogh (2021)].

<sup>276</sup> Az individuális autonómia bővítéséről és az azzal kapcsolatos dilemmákról lásd: IV. fejezet.

<sup>277</sup> Mt. indokolás, Általános indokolás, 10. pont.

<sup>278</sup> Balogh (2021), 33-34.

<sup>279</sup> Az Mt. a kollektív szerződések hierarchiájának szabályozása tekintetében is némileg szakított a relatív diszpozitivitás elvével. Az Mt. 277. § (4) bekezdése szerint „[a] szűkebb hatályú kollektív szerződés az általánostól – ennek eltérő rendelkezése hiányában – csak a munkavállaló javára térhet el.” Az Mt. tehát lehetőséget ad arra, hogy az általános (ágazati, alágazati) kollektív szerződés a maga által rögzített norma kógenciáját vagy

főszabályát az Mt. 277. § (2) bekezdése rögzíti, mely szerint „[k]ollektív szerződés – eltérő rendelkezés hiányában – a Második és a Harmadik Részben foglaltaktól eltérhet.” A jogalkotó álláspontja szerint „[...] ez a szabályozási szemlélet járulhat hozzá leghatékonyabban a kollektív szerződések megkötésére irányuló kölcsönös érdekeltség kialakításához, valamint a kollektív szerződések terjedéséhez, hatályossági körük, az ún. lefedettség növeléséhez.”<sup>280</sup>

Az Mt. tehát a kollektív szerződés tekintetében – eltérően az 1992. évi Mt.-től – nem a „minimálstandardok” rögzítésére törekedett, hanem a munkafeltételek szabályozását – általánosságban – átengedte a kollektív szerződést kötő feleknek. Ugyanakkor, a diszpozitivitás főszabályához képest az Mt. Második és Harmadik Része számos esetben kivételeket is tartalmaz. Ezeket főként (de nem kizárólag<sup>281</sup>) az „Eltérő megállapodás” címet viselő szakaszokban rögzíti a törvény. Ennek megfelelően egyes törvényi szabályok kógensnek<sup>282</sup>, relatív diszpozitívnek<sup>283</sup>, vagy korlátozott diszpozitívnek<sup>284</sup> minősülnek.<sup>285</sup>

### 3.2. A munkaszerződés szabályozó szerepe

A munkaszerződés szabályozó szerepét illetően az Mt. megtartotta az 1992. évi Mt. szabályozási módszerét, vagyis azon főszabályt, mely szerint a munkaszerződés a munkaviszonyra vonatkozó szabályoktól a munkavállaló javára térhet el. A kedvezőbbség elvét ezen relációban az Mt. 43. § (1) bekezdése rögzíti, amely szerint „[a] munkaszerződés – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – a Második Részben foglaltaktól, valamint munkaviszonyra vonatkozó szabálytól a munkavállaló javára eltérhet.” Ezen általános elvtől tehát csak jogszabály kifejezett rendelkezése esetén van helye eltérésnek. Ezt a lehetőséget – akárcsak a kollektív szerződés esetén – vagy az „Eltérő megállapodás” címet viselő szakaszokban rögzíti a törvény, vagy az egyes jogintézményekhez kapcsolódóan „a felek eltérő megállapodása hiányában” fordulattal fejezi ki az Mt. Ennek megfelelően a kódex Második

---

diszpozitivitását mondja ki a szűkebb hatályú (munkáltatóra kiterjedő) kollektív szerződéssel szemben. [Berke (2019), 120-121.].

<sup>280</sup> Mt. indokolás, Általános indokolás, 10. pont.

<sup>281</sup> További korlátozások állapít meg az Mt. 277. § (3) bekezdése, amely szerint „[k]ollektív szerződés a XIX. fejezet és a XX. fejezet rendelkezéseitől nem térhet el, továbbá a 271-272. §-ban foglaltakat nem korlátozhatja.”

<sup>282</sup> Például az Mt. 50. § (2) bekezdése.

<sup>283</sup> Például az Mt. 57. § (2) bekezdése.

<sup>284</sup> Például az Mt. 135. § (3) bekezdése.

<sup>285</sup> Berke Gyula: A kollektív szerződés. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. Az Mt. 277. §-ához fűzött kommentár. [a továbbiakban: Berke (2023a)].

Részében szabályozott egyes rendelkezések kógensnek<sup>286</sup>, mások korlátozott kétoldalú diszpozitívna<sup>287</sup>, illetve abszolút diszpozitívna<sup>288</sup> minősülnek.

A kollektív megállapodások (kollektív szerződés, üzemi megállapodás) és a munkaszerződés relációja kapcsán ismételten szükséges hangsúlyozni, hogy a kedvezőbbség elve alól csak jogszabály teremthet kivételt, maga a kollektív szerződés (üzemi megállapodás) vagy a munkaviszonyban álló felek megállapodása nem. Kollektív megállapodás tehát nem tartalmazhat olyan szabályt, amelynek tekintetében megnyitja a munkaszerződés szabályozási lehetőségét, azaz érvényessé teszi a munkavállaló hátrányára eltérő megállapodást. Kollektív megállapodás továbbá kógens szabályokat sem tartalmazhat, vagyis a kollektív felek nem rendelkezhetnek úgy, hogy az általuk létrehozott szabálytól a munkaszerződés nem térhet el a munkavállaló javára.<sup>289</sup> A munkaszerződés szemszögéből nézve tehát az Mt. és a kollektív megállapodások a minimálstandardokat rögzítik, amelyektől a munkaszerződés csak a munkavállaló javára térhet el. Ettől az általános elvtől csak jogszabály kifejezett rendelkezése esetében van helye eltérésnek. Az Mt. 293. §-a szerinti egyeztető bizottság kötelező határozatától szintén csak jogszabályi felhatalmazás alapján lehet eltérni a munkavállaló hátrányára munkaszerződésben, vagy az csak jogszabály alapján állapíthat meg kógens rendelkezéseket a felek megállapodása számára.<sup>290</sup>

### 3.2.1. A jogszabálytól való eltéréssel összefüggő értelmezési dilemmák

Ahogy említésre került, az Mt. 13. §-a szerint munkaviszonyra vonatkozó szabálynak minősül – többek között – a jogszabály, így – az Mt. 43. § (1) bekezdésének nyelvtani értelmezése alapján – a munkaszerződés eltérhet a munkavállaló javára (elméletben) bármely jogszabálytól. Ugyanakkor, ahogy arra Lőrincz György több tanulmányában<sup>291</sup> is felhívja a figyelmet, számos értelmezési kérdés, dilemma felmerül az Mt.-n kívüli egyéb jogszabálytól való eltérést illetően. Az Mt. mint munkaviszonyra vonatkozó szabály esetében a munkavállaló javára való eltérés jól értelmezhető, mivel a kódex az egyes fejezetek végén kifejezetten rendelkezik az eltérés

<sup>286</sup> Például az Mt. 45. § (1) bekezdése.

<sup>287</sup> Például az Mt. 92. § (2) bekezdése.

<sup>288</sup> Például az Mt. 51. § (2) bekezdés b) pontja.

<sup>289</sup> Berke (2023a), az Mt. 277. §-ához fűzött kommentár.

<sup>290</sup> Berke (2019), 125.

<sup>291</sup> Lőrincz György: A munkaszerződés teljesítésének egyes kérdései. *Munkajog*, 2020/3. 1-12. [a továbbiakban: Lőrincz (2020)].; Lőrincz György: A munkaszerződés teljesítésének egyes kérdései. In: Ábrahám Márta – Berke Gyula – Tálné Molnár Erika (szerk.): *Exemplis discimus: Emlékkötet Radnay József születésének 95. évfordulójára*. Kúria – Pázmány Press, Budapest, 2022. 273-288. [a továbbiakban: Lőrincz (2022)].

kizárásáról, illetve annak megengedéséről. Ezzel szemben más, főként közjogi jellegű jogszabályok nem ilyen jogtechnikai megoldást alkalmaznak. Azok ugyanis általában kógens rendelkezéseket tartalmaznak és kifejezetten rendelkeznek az esetleges eltérés lehetőségéről. Az alapvető jogértelmezési elv szerint pedig az ilyen, eltérést engedő klauzula hiányában nem megengedett a jogszabálytól való eltérés, még a munkavállaló javára sem. Az Mt. 43. § (1) bekezdése azonban „megtöri” ezen elvet, mivel általánosságban megengedi a munkavállaló javára való eltérést az egyébként kötelező erejű jogszabálytól is. Ugyanakkor, az Mt. relatív diszpozitív szabályozási logikája más jogszabályokra „projektálva” csak akkor lenne jól értelmezhető és alkalmazható, ha azok szerkezete tekintettel lenne az Mt. generális felhatalmazására, vagyis – az Mt.-hez hasonlóan – kifejezetten meghatároznák azt, hogy mely szabályoktól nem megengedett az eltérés. „Nem szorul bővebb bizonyításra, hogy a jogrendszer ilyen irányú átrendezése értelmetlen, sőt feltehetőleg megvalósíthatatlan lenne.”<sup>292</sup>

A jogrendszer effajta inkohereciájából adódóan meglehetősen abszurd megállapításokra juthatunk a munkaszerződés szabályozó szerepét illetően. Ugyanis, az Mt. 43. § (1) bekezdésének nyelvtani értelmezése alapján, érvényesnek lehetne tekinteni például azon munkaszerződést, amelyben a „sofőr” munkakört betöltő munkavállaló (aki nem kívánja betartani a közúti közlekedés szabályait) a munkáltatóval megállapodik abban, hogy a KRESZ<sup>293</sup> rendelkezéseitől a javára eltérnek, vagyis a felek rögzíthetik a megállapodásban, hogy ezen munkaviszonyra vonatkozó (jog)szabály nem vonatkozik rá.<sup>294</sup> Továbbá, ezen értelmezés szerint, „[...] ha egy pedagógus számára mondjuk a szekrényugrás bemutatása, így tanítása nehézséget okoz, a felek megállapodhatnak abban, hogy a NAT<sup>295</sup> szabályaitól (a javára) eltérve, ennek oktatását mellőzze.”<sup>296</sup>

Az abszurd jogértelmezési eredményekből („argumentum ad absurdum”) következően az Mt. 43. § (1) bekezdésében rögzített generális felhatalmazás az Mt.-n kívüli egyéb jogszabályok tekintetében nem alkalmazható. Ugyanis, ezen (sok esetben közjogi jellegű) jogszabályok – eltérve az Mt. rendszerétől – alapvetően kógens jellegű rendelkezéseket tartalmaznak, melyek csak kivételesen engednek eltérést. Ebből következően, az Mt.-n kívüli egyéb jogszabályi rendelkezésektől való eltérés csak abban az esetben megengedett, ha az adott jogszabály arra kifejezetten felhatalmazást ad. Amennyiben a munkaviszony felei ilyen felhatalmazó klauzula

<sup>292</sup> Lőrincz (2022), 280.

<sup>293</sup> A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendelet.

<sup>294</sup> Lőrincz (2020), 4-5.

<sup>295</sup> A Nemzeti alaptanterv kiadásáról, bevezetéséről és alkalmazásáról szóló 110/2012. (VI. 4.) Korm. rendelet.

<sup>296</sup> Lőrincz (2020), 12.

hiányában térnek el a jogszabály rendelkezésétől, az a szerződéses kikötés – az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján – érvénytelennek minősül.

### **3.3. Az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlítása mint a munkavállaló javára való eltérés értékelését segítő szabály**

Az Mt.-ben a munkavállaló javára eltérést engedő rendelkezésekkel összefüggésben – a korábbi szabályozáshoz képest – egy új elem is megjelent. Ezen elemet az Mt. 43. § (2) bekezdése rögzíti, mely szerint „[a]z eltérést az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlításával kell elbírálni.” Ahogy ismertetésre került, a munkavállalóra kedvezőbb eltérés elve már az MK 147. számú állásfoglalásban, illetve 1992. évi Mt.-ben is megjelent, azonban a hazai tételes munkajogban először került deklarálásra olyan szabály, amely a kedvezőbbség elvének értelmezésére vonatkozik.<sup>297</sup>

Az Mt. indokolása szerint az Mt. 43. § (2) bekezdése a munkavállaló javára való eltérés értékelését segítő szabály, amely – az 1992. évi Mt. hatálya alatt kialakult bírói gyakorlattal egyezően<sup>298</sup> – „[...] kizárja az ún. »mazsola elv« érvényesülését, de a munkavállaló érdekében arra sem ad lehetőséget, hogy az eltérés kedvező volta a munkaszerződés összességében ne legyen megállapítható a munkavállaló javára. Az egymással összefüggő rendelkezések kifejezés alatt az azonos rendeltetésű szabályokat, illetve megállapodás-elemeket kell érteni. Így például, ha az vitatott, hogy a törvényes, illetve a munkaszerződés szerinti végkielégítés legyen az irányadó az adott esetben, ezt nem önmagában, hanem például a felmondási időre vonatkozó rendelkezés, illetve megállapodás együttes összevetésével lehet megállapítani.”<sup>299</sup>

A jogalkotó ezen rendelkezéssel tulajdonképpen a német jogirodalom és bírói gyakorlat által kimunkált „Sachgruppenvergleich” értelmezési módszert rögzítette az Mt.-ben.<sup>300</sup> Ezen értékelést segítő szabály kizárja azt, hogy önmagában, bármely egyedi szerződéses kikötést kelljen vizsgálni az eltérés jogszerűsége szempontjából („Einzelvergleich/Rosinentheorie”), illetve nem engedi meg azt sem, hogy a munkaszerződés egészét értékelve történjék meg az

<sup>297</sup> Berke (2019), 123.

<sup>298</sup> A magyar jogirodalom, illetve a bírói gyakorlat már az Mt.-ben történő deklarációt megelőzően is e módszer alkalmazása mellett foglalt állást a kedvezőbbség megítélését illetően. (Lásd pl.: Mfv.I.10.587/2004.).

<sup>299</sup> Mt. indokolás, a 43. §-hoz fűzött indokolás. Az Mt. indokolása tehát az MK 147. számú állásfoglalásban is említett példával él, bár attól némileg eltérően. Az állásfoglalás az egybevetéssel kapcsolatban is „végkielégítésre vonatkozó szabályozásokat” említi, míg az Mt. indokolása ennél tágabb tárgykörű egybevetésről rendelkezik. [Berke (2019), 126].

<sup>300</sup> A kedvezőbbség megítélésének egyéb lehetséges módszereiről, illetve a „Sachgruppenvergleich” érvényesüléséről a német munkajogban lásd: V. fejezet 1.3. alfejezet.

eltérés vizsgálata („Gesamtvergleich”). Az egymással összefüggő rendelkezésekre való utalás úgy értelmezendő, hogy – általában – az egy jogintézményhez (egységes szakcsoporthoz) kapcsolódó szabályt, illetve szerződéses kikötést kell összehasonlítani. Így például, helye van a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatban a munkavállalót megillető valamennyi juttatás együttes figyelembevételének a munkavállaló javára való eltérés vizsgálata tekintetében. Ha például a munkavállalót a munkaszerződés alapján háromhavi felmentéssel járó felmondási idő és egyhavi végkielégítés, míg a törvény alapján egyhavi felmentéssel járó felmondási idő és kéthavi végkielégítés illetné meg, e két juttatás közül nem lehet egyenként a kedvezőbbet „kimazsolázni.” A munkavállaló nem igényelheti a munkaszerződés szerinti háromhavi felmondási időt, illetve a törvény alapján járó végkielégítést, hanem a két tétel együttes (összesített) mértéke szerinti kedvezőbb megoldást választhatja.<sup>301</sup> A kedvezőbbség értékelésekor tehát a kizárólag részletszabályok összehasonlításán alapuló „mazsola elv” nem alkalmazható. E módszer ugyanis alkalmas lenne a kedvezőbb szabályok általában történő megtartására, a kedvezőtlenebb rendelkezések kiiktatására és ezzel egy, a valóságban nem létező, a legkedvezőbb részletszabályokból álló (képzelt) szabályozás megalkotására.<sup>302</sup>

Bizonyos esetekben nem egyszerű annak megállapítása, hogy a munkaviszonyra vonatkozó szabálytól való eltérés a munkavállaló javára szól-e. Különösen a munkaidőre és a pihenőidőre vonatkozó rendelkezések járhatnak meghatározott munkavállalói csoportok számára eltérő következményekkel.<sup>303</sup> A Kúria a munkaviszonyra vonatkozó szabálytól való eltérés kapcsán kimondta, hogy a munkavállalóra kedvezőbb vagy kedvezőtlenebb szabályozást objektív alapon szükséges megítélni.<sup>304</sup> Ugyanis, ha a „javára” fordulatot teljesen szubjektíve, mindig egyediesítve alkalmaznánk, az a logika lényegében szükségtelenné tenné a munkajogi szabályozást, hiszen a relatív diszpozitív norma értelmezése így „parttalanná válna”.<sup>305</sup> Az objektív értékelés alapján például a hosszabb munkaidő mindenképpen (objektíven) kedvezőtlenebb a rövidebbel szemben, még abban az esetben is, ha esetleg akad olyan munkavállaló, aki „ezzel ellentétesen vélekedik.”<sup>306</sup> Tehát az, hogy a „hosszú” munkavégzés kapcsán „objektíve” általában mi a munkavállaló „java”, egyértelműen következik a munkaidő-szabályozás rendszeréből, annak munkavédelmi jellegű megalapozottságából. A

<sup>301</sup> Lőrincz György: A munkaszerződés. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024. [480]. [a továbbiakban: Lőrincz (2024a)].

<sup>302</sup> Radnay (2011), az 1992. évi Mt. 13. §-ához fűzött kommentár.

<sup>303</sup> Lőrincz (2024a), [481].

<sup>304</sup> Mfv.I.10.274/2013.

<sup>305</sup> Kun (2019), 243.

<sup>306</sup> Radnay (2011), az 1992. évi Mt. 13. §-ához fűzött kommentár.

munkaegészségügyi, munka-magánélet egyensúlyi szempontokat – mint hosszú távú érdekeket – pedig nem „írhatja felül” a munkavállaló pillanatnyi előnye, (financiális) érdeke.<sup>307</sup> Ebből következően, véleményem szerint a felek megállapodása nem térhet el például az Mt. 113. § (1) bekezdésében rögzített rendelkezésektől<sup>308</sup>, még abban az esetben sem, ha a munkáltató a megállapodás alapján a törvényben meghatározottnál magasabb összegű bérpótlékot biztosítana a munkavállaló részére a rendkívüli munkavégzésért „cserébe”. A munkavállaló továbbá nem mondhat le például a szabadsághoz való jogáról (anyagi) ellenszolgáltatás fejében, mely tilalmat az Mt. 122. § (5) bekezdése tételesen rögzít is.

Az is vizsgálendő kérdés, hogy a kedvezőbbség az egyén vagy a kollektíva egésze („munkavállalók általában”) szempontjából értékelendő-e, hiszen az egyén konkrét érdeke adott esetben eltérhet az absztrakt munkavállalói érdektől.<sup>309</sup> A munkaszerződés és a munkaviszonyra vonatkozó szabály relációjában a kedvezőbb (vagy kedvezőtlenebb) jelleget a munkavállaló szempontjából, nem pedig a „munkahelyi közösség” szempontjából kell megítélni (az elbírálásnál irányadó időpontra vonatkoztatva), hiszen az Mt. 43. § (1) bekezdése is munkavállalóról rendelkezik. Így például a szabadságra vonatkozó szabályozások egybevetésénél önmagában közömbös az, hogy a törvénytől eltérő szabályozás valamennyi munkavállalót figyelembe véve több szabadságnapot eredményez-e.<sup>310</sup> Ugyanakkor, az Mt. és a kollektív szerződés, valamint a különböző szintű kollektív szerződések közötti relációban az eltérés kedvezőbbsége a munkavállalói kollektíva egésze, annak absztrakt érdeke szempontjából vizsgálendő. A kollektív szerződés ugyanis „fogalmilag képtelen az egyéni preferenciákat részleteiben kezelni.”<sup>311</sup>

Az Mt. továbbá a kollektív szerződés eltérési lehetősége kapcsán is rögzíti azon értelmezési szabályt, mely szerint a kedvezőbbséget az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlításával kell elbírálni.<sup>312</sup> Ez alapján tehát egy első látszatra kedvezőtlen kikötés is érvényes lehet, ha azt a munkáltató egy másikkal kompenzálja.<sup>313</sup> Ebből következően – álláspontom szerint – érvényes lehet például az a kollektív szerződés, mely alapján a munkáltató kivételesen fontos gazdasági érdek vagy a működését közvetlenül és súlyosan érintő ok esetén

<sup>307</sup> Kun (2019), 244.; A kedvezőbbség megítélésnek objektív kritériuma tehát párhuzamba állítható a szerződési szabadság korlátozásának paternalista indokaival. (Ezen témakörrel lásd: I. fejezet 2.2. alfejezet.)

<sup>308</sup> Annak ellenére, hogy az Mt. 135. § (1) bekezdése nem minősíti ezen rendelkezést kógensnek.

<sup>309</sup> Kun (2019), 245.

<sup>310</sup> Radnay (2011), az 1992. évi Mt. 13. §-ához fűzött kommentár.

<sup>311</sup> Kun (2019), 245.

<sup>312</sup> Mt. 277. § (5) bekezdés.

<sup>313</sup> Kártyás Gábor: A törvénytől eltérő megállapodásokról. *Adó Online*, 2015. március 04. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/a-torvenytol-eltero-megallapodasokrol/> (Letöltve: 2024. augusztus 06.).

a szabadság kétnegyedét (és nem az Mt. által rögzített egynegyedét<sup>314</sup>) legkésőbb az esedékességet követő év március 31-ig adhatja ki, ha a tárgyév utáni időszakra átvitt szabadságnapok kiadását a munkavállaló határozhatja meg, és/vagy e napokra magasabb összegű távolléti díj jár. Ezen értelmezési szabályból továbbá az is következik, hogy egy szűkebb és egy tágabb hatályú kollektív szerződés kollíziója esetén a két szerződésből nem lehet egy harmadik, kvázi új kollektív megállapodást létrehozni a legkedvezőbb szabályok összegyűjtése („mazsolázás”) révén. Ebben az esetben az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlításával kell eldönteni, hogy az érintett kollektíva egészének (objektíven) mely szabályanyag a kedvezőbb és azt kell alkalmazni.<sup>315</sup>

### 3.4. A jóerkölcsbe ütközés mint a kedvezőbbség elvének korlátja

A munkaviszony kapcsán a jóerkölcsbe ütköző megállapodás mint érvénytelenségi ok jellemzően<sup>316</sup> a munkavállaló gyengébb helyzetével visszaélő, számára hátrányos és ellentételezés nélküli feltételek kikötésével valósul meg.<sup>317</sup> Kártyás Gábor egy tanulmányában<sup>318</sup> azon kérdést vizsgálja, hogy a törvényi szabályoktól a munkavállaló javára eltérő megállapodás is minősülhet-e jóerkölcsbe ütközőnek. Így például a munkavállalót megillető alapbér, pótszabadság, végkielégítés, vagy valamely juttatás – az eltúlzott mértékükre tekintettel – átléphetik-e a jóerkölcs által állított morális határokat? Első ránézésre ezen kérdésre nemleges válasz adható, mivel a relatív diszpozitivitás elvéből kiindulva a kirívóan magas juttatások is jogszerűnek tűnnek. A joggyakorlat azonban több olyan példával is szolgál, amikor a bíróság a munkaszerződés jóerkölcsbe ütközését annak „túl előnyös” volta miatt állapította meg. A kedvezőbbség elve tehát nem korlátlan, mivel annak gátat szab – többek között<sup>319</sup> – a jóerkölcsbe ütközés tilalmának generál klauzulája.<sup>320</sup>

<sup>314</sup> Az Mt. 123. § (5) bekezdés c) pont.

<sup>315</sup> Berke Gyula: A munkaviszonyra vonatkozó szabály. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. Az Mt. 13. §-ához fűzött kommentár. [a továbbiakban: Berke (2023b)].

<sup>316</sup> A jóerkölcsbe ütköző szerződések magyar munkajogi gyakorlatáról lásd pl.: Mihalics Klaudia: A jóerkölcsbe ütköző szerződések munkajogi gyakorlata. *Munkajog*, 2020/2. 54-69.

<sup>317</sup> Tallián Blanka: A jóerkölcsbe ütköző megállapodás. *Munkajog*, 2020/2. 53. [a továbbiakban: Tallián (2020)].

<sup>318</sup> Kártyás Gábor: Lehet-e túl előnyös egy munkaszerződés? *Magyar Munkajog E-Folyóirat*, 2019/1. 1-13. [a továbbiakban: Kártyás (2019)].

<sup>319</sup> A kedvezőbbség elvének további, speciális korlátokat határoz meg az Mt. 205. §-a a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszonyban. Ezen témakörrel lásd: VI. fejezet 1. alfejezet.

<sup>320</sup> Kártyás (2019), 1-2.

Jelen alfejezetben első körben áttekintésre kerül a jóerkölcsbe ütközés fogalmának bírói gyakorlaton és jogirodalmon alapuló értelmezése. Ezt követően két olyan jelentős kúriai ítélet kerül bemutatásra, mely ügyekben a bíróságnak arra a kérdésre kellett választ adnia, hogy a munkaszerződésben kikötött díjazás jóerkölcsbe ütközőnek minősül-e.

### 3.4.1. A jóerkölcsbe ütközés fogalma

Az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján semmis az a megállapodás, amely nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik. A nyilvánvalóan<sup>321</sup> jóerkölcsbe ütköző megállapodás semmisségének törvényi előírása arra utal, hogy lehetnek olyan esetek, amikor az adott megállapodás az írott jog egyetlen előírásába sem ütközik, ám olyannyira ellentétes az erkölcsi, társadalmi normákkal, hogy ahhoz joghatás nem fűződhet. Az erkölcsnek tehát van egy, a tételes szabályok által nem lefedett, de jogilag mégis védett tartalma. A jóerkölcsbe ütközés mint semmisségi ok előírásával egy jogon kívüli normarend válik a jog részévé, így a jóerkölcsöt nyilvánvalóan sértő magatartások jogellenesnek minősülnek.<sup>322</sup>

Mivel a jóerkölcs tartalmát jogszabály nem határozza meg, a bírói gyakorlat feladata a jóerkölcsbe ütköző szerződés semmisségére vonatkozó szabály értelmezése.<sup>323</sup> A jóerkölcsbe ütközés kérdésével az Alkotmánybíróság is foglalkozott, és rámutatott arra, hogy „[a] jóerkölcsbe ütközés tilalma olyan nyitott, az absztrakció magas szintjén megfogalmazott generál klauzulának tekinthető, amely nem bizonyos, meghatározott magatartásokat tilt vagy tesz kötelezővé. Természete szerint a magánjogi szabadság (privátautonómia) morális határát jelöli ki, és azon belül a jogalanyok magatartását, döntéseik irányát és tartalmát kívánja befolyásolni.”<sup>324</sup> Az Alkotmánybíróság szerint a jóerkölcsbe ütközés tilalma felfogható úgy is, mint „[...] a szerződéses szabadsággal való visszaélés tilalma.”<sup>325</sup>

<sup>321</sup> Menyhárd Attila megjegyzi, hogy a „nyilvánvalóan” jelző nem mennyiségi korlátot jelent, mivel nincs jobban vagy kevésbé („nagyon” vagy „kicsit”) jóerkölcsbe ütköző megállapodás, ugyanis a szerződés vagy sérti a jóerkölcsöt, vagy nem. A törvény azonban csak a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző megállapodásokat minősíti érvénytelennek, azaz nem minden jóerkölcsbe ütköző szerződés minősül egyben semmisnek. A „nyilvánvalóan” jóerkölcsbe ütközés tehát nem mértékbeli, hanem az erkölcsi norma tartalmához és céljához kötött mérlegelést igényel. [Menyhárd Attila: *A jóerkölcsbe ütköző szerződések*. Gondolat Kiadó, Budapest, 2004. 254-255., a továbbiakban: Menyhárd (2004)].

<sup>322</sup> Kártyás (2019), 3.

<sup>323</sup> Érvénytelenség a munkaviszonyban. A Kúria joggyakorlat-elemző csoportjának összefoglaló véleménye. 2021. január 18. 24. Elérhető: [https://kuria-birosag.hu/sites/default/files/joggyak/ervenytelenség\\_a\\_munkaviszonyban\\_osszefoglalo\\_velemeney\\_am\\_0.pdf](https://kuria-birosag.hu/sites/default/files/joggyak/ervenytelenség_a_munkaviszonyban_osszefoglalo_velemeney_am_0.pdf) (Letöltve: 2024. augusztus 06.).

<sup>324</sup> 801/B/2002. AB határozat III. 3.2.

<sup>325</sup> Uo. III. 3.1.

A Kúria gyakorlata szerint „[a]z erkölcs fogalmán összességében helyesnek tartott olyan szabályokat értünk, amelyek túlmutatnak a jog és egyéb írott rendelkezések keretein. Az erkölcs azon elvek összessége, amely a helyes és helytelen, a társadalmi jó és rossz megkülönböztetését segíti. A jó erkölcs védelme alatt a törvény a közérdekbe ütköző törekvést kifejező magatartások tiltását érti.” Mindezek alapján „[...] jó erkölcsbe ütközőnek minősül a szerződés, amelyet jogszabály tételesen nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege vagy azért ellenszolgáltatás felajánlása, illetve a szerződés tárgya az általánosan elfogadott erkölcsi normákat vagy szokásokat nyilvánvalóan sérti, s ezért az általános társadalmi megítélés is egyértelműen tisztességtelennek, elfogadhatatlannak minősíti.”<sup>326</sup> A jóerkölcsbe ütközés esetén tehát a jogügylet egészét kell vizsgálni abból a szempontból, hogy az az általános társadalmi közfelfogással szemben áll-e és ez a szembenállás nyilvánvaló-e. „Ezért a bíróság a szerződés tartalmát a szerződéskötéskor fennálló körülmények alapján vizsgálja, továbbá a szerződő felek szándékát és a szerződéssel megvalósítani kívánt célt értékeli.”<sup>327</sup>

A bírói gyakorlat szerint tehát a jóerkölcs a társadalom általános értékítéletét, a magánautonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátait, az általában elvárható magatartás zsinórmértékét fejezi ki. A törvény nem fogadja el érvényesnek azokat a szerződéseket, amelyek nyilvánvalóan sértik az általánosan kialakult erkölcsi normákat.<sup>328</sup>

A megállapodás nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütköző voltának megítélése során nem a szerződő fél egyéni érdeksérelmét kell vizsgálni, hanem azt, hogy maga a jogügylet társadalmilag elítélendő-e, az általános társadalmi megítélés egyértelműen tisztességtelennek (elfogadhatatlannak) tartja-e.<sup>329</sup> Továbbá, a jóerkölcsbe ütközés megállapításának nem előfeltétele a felek rosszhiszemősége. E tekintetben a szubjektív elemek, vagyis a felek szerződéskötéskori tudattartama, szándéka közömbös, mivel a jóerkölcsbe (közrendbe) ütközés tilalma objektív jellegű szabály, így nem feltételezi szükségszerűen azt, hogy a szerződést a felek elítélendő szándékkal vagy tudattartalommal kössék. Mivel a tilalom objektív, a felek tudattartalma csak ott jut szerephez, ahol az ügylet tartalma egyébként semleges, és éppen a felek tudattartalma, ügyleti célja teszi a szerződést jóerkölcsbe ütközővé.<sup>330</sup> A jóerkölcsbe ütközés tehát nem a felek rosszhiszemű magatartása alapján, hanem az objektív és szubjektív elemek együttes hatásaként valósul meg. A bíróság ezért a szerződés tartalmát, továbbá a

<sup>326</sup> EH 2017.03.M3. [36].

<sup>327</sup> Pfv.22262/2016/4. [48].

<sup>328</sup> EH 2003.956. II.

<sup>329</sup> BDT 2007.1585.

<sup>330</sup> Menyhárd (2004), 97.

szereződő felek szándékát és a szerződéssel megvalósítani kívánt célt vizsgálja és értékeli a szerződéskötéskor fennálló körülmények alapján.<sup>331</sup>

### 3.4.2. A kirívóan kedvező munkaszerződéses kikötés jóerkölcsbe ütközése

Bár az 1992. évi Mt. kifejezetten nem rendelkezett a jóerkölcsbe ütköző megállapodás semmisségéről, a korabeli joggyakorlat<sup>332</sup> tételes jogszabályi rendelkezés hiányában is megkövetelte a megállapodások jóerkölcsnek való megfelelését.<sup>333</sup> Ezen időszakban a munkajogi ítélkezési gyakorlat – önálló szabály hiányában – a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 200. § (2) bekezdését<sup>334</sup> alkalmazta. Ennek elvi alapját a Legfelsőbb Bíróság azon döntése teremtette meg, mely szerint az 1959. évi Ptk. meghatározott rendelkezése – a joghasonlóság elve alapján – alkalmazható volt a munkaviszonyban, ha az 1992. évi Mt. az adott kérdés tekintetében nem tartalmazott tételes szabályt, és a polgári jogi szabály alkalmazása nem vezetett a munkaviszonyra vonatkozó elvekkel ellentétes eredményre.<sup>335</sup> Ezt megerősítve a Kúria EH 2008.1891 számon közzétett elvi döntése leszögezte, hogy „[a] jóerkölcsbe ütközés miatt a semmisség valamennyi szerződés, így a munkaszerződés esetén is irányadó.” A jóerkölcsbe ütközés fogalma, meghatározása tehát e két jogág tekintetében – az Mt. hatálybalépését megelőzően és azt követően is – egységes generál klauzulaként jelenik meg. Ezen semmisségi ok lényegében azonos körülmények folytán állapítható meg.<sup>336</sup>

A nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés miatti semmisség megállapításának helye lehet egy, a munkavállaló javára szóló megállapodás esetén is, ha az a társadalom általános erkölcsi értékeivel ellentétes.<sup>337</sup> Ennek megfelelően, a bírói gyakorlat több olyan példával is szolgál, mely esetekben a munkaszerződés egyes rendelkezései a munkavállaló javára tértek el a munkaviszonyra vonatkozó szabálytól, azonban a szerződés ezen részeit jóerkölcsbe ütközőnek minősítette a bíróság.

<sup>331</sup> BH 2016.10.280. II. [34].

<sup>332</sup> Lásd pl.: EH 2008.1891.; BH 2012.6.157.

<sup>333</sup> Kártyás (2019), 6.

<sup>334</sup> Az 1959. évi Ptk. 200. § (2) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezett: „[...] Semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.”

<sup>335</sup> BH 1998.10.506.

<sup>336</sup> Tallián (2020), 51-52.

<sup>337</sup> Kártyás (2019), 5.

E körben példaként említhető azon ügy<sup>338</sup>, melynek tényállása szerint a (vezető állású) munkavállaló ügyvezető-helyettes munkakörben állt a munkáltató alkalmazásában. A munkaviszony létesítését követően a felek módosították a munkaszerződést, melynek keretében – többek között – megállapodtak abban, hogy a munkaviszony bármely ok miatti megszűnése vagy megszüntetése esetén a munkavállalót kártalanítás címén a havi személyi alapbére tízszerese illeti meg. Amikor a munkáltató a munkaviszonyt rendkívüli felmondással megszüntette, de a munkaszerződésben meghatározott juttatásokat nem fizette meg, a munkavállaló bírósághoz fordult. A munkáltató védekezésül – egyebek mellett – arra hivatkozott, hogy a munkaszerződés módosítása jóerkölcsbe ütközött, így az érvénytelen.<sup>339</sup>

A munkaviszony megszűnésekor esedékes, nagy összegű kártalanítás (a havi alapbér összegének tízszerese) kapcsán a Kúria abból indult ki, hogy a rendkívüli felmondás egy speciális jogviszony megszüntetési módnak tekinthető, mivel erre csak a másik fél súlyosan jogsértő magatartása következtében kerülhet sor. Ebben az esetben szankcióként a jogviszony azonnali hatállyal kerül megszüntetésre, többletjuttatás megfizetése nélkül. Az nem tekinthető jogsértőnek, ha a munkaviszony megszűnésének esetére meghatározott összeg kifizetésében állapodnak meg a felek, függetlenül az összegtől és a kifizetés jogcímétől. Jelen esetben azonban értékelni kellett, hogy ez a juttatás rendkívüli felmondás esetén is járna, azaz a munkavállaló lényeges szerződésszegése esetén is kártalanításhoz jutna. Ez pedig a Kúria álláspontja szerint a munkajog alapvető elveibe, a jóhiszeműség és a tisztesség követelményébe, a munkaviszony megszüntetésre vonatkozó szabályok dogmatikai rendszerébe, és így a társadalom alapvető erkölcsi elveibe ütközik, ezért semmis. A Kúria szerint tehát jóerkölcsbe ütközik az, ha a kártalanításra alapot adó munkaviszony-megszüntetés körébe beleértik a felek a munkaviszony szankciós jellegű, azonnali hatályú felszámolásának esetét is. A bíróság különös jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a többlet juttatás kikötésére vezető munkakört betöltő munkavállaló javára kerül sor. A vezetők esetében ugyanis fokozottan elvárható, hogy a munkaviszony fennállta alatt a munkajog alapelveinek és tételes rendelkezéseinek is megfelelő magatartást tanúsítsanak, és ne kövessék az ezzel ellentétes magatartásokat.<sup>340</sup>

Egy másik ügy<sup>341</sup> tényállása szerint az (amerikai állampolgár) munkavállaló egyetemi tanár munkakörben állt alkalmazásban egy külföldi tulajdonú, Magyarországon működő

---

<sup>338</sup> EH 2017.03.M3.

<sup>339</sup> Uo. [1]-[8].

<sup>340</sup> Uo. [41]-[47].

<sup>341</sup> Mfv.10014/2022/9.

magánegyetemen. A felek között létrejött munkaszerződés rögzítette, hogy a munkavállaló a munkaviszony munkáltató általi megszüntetése esetén – néhány kivételtől, ún. „megfelelő okoktól” eltekintve – végkielégítés jogcímén húszévi munkabérre<sup>342</sup> válik jogosulttá, függetlenül attól, hogy hány éven keresztül foglalkoztatta a munkáltató. A munkaviszony létesítését követően az egyetem átszervezést hajtott végre, melynek során a munkavállaló munkaviszonya – a munkáltató működésével összefüggő okra hivatkozással – felmondással megszüntetésre került.<sup>343</sup> A munkáltató a munkaviszony megszüntetésére tekintettel tizenkét havi távolléti díjnak megfelelő végkielégítést fizetett a munkavállalónak (annak ellenére, hogy a felmondás közlésekor egyébként már nyugdíjasnak minősült).<sup>344</sup> A munkavállaló pert indított, amelyben kérte a húszévi munkabérének megfelelő összeg megfizetését végkielégítés jogcímen. A munkavállaló – többek között – arra hivatkozott, hogy az Mt. 77. § (3) bekezdése relatív diszpozitív szabály, így attól a munkavállaló javára korlátozás nélkül el lehet térni. A munkáltató védekezésében – egyebek mellett – arra hivatkozott, hogy az említett szerződéses kikötés jóerkölcsbe ütközik.<sup>345</sup>

A Kúria a végkielégítés funkciójából indult ki és megállapította, hogy e jogintézmény célja egyrészt olyan anyagi elismerés, amellyel a munkáltató a nála eltöltött munkaviszony időtartamára tekintettel honorálja a hűséget, lojalitást, másrészt átmeneti segítséget nyújt a rendszeres jövedelem elvesztésével járó hátrányok leküzdésére. Jelen ügyben azonban a munkaszerződés szerinti végkielégítés olyan jelentős mértékben meghaladja a magyar jogszabály alapján e jogcímen járó legmagasabb mértéket, hogy az szembenáll a jogintézmény rendeltetésével, azt az általános társadalmi megítélés egyértelműen elfogadhatatlannak tartja, így az nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközik. A végkielégítés tekintetében tehát a szerződési szabadság elve csak a jogintézmény törvényi céljával összhangban érvényesülhet.<sup>346</sup>

Összefoglalóan elmondható, hogy a kedvezőbbség elve „nem ad felmentést” a jóerkölcsbe ütközés vizsgálata alól. A jóerkölcsbe ütközés megállapításához az eset összes körülményének mérlegelése szükséges, amely nem korlátozódik önmagában az adott juttatás mértékére. A bírói gyakorlat alapján a megszokottnál jóval magasabb összegű végkielégítés vagy egyéb juttatás akkor minősül semmisnek, ha – a pusztán mértéken túl – egyéb tényállási elem utal a jóerkölccsel

<sup>342</sup> Ezen összeg tízmillió amerikai dollár volt, amely a keresetindítás időpontjában hozzávetőlegesen hárommilliárd forintnak felelt meg. [Molnár Bence: A végkielégítés mértéke és a jóerkölcs – Egy munkaügyi ítélet és ami mögötte van. *Munkajog*, 2023/4. 49.]

<sup>343</sup> Mivel ezen megszüntetési ok nem szerepelt a „megfelelő okok” között, a munkavállaló a munkaszerződés alapján jogosulttá vált – végkielégítés jogcímen – húszévi munkabérre.

<sup>344</sup> Mfv.10014/2022/9. [1]-[3].

<sup>345</sup> Uo. [4]-[6].

<sup>346</sup> Uo. [43].

ellentétes megállapodásra. Így például a jóerkölcsbe ütközés állapítható meg, ha a „túl kedvező” juttatások jogellenes magatartás esetén is megilletik a munkavállalót, illetve az adott szerződéses kikötés – a túlzott mértékén túlmenően – ellentétes az érintett jogintézmény céljával, funkciójával.<sup>347</sup>

#### 4. Részkonklúzió

A rendszerváltást követő magyar munkajogban a kedvezőbbség elvének első említésére 1991-ben, az MK 147. számú állásfoglalásban került sor a jogszabály és a kollektív szerződés relációjában. Annak ellenére, hogy az 1967. évi Mt. a végkielégítés kapcsán nem biztosított eltérési lehetőséget, a Munkaügyi Kollégium – a piacgazdasági környezethez igazodva – „contra legem” jelleggel kimondta e jogintézmény tekintetében a kollektív szerződés szabályozási lehetőségét, amennyiben az a munkavállalóra kedvezőbb szabályokat állapított meg. Az állásfoglalás továbbá arról is rendelkezett, hogyan kell megítélni a munkavállalóra kedvezőbb eltérést. Ennek kapcsán – jóval túlmutatva a korabeli joggyakorlaton – a Munkaügyi Kollégium leszögezte, hogy a törvényhez képest kedvezőbb eltérést nem egyes részletszabályok, hanem a végkielégítésre vonatkozó szabályozások egybevetésével kell megállapítani.<sup>348</sup>

Az 1992. évi Mt. alapvető változásokat eszközölt a munkajog jogforrási rendszerében, melynek célja a piacgazdaság viszonyainak megfelelő szabályozás kialakítása volt. Ezen rendszerben a jogalkotó csupán a munkaviszony bizonyos garanciális elemeinek rögzítésére törekedett, és elsődlegesen a kollektív szerződésnek szánta azt a szerepet, hogy a törvényben deklarált „minimálstandardokhoz” képest a munkavállaló számára kedvezőbb szabályokat megalkossa.<sup>349</sup> Ezen koncepciónak megfelelően, a kódex mind a kollektív szerződés, mind a felek megállapodása tekintetében a relatív diszpozitivitás főszabályát rögzítette a törvény Harmadik Részéhez képest, valamint arról rendelkezett, hogy a felek megállapodása kollektív szerződéstől – mint munkaviszonyra vonatkozó szabálytól – kizárólag a munkavállaló javára térhet el.<sup>350</sup>

Az 1992. évi Mt.-ben a normatív szintre emelt jogalkotói szándék, vagyis a „magánjogias” szemléletű szabályozás kialakítása azonban csak részben teljesült, ugyanis a kollektív

<sup>347</sup> Kártyás (2019), 12-13.

<sup>348</sup> Berke (2019), 111-112.

<sup>349</sup> Balogh (2021), 32.

<sup>350</sup> 1992. évi Mt. 13. § (3) bekezdés, 76. § (4) bekezdés.

szerveződések száma alacsony maradt. Az Mt. indokolása ennek fő okaként azt jelölte meg, hogy a relatív diszpozitivitás főszabálya nem tette prioritássá a kollektív szerveződések megkötését a munkáltatók számára.<sup>351</sup> A korábbiaknál szélesebb körű kollektív autonómia biztosítása céljából a jogalkotó az Mt. szabályainak általános természetét (annak Második és Harmadik Részét) diszpozitívként határozta meg a kollektív szerveződéssel szemben.<sup>352</sup> A munkaserveződés szabályozó szerepét illetően az Mt. megtartotta az „elődje” szabályozási módszerét, vagyis azon főszabályt, mely szerint a munkaserveződés az Mt. Második Részétől, illetve egyéb munkaviszonyra vonatkozó szabálytól a munkavállaló javára térhet el, mely főszabály alól csak jogszabály teremthet kivételt.<sup>353</sup> Az Mt. továbbá a munkavállaló javára való eltérés értékelését segítő szabályként rögzíti, hogy eltérést „[...] az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlításával kell elbírálni.”<sup>354</sup>

Az 1992. évi Mt. hatálybalépése óta tehát a munkaserveződés szabályozó szerepét illetően a fő rendező elv a kedvezőbbség elve. Ugyanakkor, ezen elvnek gátat szab a jóerkölcsebe ütközés tilalma.<sup>355</sup> Ezen tilalomból következően, ha a munkaserveződés ugyan a munkavállaló javára tér el a munkaviszonyra vonatkozó szabálytól, de az abban foglalt tartalom – annak „túl előnyös” volta miatt – nyilvánvalóan átlépi a jóerkölcse által állított morális határokat, vagyis azt az általános társadalmi megítélés egyértelműen tisztességtelennek, elfogadhatatlannak minősíti, úgy a szerveződés érvénytelennek minősül.<sup>356</sup>

## **IV. Az individuális autonómia a hatályos magyar munkajogban**

### **1. Az individuális autonómia bővítésének jogpolitikai indokai**

#### **1.1. A „flexicurity” koncepciója mint az Mt.-vel elérni kívánt szabályozási reform alappillére**

<sup>351</sup> Mt. indokolás, Általános indokolás, 2. pont.

<sup>352</sup> Mt. 277. § (2) bekezdés.

<sup>353</sup> Mt. 43. § (1) bekezdés.

<sup>354</sup> Mt. 43. § (2) bekezdés, 277. § (5) bekezdés.

<sup>355</sup> Mt. 27. § (1) bekezdés.

<sup>356</sup> Kártyás (2019), 1-2, 12.

A „flexicurity”<sup>357</sup> mint munkaerő-piaci koncepció a kilencvenes évektől jelent meg Európában, fokozatosan átformálva a tagállamok által követett munkajog-politikai irányvonalat.<sup>358</sup> Ezen koncepció célja olyan szabályozási környezet kialakítása, amely a munkaadók és a munkavállalók számára – a munkavállalók megfelelő biztonságának garantálása mellett – szabadságot és alkalmazkodóképességet biztosít a munkafeltételek meghatározásában, így azokat a változó gazdasági környezethez, a technológiai fejlődéshez, valamint a munkaerő-piac igényeihez tudják igazítani.<sup>359</sup> A flexicurity koncepciója négy fő elemből áll, melyek egymásra hatva javítják a foglalkoztatást.<sup>360</sup> A rugalmas munkaerő-piaci szabályozás alkotja a fogalom „flexibility” oldalát, amely főleg a munkáltatók gazdasági érdekeinek jogi kiszolgáltatását takarja. A koncepció másik három eleme, az élethosszig tartó tanulás, a korszerű társadalombiztosítási rendszerek kialakításának követelménye, valamint a hatékony munkaerő-piaci eszközök alkalmazása hivatottak a rugalmas szabályokért „cserébe” a munkavállaló hosszú távú védelmét szolgálni („security”).<sup>361</sup>

A flexicurity koncepciója az Mt.-vel elérni kívánt munkajogi szabályozási reform alappilléret jelentette. Ugyanis, ahogy Jarjabka Tünde megjegyzi, az 1992. évi Mt. „[...] egyik legfőbb problémája az volt, hogy a hagyományos kategóriákban gondolkodott és figyelmen kívül hagyta a munkaerő-piac legújabb kihívásait. A szabályozás ugyanis a nagyméretű, termelő vállalatokra fókuszált, legfőbb funkciója a szociális egyenlőtlenség kiegyenlítése volt.”<sup>362</sup> Pál

<sup>357</sup> A flexicurity kifejezés a flexibility (rugalmasság) és a security (biztonság) kifejezések „ötvöze”, amely célként tűzi ki a munkaerő-piaci szereplők számára a fokozott rugalmasságot a megfelelő biztonság garantálása mellett. [Jarjabka Tünde: Az állam regulatív funkcióinak változása az új Mt.-ben. *Magyar Munkajog E-Folyóirat*, 2015/1. 98., a továbbiakban: Jarjabka (2015)].

<sup>358</sup> Uo. 97.

<sup>359</sup> Gyulavári, Tamás – Kártyás, Gábor: *The Hungarian Flexicurity Pathway? New Labour Code after Twenty Years in the Market Economy*. Pázmány Press, Budapest, 2015. 17-18. [a továbbiakban: Gyulavári – Kártyás (2015)].

<sup>360</sup> A flexicurity koncepciója tehát nem kizárólag a munkajogi szabályozás keretein belül, hanem tágabb kontextusban értelmezendő. A társadalombiztosítási rendszer, a foglalkoztatáspolitikai eszközök, a szociális ellátórendszer szabályai mind részét képezik a rugalmasság és biztonság elemeinek kialakításában. [Máté Dávid Adrián: *Biztonságos múlt, rugalmas jövő – munkavégzés a változó társadalmi relációk tükrében. Doktori értekezés*. Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola, Miskolc, 2024. 36., a továbbiakban: Máté (2024)].

<sup>361</sup> Rédl Petra: Számvetés három év távlatából. *Arsboni*, 2015. október 28. Elérhető: <https://arsboni.hu/szamvetes-harom-ev-tavlatabol/> (Letöltve: 2025. április 03.) [a továbbiakban: Rédl (2015)].

<sup>362</sup> Jarjabka (2015), 98.; Kenderes György az 1992. évi Mt. kapcsán szintén megjegyzi, hogy „[...] a nagyvállalati modellből történő kiindulás miatt a munkajogi szabályozás túlzott mértékben [...] munkavállaló centrikus és számos helyen meglehetősen kevés teret enged a munkajogviszonyban résztvevő felek szabad megállapodásának; azaz e tekintetben mindenképpen lépéshátrányban van a felek autonómiáját előtérbe helyező polgári jogi szabályozási elvvel.” [Kenderes György: A munkajogi szabályozás korszerűsítésének néhány kérdése a polgári jogi szemléletmód figyelembevételével. In: Ploetz, Manfred – Tóth Hilda – Bíró György (szerk.): *A munkajog és*

Lajos is kiemeli, hogy egyértelműen paradigmaváltásra volt szükség, amennyiben meg kellett haladni a szociális védelem abszolút jellegű felfogását, és a piac igényeit hatékonyabban kellett szolgálni a jogi szabályozással. A munkavállalói kiszolgáltatottság klasszikus értelmezése meghaladottá vált, és a munkajog piacrealó funkciójával, valamint a flexicurity koncepciójával összhangban a munkavállalók munkaerő-piaci körülményekhez való alkalmazkodásának elősegítése lett az egyik elsődleges célkitűzés, nem pedig az adott pozícióban való maradás a szigorú foglalkoztatásvédő szabályokkal. A reform eszközei pedig az előzőekben felsorolt flexicurity elemek lehetnek, vagyis a nagyobb rugalmasságot szolgáló differenciáltabb szabályozás.<sup>363</sup>

Berke Gyula hasonló álláspontot képvisel, hivatkozva a Lisszaboni Stratégiára épülő ún. Zöld Könyv<sup>364</sup> megállapításaira, amely a munkajog 21. századi modernizálásával kapcsolatos kívánalmakkal összefüggésben a rugalmas foglalkoztatás megteremtésének és a munkavégzők szociális biztonsága fenntartásának érdekében szükséges jogalkotási lépésekre irányította a tagállamok figyelmét.<sup>365</sup> A szerző szintén kiemeli, hogy a munkajogi szabályozás koncepciójának megváltozását a gazdasági körülmények átalakulása tette szükségessé, így az Mt. a rugalmasság és a szociális biztonság tengelyén a rugalmasság irányába mozdította el a magyar munkajogot.<sup>366</sup> A munkajog ugyanis gazdasági jogként köteles a piacon jelen lévő szereplő gazdasági előrelépését elősegíteni, mivel a globalizáció okozta verseny a munkáltatók működésének valamennyi elemét, így a munkaerő alkalmazását is a hatékonyság követelménye alá rendeli.<sup>367</sup>

## 1.2. A munkajog „rugalmasítása” a munkajogi jogforrási rendszer átalakítása által

---

*a polgári jog kodifikációs és funkcionális összefüggései. Tanulmánykötet.* Novotni Kiadó, Miskolc, 2001. 280., idézi: Jakab (2015a), 22.]

<sup>363</sup> Pál Lajos: Gondolatok a munkajogi szabályozás jövőjéről. *Munkaügyi Szemle*, 51. évf., 2007/9. 9-11. [idézi: Jarjabka (2015), 98-99.].

<sup>364</sup> Az Európai Közösségek Bizottsága. Zöld Könyv, A munkajog korszerűsítése szembenézve a XXI. század kihívásaival (COM/2006/708 végleges). Brüsszel, 2006. november 22.

<sup>365</sup> Horváth István – Petrovics Zoltán: Digitalizáció a munkában: táguló horizontok joghézagokkal. *Pro Futuro*, 11. évf., 2021/2. 77. [a továbbiakban: Horváth – Petrovics (2021)].

<sup>366</sup> Berke Gyula: Új Mt.: háttérben a Zöld könyv. *Adó Online*, 2013. március 19. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/uj-mt-hatterben-a-zold-konyv/>. (Letöltve: 2025. április 03.).

<sup>367</sup> Jarjabka (2015), 99-100.

Az Mt. tehát a – 21. század munkajogának modernizálását célul kitűző – flexicurity koncepcióját tükrözi<sup>368</sup>, vagyis a gazdasági környezet megváltozott szerkezetéhez és jellemzőihez való igazodást, és a hagyományos, védelmező jellegű munkajogi szabályozás részleges lebontását.<sup>369</sup> A kódex célja mögött az a jogalkotói szándék áll, hogy a törvénynek a munkaerő-piac keresleti és kínálati oldalára kell hatást gyakorolnia, elősegítve ezáltal a foglalkoztatás bővülését.<sup>370</sup> Mindezen célokat a jogalkotó – többek között – a munkajog jogforrási rendszerének átalakításával kívánta megvalósítani.<sup>371</sup> E változások jogpolitikai hátterét illetően ismételten szükséges utalni az Mt. indoklására, mely szerint az új munkajogi kódex „[...] jelentősen bővíteni kívánja az ún. kontraktuális alapú szabályozás szerepét [...]»<sup>372</sup> Bár ezen jogpolitikai célkitűzés főként a kollektív autonómia bővítését ambicionálta, azon kivételes rendelkezések köre is gyarapodott a törvényben<sup>373</sup>, amelyektől a felek megállapodása – a relatív diszpozitivitás főszabályától eltérően – akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet.<sup>374</sup> Bár az Mt. indoklása nem ad konkrét magyarázatot arra vonatkozóan, hogy mi az elméleti, dogmatikai alapja munkaszerződés szabályozó szerepének növelésének<sup>375</sup>, Lehoczkyne Kollonay Csilla megjegyzi, hogy az individuális autonómia bővítése „[...] a »rugalmasítás« uralkodó széljárásának megfelelő mozgás [...]»<sup>376</sup> A jogirodalom szerint tehát a jogalkotót azon feltevés vezérelte, mely szerint a szerződési szabadság növelése – így gyakorlatilag a munkajog polgári joghoz történő közelítése – is hozzájárulhat a munkajog „rugalmasításával” elérni kívánt célokhoz, vagyis a foglalkoztatottság és a gazdasági hatékonyság növeléséhez.

<sup>368</sup> A törvény indoklása kifejezetten hivatkozik a Zöld Könyvre, és kiemeli az alábbiakat: „[...] A Javaslat a Zöld Könyv megjelenése nyomán a tagállamokban kibontakozott tudományos vitákra és az ezek eredményeként megjelent jogalkotási megoldásokra is figyelemmel volt.” (Mt. indoklás, Általános indoklás, 4. pont.)

<sup>369</sup> Jarjabka (2015), 106.

<sup>370</sup> Laki Mihály – Nacsa Beáta – Neumann László: *Az új Munka Törvénykönyvének hatása a munkavállalók és a munkáltatók közötti kapcsolatokra. Kutatási zárójelentés.* Magyar Tudományos Akadémia Közgazdaság- és Regionális Tudományi Kutatóközpont Közgazdaság-tudományi Intézet, Budapest, 2013. 3. Elérhető: <https://mek.oszk.hu/11400/11439/11439.pdf> (Letöltve: 2025. április 04.). [a továbbiakban: Laki – Nacsa – Neumann (2013)].

<sup>371</sup> Gyulavári (2020a), 249.

<sup>372</sup> Mt. indoklás, Általános indoklás, 10. pont.

<sup>373</sup> Részben már az 1992. évi Mt. hatályának idején is megfigyelhető volt a szerződési szabadság növelésére irányuló jogalkotói szándék. Az európai uniós jogharmonizációs kötelezettség végrehajtása érdekében a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény, valamint az ezzel összefüggő törvények jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2001. évi XVI. törvény olyan rendelkezéseket iktatott az 1992. évi Mt.-be melyektől a felek megállapodása akár a munkavállaló hátrányára is eltérhetett.

<sup>374</sup> Kun (2020), 146.

<sup>375</sup> Gyulavári – Kártyás (2015), 20.

<sup>376</sup> Lehoczkyne Kollonay Csilla: Génmanipulált újszülött – Új munkatörvény az autoriter és neoliberais munkajogi rendszerek határán. In: Kun Attila (szerk.): *Az új Munka Törvénykönyve dilemmái című tudományos konferencia utókiadványa: KRE ÁJK 2011. december 13.* Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2013. 31. [a továbbiakban: Lehoczkyne (2013)].

Ugyanis a rugalmas (e kontextusban: diszpozitív) szabályok lehetővé teszik a munkaerő-költségek csökkentését, így a munkáltatók számára vonzóvá teszik az új munkaerő alkalmazását, ezáltal pedig új munkahelyek fognak létrejönni.<sup>377</sup>

Ugyanakkor, a szerződési szabadság kereteinek individuális szinten történő tágítása, és ezzel párhuzamosan a kedvezőbbség elvének „csorbítása” felvet bizonyos dilemmákat. Ugyanis, az Mt. indoklásában szisztematikusan együtt említett egyéni autonómia és kollektív autonómia „[...] történetileg és tartalmilag ellentétpár, nem pedig összetartozó fogalompár.”<sup>378</sup> Mivel a kollektív felek között nem áll fenn gazdasági, hatalmi egyenlőtlenség, a kollektív autonómia növelése elősegítheti a foglalkoztatási feltételek érdekarányos, kölcsönösen előnyös rendezését, mely munkafeltételek „rugalmasabban” és megfelelőbben igazodhatnak a gazdaság körülményeihez, a munkaerő-piac sajátosságaihoz és a munkavállalók élethelyzetéhez is.<sup>379</sup> Ilyen érv azonban az egyéni autonómia bővítése mellett nem hozható fel.<sup>380</sup> Erre tekintettel, a kollektív autonómia bővítésének célját jellemzően helyesnek – ám hazánkban egyelőre továbbra is sikertelennek<sup>381</sup> –, míg az individuális autonómia lehetőségeinek növelését tipikusan veszélyesnek, a munkáltatói hatalommal való visszaélések „melegágyának” ítéli meg a jogirodalom.<sup>382</sup>

### 1.3. A munkajog rugalmasításával összefüggő gazdasági hatások eltérő megítélése

Az Mt. tehát a versenyképességet erősítő, a foglalkoztatási szint növelését célzó foglalkoztatáspolitikai célokat szolgál, legalább is ezek dominanciája figyelhető meg.<sup>383</sup> Ennek kapcsán felmerül azonban a kérdés, hogy megalapozott-e azon jogalkotói feltevés, mely szerint a munkajog rugalmasítása – és ezen koncepció mentén a szerződési szabadság bővítése – hozzájárul(hat) a foglalkoztatottság és a gazdasági hatékonyság növekedéséhez.<sup>384</sup>

<sup>377</sup> Gyulavári – Kártyás (2015), 21-22.

<sup>378</sup> Lehoczky (2013), 32.

<sup>379</sup> Berke Gyula: Kógencia és diszpozitivitás. Eltérő szabályozási lehetőségek az új Munka Törvénykönyvében. *HR&Munkajog*, 2013/10. 45. [a továbbiakban: Berke (2013)].

<sup>380</sup> Lehoczky (2013), 32-33.

<sup>381</sup> A kollektív szerződések a jogalkotó által nekik szánt funkciót – a diszpozitív szabályozási módszer ellenére – a gyakorlatban továbbra sem töltik be. [Balogh (2021), 39.].

<sup>382</sup> Kun (2020), 146.

<sup>383</sup> Jakab (2015a), 24.

<sup>384</sup> Rédl Petra egy tanulmányában részletesen kifejti azon álláspontját, mely szerint a munkajogi szabályozás önmagában nem alkalmas arra, hogy munkaerő-piaci trendekre tényleges, valós hatást gyakoroljon. E tekintetben hivatkozik egy, az Mt. hatálybalépését követően készült kutatásra, melynek célja annak felmérése volt, hogy mennyire járul hozzá a törvény a foglalkoztatás bővüléséhez. A kutatásból az derült ki, hogy a megkérdezett száz hazai kis- és középvállalkozás közül csupán három válaszolta azt, hogy a jövőben bővíteni tervezi vállalkozását

Egyes empirikus kutatások mellett érvelnek, hogy a munkajogi rugalmasság növelése javítja a gazdasági mutatókat. Így például Rafael Di Tella és Robert MacCulloch az OECD-országokra kiterjedő kutatásuk során arra a megállapításra jutottak, hogy a munkaerő-piac rugalmasságának bővítése (különösen a munkaviszony létesítésére és megszüntetésére vonatkozó szabályok „rugalmasítása”) növeli a foglalkoztatási rátát.<sup>385</sup> Hasonló eredményre jutott Lorenzo E. Bernal-Verdugo, Davide Furceri és Dominique Guillaume, akik kilencvenhét országra kiterjedő kutatásukban megállapították, hogy a munkaerő-piaci flexibilitás növelése, különösen a felvételi és elbocsátási („hiring and firing”), valamint a munkaidőre vonatkozó szabályok „rugalmasítása” szignifikánsan csökkenti a munkanélküliség arányát.<sup>386</sup>

Ugyanakkor más kutatások eltérő eredményre jutottak. Például Giorgio Liotti és Rosaria Rita Canale tizenöt EU-s tagállamot vizsgálva megállapították<sup>387</sup>, hogy a munkaerő-piac liberalizációjának (így gyakorlatilag a munkavállalói jogok „csorbításának”) hosszú távú következményei között szerepel a „munkavállalói szegénység” („workers’ poverty”) növekedése, vagyis a munkavállalók életkörülményeinek romlása, amely számos társadalmi problémát is felvet.<sup>388</sup> A Világbank a 2015. évi jelentésében – némileg módosítva a korábbi álláspontját<sup>389</sup> – szintén kiemeli, hogy a munkaügyi jogszabályok nemcsak „túl szigorúak”, hanem „túl rugalmasak” is lehetnek, ami a foglalkoztatás csökkenéséhez vezethet. A

---

és ez összefüggésben van a lazább munkajogi szabályokkal, költségcsökkenést pedig mindössze 13 %-uk várt az új kódextól. [Rédli (2015)].

<sup>385</sup> Di Tella, Rafael – MacCulloch, Robert: The Consequences of Labor Market Flexibility: Panel Evidence Based on Survey Data. *European Economic Review*, Vol. 49., 2005/5. 1225.

<sup>386</sup> E. Bernal-Verdugo, Lorenzo – Furceri, Davide – Guillaume, Dominique: *Labor Market Flexibility and Unemployment: New Empirical Evidence of Static and Dynamic Effects*. IMF Working Paper. International Monetary Fund, 2012. 1. Elérhető: <https://www.imf.org/external/pubs/ft/wp/2012/wp1264.pdf> (Letöltve: 2025. április 03.).

<sup>387</sup> Liotti, Giorgio – Canale, Rosaria Rita: Labour Market Liberalization and Workers’ Living Conditions in Europe. *SSRN Electronic Journal*, 2022. január 04. Elérhető: [https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract\\_id=4000259](https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=4000259) (Letöltve: 2025. április 03.).

<sup>388</sup> E körben példaként említhető Németország, ahol a 2003-2005 közötti időszakban végbemenő ún. „Hartz-reformok” rugalmasabbá tették a munkaerő-piacot, melynek hatására a munkanélküliség aránya jelentősen csökkent. Ugyanakkor, az álláskereső – a rugalmas szabályok eredményeként – gyakran alacsonyabb fizetésért voltak kénytelenek munkát vállalni. [Ben Knight: 'Hartz reforms': how a benefits shakeup changed Germany. *The Guardian*, 2013. január 01. Elérhető: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2013/jan/01/germany-hartz-reforms-inequality> (Letöltve: 2025. április 04.)].

<sup>389</sup> A Világbank a 2008. évi jelentésében még azt az álláspontot képviselte, hogy a munkavállalókat védő jogszabályok gyakran „ártanak” a munkavállalóknak. Ugyanis, amennyiben a jogi védelem indokolatlanul „merev”, az a cégeket visszatarthatja az új munkaerő alkalmazásától. [*Doing Business 2008*. International Bank for Reconstruction and Development / The World Bank, Washington DC, 2007. 19. Elérhető: <https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/media/Annual-Reports/English/DB08-FullReport.pdf> (Letöltve: 2025. április 04.)].

munkavállalókat az önkényes és tisztességtelen bánásmóddal szemben védő jogszabályok – hosszú távon – növelhetik a munkahelyek stabilitását, és javíthatják a termelékenységet.<sup>390</sup>

A munkaerő-piaci rugalmasság és a munkavállalói jogok védelme tehát együttesen teremti meg a hosszú távon fenntartható versenyképességet és a magas szintű foglalkoztatottságot.<sup>391</sup>

Simon Deakin és Kamelia Pourkermani – az Egyesült Királyság munkajogának kontextusában – is amellet érvelnek, hogy a munkavállalói jogok védelme – különösen a munkaidőre és munkavállalói képviseletre vonatkozó szabályok – hosszú távon növelik a foglalkoztatottságot. A védelmi jellegű szabályok tehát – hosszú távon – hozzájárulnak a termelékenység javulásához is, így a jól megtervezett munkajogi reformok nemcsak a munkavállalók védelmét szolgálják, hanem azok gazdasági előnyökkel is járnak.<sup>392</sup>

Összességében tehát megállapítható, hogy a munkajogi rugalmasítás gazdasági hatásainak megítélése nem egyértelmű, mivel azok számos tényezőtől függenek.<sup>393</sup> Míg egyes álláspontok szerint a rugalmas szabályozás elősegítheti a munkahelyteremtést, illetve növelheti a vállalatok versenyképességét, addig más kutatások arra hívják fel a figyelmet, hogy a túlzott rugalmasság – hosszú távon – az ellenkező hatást eredményezi. A lehetséges gazdasági hatások nagymértékben függenek attól is, hogy a rugalmasítás milyen formában valósul meg (például „rugalmas” felvételi és elbocsátási szabályok, atipikus foglalkoztatási formák terjedése), valamint attól, hogy az milyen védelmi jellegű intézkedések (például aktív munkaerő-piaci programok, társadalombiztosítási rendszer) garantálása mellett megy végbe.<sup>394</sup> Mindebből következően egyetértek Rédl Petrával a tekintetben, mely szerint „[...] kétséges, hogy önmagában a munkajogi szabályozás rugalmasítása, a munkavállalói védelmi szint tudatos

---

<sup>390</sup> *Doing Business 2015: Going Beyond Efficiency. A World Bank Group Flagship Report.* International Bank for Reconstruction and Development / The World Bank, Washington DC, 2014. 231. Elérhető: <https://archive.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/media/Annual-Reports/English/DB15-Full-Report.pdf> (Letöltve: 2025. április 04.).

<sup>391</sup> What exactly is economic competitiveness? *World Economic Forum*, 2017. szeptember 27. Elérhető: <https://www.weforum.org/stories/2017/09/what-is-economic-competitiveness/> (Letöltve: 2025. április 03.).

<sup>392</sup> Deakin, Simon – Pourkermani, Kamelia: The economic effects of changes in labour laws: new evidence for the UK. *Digital Futures at Work Research Centre*, 2024. április. Elérhető: <https://digit-research.org/publication/the-economic-effects-of-changes-in-labour-laws-new-evidence-for-the-uk/> (Letöltve: 2025. április 04.).

<sup>393</sup> A Központi Statisztikai Hivatal (KSH) adatai szerint az Mt. hatályba lépése óta folyamatosan növekszik a foglalkoztatottság Magyarországon (Elérhető: [https://www.ksh.hu/stadat\\_files/mun/hu/mun0011.html](https://www.ksh.hu/stadat_files/mun/hu/mun0011.html), letöltve: 2025. április 20.). Ugyanakkor Rédl Petra kiemeli, hogy a foglalkoztatottság növekedése mögött komplex (nemzetközi) gazdasági folyamatok állnak, nem csupán az Mt. rugalmas foglalkoztatást biztosító koncepciója. [Rédl (2015)].

<sup>394</sup> Jakab Nóra: Az egyéni önkormányzat jelentőségéről a munkajogban. In: Szikora Veronika – Török Éva (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Csécsy György 65. születésnapja tiszteletére. 1. kötet.* Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2017. 250.

csökkentése alkalmas a foglalkoztatottság bővítésére, vagy, ha alkalmas is arra, annak súlyos és visszafordíthatatlan társadalmi következményei lehetnek a jövőre nézve.”<sup>395</sup>

A fentiek alapján továbbá az is megállapítható, hogy azon jogalkotói feltevés, mely szerint a szerződési szabadság bővítése is elősegítheti a munkajog rugalmasítása által elérni kívánt gazdaságpolitikai célokat, nem igazolható vagy cáfolható egyértelműen. Ugyanis – ahogy az fent ismertetésre került – a munkajog rugalmasításának gazdasági hatásait vizsgáló kutatások eltérő megállapításokra, eredményekre jutottak, illetve azok tágabb összefüggésben, a flexicurity keretrendszerében elemzik ezen dilemmát (jellemzően a munkaviszony létesítésére és megszüntetésére, valamint a munkaidő szabályozásra fókuszálva), nem pedig a szerződési szabadság érvényesülésének aspektusából.

## 2. A joglerontás feltételei

Ahogy az I. fejezetben bemutatásra került – az alá-főlérendeltségi viszonyra és bizonyos paternalista szempontú okokra hivatkozva – Guy Davidov amellettt érvel, hogy a jogszabályokban rögzített munkavállalói jogoknak – kevés kivételtől eltekintve – „nem-lerontható” („non-waivable”) természetűnek kell lenniük. A szerző megjegyzi ugyanakkor, hogy bizonyos esetekben helye lehet ún. „középutas megoldásoknak” („intermediate solutions”) a teljes jogok alóli „kiszereződés” („opt-out”), illetve a szigorú „non-waivability” között. Mindazonáltal, a szerződési szabadság gyakorlása körében bármiféle munkavállalói jogról lemondó, jogot lerontó tartalmú megállapodás csak bizonyos szigorú feltételekkel engedhető meg („conditional waivability”). Ezen feltételek annak biztosítására hivatottak, hogy – adott kontextustól függően – a munkavállalói döntés valóban szabad, teljes körű tájékoztatáson alapuló és ésszerű (racionális) legyen, valamint minimális legyen – tovagyrűző hatásként – a másoknak okozott kár.<sup>396</sup>

Davidov javaslata szerint – az alá-főlérendeltségi viszony és az eltérő alkupozíció okán – célszerűnek tűnik azt az általános (megdönthető) vélelmet felállítani, hogy a jogszabálytól a munkavállaló hátrányára eltérő megállapodás megkötése kényszer hatására történik, így az érvénytelen. Az ellenkező bizonyítás terhe pedig a munkáltatóra telepítendő. A munkáltatói

<sup>395</sup> A szerző továbbá kiemeli, hogy a flexicurity koncepciója a magyar kodifikációs törekvésekben is tetten érhető, hiszen a rugalmasabb szabályozás igénye végigkísérte az Mt. megalkotását, „[...] abban azonban mindvégig dominált a fogalom flexibility oldalába vetett tartós jogalkotói bizalom. Arról, hogy a stratégiának van másik három eleme, amelyek a munkavállalókat hivatottak védeni, sikerült szinte teljesen megfeledezni, így a flexicurity csonka, torz formáját sikerült mindösszesen megvalósítani.” [Rédli (2015)].

<sup>396</sup> Davidov (2020), 496-497.

ellenbizonyítás (vagyis a munkavállaló szabad döntésének bizonyítása) körében meg kell tiltani, hogy a munkáltató az adott megállapodás szövegére hivatkozzon, mivel feltételezhető, hogy azt a munkáltató vagy annak jogásza készítették. A vélelem megdöntéséhez tehát a munkáltatónak egyéb bizonyítékokra van szüksége.<sup>397</sup> Davidov álláspontja szerint a joglerontást valamilyen módon mindenképpen kompenzálni kell, így e körben a munkáltatónak legalább azt lenne szükséges bizonyítania, hogy a munkavállaló valamilyen arányos ellenszolgáltatásban részesült a joglerontásért „cserébe”.<sup>398</sup>

A fentiekén túl, a jogszabályok további eljárási garanciákról is rendelkezhetnek a joglerontó megállapodások megkötésére nézve, melyek növelik annak esélyét, hogy a munkavállalói beleegyezés közelebb kerüljön az I. fejezetben említett „beleegyezési skála” szabad és tájékozott végpontjához. E körben Davidov javasolja, hogy jogszabály az ilyen típusú megállapodások esetén írásbeliséget követeljen meg, ezáltal a munkavállalók követhető és átlátható módon tisztában lehetnek a munkaviszony feltételeiben bekövetkező változásokkal, illetve az írásbeli forma egy esetleges jogvita esetén is megkönnyíti a bizonyítást. Ezen megállapodásokat közérthető nyelven szükséges megfogalmazni, vagyis úgy, hogy annak tartalmát egy „laikus”, nem jogász végzettségű munkavállaló is megértse. Továbbá, a megállapodásnak – amennyiben az számszerűsíthető – tartalmaznia kell az abból eredő esetleges negatív pénzbeli következményekre vonatkozó számításokat is. A jogi szabályozás rendelkezhet arról is, hogy bizonyos joglerontó szerződések megkötését megelőzően a munkavállaló köteles a munkáltatótól független szakértő tanácsadóhoz fordulni annak érdekében, hogy segítséget kapjon megérteni a megállapodásból fakadó hosszú távú következményeket. Az eljárási szabályok továbbá előírhatják a munkáltatók számára, hogy hozzanak létre egy nyilvántartást a munkavállaló hátrányára eltérő megállapodásokról és ezen „gyűjteményt” („repository of agreements”) rendszeresen közölik valamely állami szervvel és/vagy szakszervezettel, amelyek ezáltal felmérhetik a joglerontásra vonatkozó tendenciákat és szükség esetén reagálhatnak arra.<sup>399</sup>

Davidov javaslata szerint továbbá jogszabály előírhat ún. kötelező „gondolkodási időt” („reflection period”), vagyis egy olyan időszakot, amelyen belül a munkavállaló átgondolhatja,

<sup>397</sup> Kun (2020), 155.

<sup>398</sup> Az arányos ellenszolgáltatás – mint a joglerontás egyik feltétele – könnyen értelmezhető, ha a munkavállaló anyagi ellenszolgáltatásért cserébe mond le egy számszerűsíthető, pénzürtéssel rendelkező jogáról. Ugyanakkor, egy olyan jellegű jogosultság kapcsán, amelynek értéke nem vagy csak nehezen számszerűsíthető, az arányos ellenszolgáltatás követelménye nehezen értelmezhető. Ebben az esetben ugyanis az arányosság számos szubjektív tényezőtől függ, így például a munkavállaló anyagi körülményeitől, személyes preferenciáitól, a munkaerő-piaci viszonyoktól stb. [Davidov (2020), 499.].

<sup>399</sup> Niezna – Davidov (2023), 1144-1145.

hogy elfogadja-e a számára hátrányos kikötést tartalmazó szerződés megkötésére irányuló munkáltatói ajánlatot. Jogszabály továbbá előírhat egy olyan időszakot is („cooling off period”), amelyen belül a munkavállaló elállhat a már megkötött megállapodástól, vagy – amennyiben már nem lehetséges a megállapodást visszamenőleges hatállyal megszüntetni – a jövőre nézve felmondhatja azt. E körben továbbá az is garanciális szabály lehet, ha egy adott időszak után ezen szerződések automatikusan hatályukat veszítik, így azt a feleknek újra kell tárgyalni. A jogszabály továbbá egyes joglerontó megállapodások érvényességét egy, a munkáltatótól független szerv, például valamely állami szerv vagy szakszervezet és/vagy üzemi tanács jóváhagyásához is kötheti.<sup>400</sup>

Davidov e körben hangsúlyozza, hogy a joglerontásnak korlátokat kell szabni, vagyis a jogalkotó köteles olyan „minimumjogokat” meghatározni, amelyekről a munkavállaló semmilyen esetben sem mondhat le.<sup>401</sup>

### 3. Esettanulmányok

Jelen alfejezet célja – a különböző jogértelmezési módszerek alkalmazásával, valamint a vonatkozó, releváns szakirodalom és bírói gyakorlat feldolgozásával – azon kivételes jellegű, az 1992. évi Mt.-hez képest lényeges változást eredményező, és a jogirodalomban leginkább vitatott hatályos magyar munkajogi jogintézmények „katalógusszerű”, elemző igényű, pro/kontra logikájú vizsgálata, amelyektől a felek megállapodása akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet. E körben a kutatás célja annak feltárása, hogy – az előző alfejezetben ismertetett, a „joglerontás” feltételeire vonatkozó elvi ajánlások fényében – milyen értelmezési bizonytalanságok és gyakorlati „rizikók” merülnek fel a vizsgált törvényi rendelkezésektől történő szerződéses eltérés kapcsán.

E körben az alábbi jogintézmények, rendelkezések kerülnek vizsgálatra: a munkavégzéshez szükséges feltételek munkavállaló általi biztosítása; a munkavállalói vétkes kötelezettségzegéshez kapcsolódó hátrányos jogkövetkezmények; a felek megállapodásának szabályozási mozgástere a törvényi bérpótlékok tekintetében; valamint az önként vállalt túlmunka. Bár ezen jogintézmények eltérő élethelyzeteket – különböző logika és célok mentén – szabályoznak, a kutatási szempont – vagyis a szerződési szabadság érvényesülésével összefüggő dilemmák – egységes keretet nyújt az elemzésükhöz. Az egyes alfejezetek

---

<sup>400</sup> Uo. 1145-1146.

<sup>401</sup> Davidov (2020), 499.

sorrendjét az elemzett jogintézmények közötti tartalmi összefüggések határozzák meg. Különösen a bérpótlékokra és az önként vállalt túlmunkára vonatkozó rendelkezések közötti összefüggésekre tekintettel indokolt, hogy az adott jogintézmények elemzése a meghatározott sorrendben történjen, amely lehetővé teszi az egyes szabályozási dilemmák közötti kapcsolódási pontok feltárását.

### 3.1. A munkavégzéshez szükséges feltételek munkavállaló általi biztosítása

Az Mt. 51. § (1) és (2) bekezdései a foglalkoztatási kötelesség két összetevőjéről rendelkeznek. Az első maga a foglalkoztatás, amely szintén összetett. Ennek lényege, hogy a munkáltatónak azt a munkát kell biztosítania, amely megfelel a munkakörben meghatározott feladatok jellegének és szintjének. A foglalkoztatási kötelesség másik összetevője a munkavégzéshez szükséges feltételek biztosítása, amely – főszabály szerint – a munkáltató kötelessége.<sup>402</sup> Pál Lajos szerint tulajdonképpen „[a] foglalkoztatási kötelesség tartalmát tekintve a munkavégzéshez szükséges feltételek biztosítását jelenti, azaz a munkáltatónak a munkavállalót olyan helyzetbe kell hoznia, hogy a munkaszerződésben vállalt rendelkezésre állási és munkavégzési kötelességét teljesíteni tudja. Ennek keretében kell a munkáltatónak meghatároznia a munkavállalói kötelesség konkrét tartalmát és teljesítésének feltételeit.”<sup>403</sup> A munkáltató ezen kötelezettségét a munkáltató „gondoskodási kötelezettségének” is nevezi a szakirodalom, amely a munkavégzés feltételeinek megteremtésére vonatkozó munkáltatói tennivalókra utal.<sup>404</sup>

Ugyanakkor, az Mt. 51. § (2) bekezdés b) pontja lehetőséget ad arra a feleknek, hogy a munkavégzéshez szükséges feltételek biztosításának kötelezettségére vonatkozó főszabálytól eltérjenek, vagyis megállapodhatnak abban, hogy a munkavállaló köteles biztosítani azokat.<sup>405</sup> Jelen alfejezet célja azon kérdés vizsgálata, hogy melyek lehetnek azok a munkavégzéshez szükséges feltételek, amelyeket a felek megállapodása alapján a munkavállaló biztosíthat a munkavégzés céljából, illetve melyek e „kinyitott” megállapodási mozgástér határai.

<sup>402</sup> Berke Gyula: A munkaszerződés teljesítése. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. Az Mt. 51. §-ához fűzött kommentár. [a továbbiakban: Berke (2023c)].

<sup>403</sup> Pál Lajos: Munkajogi elvi kérdések: a foglalkoztatási és rendelkezésre állási kötelesség teljesítése a veszélyhelyzet tartama alatt. *Glossa Iuridica*, VII. évf., 2020/különszám. 170. [a továbbiakban: Pál (2020)].

<sup>404</sup> Miholics Tivadar: A munkáltató kötelezettségei a munkaviszonyban. *Magyar Jog*, 65. évf., 2018/7-8. 397. [a továbbiakban: Miholics (2018)].

<sup>405</sup> Az 1992. évi Mt. nem rögzített ilyen tartalmú rendelkezést. [Berke (2023c), az Mt. 51. §-ához fűzött kommentár.].

### 3.1.1. A munkavégzés személyi feltételei

A munkavégzéshez szükséges feltételek körében megkülönböztethetők a munkavégzés tárgyi (dologi), illetve személyi feltételei.<sup>406</sup> A munkavégzés személyi feltételei kapcsán az Mt. 51. § (3) bekezdése rögzíti, hogy „[a] munkavállalót csak olyan munkára lehet alkalmazni, amely testi alkatára, fejlettségére, egészségi állapotára tekintettel rá hátrányos következményekkel nem járhat., A munkavégzés személyi feltételeinek biztosítására vonatkozó részletszabályokat a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.), illetve annak végrehajtási rendeletei határozzák meg, melyek lényege, hogy a munkavállaló csak olyan munkára alkalmazható, amelynek ellátására egészségileg alkalmas és rendelkezik az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzéshez szükséges ismeretekkel, készséggel és jártassággal.<sup>407</sup>

Mindebből következően, álláspontom szerint a személyi feltételek kapcsán ab ovo nem vizsgálható azon kérdés, hogy a munkavállaló ezeket biztosíthatja-e a maga számára. Ugyanis, a személyi feltételekre vonatkozó szabályozás egy olyan – közjogi indíttatású – kritériumrendszer határoz meg, amelynek a munkavállaló vagy megfelel, vagy nem (másképp fogalmazva: a munkavállaló egészségügyileg vagy alkalmas a munkára, vagy nem). Az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés személyi feltételeinek „biztosítása” (ellenőrzése) tehát feltétlenül a munkáltató kötelezettsége. A munkavállalót ugyanakkor e tekintetben együttműködési kötelezettség terheli, vagyis olyan magatartást köteles tanúsítani, hogy ezen feltételeket a munkáltató biztosítani tudja. Így például a munkavállaló munkára képes állapotban köteles megjelenni a munkahelyén, köteles részt venni a munkavédelmi oktatáson, köteles együttműködni a munkavégzés ellenőrzésében stb.<sup>408</sup>

### 3.1.2. A munkavégzés tárgyi (dologi) feltételei

#### 3.1.2.1. A munka irányítása, a szükséges tájékoztatás megadása és képzés biztosítása

<sup>406</sup> Kulicity Mária: A munkaviszonyból származó jogok és köteleességek. In.: Gyulavári Tamás (szerk.): *Munkajog. Ötödik, átdolgozott kiadás*. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2020. 246. [a továbbiakban: Kulicity (2020)].

<sup>407</sup> Mvt. 50. §.

<sup>408</sup> Lőrincz György: A munkaszerződés teljesítése. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024. [563]. [a továbbiakban: Lőrincz (2024b)].

A munkavégzés tárgyi feltételei körébe sorolható a munkáltatót terhelő azon kötelezettség, mely szerint köteles a munkavégzés megfelelő megszervezésére, valamint köteles megadni a munkavállaló részére a munkavégzéshez szükséges tájékoztatást és irányítást.<sup>409</sup> Bár az Mt. – ellentétben az 1992. évi Mt.-vel<sup>410</sup> – tételesen nem rögzíti ezen kötelezettségeket, kifejezett törvényi rendelkezés hiányában is terhelik azok a munkáltatót.<sup>411</sup> Ugyanis, az Mt. 42. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a munkáltató irányítja a munkavégzést, így „[...] a munkavégzéshez szükséges irányítás nem csak joga, hanem kötelezettsége is a munkáltatónak, tehát úgy kell a munkát szerveznie, hogy a munkavállaló munkáját megfelelően elláthassa.”<sup>412</sup> Továbbá, az Mt. 6. § (4) bekezdésében rögzített tájékoztatási kötelezettség alapelvéből is „[...] levezethető kötelezettsége a munkáltatónak, hogy a munkavállalót minden olyan tényről, adatról, körülményről, illetve ezek változásáról tájékoztassa, amely a jogainak gyakorlása és a kötelezettségeinek teljesítése szempontjából lényeges.”<sup>413</sup> Az irányítási, tájékoztatási kötelezettség szerint tehát a munkáltató nemcsak jogosult, hanem köteles is irányítani a munkavégzést, illetve folyamatosan tájékoztatni a munkavállalót a munkavégzést érintő lényeges ismeretekről, tudnivalókról.<sup>414</sup>

Mindebből következően, a fent ismertetett munkavégzéshez szükséges feltételek biztosításának kötelezettsége nem „hárítható át” a munkavállalóra a felek megállapodásával.<sup>415</sup> Ugyanis, ahogy azt a már de iure hatálytalan, ám a gyakorlatban de facto továbbra is jelentős mértékben alkalmazott, a munkavégzés alapjául szolgáló szerződések minősítése során figyelembe veendő szempontokról szóló 7001/2005. (MK 170.) FMM-PM együttes irányelv (a továbbiakban: 7001/2005. irányelv) is kiemeli, a munkaviszonyra jellemző alá-főlérendeltségi viszonyból következik a munkáltatót megillető egyoldalú irányítási és utasításadási jog.<sup>416</sup> Ugyanakkor, a kötetlen munkarendben<sup>417</sup> foglalkoztatott munkavállalók, illetve bizonyos atipikus munkaviszonyok esetében ezen munkáltatói jogok nem érvényesülnek annyira markánsan, mint egy „tipikus” munkaviszonyban. Így például a távmunka egyik sajátossága éppen abban áll, hogy a munkavállaló magatartásának nagyobb szegmense esik kívül a munkáltató befolyásán,

<sup>409</sup> Miholics (2018), 393.

<sup>410</sup> 1992. évi Mt. 102. § (3) bekezdés a)-b) pontok.

<sup>411</sup> Berke (2023c), az Mt. 51. §-ához fűzött kommentár.

<sup>412</sup> Mt. indokolás, az 51. §-hoz fűzött indokolást, 4. pont.

<sup>413</sup> Uo. Az 51. §-hoz fűzött indokolást, 3. pont.

<sup>414</sup> Miholics (2018), 393.

<sup>415</sup> A munkáltatót terhelő „útmutatási kötelezettség” azonban nem mentesíti a munkavállalót az alól, hogy ő maga is minden elvárható megtegyen a szükséges szakmai ismeretek elsajátítására, illetve a számára lehetséges információk megismerésére. (Uo. 393.).

<sup>416</sup> 7001/2005. irányelv, IV. 2. pont.

<sup>417</sup> Mt. 96. § (2) bekezdés.

így utasításán. Ez a munkavégzési forma tehát lazább alá-fölérendeltséget tételez fel a felek között.<sup>418</sup> Ennek megfelelően, a távmunkavégzés során – eltérő megállapodás hiányában – a munkáltató utasítási joga csupán a munkavállaló által ellátandó feladatok meghatározására terjed ki.<sup>419</sup>

Az 1992. évi Mt. rögzítette azon szabályt is, mely szerint a munkáltató köteles a munkavégzéshez szükséges ismeretek megszerzését biztosítani<sup>420</sup>, illetve jogosult képzés elvégzésére kötelezni a munkavállalót.<sup>421</sup> Bár ezen szabályokat sem tartalmazza tételesen az Mt., „[a] munkáltató irányítási kötelezettségéből levezethető az is, hogy köteles mindazon ismereteket, adott esetben képzést biztosítani a munkavállalónak, amely(ek) a munkavégzés teljesítése szempontjából lényeges(ek).”<sup>422</sup> A munkavégzéshez szükséges feltételekbe tehát beletartoznak a munkáltató által a munkakör ellátásához elvárt speciális ismereteket biztosító képzések is. A munkáltató így térítésmentesen köteles biztosítani a munkavállaló számára a feladatai elvégzéséhez szükséges minden olyan képzést, amelyeket az uniós vagy nemzeti jogszabályok, illetve a kollektív szerződések előírnak.<sup>423</sup> A kötelező képzés – mint munkavégzéshez szükséges feltétel – biztosítására tehát szintén nem kötelezhető a munkavállaló a felek megállapodásával.<sup>424</sup>

### 3.1.2.2. Egyéni védőeszköz

Az egyéni védőeszköz szintén a munkavégzés tárgyi feltételei közé sorolható.<sup>425</sup> A munkavállalók munkahelyen történő egyéni védőeszköz használatának minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményeiről szóló 65/1999. (XII. 22.) EüM rendelet [a továbbiakban: 65/1999. (XII. 22.) EüM rendelet] 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján egyéni védőeszköznek minősül minden olyan eszköz, amelyet a munkavállaló azért visel vagy tart magánál, hogy az a munkavégzésből, a munkafolyamatból, illetve a technológiából eredő kockázatokat az egészséget nem veszélyeztető mértékűre csökkentse, továbbá az eszköz bármely kiegészítése

<sup>418</sup> Bankó Zoltán: A távmunkavégzés. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. Az Mt. 196-197. §-ához fűzött kommentár. [a továbbiakban: Bankó (2023)].

<sup>419</sup> Mt. 196. § (3) bekezdés a) pont.

<sup>420</sup> 1992. évi Mt. 102. § (3) bekezdés c) pont.

<sup>421</sup> 1992. évi Mt. 103. § (4) bekezdés.

<sup>422</sup> Mt. indokolás, az 51. §-hoz fűzött indokolást, 5. pont.

<sup>423</sup> Kajtár Edit: Tanulmányi szerződésen innen és túl. *Munkajog*, 2023/1. 57.

<sup>424</sup> Ezzel összhangban rögzíti az Mt. 229. § (2) bekezdés b) pontja, hogy „[n]em köthető tanulmányi szerződés, ha a tanulmányok elvégzésére a munkáltató kötelezte a munkavállalót.”

<sup>425</sup> Kulisity (2020), 247.

vagy egyéb segédeszköz, amelynek a feladata ezen cél elérése. A rendelet hivatkozott szabályai alapján egyéni védőeszköznek minősül például a lángálló ruházat, védőszemüveg, acélbetétes bakancs stb.<sup>426</sup> Az Mvt., valamint annak végrehajtási rendeletei részletesen szabályozzák, hogy a munkáltatót milyen kötelezettségek terhelik az egyéni védőeszköz meghatározása, tisztítása, karbantartása stb. vonatkozásában. Az Mvt. 18. § (2) bekezdése szerint „[a]z egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményeinek teljesítése helyett a munkáltató pénzbeli vagy egyéb megváltást a munkavállalónak nem adhat”. Ebből következően, ha a munkavégzéshez szükséges valamilyen védőeszköz, azt minden esetben a munkáltató köteles<sup>427</sup> természetben biztosítani a munkavállaló részére.<sup>428</sup> Az egyéni védőeszköz juttatásának belső rendjét a munkáltató írásban határozza meg, mely feladat ellátása munkabiztonsági és munkaegészségügyi szaktevékenységnek minősül.<sup>429</sup>

A 65/1999. (XII. 22.) EüM rendelet 2. § (2) bekezdés a) pontja szerint „[n]em minősül védőeszköznek a közönséges munkaruha és az olyan egyenruha, illetve formaruha, amelyet nem a munkavállaló biztonságának és egészségének védelmére terveztek, illetve vizsgáltak.” A munkáltató tehát – ellentétben az 1992. évi Mt. szabályozásával<sup>430</sup> – nem köteles munkaruhát biztosítani, így a felek megállapodhatnak abban, hogy a munkavállaló ezt maga szerzi be költségtérítés (ún. „ruhapénz”) ellenében.<sup>431</sup> Amennyiben a munkáltató mégis biztosítja a munkaruhát, úgy általában belső szabályzat vagy kollektív szerződés rögzíti ezen juttatás részleteit, így például azon munkaköröket, amelyek munkaruha juttatásra jogosítanak, a munkaruha fajtáját, annak kihordási idejét stb.<sup>432</sup>

### 3.1.2.3. Munkahely és munkaeszköz

<sup>426</sup> Munkaruha és védőfelszerelés: mit lehet és mit nem? *Origo*, 2018. június 22. Elérhető: <https://www.origo.hu/gazdasag/2018/06/a-munkaruha-es-vedofelszerelés-szabályai> (Letöltve: 2024. augusztus 24.).

<sup>427</sup> A munkavállaló köteles az egyéni védőeszközt rendeltetésének megfelelően használni és a tőle elvárható tisztításáról gondoskodni. [Mvt. 60. § (1) bekezdés b) pont.].

<sup>428</sup> Az egyéni védőeszköz munkáltatói juttatási rendje kialakításának helyes gyakorlatához. *Rapidus Optika*. Elérhető: <https://rapidus.hu/egyeni-vedoeszkozok/> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).

<sup>429</sup> Mvt. 56. §.

<sup>430</sup> Az 1992. évi Mt. 165. § (2) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezett: „Ha a munka a ruházat nagymértékű szennyeződésével vagy elhasználódásával jár, a munkáltató a munkavállalónak munkaruhát köteles biztosítani.”

<sup>431</sup> Kéri Ádám: Felmondáskor vissza kell fizetni a munkaruha árát? *HR Portál*. Elérhető: <https://www.hrportal.hu/c/felmondaskor-vissza-kell-fizetni-a-munkaruha-arat-20150803.html> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).

<sup>432</sup> Seres György: Munkaruha vagy védőruha? 2018. november 30. Elérhető: <https://seresgyorgy.hu/munkaruha-vagy-vedoruha/> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).

A munkavégzés dologi feltételeinek körében a munkáltató köteles gondoskodni az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzési helyről<sup>433</sup>, illetve a munkahelyi létesítményekről (épületek, üzemcsarnokok, munkaszobák stb.), infrastruktúráról is.<sup>434</sup> A munkaviszonyban tehát a munkáltató kötelezettsége a jogszabályi követelményeknek megfelelő munkahely biztosítása. Ugyanakkor, ahogy azt a 7001/2005. irányelv kiemeli, a munkavégzés helye a munkaviszonynak csupán másodlagos minősítő jegye. „A munkavégzés helye a munkaviszony szabályai szerint a munkáltató székhelye, telephelye. [...] Ugyanakkor a munkaviszony keretében ellátandó tevékenységek bizonyos hányada is végezhető a munkavállaló által meghatározott helyen [...]”<sup>435</sup> A munkaviszonyban is lehetőség van tehát arra, hogy a felek megállapodjanak abban, hogy a munkavégzés helyét a munkavállaló „biztosítja” a maga számára. E körben szintén példaként említhető a távmunkavégzés, amelynek egyik fogalmi eleme – a munkaidő egy részében vagy egészében – a munkáltató székhelyétől, telephelyétől elkülönült helyen<sup>436</sup> történő munkavégzés.<sup>437</sup>

Az Mvt. 87. § 4. pontja szerint munkaeszköznek minősül minden olyan gép, készülék, szerszám, berendezés vagy eszköz, amelyet a munkavégzés során alkalmaznak, vagy azzal összefüggésben használnak (kivéve az egyéni védőeszköz). A munkavégzés dologi feltételei körében a munkáltató – főszabályként – köteles gondoskodni a munkaeszközökről is. Ugyanakkor, a 7001/2005. irányelv szerint „[...] a munkavállaló is igénybe veheti saját eszközeit a munkavégzés során (pl. saját gépjárművel teljesíti a kiküldetést).”<sup>438</sup> Bizonyos munkakörökben tehát – ahol ez lehetséges és ésszerű – a felek megállapodása alapján a munkavállaló saját eszközeit használhatja munkavégzés céljából.

Ennek kapcsán azonban felmerül azon kérdés, hogy milyen típusú eszközöket biztosíthat a munkavállaló. E tekintetben kiindulási pont lehet a bedolgozói munkaviszony, melynek keretében – ellentétben egy „tipikus” munkaviszonnyal – főszabály szerint a munkavégzéshez szükséges eszközöket a munkavállaló biztosítja.<sup>439</sup> Ezen főszabálytól eltérően a munkáltató jellemzően akkor biztosítja a munkaeszközöket, ha azok speciális jellegűek, jelentős költséggel

<sup>433</sup> Az Mvt., illetve annak végrehajtási rendeletei részletesen szabályozzák, hogy a munkáltatót milyen kötelezettségek terhelik a munkahely kialakítása, illetve fenntartása tekintetében.

<sup>434</sup> Miholics (2018), 397-398.

<sup>435</sup> 7001/2005. irányelv, IV. 3. pont.

<sup>436</sup> A munkavégzés helyét illetően az Mvt. elkülöníti a munkavédelmi követelményeket aszerint, hogy a távmunkavégzés számítástechnikai eszközzel vagy nem számítástechnikai eszközzel történik. [Mvt. 86/B. § a)-b) pontok, 86/C. § (1)-(2) bekezdések.]

<sup>437</sup> Bankó (2023), az Mt. 196-197. §-ához fűzött kommentár.

<sup>438</sup> 7001/2005. irányelv, IV. 3. pont.

<sup>439</sup> Mt. 199. § (2) bekezdés.

beszerezhetőek, vagy a munkavállaló számára egyáltalán nem hozzáférhetőek.<sup>440</sup> Ebből következően, az ellenkezőből való következtetés elve („argumentum a contrario”) alapján – egy tipikus munkaviszonyban is – a munkavállaló minden olyan munkaeszközt biztosíthat, amely nem esik ebbe a kategóriákba. Így például, egy gyártósor mellett dolgozó munkavállalótól nyilvánvalóan nem várható el, hogy saját maga szerezz be a gyártáshoz szükséges gépeket. Egy irodai munkakörben munkát végző munkavállaló esetében azonban már felvethető, hogy saját laptopját, mobiltelefonját, esetleg egyéb munkaeszközét<sup>441</sup> használja a munkavégzéshez.<sup>442</sup>

#### 3.1.2.4. A „Bring Your Own Device” gyakorlat

A digitalizáció és a technológiai fejlődés nyomán egyre gyakoribbá válik, hogy a munkavállalók saját elektronikus eszközeiket használják munkavégzés céljából. Ezen vállalati gyakorlatot „Bring Your Own Device” („hozd a saját eszközöd”, a továbbiakban: BYOD) kifejezéssel illeti a szakirodalom, melynek lényege, hogy a munkavállaló a saját tulajdonában álló technológiai eszközt használja munkavégzés céljából.<sup>443</sup>

A BYOD alkalmazásának jogalapja kizárólag a felek erre irányuló megállapodása lehet, a munkáltató egyoldalúan nem kötelezheti a munkavállalót arra, hogy a saját eszközeit használja munkavégzéshez. A szerződési szabadság elve alapján a munkavállaló számos okból visszautasíthatja ezen megállapodásra irányuló ajánlatot. E körben említhető például az az eset, ha olyan szoftverek telepítésére lenne szükség, amellyel a munkavállaló nem rendelkezik és nem is akarja, hogy ennek érdekében módosításokat hajtsanak végre az ő saját laptopján. A feleknek tehát a munkaszerződésben vagy egy külön „BYOD-megállapodásban” szükséges rögzíteniük a saját eszköz használatának lehetőségét, megteremtve ezzel a jogalapot. Bár az Mt.

<sup>440</sup> Ferencz Jácint: *Jogalkotás a munkaviszonyok szolgálatában. A munkajogi szabályozás gazdasági és társadalmi kihívásai*. Nemzeti Közszerződési Egyetem Államtudományi és Közigazgatási Kar, Budapest, 2019. 50. [a továbbiakban: Ferencz (2019)].

<sup>441</sup> Az Mvt. 86/A. § (2) bekezdése ezen kérdésről tételesen rendelkezik a távmunka kapcsán, mely szerint „[a] távmunkavégzés – a munkáltatóval kötött megállapodás alapján – a munkavállaló által biztosított munkaeszközzel is történhet.”

<sup>442</sup> Kozma-Fecske Ivett: Elektronikus eszközök használata a munkavégzés során. *Adó Online*, 2020. július 21. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/elektronikus-eszkozok-hasznalata-a-munkavegzes-soran/> (Letöltve: 2024. augusztus 14.). [a továbbiakban: Kozma-Fecske (2020)].

<sup>443</sup> Rác-Ántal Ildikó: *A digitalizáció hatása a munkajog egyes alapintézményeire*. Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2022. 220. [a továbbiakban: Rác-Ántal (2022)].

alján nem kötelező<sup>444</sup>, de célszerű ezen megállapodást írásba foglalni, a munkavállaló erre irányuló kérése esetén pedig – az Mt. 22. § (1) bekezdése alapján – kötelező az írásbeli forma.<sup>445</sup>

A BYOD gyakorlat jogalapját tehát a felek megállapodása teremti meg, ugyanakkor az arra vonatkozó részletszabályok (például adatvédelem, kártérítési felelősség stb.) lefektetésére kollektív szerződésben vagy munkáltatói szabályzatban is sor kerülhet. Mindazonáltal, ha a munkáltató a BYOD gyakorlat részleteit munkáltatói szabályzatban kívánja rendezni, úgy a szabályzat kialakítása során – az Mt. 6. § (3) bekezdése alapján – „[a] munkáltató a munkavállaló érdekeit a méltányos mérlegelés alapján köteles figyelembe venni, a teljesítés módjának egyoldalú meghatározása a munkavállalónak aránytalan sérelmet nem okozhat.” A saját eszköz használatának szabályai tehát nem lehetnek aránytalanul sérelmesek a munkavállalóra nézve. Ezen alapelvbe ütközne például, ha az adott eszköz beszerzése anyagilag aránytalan sérelmet róna a munkavállalóra, tekintettel a családi, vagyoni stb. helyzetére.<sup>446</sup>

Az Mt. költségtérítésre vonatkozó szabálya<sup>447</sup> alapján a saját eszköz használatáért a munkavállalót költségtérítés illeti meg. A BYOD alkalmazása során bevett gyakorlat, hogy a munkavállalók pótlék jellegű vagy átalánytámogatást kapnak (például havi fix összeget), hiszen meglehetősen körülményes lehet tételesen elhatárolni az eszköz magáncélú, illetve munkavégzési célú használatának költségeit.<sup>448</sup> A munkavállalót egyébként akkor is költségtérítés illeti meg, ha a munkáját nem a saját eszközével köteles végezni, viszont valamilyen körülmény folytán mégis azt kénytelen használni. Ilyen eset lehet, ha például a munkáltató által biztosított mobiltelefon éppen nem működik, viszont a munkavállalónak – a munkaviszony teljesítésével összefüggésben – sürgős telefonhívást kell elintéznie, és ehhez a saját mobiltelefonját használja. Ebben az esetben a hívás költségét a munkáltató köteles megfizetni a munkavállaló számára.<sup>449</sup>

A BYOD gyakorlat alkalmazásának számos pozitívuma lehet. A munkáltató oldalán előnyként említhető a költségmegtakarítás lehetősége, mivel nem kell beszereznie azon eszközöket, amelyeket a munkavállaló saját maga biztosít, valamint nem vagy csak részben fizet az eszköz üzemeltetéséért. A munkavállaló szempontjából pedig előnyként hozható fel, hogy nem kell a

<sup>444</sup> Az Mt. 51. § (2) bekezdés b) pontja a munkavégzéshez szükséges feltételek munkavállaló általi biztosítására irányuló megállapodás kapcsán nem ír elő alaki kötöttséget.

<sup>445</sup> Kun Attila – Rác Ildikó: A Bring Your Own Device (BYOD)-policy jelensége – munkajogi nézőpontból. *Munkajog*, 2017/1. 41-42. [a továbbiakban: Kun – Rác (2017)].

<sup>446</sup> Rác-Antal (2022), 223.

<sup>447</sup> Az Mt. 51. § (2) bekezdés a) pontja szerint „[a] munkáltató köteles a munkavállaló részére a munkaviszony teljesítésével felmerült szükséges és indokolt költséget megtéríteni.”

<sup>448</sup> Kun – Rác (2017), 42.

<sup>449</sup> Kozma-Fecske (2020).

céges laptopot, telefont stb. állandó jelleggel hordania, hanem bárhol tud munkát végezni a saját eszközével.<sup>450</sup> A BYOD kapcsán ugyanakkor számos dilemma felmerül. Nem egyértelmű például, hogy ezen gyakorlat alkalmazása esetén hogyan alakul a munkáltató-munkavállaló kártérítési felelőssége, a munkáltató ellenőrzési joga, a munkaidő-pihenőidő szétválasztása stb.<sup>451</sup> Az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés feltételeinek biztosítása kapcsán sem ad egyértelmű választ a munkajogi szabályozás. Ugyanis, az Mvt. csupán a távmunkavégzés esetén írja elő a munkáltató számára azon kötelezettséget, hogy kockázatértékelés elvégzése során meg kell győződnie a munkaeszköz egészséget nem veszélyeztető és biztonságos állapotáról, ha a távmunkavégzés – a felek megállapodása alapján – a munkavállaló által biztosított munkaeszkőzzel történik.<sup>452</sup> Véleményem szerint, az Mt. és az Mvt. logikájából következően – analógia alapján – abban az esetben is köteles a kockázatértékelés elvégzésére a munkáltató, ha „tipikus” munkaviszony keretében kerül sor a munkavégzésre, viszont a munkavállaló a saját eszközével végez munkát.

A BYOD gyakorlat kapcsán tehát több olyan kérdés is felmerül, amelyekre a jogszabályok nem adnak egyértelmű választ. Erre tekintettel célszerű, ha a BYOD-policy kialakítása során a felek megállapodása és az (esetleg) azt kiegészítő szabályzat (és/vagy kollektív szerződés) rendezi a jogszabályok által nem (vagy nem egyértelműen) szabályozott kérdéseket, így például a saját eszköz használatának feltételrendszerét, a költségviselést, a felek konkrét jogait és kötelezettségeit az eszköz tekintetében (például szervíz, adatmentés, vírus- és adatvédelem), a biztonságos használat, tárolás, őrzés szabályait stb.<sup>453</sup>

### 3.1.3. Részkonklúzió

Bár az Mt. lehetőséget biztosít arra, hogy a felek megállapodása alapján a munkavállaló biztosítsa a munkavégzéshez szükséges feltételeket, a törvény nem határozza meg azon feltételek körét, amelyre nézve ilyen megállapodás köthető. Véleményem szerint ezen jogszabályhely szűken értelmezendő, így csak bizonyos tárgyi feltételek sorolhatók ebbe a körbe, elsősorban a munkahely és egyes munkaeszközök. A szűk értelmezést főként a közjogi karakterű munkavédelmi szabályok indokolják, melyek – kógens jelleggel – meghatározzák azokat a szabályokat, melyek alól a felek nem „szerződhetnek ki”. Amennyiben a munkavállaló

<sup>450</sup> Bár utóbbi szempont pozitívumként vagy negatívumként történő értékelése nem egyértelmű, mivel ezáltal még inkább összemósódhat a munka és a magánélet. [Rác-Antal (2022), 221-222.].

<sup>451</sup> Ezen dilemmákról lásd: Kun – Rác (2017), 42-44.

<sup>452</sup> Mvt. 86/A. § (2) bekezdés.

<sup>453</sup> Kun – Rác (2017), 44.

biztosít valamilyen munkavégzéshez szükséges (tárgyi) feltételt, a munkáltató minden esetben köteles megtéríteni az ezzel kapcsolatban felmerült szükséges és indokolt költséget. Ez ugyanis egy olyan alapvető munkáltatói kötelezettség, amelytől érvényesen eltérni nem lehet.<sup>454</sup>

A munkavállaló által biztosított munkavégzéshez szükséges feltételek vonatkozásában több olyan kérdés is felmerül, amelyre a jogszabályok nem adnak konkrét választ. Így például nem egyértelmű, hogy a munkavállaló által biztosított munkaeszköz tekintetében hogyan alakul a munkáltató ellenőrzési joga, hogyan oszlik meg a felek között a kártérítési felelősség stb. Ezen jogszabályi „hiátusok” különösen a munkavállaló által biztosított számítástechnikai eszközök esetében eredményeznek jelentős problémát (lásd: BYOD). Ebből következően a felek megállapodásának, kollektív szerződésnek vagy a munkáltató belső szabályzatának célszerű rögzítenie a munkavállaló által biztosított tárgyi feltételekre vonatkozó részletszabályokat. Továbbá, bár az Mt. nem ír elő alaki kötöttséget a munkavégzéshez szükséges feltételek munkavállaló általi biztosítására irányuló megállapodásra nézve, a feleknek célszerű azt írásba foglalni, a munkavállaló kérése esetén pedig kötelező.<sup>455</sup>

### 3.2. Hátrányos jogkövetkezmények a munkavállalói vétkes kötelezettségzegésért

A munkáltatónak alapvetően három eszköz áll rendelkezésre, amennyiben a munkavállalót a vétkes kötelezettségzegése miatt szankcionálni kívánja. Az egyik véglelet a figyelmeztetés, a másikat pedig az azonnali hatályú felmondás jogintézménye jelenti, melyekkel a munkáltató egyoldalúan élhet. Sok esetben azonban a figyelmeztetés túl enyhe, az azonnali hatályú felmondás pedig túl súlyos jogkövetkezménynek minősül a gyakorlatban. A vétkes kötelezettségzegés szankcionálása tekintetében a köztes megoldást, ún. „harmadik utat”<sup>456</sup> a hátrányos jogkövetkezmény (korábbi terminológiával „fegyelmi büntetés”<sup>457</sup>) alkalmazása jelenti, mellyel a munkaviszony fenntartása mellett, de a figyelmeztetésnél erősebben fejezi ki a munkáltató a rosszallását.<sup>458</sup> Eltérően azonban a figyelmeztetéstől és az azonnali hatályú

<sup>454</sup> Kéri Ádám: Amit a munkavállalói költségek megtérítéséről tudni érdemes. *HR Portál*. Elérhető: <https://www.hrportal.hu/hr/amat-a-munkavallaloi-koltsegek-megteriteserol-tudni-erdemes-20160509.html> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).

<sup>455</sup> Kun – Rác (2017), 42, 44.

<sup>456</sup> Rác Réka: *A munkajogi fegyelmi felelősség kérdései - kodifikációs válaszokkal. Doktori értekezés*. Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola, Budapest, 2020. 118. [a továbbiakban: Rác (2020a)].

<sup>457</sup> Az 1951. évi Mt. és az 1967. évi Mt. a fegyelmi büntetés terminológiát használták.

<sup>458</sup> Kártyás Gábor: Fegyelmezési lehetőségek az új Mt. alapján. *Jogászvilág*. 2014. január 20. Elérhető: <https://jogaszvilag.hu/cegvilag/fegyelmezési-lehetosegek-az-uj-mt-alapjan/> (Letöltve: 2024. augusztus 14.). [a továbbiakban: Kártyás (2014)].

felmondástól, a hátrányos jogkövetkezmény alkalmazásához kollektív szerződés, vagy – kollektív szerződés hiányában – munkaszerződés erre vonatkozó kifejezett rendelkezése, felhatalmazása szükséges, amely a munkaviszonyból származó kötelezettség vétkes megszegése esetére a kötelezettségszegés súlyával arányos hátrányos jogkövetkezményt állapíthat meg.<sup>459</sup>

Jelen alfejezet célja az Mt. hátrányos jogkövetkezményekre vonatkozó rendelkezéseinek elemzése azon kérdésre fókuszálva, hogy a kódex ezen jogintézményt illetően milyen főbb változásokat hozott az 1992. évi Mt.-hez képest. E körben az alkalmazott fő elemzési módszer a két jogszabály összevetése annak megállapítása céljából, hogy a jelenleg hatályos szabályozás mennyiben tekinthető kielégítőnek a munkavállalókat védő garanciális szabályok tekintetében, az 1992. évi Mt. tükrében.

### **3.2.1. A hátrányos jogkövetkezmény lehetséges jogalapjának bővítésével összefüggő dilemmák**

A hátrányos jogkövetkezmény jogintézménye kapcsán az egyik legfőbb változás a korábbi szabályozáshoz képest, hogy – „a szerződéses elv következetesebb érvényesítése érdekében”<sup>460</sup> – az Mt. alapján már nem csupán a kollektív szerződés, hanem – amennyiben a munkáltató vagy a munkavállaló nem áll kollektív szerződés hatály alatt – munkaszerződés is megállapíthat hátrányos jogkövetkezményt. Bár annak kikötése mind a munkáltató, mind a munkavállaló szempontjából bizonyos előnyökkel is járhat<sup>461</sup>, a szerződési szabadság e téren történő „megnyitása” felvet bizonyos dilemmákat. Ugyanis, kollektív szerződés esetében kedvezőbb a munkavállalók helyzete, mivel a kollektív fellépés erejét kihasználva a méltányos feltételrendszer rögzítése reálisabbnak tűnik, szemben a munkaszerződéssel.<sup>462</sup> Ezen dilemma kapcsán Zaccaria Márton Leó megjegyzi, hogy „[n]aivitás lenne ugyanis azt hinni, hogy amennyiben a munkáltatóknak – pontosabban a feleknek – ex lege lehetőségük lesz ilyen

<sup>459</sup> Mt. 56. § (1) bekezdés.

<sup>460</sup> Mt. indokolás, az 56. §-hoz fűzött indokolás.

<sup>461</sup> Rác Réka megjegyzi, hogy „[...] a munkaviszony mindkét alanyának, így a munkáltatónak és a munkavállalónak is érdeke, [...] ha a munkáltatónak nem kizárólagosan a munkáltatói jogkör gyakorlásából fakadó fegyelmezési lehetőségek és a jogviszony megszüntetése közül kell választania, hanem ezen két pont között egyéb, más lehetőség is rendelkezésére áll.” [Rác (2020a), 5.].

<sup>462</sup> Sipka Péter – Zaccaria Márton Leó: Felelősségi jogviszonyok. In: Jakab András – Könczöl Miklós – Menyhárd Attila – Sulyok Gábor (szerk.): *Internetes Jogtudományi Enciklopédia (Munkajog rovat)*. HVG-ORAC, 2020. [88]. Elérhető: <https://real.mtak.hu/107959/1/felelssgi-jogviszonyok.pdf> (Letöltve: 2024. augusztus 14.). [a továbbiakban: Sipka – Zaccaria (2020)].

rendelkezéseket az individuális munkaszerződés részévé tenni, akkor ne lenne olyan munkáltató, aki ne ragaszkodna ehhez a lehetőséghez, szükségszerűen visszaélészerűen. A felek között fennálló egyenlőtlenségből ugyanis az következik, hogy a gazdasági és szociális érdekeket tekintve a munkavállalók esetleges kiszolgáltatott helyzetét ilyen módon könnyebben kihasználhatják a munkáltatók.,<sup>463</sup>

Aggályosnak tekinthető tehát, hogy ugyan az alapvető garanciális szabályok deklarálása mellett, azonban lényegében szabad kezét ad a jogalkotó a munkáltatónak arra, hogy a munkaviszony jogi természetéből fakadó hatalmi pozícióját tovább erősítse egy ilyen típusú szerződéses klauzulával. A szakszervezet igényérvényesítő ereje nélkül ugyanis a garanciák háttérbe szorulásának veszélye fenyegeti a munkavállalót, így igen kockázatos a munkaszerződés szintjén rendezni a hátrányos jogkövetkezmény kérdését.<sup>464</sup>

### **3.2.2. Eltérés kollektív szerződéssel és munkaszerződéssel a hátrányos jogkövetkezmény jogalapi szabályától**

A vétkes kötelezettségzegések körét az Mt. nem határozza meg, mivel a munkavállalónak a munkaviszonyból számos kötelezettsége fakad, így azok „katalógusszerű” felsorolása lehetetlen lenne. Erre tekintettel az Mt. – az 1992. évi Mt.-hez hasonlóan – a munkaszerződés, illetve a kollektív szerződés számára nem teszi kötelezővé a kötelezettségzegések tételes, „kimerítő jellegű” meghatározását, ugyanakkor azok példálózó, összefoglaló jellegű<sup>465</sup> felsorolást tartalmazhatnak.<sup>466</sup>

A munkaviszonyból származó kötelezettség megszegése csak abban az esetben vonhat maga után felelősségre vonást, ha abban a munkavállaló vétkes volt.<sup>467</sup> Mindazonáltal, az Mt. 57. § (1) bekezdés e) pontja nem tiltja a munkaszerződés számára a munkavállaló javára való eltérést

<sup>463</sup> Zaccaria Márton Leó: A vétkes kötelezettségzegés ára – a fegyelmi felelősség szerepe a gazdasági munkajogban régen és most. *Magyar Jog*, 60. évf., 2013/1. 43.

<sup>464</sup> Sipka – Zaccaria (2020), [88], [111].

<sup>465</sup> Kollektív szerződés vagy munkaszerződés alapján kötelezettségzegéseknek minősülhetett például, ha a munkavállaló a munkahelyéről igazolatlanul távol marad, a munkavégzés alatt neki felróható okból nincs munkaképes állapotban stb. [Tallián Blanka: Hátrányos következmények – fegyelmi felelősség. In: Radnay József (szerk.): *A Magyar Munkajog. Kommentár a Gyakorlat számára (Jogkódex, elektronikus kiadvány). I. kötet, 3. kiadás.* HVG-ORAC, Budapest, 2011. Az 1992. évi Mt. 109. §-ához fűzött kommentár., a továbbiakban: Tallián (2011)].

<sup>466</sup> Konta Éva: A munkáltató fegyelmezési joga. In: Kecskés Gábor (szerk.): *Doktori Műhelytanulmányok 2015.* Széchenyi István Egyetem Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola, Győr, 2015. 107. [a továbbiakban: Konta (2015)].

<sup>467</sup> Így például, ha a munkavállaló alappal kimentí a munkában való megjelenéssel kapcsolatos késedelmét, vele szemben nem alkalmazható szankció. [Lőrincz (2024b), [603]].

az Mt. 56. § (1) bekezdésétől. Ebből következően, a munkavállaló javára megengedett a hátrányos jogkövetkezmény jogalapi szabályától való eltérés, vagyis jogszerű, ha a munkaszerződés csak a szándékos, vagy csak a szándékos és súlyosan gondatlan magatartás esetén engedi a hátrányos jogkövetkezmény alkalmazását.<sup>468</sup>

Az Mt. 57. § (2) bekezdése azonban nem rendelkezik arról, hogy a kollektív szerződés az említett jogszabályhelytől csak a munkavállaló javára térhet el, amely több dilemmát is felvet.<sup>469</sup> Mivel az Mt. 56. § (1) bekezdése és a kollektív szerződés relációjában az abszolút diszpozitivitás főszabálya érvényesül, kollektív szerződés (elméletben) érvényesen rendelkezhet úgy, hogy vétkesség hiányában is felel a munkavállaló, vagy akár azon szabályt is „felülírhatja”, mely szerint a kötelezettségszegés súlyával arányos jogkövetkezményt kell megállapítani. Ugyanakkor, álláspontom szerint több alapelvbe, így például az adott helyzetben általában elvárható magatartás követelményébe<sup>470</sup> ütközne egy olyan kollektív szerződéses kikötés, amely hátrányos jogkövetkezmény alkalmazását vétkességtől (felróhatóságtól) független magatartás esetén is lehetővé tenné, illetve valószínűleg jóerkölcsbe is ütközne.

### 3.2.3. Az eljárási szabályok jogalkotó általi megkövetelésének hiánya

Azon szabályozási hiátus is igen aggályosnak tekinthető, hogy az Mt. – ellentétben az 1992. évi Mt.-vel – a hátrányos jogkövetkezmény kiszabására irányuló eljárást szinte egyáltalán nem szabályozza. A törvény csupán annyit rögzít, hogy a hátrányos jogkövetkezménnyel járó intézkedést írásba kell foglalni és indokolni kell<sup>471</sup>, valamint előírja, hogy az intézkedésre csak tizenöt napos szubjektív, illetve egy éves objektív határidőn belül kerülhet sor.<sup>472</sup> További eljárási szabály, hogy a munkavállaló az eljárás alatt „felfüggeszhető”<sup>473</sup>, illetve az Mt.-ben már tételesen szerepel<sup>474</sup> a kétszeres értékelés tilalma.<sup>475</sup>

<sup>468</sup> Uo. [615].

<sup>469</sup> Ezen szabályozási hiátus főként annak tükrében feltűnő, hogy az Mt. 57. § (1) bekezdés e) pontja a kollektív szerződés (és a munkaszerződés) számára a hátrányos jogkövetkezményre vonatkozó minden más törvényi rendelkezéstől tiltja az eltérést, az Mt. 56. § (1) bekezdésétől azonban nem.

<sup>470</sup> Mt. 6. § (1) bekezdés.

<sup>471</sup> Mt. 56. § (5) bekezdés.

<sup>472</sup> Mt. 56. § (3) bekezdés.

<sup>473</sup> Mt. 55. § (5) bekezdés.

<sup>474</sup> Bár a kétszeres értékelés tilalmának elvét már az 1992. évi Mt. hatályának idején is figyelembe vette a bírói gyakorlat. [Rác (2020a), 70.].

<sup>475</sup> Mt. 56. § (4) bekezdés.

A fent említetteken kívül az Mt. nem rendelkezik egyéb eljárási szabályokról, így – a korábbi szabályozástól eltérően<sup>476</sup> – nem szükséges a kollektív szerződésben, illetve a munkaszerződésben az eljárási szabályok meghatározása, hanem azok nélkül is alkalmazhat a munkáltató hátrányos jogkövetkezményt, ha a felek a szerződésükben kikötötték azokat.<sup>477</sup> Ugyanakkor, a törvényi kötelezettség hiányának ellenére, nincs akadálya annak, hogy a kollektív szerződés vagy – annak hiányában – a munkaszerződés meghatározza a hátrányos jogkövetkezmény kiszabásának rendjét.<sup>478</sup> Sőt, ahogy Kártyás Gábor megjegyzi, „[...] a munkáltatónak is érdeke, hogy a hátrányos jogkövetkezmény kiszabására csak alapos vizsgálat után, körültekintő, a munkavállaló álláspontját is megismerő eljárásban kerüljön sor.”<sup>479</sup> A fegyelmi eljárás léte a munkavállalói oldalon szintén érdek, mivel az a munkavállalónak is átláthatóságot, jogosultságot biztosít. E tekintetben alapvetően egyetértek Rác Rékával, aki szerint indokolt lenne, hogy a hátrányos jogkövetkezmények kiszabására vonatkozóan a jogalkotó – hasonlóan az 1992. évi Mt.-hez – megkövetelje a felektől az eljárásrend szabályozását. Az Mt.-nek tehát szükséges lenne rögzítenie, hogy mind a kollektív szerződés, mind a munkaszerződés csak az eljárási szabályok meghatározása mellett állapíthat meg hátrányos jogkövetkezményt.<sup>480</sup> Ugyanakkor, „köztes megoldásként” – építve Gyulavári Tamás és Kun Attila megállapításaira<sup>481</sup> – véleményem szerint elegendő garanciát biztosítana az is, ha az Mt. legalább a munkáltatói szabályzat részére tenné kötelezővé az eljárási szabályok meghatározását, mely szabályokról – az Mt. 46. §-a alapján – a munkáltató köteles lenne tájékoztatni a munkavállalót.

### 3.2.4. Az érvényesen kiköthető hátrányos jogkövetkezmények köre

Összhangban az 1992. évi Mt. hatálya alatt kialakult bírói gyakorlattal, az Mt.-ben már tételesen rögzítésre került, hogy csak olyan, a munkaviszonnyal összefüggő hátrány állapítható meg, amely a munkaviszony feltételeit határozott időre módosítja, és kifejezetten kimondja a

<sup>476</sup> Az 1992. évi Mt. 109. § (1) bekezdése, illetve a korabeli bírói gyakorlat alapján az eljárási szabályok kollektív szerződésben való rögzítése kötelező volt. (Lásd pl.: BH 1998.4.197.).

<sup>477</sup> Rác (2020a), 68.

<sup>478</sup> Lőrincz (2024b), [602].

<sup>479</sup> Kártyás (2014).

<sup>480</sup> Rác Réka: A munkavállaló vétkes kötelezettségzegésének jogkövetkezményei a figyelmeztetéstől a munkaviszony megszüntetéséig. *Munkajog*, 2020/3. 51-52. [a továbbiakban: Rác (2020b)].

<sup>481</sup> A szerzők megjegyzi, hogy „[k]ülönösen fontos lehet a szabályzatalkotás például a munkavállalói vétkes kötelezettségzegések okán alkalmazott jogkövetkezmények (Mt. 56. §) eljárási szabályainak kimunkálásában [...]” [Gyulavári Tamás – Kun Attila: A munkáltatói szabályzat az új Munka Törvénykönyvében. *Magyar Jog*, 60. évf., 2013/9. 565., továbbiakban: Gyulavári – Kun (2013)].

törvény, hogy a kötelezettségzegés súlyával arányos jogkövetkezményt kell megállapítani. Változatlan a korábbi szabályozásban foglaltakkal, hogy a hátrány a munkavállaló személyiségi jogát és emberi méltóságát nem sértheti.<sup>482</sup> A kollektív szerződés vagy a munkaszerződés tehát ezen törvényi keretek között állapíthatja meg az alkalmazható hátrányos jogkövetkezmények körét, amely lehet például áthelyezés másik munkakörbe meghatározott időre, jutalomból való kizárás, az otthoni munkavégzés engedélyezésének visszavonása stb.<sup>483</sup>

Az érvényesen kiszabható hátrányos jogkövetkezmények tekintetében – eltérően az 1992. évi Mt.-től<sup>484</sup> – az Mt. alapján már lehetőség van vagyoni hátrány alkalmazására is. Ez lehet a munkabér ideiglenes csökkentése, vagy akár „bírság” is<sup>485</sup>, azonban annak mértéke összességében nem haladhatja meg a munkavállaló egyhavi alapbérét.<sup>486</sup> Rác Réka megjegyzi, hogy a vagyoni hátrány maximális mértékére vonatkozó törvényi előírás garanciális szabály a munkavállaló szempontjából, ugyanakkor munkáltatói oldalról nézve ez az összeg nem értékelhető meghatározónak. A munkáltatók ugyanis – az esetek túlnyomó többségében – úgy ítélik meg, hogy egyhavi alapbér összegéért nem érdemes a hátrányos jogkövetkezmény intézményét alkalmazni.<sup>487</sup> Ezen állásponttal részben értek egyet, mivel például egy vezető állású munkavállaló egyhavi alapbérének összege jellemzően magasabb, mint egy „tipikus” munkavállalóé. Továbbá, az Mt. 209. § (1) bekezdésének nyelvtani értelmezése alapján, a vezető állású munkavállaló munkaszerződése eltérhet ezen mértéktől a munkavállaló hátrányára is, vagyis növelheti az egyhavi alapbér összegét mint büntetési tételt.<sup>488</sup> Ebből következően, véleményem szerint a munkáltatónak adott esetben anyagi szempontból is megérheti alkalmazni ezen szankciót. Abban a tekintetben viszont teljes mértékben osztom Rác Réka álláspontját, mely szerint az egyhavi alapbér összegének emelése az Mt.-ben nem indokolt, hiszen a munkajog feladata éppen a garanciák biztosítása. Sőt, a jelenleg hatályos szabályozáshoz képest még erőteljesebb hangsúlyt kellene fektetni a munkavállalói érdekek védelmére, például azáltal, hogy szabályozásra kerülne a vagyoni hátrányra vonatkozóan a részletfizetés lehetősége. Bizonyos szociális szempontokra figyelemmel pedig e szankció alkalmazását indokolt lenne az Mt.-nek kizárnia, így például, ha a munkavállaló saját

<sup>482</sup> Mt. 56. § (1)-(2) bekezdés.

<sup>483</sup> Lőrincz (2024b), [606].

<sup>484</sup> Bár az 1992. évi Mt. nem tette lehetővé a pénzbírság alkalmazását, a korabeli bírói gyakorlat jogszerűnek tekintette a határozott időre történő, a kötelezettségzegés súlyával arányos alapbér-csökkentést. (Lásd pl.: BH 1996.12.668., EH 2002.691.).

<sup>485</sup> Konta (2015), 109.

<sup>486</sup> Mt. 56. § (2) bekezdés.

<sup>487</sup> Rác (2020b), 52.

<sup>488</sup> A szerződési szabadság érvényesüléséről a vezetői munkaszerződés tekintetében lásd: VI. fejezet 2. alfejezet.

háztartásában egyedül neveli a kiskorú gyermekét és az alapbére a kötelező legkisebb munkabér összege, vagy azt éppen csak meghaladja.<sup>489</sup>

A kollektív szerződésnek vagy a munkaszerződésnek tehát a fent vázolt keretek között kell meghatározni az alkalmazható hátrányos jogkövetkezményeket, illetve azok mértékét, tartamát. E tekintetben a feleknek célszerű ügyelni arra, hogy a hátrányos jogkövetkezmények „személyre szabottak”, vagyis differenciáltak és fokozatosak legyenek, valamint biztosítva legyen annak a lehetősége, hogy az eset összes körülményének a figyelembe vételével a nevelési célt<sup>490</sup> leginkább megvalósító fegyelmi büntetés kerüljön kiválasztásra.<sup>491</sup> Erre tekintettel, a kollektív szerződésben vagy a munkaszerződésben rögzített hátrányos jogkövetkezményeket nem célszerű előre meghatározott fegyelmi vétségekhez rendelni, hanem érdemesebb a fegyelmi jogkör gyakorlójára bízni, hogy az adott kötelezettségszegés szankcionálására milyen joghátrányt kíván alkalmazni.<sup>492</sup>

Az érvényesen kiköthető hátrányos jogkövetkezmények kapcsán fontos továbbá kiemelni, hogy az Mt. kögens rendelkezései alapján a munkavállalót megillető jogok megvonására nem terjedt ki a szankcionálás lehetősége. Így például, sem munkaszerződésben, sem kollektív szerződésben nem lenne érvényes azon kikötés, mely szerint a munkavállaló a személyiségi jogáról általános jelleggel lemond, vagy nem kezdeményezhet munkaügyi jogvitát. Továbbá, azon rendelkezések tekintetében sem lehetséges hátrányos jogkövetkezmény megállapítása, melyektől az Mt. az „Eltérő megállapodás” című szakaszaiban tiltja az eltérést, vagy a kollektív szerződés számára csak a munkavállaló javára engedi meg az eltérést, vagy a munkaszerződés számára nem engedi a hátrányos eltérést. Ez alapján sem munkaszerződésben, sem kollektív szerződésben nem lenne érvényesen kiköthető például az Mt. által biztosított szabadság, illetve a munkaközi szünet megvonása, az éjszakai munkára vonatkozó korlátozások „feloldása”.<sup>493</sup>

A fentiekből következően, álláspontom szerint lényeges azon szempont is, hogy a hátrányos jogkövetkezmény munkaszerződésben vagy kollektív szerződésben kerül-e kikötésre, mivel ezen tényező is befolyásolja azt, hogy milyen típusú szankciók írhatók elő. E körben példaként említhető, hogy az Mt. lehetővé teszi a kollektív szerződés számára, hogy a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás mértékére vonatkozó szabálytól<sup>494</sup> a munkavállaló hátrányára is eltérjen.

<sup>489</sup> Rác (2020b), 52.

<sup>490</sup> A jogirodalom szerint fegyelmi büntetés elsődleges célja a prevenció, vagyis a munkavállaló „nevelése”. [Kertész István: *A fegyelmi felelősség alapkérdései a munkajogban*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1964. 290-291., a továbbiakban: Kertész (1964)].

<sup>491</sup> Rác (2020a), 130-131.

<sup>492</sup> Konta (2015), 107.

<sup>493</sup> Vö.: Tallián (2011), az 1992. évi Mt. 109. §-ához fűzött kommentár.

<sup>494</sup> Mt. 53. § (2) bekezdés.

Ebből következően, véleményem szerint kollektív szerződésben előírható hátrányos jogkövetkezményként a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás Mt.-ben rögzített mértékének emelése. Ugyanakkor, munkaszerződésben ezen szankció kikötésére nincs lehetőség, mivel a felek megállapodása az Mt. 53. § (2) bekezdésétől csak a munkavállaló javára térhet el.

### 3.2.5. Részkonklúzió

A hátrányos jogkövetkezmény jogintézményének szabályozását illetően az Mt. több tekintetben is változást hozott az 1992. évi Mt.-hez képest. Az egyik leglényegesebb változás a szerződési szabadság „tágítása”, mivel az Mt. alapján már nem csupán a kollektív szerződés, hanem – kollektív szerződés hiányában – munkaszerződés is megállapíthat hátrányos jogkövetkezményt a munkavállaló vétkes kötelezettségzegése esetére. Bár a hátrányos jogkövetkezmény kikötése mind a munkáltató, mind a munkavállaló szempontjából bizonyos előnyökkel is járhat, a szerződési szabadság e téren történő megnyitása felvet bizonyos aggályokat. Ugyanis az alá-fölérendeltségi viszonyból adódóan felmerülhet annak veszélye, hogy a munkáltató visszaélészerűen alkalmazza ezen törvényi felhatalmazást, vagyis pressziót gyakorol a munkavállalóra a hátrányos jogkövetkezményt tartalmazó munkaszerződés aláírása céljából.<sup>495</sup> Az érvényesen kiszabható hátrányos jogkövetkezmények körében – eltérően a korábbi szabályozástól – a hatályos kódex alapján már lehetőség van vagyoni hátrány kikötésére is. Bár az Mt. előírja, hogy annak mértéke összességében nem haladhatja meg a munkavállaló egyhavi alapbérét, egyes álláspontok szerint<sup>496</sup> – melyekkel magam is egyetértek – a törvénynek további garanciális szabályokról is szükséges lenne rendelkeznie. E körben például az Mt. (vagy egyéb jogszabály) biztosíthatna részletfizetési lehetőséget a vagyoni hátrány megfizetését illetően, illetve – bizonyos szociális szempontokat figyelembe véve – meghatározott munkavállalói „rétegek” tekintetében e szankció alkalmazását szükséges lenne kizárnia az Mt.-nek.

Az Mt. alapján nem szükséges sem a kollektív szerződésnek, sem a munkaszerződésnek a hátrányos jogkövetkezmény kiszabására irányuló eljárást meghatározni. Ugyanakkor, az eljárásrend alkalmazásának kötelezővé tétele garanciális szabályt jelentene a munkavállalói érdekek szempontjából<sup>497</sup>, mivel adott esetben az eljárás során a munkavállaló „tisztázhatja magát” az ellene felhozott „vádak” alól.<sup>498</sup> Mindebből következően, indokolt lenne, hogy az

<sup>495</sup> Sipka – Zaccaria (2020), [88], [111].

<sup>496</sup> Rác (2020b), 52.

<sup>497</sup> Rác (2020a), 151.

<sup>498</sup> Sipka – Zaccaria (2020), [106].

Mt. – hasonlóan az 1992. évi Mt.-hez – kötelezővé tegye a kollektív szerződés, a munkaszerződés, vagy legalább a munkáltatói szabályzat részére a hátrányos jogkövetkezmény kiszabására irányuló eljárásrend szabályozását.

### **3.3. A felek megállapodásának szabályozási mozgástere az Mt.-ben rögzített bérpótlékok tekintetében**

A jelen fejezetben elemzett „magánjogiasítási tendencia” részben a munka díjazására vonatkozó szabályozást is jellemzi. Bár a munkabér mértékének, fajtáinak és kifizetésének meghatározása nem teljes mértékben a felek szabad megállapodásának a tárgya<sup>499</sup>, „[a] munka díjazására vonatkozó jogi szabályozás alapvetően kötelmi jogi alapokon nyugszik.”<sup>500</sup> A munkabér kötelmi természetéből következően egyrészt a felek olyan bérelemekben is megállapodhatnak, amelyeket nem szabályoz a törvény (például prémium, jutalom, jutalék stb.), másrészt a felek megállapodása az Mt. munka díjazására vonatkozó egyes szabályaitól akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet. E körben példaként említhető az Mt. 155. § (1) bekezdése, amely lehetőséget ad arra a felek számára, hogy eltérjenek azon főszabálytól, mely szerint a munkavállaló részére járó munkabért utólag, legalább havonta egy alkalommal kell elszámolni. E körbe sorolható azon szabály is, mely eltérési lehetőségét biztosít a feleknek azon főszabálytól, mely szerint egyenlőtlen munkaidő-beosztás és órabéres díjazás esetén a munkáltató a munkavállaló munkabérét az adott hónapban irányadó általános munkarend szerinti munkanapok számának és a napi munkaidőnek az alapulvételével számolja el és fizeti ki.<sup>501</sup> E kontextusban említhető továbbá az Mt. 159. § (1) bekezdése is, amely a munkabér készpénzben történő kifizetése esetére irányadó szabályoktól való eltérést tesz lehetővé a felek megállapodása számára.

A munkabér „kötelmi jellegét” tükrözik a bérpótlékokra vonatkozó törvényi rendelkezések is. Bár a munkaszerződés és a bérpótlékokra vonatkozó szabályok viszonylatában a relatív

<sup>499</sup> Tekintettel arra, hogy – az esetek többségében – a munkabér a munkavállaló megélhetését szolgálja, a felek szerződési szabadsága több szempontból is korlátozott. E korlátot jelentik például a kötelező legkisebb munkabérre és garantált bérminimumra, valamint a munkabér védelmére vonatkozó kógens szabályok. [Nyerges Éva: A munkabér védelme – a munkabérből való levonás nemzetközi jogi alapjai. In: Szabó Csaba (szerk.): *Tavaszi Szél – Spring Wind 2018. I. kötet*. Doktoranduszok Országos Szövetsége, Budapest, 2018. 205-206.].

<sup>500</sup> Hős Nikolett: Munkabér. In.: Gyulavári Tamás (szerk.): *Munkajog. Ötödik, átdolgozott kiadás*. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2020. 305. [a továbbiakban: Hős (2020)].

<sup>501</sup> Mt. 156. § (1) bekezdés b) pont.

diszpozitivitás főszabálya érvényesül<sup>502</sup>, egyes rendelkezésektől a felek megállapodása akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet. Az Mt. ugyanis lehetőséget ad arra, hogy a felek a bérpótlék számítási alapját a kódexben rögzítettekhez képest eltérően határozzák meg, bizonyos pótlékokat beépíthetnek az alapbérbe, valamint bármely törvényi bérpótlék helyett, illetve készenlét vagy ügylet esetén a munkavégzés díjazását és a bérpótlékot magában foglaló havi átalányt állapíthatnak meg.<sup>503</sup> Jelen alfejezet célja az Mt. bérpótlékokra vonatkozó diszpozitív rendelkezéseinek elemzése azon főbb aggályok feltárása céljából, melyek ezen törvényi szabályoktól való eltérés kapcsán felmerülnek.

### 3.3.1. A bérpótlékok közös jellemzője és lehetséges számítási alapjuk

A felek az alapbér (illetve a teljesítménybér) munkaszerződésben történő meghatározásánál általában a rendszeresen, huzamosan fennálló munkavégzési körülményeket veszik figyelembe. Ezzel szemben a bérpótlékok közös jellemzője, hogy azok a munkavégzés különös körülményeire vannak figyelemmel, vagyis a szokásostól eltérő, nehezebb munkavégzési feltételek között végzett munkát (például éjszakai munka, munkaszüneti napon végzett munka stb.) díjazják.<sup>504</sup> A bérpótlék tehát minden esetben a rendes munkaidőre járó munkabérén (alap-, illetve teljesítménybérén) felül illeti meg a munkavállalót, mely szabályt az Mt. 139. § (1) bekezdése kógens jelleggel rögzít.<sup>505</sup>

A törvény meghatározza a bérpótlék számítási alapjára vonatkozó szabályokat is. Az Mt. 139. § (2) bekezdése szerint a bérpótlék számítási alapja – főszabályként – a munkavállaló egy órára járó alapbére. Amennyiben a felek a munkaszerződésben az alapbért órabérben határozták meg, úgy az alapbér egy órára járó összegének meghatározása különösebb gondot nem okoz. Ugyanakkor, havibér kikötése esetén szükséges megállapítani azt az arányos részt, amely a

<sup>502</sup> A munkaszerződés – ellentétben a kollektív szerződéssel – a munkavállaló bérpótléokra való jogosultságát nem zárhatja ki, annak mértékét az Mt.-ben meghatározottakhoz képest – közvetlenül – nem csökkentheti. [Berke Gyula: A bérpótlék. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. Az Mt. 139. §-ához fűzött kommentár. [a továbbiakban: Berke (2023d)].

<sup>503</sup> Mt. 139. § (2) bekezdés, 145. § (1)-(2) bekezdések.

<sup>504</sup> Tálné Molnár Erika: *A munka díjazása*. CompLex, Budapest, 2010. 255.

<sup>505</sup> Az Mt. ezen rendelkezése azt kívánja kizárni, hogy a felek megállapodása (illetve kollektív szerződés) a „különös” időszakban végzett munka ellenértékeként a munkabért helyettesítő pótlékot állapítson meg, vagyis kizárja a munkavállaló (rendes) munkabér iránti igényét. Érvénytelen tehát az a megállapodás, amely erre az időszakra kizárólag bérpótlékot állapít meg. [Berke (2023d), az Mt. 139. §-ához fűzött kommentár.]

bérpótlék számítási alapját képezi.<sup>506</sup> Ennek kapcsán az Mt. 139. § (3) bekezdése meghatároz egy speciális számítási szabályt, mely szerint a bérpótlék számítási alapjának meghatározásakor – az Mt. 136. § (3) bekezdésében meghatározott általános számítási szabályától eltérően – a havi alapbér összegét általános teljes napi munkaidő esetén százhetvennégy órával, rész- vagy általánostól eltérő teljes napi munkaidő esetén pedig a százhetvennégy óra arányos részével kell osztani.<sup>507</sup>

Ugyanakkor, az Mt. bérpótlék számítási alapjára vonatkozó szabályai – hasonlóan az 1992. évi Mt.-hez<sup>508</sup> – diszpozitív jellegűek, így a munkaszerződés akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet azoktól. E körben például a felek megállapodása a havibéres munkavállalók esetén az Mt. fent ismertetett speciális számítási szabálya<sup>509</sup> helyett alkalmazni rendelheti az Mt. 136. § (3) bekezdésének általános számítási szabályát, vagy akár a pótlék alapjaként az alapbérnél alacsonyabb összeget is megállapíthat.<sup>510</sup> Abban a tekintetben viszont nem ad egyértelmű választ az Mt., hogy mennyi lehet az a legkevesebb összeg, amely a pótlék számításának alapját képezheti. Ebből következően, felmerül például azon dilemma, hogy érvényes lehet-e egy olyan megállapodás, amely a pótlék alapját nulla forint (vagy ahhoz nagyon közeli) összegben határozza meg. Bár kifejezetten ilyen tárgyú bírósági határozat eddig nem született, egyes álláspontok szerint ezen értelmezés sem zárható ki, vagyis adott esetben érvényes lehet egy ilyen tartalmú megállapodás.<sup>511</sup>

Véleményem szerint a fenti értelmezés kapcsán több dilemma is felmerül. A munkaszerződés ugyanis – ellentétben a kollektív szerződéssel – a munkavállaló bérpótlékre való jogosultságát nem zárhatja ki. Egy olyan tartalmú megállapodás azonban, amely a bérpótlék számítási alapját nulla forint összegben állapítja meg, gyakorlatilag kizárja a munkavállaló bérpótlékre való jogosultságát. Hiszen, ha a bérpótlék számítási alapja nulla, úgy a pótlék összege is nulla. Ebben

<sup>506</sup> Pál Lajos: A munka díjazása. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024. [1547]. [a továbbiakban: Pál (2024)].

<sup>507</sup> Az Mt. speciális számítási szabályának a célja, hogy a pótlék, illetve annak számítási alapja állandó legyen, vagyis az ne függjön az adott időszak általános munkarendje szerint teljesítendő órától. Ugyanis, indokolatlan lenne a bérpótlék összegét attól függővé tenni, hogy mennyi az adott havi általános munkarend szerinti munkaidő. [Berke (2023d), az Mt. 139. §-ához fűzött kommentár.].

<sup>508</sup> Az 1992. évi Mt. a bérpótlék számítási alapjára vonatkozóan diszpozitív jellegű szabályt tartalmazott, így a munkaszerződés (illetve kollektív szerződés) a személyi alapbérnél alacsonyabb összegű bért is meghatározhatott számítási alapul. (Lásd pl.: EH 2003.973.).

<sup>509</sup> Mt. 139. § (3) bekezdés.

<sup>510</sup> Pál (2024), [1818].

<sup>511</sup> Lásd pl.: Berke (2023d), az Mt. 139. §-ához fűzött kommentár.; Kéri Ádám: Egyszerűsítési lehetőségek a bérpótlék számításánál (1. rész). *Origo*, 2016. május 19. Elérhető: <https://www.origo.hu/jog/2016/05/egyszerusitesi-lehetosegek-a-berpotlek-szamitasanal-1-resz> (Letöltve: 2024. augusztus 16.).

az esetben tehát felmerülhet<sup>512</sup> a munkaviszonyra vonatkozó szabály (Mt.) megkerülésével létrejövő megállapodás semmisségi „tényállása”<sup>513</sup>, mivel a munkáltató a megállapodással tulajdonképpen megkerüli a bérpótlék fizetési kötelezettségét.<sup>514</sup> További dilemma, hogy a munkavállaló hozzájárulásának önkéntessége, befolyástól való mentessége megkérdőjelezhető egy olyan tartalmú megállapodás kapcsán, amely lényegesen kevesebb összegben határozza meg a bérpótlék számítási alapját, vagy akár teljesen egészében megfosztja őt az Mt. alapján járó munkabérének egy részétől, mindenfajta ellentételezés nélkül.

### 3.3.2. A bérpótlék „alapbéresítése”

Ahogy említésre került, az Mt. kógens jelleggel rögzíti, hogy a bérpótlék a rendes munkaidőre járó munkabéren felül illeti meg a munkavállalót. Ugyanakkor, a törvény egyes bérpótlékok tekintetében lehetővé teszi, hogy a felek – a pótlék eseti elszámolása helyett – a munkavállaló alapbérét azokra a különös körülményekre tekintettel állapítsák meg, amelyek egyébként a bérpótlék fizetését megalapozzák.<sup>515</sup> Az Mt. 145. § (1) bekezdése alapján a felek megállapodása a vasárnapi pótlékot, a munkaszüneti napi pótlékot, a műszakpótlékot és az éjszakai pótlékot is magában foglaló alapbért állapíthat meg.<sup>516</sup> Az erről szóló megállapodásnak kifejezettnak kell lennie, vagyis tartalmaznia kell azt, hogy a felek az alapbért mely pótlékot (pótlékokat) is magában foglalóan állapították meg.<sup>517</sup>

<sup>512</sup> Felmerülhet továbbá a joggal való visszaélés tilalmának megsértése is, azonban a Kúria álláspontja szerint „[s]zerződéses jognyilatkozattal összefüggésben nem lehet joggal való visszaélésre hivatkozni.” [5/2017.(XI.28.) KMK vélemény a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdésekről. 2. pont].

<sup>513</sup> Mt. 27. § (1) bekezdés.

<sup>514</sup> Hasonló álláspontot képvisel Cséffán József is, aki szerint azon értelmezés, mely szerint a bérpótlék számítási alapja lehet nulla forint „[...] rendeltetésellenes, mert a rendelkezés célja az átlagostól eltérő feltételek között végzett munkának az alapbéren felüli díjazása. Ellenben a mérlegelési jogkörben adható bérpótlékok esetén az ilyen értelmezés lényegében azt eredményezi, hogy a felek bérpótlékot nem szándékoznak a munkavállaló részére juttatni.” [Cséffán József: *A Munka Törvénykönyve és magyarázata*. Szegedi Rendezvényszervező Kft., Szeged, 2024. 429-430.].

<sup>515</sup> Pál (2024), [1857].

<sup>516</sup> A felek csak a felsorolt bérpótlékok építhetik be az alapbérbe, vagyis a rendkívüli munkaidőre, az ügyeletre és készenlétre járó pótlékokat nem lehet abba belefoglalni. Továbbra is irányadó tehát az 1992. évi Mt. hatálya alatt kialakult azon bírói gyakorlat, mely szerint a rendkívüli munkaidőre járó díjazás nem építhető be az alapbérbe. (Lásd pl.: EH 2002.788.; BH 2008.12.343.).

<sup>517</sup> A munkaszerződés például rendelkezhet úgy, hogy a munkavállaló alapbére 600.000 Ft/hó, amely a műszakpótlékot és a vasárnapi pótlékot is magában foglalja. Ebben az esetben tehát nem egy átalányérték meghatározása történik, hanem egyáltalán nem kerül sor kifizetésre az adott pótlék jogcímén. [Kovács Szabolcs – Takács Gábor: *Bérszámfejtés a gyakorlatban*. Wolters Kluwer, Budapest, 2018. 73.].

Az Mt. azonban a bérpótlékok „alapbéresítése” kapcsán nem határoz meg további követelményeket, korlátozásokat, így ennek kapcsán több dilemma is felmerül. Így például, a törvény nem írja elő, hogy a bérpótlék alapbéresítésének szükségszerűen alapbéremeléssel kell együtt járniuk.<sup>518</sup> Az Mt. továbbá arról sem rendelkezik, hogy a minimálbér összegében megállapított alapbér is magában foglalhatja-e az Mt. 145. § (1) bekezdésében meghatározott pótlékokat. Egyes vélemények szerint egy ilyen tartalmú megállapodás adott esetben érvényesnek minősülhet<sup>519</sup>, az uralkodó álláspont és a következetes bírói gyakorlat<sup>520</sup> szerint azonban nincs arra lehetőség, hogy a minimálbérnek megfelelő alapbérbe kerüljön beépítésre valamely pótlék. Ezen álláspontot képviseli – többek között – Kártyás Gábor is, aki ennek kapcsán kiemeli, hogy a minimálbér „[...] minden munkavállalót, bármiféle munkakörülményre tekintet nélkül megillet, így rendeltetésellenes joggyakorlás volna, ha a minimálbérnek megfelelő alapbérbe a felek bármilyen bérpótlékot beleértene.”<sup>521</sup> Hasonlóan vélekedik Tálné Molnár Erika is, aki szerint a bérpótlékok is magába foglaló alapbér összegének meg kell haladnia a kötelező legkisebb munkabér, illetve a garantált bérminimum összegét. Ugyanis, az alapbéresítendő bérpótlékokat úgy kell megállapítani, hogy „[...] az tükrözze a bérpótlékokra alapot adó munkavégzési körülményeket, azok mértékét többé-kevésbé megfelelő arányban. Ennek során követelmény, hogy a munkavállaló nem kerülhet lényegesen kedvezőtlenebb helyzetbe, mintha a bérpótlékok eseti elszámolással számolnák el, és azt nem foglalná magába az alapbér.”<sup>522</sup> E tekintetben az azonos vagy hasonló munkakörben dolgozó, olyan munkavállalók alapbérével való összehasonlítás jöhet szóba, akik bérpótlékokra nem jogosító munkakörülmények között végeznek munkát.<sup>523</sup>

### 3.3.3. Átalány megállapítása

Az Mt. 145. § (2) bekezdése alapján a felek a munkaszerződésben bármely törvényi bérpótlék helyett, illetve készenlét vagy ügyelet esetén a munkavégzés díjazását és a bérpótlékokat magában foglaló havi átalányt állapíthatnak meg. Ezen megállapodásnak – hasonlóan az alapbérbe foglalt

<sup>518</sup> Kártyás Gábor: Az alapbéresítés: kockázatok és mellékhatások. *Adó Online*, 2018. december 11. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/az-alapberesites-kockazatok-es-mellekhatasok/> (Letöltve: 2024. augusztus 16.).

<sup>519</sup> Lásd pl.: Berke (2023d), az Mt. 145. §-ához fűzött kommentár.

<sup>520</sup> Lásd pl.: Mfv.10818/2012/4.

<sup>521</sup> Kártyás Gábor: *A munka díjazása. Második, átdolgozott kiadás*. Wolters Kluwer, Budapest, 2015. 40.

<sup>522</sup> Tálné Molnár Erika: A munka díjazása. In: Tálné Molnár Erika (szerk.): *A magyar munkajog. Kommentár a gyakorlat számára. I. kötet, 4. kiadás, (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2020. Az Mt. 153. §-ához fűzött kommentár.

<sup>523</sup> Uo. Az Mt. 145. §-ához fűzött kommentár.

pótlékok esetéhez – kifejezettnek kell lennie, vagyis a feleknek pontosan, jogcím szerint meg kell jelölniük, hogy az átalány mely pótlék(ok) kiváltására irányul.<sup>524</sup>

Egy ilyen tartalmú megállapodás alapján tehát nem esetenként, utólag kerül elszámolásra például a rendkívüli munkavégzés pótléka, hanem a felek előre megbecsülik, hogy mennyi túlmunkára kerül sor egy adott időszakban és ennek megfelelő átalány kerül kifizetésre.<sup>525</sup> Az átalány összege pedig utólag nem kifogásolható sem azért, mert a rendkívüli munkavégzés keretében ledolgozott órák száma meghaladta a becsült mértéket, sem azért, mert a túlórák száma végül a becsült érték alatt maradt.<sup>526</sup> Ugyanakkor, a bírói gyakorlat alapján az átalány megállapítása tekintetében is érvényesül azon követelmény, mely szerint a munkavállaló arányos díjazásra jogosult, vagyis nem kerülhet lényegesen, illetve aránytalanul hátrányosabb helyzetbe a tételes elszámoláshoz képest.<sup>527</sup> Az átalánydíjazás tehát akkor megfelelő, ha az hosszú távon, átlagosan – többé-kevésbé – megfelel annak a díjazásnak, amelyben a munkavállaló eseti elszámolás alapján részesülne.<sup>528</sup>

### 3.3.4. Részkonklúzió

A bérpótlékokra vonatkozó (diszpozitív jellegű) rendelkezésektől való eltérés kapcsán több dilemma is felmerül, mivel az Mt. nem határozza meg egyértelműen a felek megállapodása szabályozási mozgásterének határait. E körben említhető azon szabályozási hiányosság, hogy a törvény a bérpótlék számítási alapjára vonatkozó főszabálytól<sup>529</sup> való eltérés kapcsán nem állapítja meg, hogy mennyi lehet az a legkevesebb összeg, amelyet a felek a megállapodásukban még érvényesen kiköthetnek.

További aggályokat vet fel, hogy az Mt. a 145. § (1) bekezdésében meghatározott bérpótlékok „alapbéresítése” kapcsán nem írja elő, hogy annak kötelezően alapbéremeléssel kell együtt járnia. A törvény továbbá arról sem rendelkezik explicit módon, hogy a minimálbér, illetve a garantált bérminimum összegében megállapított alapbér is magában foglalhatja-e az alapbéresíthető pótlékokat. Az Mt. 145. § (2) bekezdése lehetővé teszi a feleknek azt is, hogy bármely törvényi bérpótlék helyett (illetve készenlét vagy ügyelet esetén a munkavégzés díjazását és a bérpótlékot magában foglaló) havi átalányt állapítsanak meg. Ugyanakkor, a

---

<sup>524</sup> BH 2017.1.30. II.

<sup>525</sup> Hős (2020), 316.

<sup>526</sup> Mfv.10228/2012/4.

<sup>527</sup> Lásd pl.: Mfv.I.10.805/2008.

<sup>528</sup> Berke (2023d), az Mt. 145. §-ához fűzött kommentár.

<sup>529</sup> Mt. 139. § (2) bekezdés.

kódex e tekintetben sem határoz meg minden részletszabályt, így például a havi átalány számítására vonatkozó követelményeket.

### 3.4. Az önként vállalt túlmunka

Az Mt. munka- és pihenőidőről szóló XI. fejezetének szabályai jellemzően relatív diszpozitív rendelkezések.<sup>530</sup> Ugyanakkor, a munkaszerződés szabályozó szerepének növelésére irányuló jogalkotói szándék ezen terület vonatkozásában is megfigyelhető, így egyes szabályoktól a felek megállapodása akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet. E körbe sorolható az Mt. azon (korlátozott diszpozitív) rendelkezése, mely szerint a felek – bizonyos feltételek fennállás esetén – megállapodhatnak az általános teljes napi munkaidőnél hosszabb, legfeljebb napi tizenkét óra munkaidőben.<sup>531</sup> E körbe sorolhatók továbbá azon szabályok is, melyek szerint a munkáltató a munkavállaló írásbeli kérésére a közölt munkaidő-beosztást módosíthatja<sup>532</sup>, a felek megállapodása alapján a munkáltató a napi munkaidőt legfeljebb két részletben is beoszthatja<sup>533</sup>, valamint a felek megállapodása a munkavállaló számára legfeljebb hatvan perc munkaközi szünetet biztosíthat.<sup>534</sup> Példaként említhető továbbá az Mt. azon szabálya is, mely szerint a felek megállapodása alapján a munkáltató a szabadságot úgy is kiadhatja, hogy a munkavállaló – a főszabálytól eltérően – az adott naptári évben nem mentesül egy alkalommal, legalább tizennégy egybefüggő napra a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettsége alól<sup>535</sup>, valamint a munkáltató az életkor szerinti pótszabadságot az esedékesség évét követő év végéig kiadhatja.<sup>536</sup>

A munkavállaló számára hátrányos eltérést engedő rendelkezések körében említhető továbbá az önként vállalt túlmunka jogintézménye. 2019. január 01. napjától a „túlórátörvény”, vagyis a munkaidő-szervezéssel és a munkaerő-kölcsönzés minimális kölcsönzési díjával összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2018. évi CXVI. törvény (a továbbiakban: 2018. évi CXVI. törvény) által módosított Mt. lehetővé teszi, hogy a felek írásbeli megállapodása alapján az éves, legfeljebb kétszázötven órányi elrendelhető rendkívüli munkavégzésen felül további

<sup>530</sup> Gyulavári Tamás: Munkaidő. In: Gyulavári Tamás (szerk.): *Munkajog. Ötödik, átdolgozott kiadás.* ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2020. 261.

<sup>531</sup> Mt. 92. § (2) bekezdés.

<sup>532</sup> Mt. 97. § (5) bekezdés.

<sup>533</sup> Mt. 100. §.

<sup>534</sup> Mt. 103. § (3) bekezdés.

<sup>535</sup> Mt. 122. § (3) bekezdés.

<sup>536</sup> Mt. 123. § (6) bekezdés.

százötven<sup>537</sup>, a háromszáz óra rendkívüli munkaidő elrendelését lehetővé tevő kollektív szerződéssel rendelkező munkahely esetén pedig további száz óra<sup>538</sup> rendkívüli munkaidő legyen elrendelhető a munkáltató által.

A 2018. évi CXVI. törvény indokolása szerint az önként vállalt túlmunka egyedi megállapodás hatáskörébe utalása azzal indokolható, hogy az Mt. hatálybalépése óta a kollektív megállapodások szerepe a hazai munkaerő-piac alakításában (továbbra is) korlátozott maradt. Az Mt. rendszerében rögzített jogoknak és kötelezettségeknek egy adott munkahelyre, gazdasági tevékenységre való alakítása a munkaviszony szereplőinek az érdekkörébe tartozik, így a rugalmas szabályozás elengedhetetlen feltétele a közvetlenül érintett felek megállapodása, melyet ezen törvény ösztönözni kíván.<sup>539</sup> Ugyanakkor, az individuális felek szerződési szabadságának e téren történő megnyitása szintén felvet bizonyos aggályokat. Mindezek okán ezen törvényt széles körben a „rabszolgatörvény” elnevezéssel illették, melynek kihirdetése ellen – sikertelenül – országos szintű tünteteshullám szerveződött.<sup>540</sup>

Jelen alfejezet célja az önként vállalt túlmunkára vonatkozó dilemmák feltárása, illetve Guy Davidov ismertetett javaslatait<sup>541</sup> alapul véve azon kérdés vizsgálata, hogy a kollektív szerződés milyen módon javíthatja az Mt. e jogintézményre vonatkozó – álláspontom szerint részben hiányos – garanciális szabályait az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás kapcsán.

### 3.4.1. Az önként vállalt túlmunka jogalapjával összefüggő dilemmák

Ahogy említésre került, az Mt. 2019. január 01. napjától lehetővé teszi a törvényben rögzített éves, legfeljebb kétszázötven óranyi elrendelhető rendkívüli munkavégzésen felül további százötven, a háromszáz óra rendkívüli munkaidő elrendelését lehetővé tevő kollektív szerződéssel rendelkező munkahely esetén pedig további száz óra rendkívüli munkaidő elrendelését. E lehetőség azonban a munkáltató számára nem nyílik meg automatikusan, mivel

---

<sup>537</sup> Mt. 109. § (2) bekezdés.

<sup>538</sup> Mt. 135. § (3) bekezdés.

<sup>539</sup> T/3628. számú törvényjavaslat a munkaidő-szervezéssel és a munkaerő-kölcsönzés minimális kölcsönzési díjával összefüggő egyes törvények módosításáról. 2023. október 23. Általános indokolás.

<sup>540</sup> Mikecz Dániel: A rabszolgatörvény-ellenes tüntetések mérlege. *Mérce*, 2019. június 14. Elérhető: <https://merce.hu/2019/06/14/a-rabszolgatorveny-ellenes-tuntetesek-merlege/> (Letöltve: 2025. április 13.).

<sup>541</sup> Lásd: IV. fejezet 2. alfejezet.

annak jogalapját kizárólag a felek erre irányuló írásbeli megállapodása jelentheti.<sup>542</sup> Az Mt.-ben rögzített rendkívüli munkaidő mértékét meghaladó túlmunka elrendeléséhez tehát szükséges a munkavállaló hozzájárulása, amely az Alkotmánybíróság álláspontja szerint „garanciális tartalmú előírás” a munkavállaló szempontjából.<sup>543</sup> Ugyanakkor, aggályosnak tekinthető azon jogalkotói megoldás, mely szerint a felek megállapodása az önként vállalt túlmunka jogalapjául szolgálhat. Ugyanis, az alá-fölérendeltségi viszony és az eltérő alkupozíció okán az önként vállalt túlmunkára irányuló megállapodás kapcsán a munkavállalói hozzájárulás valódi önkéntessége, befolyástól való mentessége megkérdőjelezhető.<sup>544</sup>

Mindazonáltal – ahogy az I. fejezet 2.2. alfejezetben említésre került – a függő viszony ellenére adott esetben elképzelhető, hogy – bizonyos rövid távú előnyök, aktuális preferenciák előnyben részesítése folytán – a munkavállaló valóban őszintén, befolyástól mentesen hozzájárulna egy „joglerontó” megállapodáshoz. Így például az is előfordulhat, hogy bizonyos munkavállalói csoportok maguk kéri, hogy magasabb jövedelem reményében „túlórázhassanak” és maguk kezdeményezik az önként vállalt túlmunkára irányuló megállapodás megkötését.<sup>545</sup> E tekintetben azonban ismételten szükséges utalni a szerződési szabadság korlátozásának paternalista indokaira.

A „hiányos információk” („incomplete information”) téziséből adódóan kétséges, hogy a munkavállaló rendelkezik azon információk teljes körével, melyek az önként vállalt túlmunkából eredő, megemelt munkaidő hosszútávú, lehetséges (egészségügyi) következményeire, kockázataira vonatkoznak. Amennyiben pedig a munkavállaló tisztában van ezen lehetséges következményekkel, úgy a „korlátozott racionalitás” („bounded rationality”) hipotéziséből adódóan nem biztos, hogy képes racionális döntést hozni, így alábecsülheti a lehetséges kockázatok súlyát és a pillanatnyi előnyét, az „extra bevételt” helyezheti előtérbe a hosszú távú érdekével (például az egészségével) szemben.<sup>546</sup> Továbbá, az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodásnak számos tovagyűrűző, másokra kiható hatása is lehet („harm to others”). E tekintetben a legközvetlenebbül érintett kört a munkavállaló családtagjai

<sup>542</sup> Pintér Miriam: Túlóra: a törvény szerint, kollektív szerződéssel és önként. *Adó Online*, 2019. február 14. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/tulora-a-torveny-szerint-kollektiv-szerzodessele-es-onkent/> (Letöltve: 2024. augusztus 17.).

<sup>543</sup> 18/2021. (V. 27.) AB határozat IV. [104].

<sup>544</sup> Kertész Gábor: „Rabszolga-törvény” – jogi elemzés és a perspektívák. *Multidiszciplináris kihívások, sokszínű válaszok*, 2020/1. 65.

<sup>545</sup> Szabó – Fodor T. (2018).

<sup>546</sup> Davidov (2020), 504.

alkotják, mivel a megemelt munkaidő miatt a munkavállaló kevesebb időt tud velük tölteni.<sup>547</sup> További dilemma, hogy amennyiben egy munkavállaló hajlandó ezen „joglerontó” megállapodás megkötésére, az adott esetben példát statuálhat és munkáltatói elvárást generálhat. Felmerülhet tehát annak kockázata, hogy a munkáltató nyomást gyakorol a többi munkavállalójára a tekintetben, hogy ők is „kövessék a munkatársuk példáját” és járuljanak hozzá az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodáshoz.<sup>548</sup> Továbbá, az önként vállalt túlmunka adott esetben negatív hatással lehet akár a teljes társadalomra is. A megemelt munkaidő ugyanis veszélyeztetheti a munkavállaló egészségét és hosszú távon akár súlyos egészségkárosodáshoz is vezethet, amely végső soron negatív hatást gyakorolhat a szociális ellátórendszer hatékony működésére.<sup>549</sup>

### **3.4.2. A kollektív szerződés szabályozási lehetőségei az önként vállalt túlmunka kapcsán**

#### **3.4.2.1. Az önként vállalt túlmunka lehetőségének kizárása**

A fent ismertetett dilemmák okán a jogirodalomban felmerült azon kérdés, hogy a szakszervezet jogosult-e a munkáltatóval kollektív szerződésben megállapodni a kétszázötven, illetve kollektív szerződés erre vonatkozó rendelkezése esetén a háromszáz óra feletti önként vállalt túlmunka lehetőségének kizárásáról. A többségi álláspont szerint ezen kérdésre igenlő válasz adható<sup>550</sup>, mivel a kollektív szerződés tekintetében az önként vállalt túlmunkára vonatkozó törvényi rendelkezések relatív diszpozitív jellegűek.<sup>551</sup>

---

<sup>547</sup> E tekintetben Guy Davidov kiemeli, hogy a beavatkozás indokolhatósága kapcsán alapvetően két esetet kell megkülönböztetni. Az első esetben a munkavállaló a hiányos információkból és a korlátozott racionalitásból eredően hibás döntést hoz, mivel a rövidtávú célokat (magasabb jövedelmet) helyezi előtérbe a hosszú távúakkal (munka-magánélet egyensúlyal) szemben. A munkavállaló tehát úgy véli, hogy az önként vállalt túlmunkával elérhető „extra bevétel” által hozzájárul a családjá jélétéhez, azonban nincs tisztában a döntésének lehetséges negatív, hosszú távú következményeivel vagy nem veszi figyelembe azokat. Ebből következően, a szerződési szabadság korlátozása paternalista érvekkel alátámasztható. A második esetben a munkavállaló tisztában van azzal, hogy a megemelt munkaidő akár káros hatással is lehet a családjára, magánéletére nézve és ennek tudatában hozza meg a – saját érdekei szempontjából – racionális döntést. Ugyanis, adott esetben előfordulhat, hogy a munkavállaló például magánéleti problémák miatt nem akar sok időt a családtagjaival tölteni, hanem a szabadidejét is inkább a munkájára kívánja szánni. Ebben az esetben a szerződéses viszonyokba történő jogalkotó általi beavatkozás paternalista indokoltasága megkérdőjelezhető, mivel a munkavállaló tisztában van a döntése lehetséges negatív következményeivel, azonban tudatosan vállalja azokat. (Uo. 494-495.).

<sup>548</sup> Uo. 504.

<sup>549</sup> Uo. 495-496.

<sup>550</sup> Lásd pl.: Kun (2019), 241.; Szabó Imre Szilárd: Szakszervezetek és a „túlórátörvény” – Avagy hol vannak „a szakszervezetek”? *Munkajog*, 2019/1. 72. [a továbbiakban: Szabó (2019)].

<sup>551</sup> Mt. 135. § (2) bekezdés h) és s) pontjai.

Az esetleges vita tárgyát azon kérdés képezheti, hogy az önként vállalt túlmunka lehetőségének kizárása valóban a munkavállaló javát szolgálja-e.<sup>552</sup> Ennek kapcsán ismételtén szükséges utalni a III. fejezet 3.3. alfejezetében kifejtettekre, mely szerint a munkavállalóra kedvezőbb vagy kedvezőtlenebb szabályozást objektív alapon szükséges megítélni. Ezen mérce alapján pedig a hosszabb munkaidő mindenképpen kedvezőtlenebb a rövidebbel szemben, vagyis a kevesebb „túlóra” objektíven a munkavállaló „javát” (egészségét, a munka és magánélet jobb összhangját stb.) szolgálja.<sup>553</sup> További érv, hogy – az Mt. és a kollektív szerződés relációjában – az eltérés kedvezőbbsege nem az egyén, hanem a „kollektíva egésze”, annak absztrakt érdeke szempontjából ítélendő meg.<sup>554</sup> Objektíve, absztrakt szinten pedig a „munkahelyi közösség” érdekét (a munkaidő-szabályozás rendszeréből, illetve annak munkavédelmi jellegű megalapozottságából is következően) az egészség, munka-magánélet egyensúly stb., és nem a rövidtávú (anyagi) előnyök jelentik.<sup>555</sup>

A fentiekén túl, jogforrástani szempontból is alátámasztható azon érv, mely szerint az önként vállalt túlmunka lehetősége „kiiktatható” kollektív szerződés által. A kollektív szerződés ugyanis – ellentétben a felek megállapodásával – munkaviszonyra vonatkozó szabály, így az a munkajog különös jogforrásának minősül. Ebből következően, ha a kollektív szerződés kizárja az önként vállalt túlmunkát, úgy ezen rendelkezés egyéni megállapodással nem írható felül. A kollektív szerződés tartama ugyanis – annak „átalakító erejéből” következően – a felek akaratától függetlenül a munkaviszony részévé válik, vagyis a kollektív autonómia szükségképpen együtt járhat az egyéni autonómia bizonyos fokú korlátozásával.<sup>556</sup>

### 3.4.2.2. Garanciális szabályok megállapítása

Egyes álláspontok, így például Kun Attila<sup>557</sup> és Szabó Imre Szilárd<sup>558</sup> szerint tehát a szakszervezet jogosult a munkáltatóval kollektív szerződésben megállapodni a kétszázötven, illetve kollektív szerződés erre vonatkozó rendelkezése esetén a háromszáz óra feletti önként vállalt túlmunka lehetőségének kizárásáról. Ugyanakkor, ennek kapcsán ismételtén szükséges utalni Guy Davidov azon álláspontjára, mely szerint egyes „joglerontó” megállapodások esetén

---

<sup>552</sup> Kun (2019), 241.

<sup>553</sup> Uo. 243-244.

<sup>554</sup> Kiss (2000b), 368.

<sup>555</sup> Kun (2019), 245.

<sup>556</sup> Uo. 244.

<sup>557</sup> Uo. 241.

<sup>558</sup> Szabó (2019), 72.

helye lehet ún. „középutas megoldásoknak” a „non-waivability” és a jogok alóli „kiszerezés” között. Ezen típusú megállapodások kapcsán azonban a jogalkotónak bizonyos szigorú feltételekről, garanciális szabályokról is szükséges rendelkeznie.<sup>559</sup> Davidov logikáját követve, álláspontom szerint – a többről a kevesebbre való következtetés elve („argumentum a maiore ad minus”) alapján – a kollektív szerződés és az önként vállalt túlmunka jogintézménye relációjában a munkavállaló javára való eltérés úgy is értelmezhető, hogy a kollektív szerződés nem zárja ki teljes mértékben az önként vállalt túlmunka lehetőségét, hanem az Mt.-ben deklaráltakon túl, további garanciális szabályokat állapít meg a megállapodás vonatkozásában.

### **A) Az önként vállalt túlmunka díjazása**

Davidov kiemeli, hogy a „joglerontást”, így az önként vállalt túlmunkát a munkáltatónak valamilyen módon kompenzálnia kell.<sup>560</sup> Ezen elvi követelménynek az Mt. lényegében eleget tesz, mivel részletes szabályokat tartalmaz a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés díjazására vonatkozóan. Ezen szabályok alapján a munkavállalónak – főszabályként – ötven százalék bérpótlék jár a munkaidő-beosztás szerinti napi munkaidőt meghaladóan elrendelt rendkívüli munkaidőben, illetve a munkaidőkereten vagy az elszámolási időszakon felül végzett munka esetén.<sup>561</sup> A munkaidő-beosztás szerinti heti pihenőnapra (heti pihenőidőre), illetve munkaszüneti napra elrendelt rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés esetén – főszabályként – száz százalék bérpótlék illeti meg a munkavállalót.<sup>562</sup>

Ugyanakkor, ahogy a IV. fejezet 3.3.1. alfejezetben elemzésre került, az Mt. 139. § (2) bekezdése diszpozitív jellegű szabály, így a felek a bérpótlék számítási alapjaként az alaphétnél kevesebb összeget is megállapíthatnak. Ebből következően, ezen témakör kapcsán is felmerül azon kérdés, hogy érvényesnek minősül-e egy olyan tartalmú önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás, amely a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzésért járó bérpótlék számítási alapját nulla forintban, vagy ahhoz nagyon közeli összegben állapítja meg. Ahogy említésre került, álláspontom szerint egy ilyen tartalmú megállapodás érvényessége több tekintetben is megkérdőjelezhető, azonban kollektív szerződés egyértelműsítheti a semmisséget, melynek alapvetően két módja lehetséges. Az első esetben a kollektív szerződés

<sup>559</sup> Ezen feltételekről lásd: IV. fejezet 2. alfejezet.

<sup>560</sup> Davidov (2020), 499.

<sup>561</sup> Mt. 143. § (2) bekezdés.

<sup>562</sup> A munkaidő-beosztás szerinti heti pihenőnapra (heti pihenőidőre) elrendelt rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés esetén a bérpótlék mértéke ötven százalék, ha a munkáltató másik heti pihenőnapot (heti pihenőidőt) biztosít. [Mt. 143. § (4) bekezdés.].

rögzítheti, hogy a hatálya alá tartozó felek nem köthetnek olyan tartamú önként vállalt túlmunkára irányuló megállapodást, amely a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzésért járó bérpótlék számítási alapját a munkavállaló egy órára járó alaphéjánél kevesebb összegben állapítja meg. A második esetben a kollektív szerződés növelheti az Mt.-ben meghatározott bérpótlék számítási alapját<sup>563</sup>, melytől a felek önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodása csak a munkavállaló javára térhet el.

A munkaidő-beosztás szerinti napi munkaidőt meghaladóan elrendelt rendkívüli munkaidőben, illetve a munkaidőkereten vagy az elszámolási időszakon felül végzett munka esetén, munkaviszonyra vonatkozó szabály vagy a felek megállapodása alapján a munkavállalót nem ötven százalék bérpótlék, hanem szabadidő illeti meg.<sup>564</sup> E tekintetben felmerül azon dilemma, hogy amennyiben kollektív szerződés (mint munkaviszonyra vonatkozó szabály) szabadidőt állapít meg, úgy a felek megállapodása „felülírhatja”-e ezen rendelkezést, vagyis rendelkezhet-e bérpótlék fizetéséről a kollektív szerződésben meghatározott szabadidő helyett. Ennek kapcsán szükséges utalni az Mt. 143. § (3) bekezdésében rögzített azon garanciális szabályára, mely szerint „[a] szabadidő nem lehet kevesebb az elrendelt rendkívüli munkaidő vagy a végzett munka tartamánál és erre az alaphéj arányos része jár.” Ezen szabály alapján tehát a munkabérré munkavégzés hiányában jogosult a munkavállaló. Ebből következően, a rendkívüli munkaidőben való munkavégzésnek szabadidővel történő ellentételezése a munkavállaló számára valójában (összességében) kedvezőbb, hiszen a szabadidő díjazása a pótlék összegénél magasabb.<sup>565</sup> Erre tekintettel, álláspontom szerint a kollektív szerződés szabadidőt biztosító rendelkezését nem „írhatja felül” a felek megállapodása. Továbbá, mivel a munkavállaló érdeke, hogy a szabadidőt minél előbb megkapja, kollektív szerződés kizárhatja a felek lehetőségét olyan tartalmú megállapodás megkötésére nézve, mely alapján a munkavállaló „felhalmozhatná” a rendkívüli munkaidőben végzett munka szabadidő-ellenértékét.<sup>566</sup>

## **B) Az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás felmondása**

<sup>563</sup> Szabó Imre Szilárd megjegyzi, hogy kollektív szerződés keretében megállapodás születhet akár arról is, hogy az önként vállalt túlmunka díjazása sávonként, progresszív módon növekedjen, vagyis a munkavállalót a rendes munkabéren felül magasabb mértékű pótlékok illessék meg. [Szabó (2019), 72.].

<sup>564</sup> Mt. 143. § (2) bekezdés.

<sup>565</sup> Berke (2023d), az Mt. 143. §-ához fűzött kommentár.

<sup>566</sup> Az Mt. 143. § (7) bekezdése szerint „[a] felek megállapodása alapján a szabadidőt legkésőbb a tárgyévet követő év december harmincegyedik napjáig kell kiadni.”

Davidov javaslata szerint jogszabály garanciális szabályként előírhatja, hogy bizonyos „jogleronró” megállapodások csak határozott időre köthetők meg, így azt a feleknek a határozott időtartam lejártát követően újra kell tárgyalni.<sup>567</sup> Ezen követelménynek az Mt. szabályozása részben megfelel, mivel az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás csak az adott naptári évre köthető meg. A munkavállaló azonban a megállapodást csak a naptári év végére mondhatja fel.<sup>568</sup> Ezen rendelkezés a munkáltató érdekeit veszi figyelembe, mivel a megállapodás év közben történő felmondása esetén a munkáltató olyan helyzetbe kerülne, hogy a tárgyévben előre meghatározott munkarendjét módosítania kellene.<sup>569</sup> Előfordulhat ugyanakkor, hogy az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás megkötését követően a munkavállaló körülményeiben olyan lényeges változás következik be, amely miatt mégsem tudja vállalni a túlmunkát, vagy annak teljesítése aránytalan sérelemmel járna. Erre tekintettel, kollektív szerződés garanciális szabályként előírhatja<sup>570</sup>, hogy az említett változások bekövetkezése esetén a munkavállaló a megállapodást azonnali hatállyal felmondhatja.<sup>571</sup> Kollektív szerződés továbbá a megállapodás megkötését megelőző időszakra előírhat ún. „gondolkodási időt” („reflection period”), amelynek a munkáltató önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás megkötésére tett ajánlata és a munkavállaló hozzájárulása között kötelezően el kell telnie.<sup>572</sup>

A megállapodás felmondása kapcsán továbbá szükséges utalni az Mt. azon szabályára, mely szerint kizárólag ezen megállapodás munkavállaló általi felmondása nem szolgálhat a munkaviszony megszüntetésének indokául.<sup>573</sup> Az Mt. tehát a munkáltatói munkaviszony megszüntetéssel szembeni garanciális szabályt a már megkötött megállapodás tekintetében tartalmaz, azonban nem fogalmaz meg felmondási védelmet arra az esetre, ha a munkavállaló ilyen típusú megállapodást egyáltalán nem kíván kötni.<sup>574</sup> Ugyanakkor, az Alkotmánybíróság álláspontja szerint e tekintetben is védelmet élvez a munkavállaló, mivel az Mt. alapelveiből (különösen a joggal való visszaélés tilalmából) következően a munkáltató nem szüntetheti meg a munkavállaló munkaviszonyát csupán arra tekintettel, hogy az önként vállalt túlmunkára

<sup>567</sup> Niezna – Davidov (2023), 1145.

<sup>568</sup> Mt. 109. § (2) bekezdés, 135. § (3) bekezdés.

<sup>569</sup> Bérces Kamilla: Munkajogi változások a 2019-es év elején. *Munkajog*, 2019/1. 68.

<sup>570</sup> Vö.: Egyoldalú kötelezettségvállalás felmondása. [Mt. 16. § (2) bekezdés.].

<sup>571</sup> Bár ezen körülmények fennállása esetén a rendkívüli munkaidő elrendelése felvetheti a méltányos mérlegelés követelményébe ütköző munkáltatói utasítás dilemmáját. [Mt. 6. § (3) bekezdés.].

<sup>572</sup> Niezna – Davidov (2023), 1145.

<sup>573</sup> Mt. 66. § (3) bekezdés b) pont.

<sup>574</sup> Hungler Sára: Alkotmánybírósági döntés a munkaidőkeretről és a rendkívüli munkavégzésről. *Munkajog*, 2021/3. 58.

irányuló megállapodást nem kívánja a megkötni.<sup>575</sup> Mindazonáltal, kollektív szerződés – az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: 2003. évi LXXXIV. törvény) vonatkozó rendelkezéseit<sup>576</sup> „mintául véve” – garanciális szabályként tételes előírásokat is tartalmazhat ezen eset kapcsán.

### 3.4.3. Részkonklúzió

Az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás tekintetében az elsődleges dilemma az alá-fölérendeltségi viszonyból adódik. Az eltérő alkupozíció okán ugyanis megkérdőjelezhető, hogy a megállapodás valóban a munkavállaló szabad, befolyástól mentes akaratát tükrözi. Ugyanakkor – a függő viszony ellenére – adott esetben elképzelhető, hogy a munkavállaló valóban őszintén hozzájárul ezen megállapodáshoz, vagy annak megkötését maga kezdeményezi, mivel az önként vállalt túlmunka révén elérhető rövid távú célokat helyezi előtérbe a hosszú távú érdekeivel szemben. Ebben az esetben, bár a megállapodás valóban a munkavállaló szabad akaratát tükrözi, paternalista nézőpontból az önként vállalt túlmunka szintén felvet bizonyos aggályokat.

Mindezen dilemmákra tekintettel, alapvetően egyetértek Kun Attilával, aki szerint „[...] az egész többlet-túlmunka kérdéskört talán célszerűbb és megnyugtatóbb lett volna egyéni megállapodás helyett kollektív megállapodáshoz kötni [...]”.<sup>577</sup> A jogalkotó azonban nem ezt a megoldást választotta, hanem „[...] közvetlenül a munkavállalókat helyezte alkupozícióba (már amennyiben de facto rendelkeznek ezzel).”<sup>578</sup> Fontos ugyanakkor kiemelni, hogy az önként vállalt túlmunkára vonatkozó törvényi rendelkezések relatív diszpozitív jellegűek a kollektív szerződéssel szemben. Ebből következően, kollektív szerződés akár ki is zárhatja az önként vállalt túlmunka lehetőséget a felek munkaviszonyában, vagy ún. „középutas megoldásként” javíthatja az Mt. e jogintézményre vonatkozó (részben hiányos) garanciális rendelkezéseit.

## 4. Részkonklúzió

<sup>575</sup> 18/2021. (V. 27.) AB határozat IV. [102].

<sup>576</sup> Ezen jogszabály az egészségügyi dolgozók többletmunka vállalásával kapcsolatosan tételesen rögzíti, hogy „[a]z egészségügyi dolgozó többletmunka vállalására nem kényszeríthető, jogos érdeke ezzel összefüggésben nem csorbítható, érdekérvényesítési lehetősége nem korlátozható. Az egészségügyi dolgozók között tilos hátrányos megkülönböztetést tenni az önként vállalt többletmunka vállalásával összefüggésben.” [2003. évi LXXXIV. törvény 12/B. § (2) bekezdés.].

<sup>577</sup> Kun (2019), 242.

<sup>578</sup> Szabó (2019), 71.

Összességében megállapítható, hogy az Mt. sok esetben nem határozza meg egyértelműen a „kinyitott” megállapodási mozgástér határait (és indokait) az ezen fejezetben vizsgált jogintézményektől való eltérés tekintetében, így ennek kapcsán számos értelmezési bizonytalanság, gyakorlati rizikó megfigyelhető. Továbbá, az elemzett rendelkezésektől való szerződéses eltérésre vonatkozó, Mt.-ben rögzített garanciális szabályok több tekintetben sem felelnek meg Guy Davidov „joglerontásra” vonatkozó elvi ajánlásainak. Az alaki kötöttség követelményét illetően az Mt. csupán a hátrányos jogkövetkezmények<sup>579</sup>, illetve az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás<sup>580</sup> kapcsán ír elő kötelező írásbeli formát. Az időbeliségre vonatkozó ajánlások körében a törvény mindössze az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás kapcsán rendelkezi arról, hogy az csak határozott időre (az adott naptári évre) köthető, illetve a munkavállaló (a naptári év végére) egyoldalúan felmondhatja azt.<sup>581</sup>

A jogszabályok azon ajánlásnak sem tesznek eleget, mely szerint a munkáltatóknak nyilvántartást kell vezetniük a munkavállalói joglerontást tartalmazó megállapodásokról („repository of agreements”), melyet rendszeresen közölniük kell valamely állami szervvel és/vagy a szakszervezettel. Az Mt. továbbá a hátrányos eltérést tartalmazó megállapodások megkötésére nézve nem ír elő kötelező szakértői tanácsadást, illetve állami szerv vagy szakszervezet (és/vagy üzemi tanács) jóváhagyását, így azok érvényességéhez elegendő a felek „konszenzusa”. A joglerontó megállapodások érvényessége kapcsán továbbá az Mt. nem állít fel (megdönthető) vélelmet arra nézve, hogy annak megkötése kényszer hatására történt, így ennek bizonyítása a munkavállalót terheli.<sup>582</sup> Az törvény továbbá nem ír elő követelményt arra vonatkozóan sem, hogy a megállapodásnak – amennyiben az számszerűsíthető – tartalmaznia kell az abból eredő esetleges negatív pénzbeli következményekre vonatkozó számításokat.<sup>583</sup>

A „joglerontásért” járó (anyagi) ellenszolgáltatás követelményéről az Mt. csupán két vizsgált jogintézmény tekintetében rendelkezik. E körben említhető azon szabály, mely szerint, ha a felek megállapodása alapján a munkavállaló köteles biztosítani valamely munkavégzéshez szükséges (tárgyi) feltételt, úgy a munkáltató minden esetben köteles megtéríteni az ezzel összefüggésben felmerült szükséges és indokolt költséget a munkavállaló részére.<sup>584</sup> Szintén

<sup>579</sup> Mt. 56. § (1) bekezdés.

<sup>580</sup> Mt. 109. § (2) bekezdés, 135. § (3) bekezdés.

<sup>581</sup> Mt. 109. § (2) bekezdés, 135. § (3) bekezdés.

<sup>582</sup> Mt. 28. § (4) bekezdés.

<sup>583</sup> Ezen ajánlás szerint például a bérpótlék számítási alapjának csökkentésére irányuló megállapodásnak tartalmaznia kell az arra vonatkozó számításokat, hogy egy bizonyos időszakra vonatkozóan – a megállapodásból eredően – mennyi pénztől „esik el” a munkavállaló.

<sup>584</sup> Mt. 51. § (2) bekezdés a) pont.

ide sorolható az önként vállalt túlmunka jogintézménye, mivel az Mt. részletes szabályokat tartalmaz a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés ellentételezésére vonatkozóan.<sup>585</sup>

## V. Nemzetközi kitekintés

A nyugat-európai országok, így például Németország munkajogi kultúrájában kiemelt jelentőséggel és hosszú múltra visszatekintő jogalkotási és jogalkalmazási hagyományokkal<sup>586</sup> rendelkezik a kedvezőbbség elve.<sup>587</sup> Ezzel szemben a visegrádi országokban, vagyis Magyarországon, Lengyelországban, Szlovákiában és Csehországban (Csehszlovákiában) ezen elv a második világháború végétől egészen a rendszerváltásig nem érvényesülhetett. Ezen államokban a szocialista időszakban a munkajog szinte teljes mértékben kógens jelleggel került szabályozásra, így a munkajogi kódexektől – főszabályként – sem a felek megállapodása, sem a kollektív szerződés nem térhetett el, még a munkavállaló javára sem.<sup>588</sup> 1989-et követően ezen országok létrehozták a munkajogi jogforrások új, a piacgazdaság viszonyainak megfelelő rendszerét, melynek fő rendező elve – a kógencia helyett – nyugat-európai mintára a kedvezőbbség elve lett.<sup>589</sup>

Jelen fejezet két célt szolgál. Egyrészt Németország (mint nyugat-európai ország) munkajogi jogforrási rendszerének vizsgálata a kedvezőbbség elvének érvényesülése szempontjából és annak összehasonlítása a hazai szabályozással. Ennek keretében elemzésre kerül a német munkajogi jogforrási hierarchia, annak fő rendező elvei, valamint a német jogirodalom és bírói gyakorlat által kimunkált, a kedvezőbbség megítélésének lehetséges módszerei és azok érvényesülése a német bírói gyakorlatban. A két jogrendszer összehasonlítását azon körülmény indokolja, hogy a magyar munkajog fejlődésében a német munkajog több tekintetben is jelentős

<sup>585</sup> Mt. 143. §.

<sup>586</sup> A német munkajogi irodalom utal arra, hogy már a 19. században felismerésre került, hogy a szerződési szabadság a munkaviszony kontextusában jellemzően csak „formális” szabadságot jelent, ugyanis a munkaerő-piacon erősebb fél (munkáltató) saját belátása szerint határozhatja meg a munkafeltételeket és ajánlhatja fel azokat az álláskeresőnek elfogadás vagy elutasítás céljából. A munkaerő-piac tehát olyan jellemzőkkel rendelkezik, amelyek a valódi („szubsztanciális”) szabadság és az igazságosság érvényesülése érdekében arra készítik a jogalkotót, hogy kiegyenlítő mechanizmusokat eszközöljön. Az egyik eszköz, amely ezen célokat szolgálja a kedvezőbbség elve („Günstigkeitsprinzip”). [Belling, Detlev: *Das Günstigkeitsprinzip im Arbeitsrecht. Band 1.* Duncker und Humblot, Berlin, 1984. 15-16., a továbbiakban: Belling (1984)].

<sup>587</sup> Berke (2019), 126.

<sup>588</sup> Trócsányi László: *A munkajogviszony alapkérdései az európai szocialista országok jogában.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978. 173. [a továbbiakban: Trócsányi (1978)].

<sup>589</sup> Gyulavári – Menegatti (2022), 46.

mintaként szolgált<sup>590</sup>, különösen a munkavállaló javára való eltérésre vonatkozó szabályozás kialakítása tekintetében.

A fejezet célja továbbá a visegrádi országok munkajogi jogforrási rendszereinek elemzése a „jóléti elv” tekintetében. Ennek keretében vizsgálatra kerülnek ezen „posztoszocialista” államok munkajogi jogforrásainak típusai, azok egymáshoz való viszonya, valamint mindenekelőtt a munkaszerződés helye, szabályozó szerepe ezen rendszerekben. E tekintetben elsősorban a lengyel munkajogi jogforrási hierarchia kerül részletesebben elemzésre, ugyanakkor a téma kontextusában, illusztratív jelleggel bemutatásra kerül Szlovákia, illetve Csehország szabályozása is, valamint a témakör főbb pontjainak összehasonlítása a magyar munkajogi jogforrási rendszerrel. E tekintetben a fő kutatási kérdés, hogy ezen régió – hasonló történelmi fejlődéssel és gazdasági környezettel rendelkező – államaiban is megfigyelhető-e – Magyarországhoz hasonlóan – az individuális autonómia bővítésére irányuló jogpolitikai szándék.

## 1. A kedvezőbbség elve a német munkajogban

### 1.1. A német munkajogi jogforrási hierarchia

A német munkajogi jogforrási hierarchia („Normenpyramide”) csúcán a német Alkotmány<sup>591</sup> áll. Ennek első része rendelkezik az alapvető jogok katalógusáról, amely – többek között – tartalmazza a munkajogi vonatkozású alapjogokat.<sup>592</sup> A hierarchiában az alkotmány alatt a jogszabályok helyezkednek el. Ezen jogforrási szint kapcsán fontos kiemelni, hogy Németországban – számos más nyugat-európai országhoz hasonlóan – nem került kihirdetésre munkajogi kódex, illetve a munkaszerződés is a Bürgerliches Gesetzbuch (a továbbiakban: BGB) egyik szerződéstípusaként jelenik meg. A német munkajog tehát széttöredezett jelleggel kerül szabályozásra, vagyis e jogág különböző jogterületeit eltérő jogszabályok szabályozzák.

593

---

<sup>590</sup> Prugberger Tamás: A munkavégzéssel összefüggő szerződéstípusok időszerű elhatárolási és tartalmi kérdései. *Magyar Munkajog E-Folyóirat*, 2024/1. 16.

<sup>591</sup> Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland.

<sup>592</sup> Weiss, Manfred: The Sources of German Labour Law. In: Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele (eds.): *The Sources of Labour Law*. Kluwer Law International B.V., The Netherlands, 2020. 230. [a továbbiakban: Weiss (2020)].

<sup>593</sup> Balogh (2020), 14.

A jogszabály kényszerítő ereje („Wirkung”) szempontjából kógens és kétoldalúan diszpozitív jogszabályok különböztethetők meg.<sup>594</sup> Előbbiek körében említhetők az ún. egyoldalúan kényszerítő, vagyis a relatív diszpozitív normák. Jellemzően a relatív diszpozitivitás elve érvényesül a munkaszerződés és a jogszabályok viszonylatában<sup>595</sup>, illetve kivételesen<sup>596</sup> a kollektív szerződés és a jogszabály relációjában.<sup>597</sup> Szintén az előbbi csoportba tartoznak az ún. kétoldalúan kényszerítő, vagyis a kógens szabályok, melyek megalkotására két okból kerülhet sor.<sup>598</sup> Egyrészt a kedvezőbbség kérdése bizonyos esetekben nem értelmezhető<sup>599</sup>, másrészt bizonyos rendelkezések kógens természetéhez nyomós közérdek fűződik.<sup>600</sup> A kétoldalúan diszpozitív munkajogi jogszabályok körében hasonlóan két típus különböztethető meg. Egyrészt az ún. „tarifadiszpozitív” jogszabály, amelytől eltérni csak kollektív szerződésben lehet mind a munkavállaló javára, mind hátrányára<sup>601</sup>, másrészt az olyan típusú jogszabály, amely korlátozás nélkül diszpozitív, azaz a munkaviszonyban álló felek számára is bármilyen irányú eltérést enged.<sup>602</sup> A kétoldalúan diszpozitív jogszabályok azonban (mindkét típus tekintetében) többnyire korlátozott kétoldalúan diszpozitív jellegűek<sup>603</sup>, így azok jellemzően meghatározzák az eltérés lehetséges mértékét, határait, esetleg feltételt szabnak az eltérésnek.<sup>604</sup> A jogforrási hierarchiában a jogszabályi szint alatt helyezkedik el a kollektív szerződés, alatta pedig az üzemi megállapodás.<sup>605</sup> Németországban a kollektív szerződéseket jellemzően egy szakszervezeti- és egy munkáltatói szövetség kötik meg, egy teljes gazdasági ágazatra – vagy annak egy adott régiójára – vonatkozóan. Az egyetlen vállalatra kiterjedő hatályú kollektív szerződések ritkán fordulnak elő. Fontos kiemelni, hogy a kollektív szerződés hatálya – eltérően

<sup>594</sup> Lexikon für Betriebsräte, Günstigkeitsprinzip. Elérhető: <https://www.betriebsrat.de/betriebsratslexikon/br/guenstigeitsprinzip> (Letöltve: 2024. augusztus 18.).

<sup>595</sup> Például a Mindesturlaubsgesetz für Arbeitnehmer (Bundesurlaubsgesetz) 3 § (1) bekezdése, amely szerint az éves szabadság mértéke legalább 24 munkanap.

<sup>596</sup> Weiss (2020), 232.

<sup>597</sup> Például a Bundesurlaubsgesetz 13. § (1) bekezdése, amely szerint e törvény rendelkezéseitől – néhány kivételtől eltekintve – nem lehet eltérni a munkavállaló hátrányára kollektív szerződéssel.

<sup>598</sup> Berke (2019), 127.

<sup>599</sup> Például a BGB 623. §-ának alakiságra vonatkozó előírásai.

<sup>600</sup> Például a Gesetz zur Regelung eines allgemeinen Mindestlohns (Mindestlohnsgesetz) 1. § (1) bekezdése, amely szerint minden munkavállaló jogosult legalább a minimálbér összegének megfelelő díjazásra.

<sup>601</sup> Például a BGB 622. § (4) bekezdése, amely a felmondási idő törvényi szabályaitól való eltérést tesz lehetővé a kollektív szerződés számára.

<sup>602</sup> Például a BGB 614. §-a.

<sup>603</sup> Kiss (2000b), 61.

<sup>604</sup> Például az Arbeitszeitgesetz (ArbZG) 7. § (1) bekezdése, amely – bizonyos esetekben – lehetővé teszi a kollektív szerződés számára a beosztás szerinti napi munkaidő növelését.

<sup>605</sup> Berke (2019), 127.

a magyar szabályozástól – főszabályként<sup>606</sup> csak azokra a munkavállalókra terjed ki, akik tagjai annak a szakszervezetnek, amely az adott kollektív szerződést kötötte. Az üzemi megállapodást („Betriebsvereinbarungen”) a munkáltató és az üzemi tanács kötik meg, melynek személyi hatálya – eltérően a kollektív szerződéstől – az adott munkáltató minden munkavállalójára kiterjed.<sup>607</sup>

## 1.2. A német munkajogi jogforrási hierarchia rendező elvei

A jogforrási hierarchia különböző szintjein található normák „konkurenciába” („Normenkonkurrenz”) kerülhetnek egymással.<sup>608</sup> Ez akkor fordul elő, ha ezen jogforrások ugyanazon jogintézményt, például a díjazást vagy a szabadság mértékét eltérően szabályozzák. E konkurencia feloldása tekintetben általános szabályként a „hierarchia elve” („Hierarchieprinzip”, „Rangprinzip”) érvényesül, melynek lényege, hogy az egyoldalúan vagy kétoldalúan kényszerítő (kógens) szabály megelőzi a kollektív szerződést, a kollektív szerződés az üzemi megállapodást<sup>609</sup>, utóbbi pedig a munkaszerződést. Lényegében tehát a jogforrási rendszer alapvető elve az, hogy a magasabb szintű szabályba ütköző alacsonyabb szintű szabály érvénytelen.<sup>610</sup>

Ugyanakkor, ezen hierarchikus megoldást alapvetően befolyásolja a kedvezőbbség elve („Günstigkeitsprinzip”), mivel a munkajogi normák főszabály szerint minimális standardokat határoznak meg, így azok csak egy irányban kényszerítők. Ebből következően, a hierarchiában alacsonyabb szinten elhelyezkedő norma megelőzi a magasabb szintűt, feltéve, hogy az a

<sup>606</sup> Egyes esetekben lehetőség van a kollektív szerződés hatályának kiterjesztésére („Allgemeinverbindlicherklärung”) egy adott ágazatra vagy földrajzi területre. [Allgemeinverbindlicherklärung. *DBB Beamtenbund und Tarifunion*. Elérhető: <https://www.dbb.de/lexikon/themenartikel/a/allgemeinverbindlicherklaerung.html> (Letöltve: 2025. április 18.)].

<sup>607</sup> Weiss (2020), 232-233.

<sup>608</sup> Az azonos szintű normák kollíziója feloldásának szabályai („Das Spezialitäts- und Ordnungsprinzip”) kapcsán lásd pl.: Antoni, Patrizia: Normenkollision im Arbeitsrecht und das Günstigkeitsprinzip. *AHS Rechtsanwälte*, 2015. május 26. Elérhető: <https://www.ahs-kanzlei.de/de/2015-05-normenkollision-arbeitsrecht-guenstigkeitsprinzip#spezialit%C3%A4ts-%20und%20ordnungsprinzip> (Letöltve: 2024. augusztus 18.). [a továbbiakban: Antoni (2015)].

<sup>609</sup> A kollektív szerződés és az üzemi megállapodás konkurenciájának kérdésében a német munkajog – a magyarhoz hasonlóan – olyan megoldást alkalmaz, amelynek lényege, hogy a munka díjazása, valamint a kollektív szerződésben szabályozott (rendszerint szabályozni szokott) munkafeltételek nem lehetnek üzemi megállapodás tárgyai, kivéve, ha a kollektív szerződés kifejezetten megengedi ezt az ún. „kiegészítő üzemi megállapodások” [Betriebsverfassungsgesetz 77. § (3) bekezdés] formájában. [Berke (2019), 128.].

<sup>610</sup> Wahlig, Thomas – Kampfmann, Klara: Wie funktioniert eigentlich... das Günstigkeitsprinzip? Teil I. *Pusch Wahlig Workplace Law Workplace Blog*, 2020. július 28. Elérhető: <https://pwwl.de/wie-funktioniert-eigentlich-das-guenstigkeitsprinzip-teil-i/> (Letöltve: 2024. augusztus 18.).

munkavállalóra kedvezőbb szabályt állapít meg. A Günstigkeitsprinzip elvét a kollektív szerződés és a munkaszerződés viszonylatában rögzíti a Tarifvertragsgesetz (TVG) 4. § (3) bekezdése, amely szerint a kollektív szerződéstől eltérő megállapodás abban az esetben érvényes, ha azt a kollektív szerződés megengedi vagy a megállapodás a munkavállalóra kedvezőbb. Így például a kollektív szerződésben megállapított munkabér olyan minimális munkafeltételnek („Mindestarbeitsbedingungen”) minősül, melytől a munkaszerződés csak a munkavállaló javára térhet el.<sup>611</sup> A kedvezőbbség elve – tételes jogszabályi rendelkezés hiányában – a bírói gyakorlat alapján az üzemi megállapodás és a munkaszerződés viszonyában is érvényesül.<sup>612</sup>

A kollektív szerződés (illetve az üzemi megállapodás) és a munkaszerződés viszonyában tehát az általános szabály az, hogy a kollektív szerződés személyi hatálya alatt állók<sup>613</sup> tekintetében a kollektív szerződéses norma közvetlenül és kényszerítő jelleggel hatályosul. Ezt az általános szabályt azonban áttöri a Günstigkeitsprinzip elve, ugyanis a felek megállapodása eltérhet a kollektív szerződéstől a munkavállaló javára. Mivel a kollektív szerződés a munkavállalóvédelem eszköze, a hatálya alá tartozók a munkaszerződésben – főszabályként – nem állapodhatnak meg a munkavállalóra kedvezőtlenebb munkafeltételekben. A kollektív szerződés továbbá nem zárhatja el a munkavállalóra kedvezőbb munkaszerződéses megállapodások lehetőségét, azaz a kollektív szerződéses munkafeltételek nem értelmezhetők maximális feltételekként („Höchstbedingungen”).<sup>614</sup>

A kollektív szerződést kötő felek azonban megengedhetik a kollektív szerződéstől a munkavállaló hátrányára eltérő megállapodás megkötését is („Öffnungsklauseln”). Ugyanakkor, ezen lehetőség általában megszorításokkal érvényesül, mivel jellemzően az üzemi tanács hozzájárulása szükséges, vagy valamilyen különös tényállási elemekhez kapcsolódik.<sup>615</sup> Az Öffnungsklauseln tipikusan „válságkezelő eszközként” szolgál („Härtefallklausel”), amely megengedi a kollektív szerződésben rögzített minimum standardok alóli eltérést abban az esetben, ha a munkáltató nehéz gazdasági helyzetbe kerül egy válság idején. Így például a

---

<sup>611</sup> Zagelmeye, Stefan: Research examines gap between actual and collectively agreed wages in 1997. *Eurofound*, 1998. július 27. Elérhető: <https://www.eurofound.europa.eu/en/resources/article/1998/research-examines-gap-between-actual-and-collectively-agreed-wages-1997> (Letöltve: 2025. április 16.).

<sup>612</sup> Berke (2019), 128.

<sup>613</sup> Ahogy említésre került, a kollektív szerződés hatálya – eltérően a magyar szabályozástól – csak azokra a munkavállalókra terjed ki, akik tagjai annak a szakszervezetnek, amely az adott kollektív szerződést kötötte.

<sup>614</sup> Berke (2019), 129.

<sup>615</sup> Ahogy a III. fejezet 3.2. alfejezetben ismertetésre került, a magyar munkajogban a kollektív szerződés nem nyithatja meg a munkavállaló hátrányára történő eltérés lehetőségét a munkaszerződés számára. Erre csak jogszabály biztosíthat lehetőséget.

„Härtefallklausel” – az adott cég felszámolásának elkerülése érdekében – lehetővé teszi a felek megállapodása számára a kollektív szerződésben rögzített juttatás átmeneti csökkentését, illetve a munkaidő növelését, ha „cserébe” a munkáltató vállalja, hogy nem szünteti meg a munkaviszonyt működési okra hivatkozva.<sup>616</sup>

### 1.3. A kedvezőbbség megítélésének lehetséges módszerei a német jogirodalom és bírói gyakorlat alapján

A kedvező irányú eltérés megítélése kapcsán („Günstigkeitsvergleich”) – kifejezett törvényi rendelkezés hiányában<sup>617</sup> – három lehetséges módszert különböztet meg a német jogirodalom.<sup>618</sup> Az egyik az ún. „Gesamtvergleich”, mely szerint a munkaszerződés egészét kell összevetni a kollektív szerződéssel vagy a jogszabállyal, és ennek alapján kell eldönteni, hogy összességében melyik szolgálja előnyösebben a munkavállaló érdekeit. E módszer szerint tehát lényegében az összes munkafeltételt össze kell vetni. Így például, ha a munkaszerződés több szabadságot biztosít a kollektív szerződésnél vagy a jogszabálynál, azonban rövidebb felmondási időt, úgy ezek összevetésével szükséges megállapítani a kedvezőbbséget.<sup>619</sup> A másik lehetséges módszer az ún. „mazsola elv” („Einzelvergleich”, „Rosinentheorie”), amely lényegében az egyes munkafeltételek izolált szemléletét jelenti. Ezen elmélet szerint minden egyes eltérő megállapodás elemet önállóan kell értékelni, és csak a munkavállaló részére ténylegesen kedvezőbbeket kell figyelembe venni.<sup>620</sup> Ezen módszer szerint például a munkaszerződésnek a magasabb műszakpótlékra vonatkozó, míg a kollektív szerződésnek a magasabb órabérre mint a pótlék alapjára vonatkozó szabályát szükséges alkalmazni.<sup>621</sup>

A fent ismertetett két módszer mind a jogirodalom, mind a bírói gyakorlat szerint alkalmatlan a kedvezőbbség megítélésére. A harmadik módszer alkalmazása tekinthető uralkodónak, amely az ún. „Sachgruppenvergleich”, vagyis az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlítása. Ezen elmélet szerint a munkaszerződés rendelkezéseit a jogszabálynak, kollektív szerződésnek vagy üzemi megállapodásnak azokkal a szabályaival kell

<sup>616</sup> Öffnungsklausel – Definition und Erklärung beim Tarifvertrag. *JuraForum*, 2025. április 11. Elérhető: <https://www.juraforum.de/lexikon/oeffnungsklausel> (Letöltve: 2025. április 16.).

<sup>617</sup> A német tételes munkajogban – a magyarral ellentétben – a kedvező eltérést értelmező szabály nem került deklarálásra.

<sup>618</sup> Lásd pl.: Lieb, Manfred – Jacobs, Matthias: *Arbeitsrecht. 9., neu bearbeitete Auflage*. C.F. Müller Verlag, Heidelberg, 2006. 178.

<sup>619</sup> Berke (2019), 130.

<sup>620</sup> Kiss (2016), 363.

<sup>621</sup> Berke (2019), 130.

összehasonlítani, amelyekkel tárgyukat tekintve összefüggnek. E módszer lényege tehát az, hogy a tárgyilag összetartozó („sachlicher Zusammenhang”) szabálycsoportokat kell összevetni a kedvezőbbség megítélése során.<sup>622</sup> Tárgyilag összetartozó szabálycsoportokat alkothatnak például az alaphér és a teljesítménybér(elemek), a szabadság tartama és a szabadság idejére fizetett munkabér, a felmondási idő hossza és a felmondás lehetséges időpontja.<sup>623</sup> Tárgyi összefüggés állapítható meg továbbá a munkaidő és a munkabér között<sup>624</sup>, illetve szóba jöhet a kedvezőbbség megítélése a munkaszerződéses hosszabb heti munkaidő/magasabb havi bér, illetve a rövidebb heti munkaidő/alacsonyabb havi bér viszonylatában is.<sup>625</sup>

Ugyanakkor, a német bírói gyakorlat alapján nincs tárgyi összefüggés a munkaidő (munkabér) és az ún. foglalkoztatási garancia között.<sup>626</sup> Az ún. Burda-ügyben<sup>627</sup> a Burda Druck GmbH nyomdaipari vállalat (munkáltató) és az üzemi tanács 1996-ban ún. „vállalati megállapodást” („betriebliche Regelungsabrede”) <sup>628</sup> kötöttek, amelyben megállapodtak a kollektív szerződésben rögzített, heti munkaidő harmincöt órás mértékének harminckilenc órára történő emeléséről (az első két plusz óra fizetés nélküli, míg a második két óra fizetett, de túlórapótlék nélkül); a kollektív szerződésben meghatározott éjszakai, vasárnapi és ünnepnap munkavégzésért, túlórákért stb. járó bérpótlékok csökkentéséről; illetve arról, hogy a munkáltató 2000. december 31. napjáig nem hajt végre létszámleépítést.

Amikor a Burda elfogadta ezen vállalati megállapodást, a szakszervezet azzal vádolta a vállalatot, hogy megsértette a német nyomdaipar ágazati szintű kollektív szerződés rendelkezéseit. A Burda Druck GmbH a kedvezőbbség elvére hivatkozva a mellett érvelt, hogy ezen megállapodás a munkavállalók javára tér el a kollektív szerződéstől. Ugyanis a munkavállalók számára összességében kedvezőbb, ha ugyan – a kollektív szerződéshez képest – rosszabb munkafeltételekkel (hosszabb munkaidő, kevesebb bérpótlék) kötelesek munkát végezni, azonban garantált a munkavállalók számára a munkaviszonyuk fenntartása.

<sup>622</sup> Lásd pl.: BAG 04.07.2001 - 2 AZR 469/00., BAG 21. 04.2010 - 4 AZR 768/08.

<sup>623</sup> Berke (2019), 130.

<sup>624</sup> Stück, Volker: Freizeit oder Geld. *Arbeit und Arbeitsrecht*, 74. Jahrgang, 2019/11. 682. A Bundesarbeitsgericht (BAG) több esetben kimondta, hogy a munkaidő és a munkabér egységes tárgycsoportot alkotnak az előnyök összehasonlításakor, mivel azok szorosan kapcsolódnak egymáshoz. (Lásd pl.: BAG 15.04.2015 - 4 AZR 587/13., BAG 22.08.2018 - 5 AZR 551/17.).

<sup>625</sup> Berke (2019), 130.

<sup>626</sup> Lásd pl.: BAG 01.07.2009 - 4 AZR 261/08.

<sup>627</sup> Mivel a „Betriebsverfassungsgesetz” tiltja az üzemi megállapodások megkötését olyan tárgykörökben, amelyeket kollektív szerződés szabályoz, a Burda Druck GmbH és az üzemi tanács ehelyett „vállalati megállapodást” („betriebliche Regelungsabrede”) kötöttek.

<sup>628</sup> BAG 20.04.1999 – 1 ABR 72/98.

A német Szövetségi Munkaügyi Bíróság („Bundesarbeitsgericht”, a továbbiakban: BAG) azonban elutasította a Burda érvelését. A BAG szerint a kedvezőbbség megítélésénél nem lehet összehasonlítani egyrészt a munkahely biztonságát (foglalkoztatási garancia), másrészt a munkaidőt és a bérpótlékokat. Az „alma és a körte” összehasonlításakor ugyanis nem lehetséges megállapítani, hogy melyik a kedvezőbb a munkavállalók számára. A BAG szerint a kedvezőbbség elve csak összehasonlítható tárgykörök, például a hosszabb vagy rövidebb munkaidő, magasabb vagy alacsonyabb bér stb. vonatkozásában alkalmazható. Ebből következően, a „vállalati megállapodás” ellentétes a kollektív szerződéssel.<sup>629</sup>

Az uralkodó német jogirodalmi álláspont, illetve bírói gyakorlat szerint továbbá – a magyar gyakorlattal egyezően – a kedvezőbbség megítélésénél objektív mércét kell alkalmazni<sup>630</sup>, vagyis az az irányadó, hogy az átlagos képességű, képzettségű munkavállaló („ein verständiger Arbeitnehmer”) a forgalmi, gazdasági viszonyok figyelembe vételével miként ítélné meg az összehasonlított munkafeltételeket.<sup>631</sup> Ugyanakkor, kivételes esetekben szóba jöhet a munkavállaló individuális érdekeinek figyelembe vétele, annak mérceként való alkalmazása. Néhány német kollektív szerződés<sup>632</sup> – az egyéni autonómia jegyében – választási lehetőséget biztosít a munkavállalók számára a bérnövekedés, illetve a szabadidő növekedés opciói között. Ebben az esetben a munkavállaló választja ki az alkalmazandó, tárgyilag összetartozó munkafeltételeket, vagyis a „mazsolázás” ebben az esetben sem megengedett.<sup>633</sup>

A német bírói gyakorlat szerint a munkavállaló javára történő eltérést abban az időpontban szükséges vizsgálni, amikor a munkaszerződés és a magasabb szintű norma konkurenciája először előáll.<sup>634</sup> Továbbá – szintén hasonlóan az uralkodó magyar jogirodalmi állásponthoz – a kedvezőbbséget hosszabb távlatban, szisztematikusan kell vizsgálni, nem pedig pillanatnyi nézőpontból.<sup>635</sup> Amennyiben ezen szempontokat figyelembe véve nem állapítható meg

---

<sup>629</sup> Schulten, Thorsten: Court acknowledges unions' right to bring cases against companies accused of contravening collective agreements. *Eurofound*, 1999. augusztus 27. Elérhető: <https://www.eurofound.europa.eu/en/resources/article/1999/court-acknowledges-unions-right-bring-cases-against-companies-accused> (Letöltve: 2025. április 16.).

<sup>630</sup> Lásd pl.: BAG 15.04.2015 - 4 AZR 587/13.

<sup>631</sup> Berke (2019), 130.

<sup>632</sup> Például a Rail and Transport Union [EVG] és a Deutsche Bahn AG között létrejött kollektív megállapodás. [Kun (2019), 249.].

<sup>633</sup> Berke (2019), 130-131.

<sup>634</sup> Lásd pl.: BAG 12.04.1972 - 4 AZR 211/71.

<sup>635</sup> Kun (2019), 243-244.

egyértelműen a munkaszerződés munkavállalóra nézve kedvezőbb volta, a munkaszerződés rendelkezése helyett a magasabb szintű norma alkalmazandó.<sup>636</sup>

## 2. A kedvezőbbség elve a visegrádi országok munkajogában

### 2.1. A kedvezőbbség elve a lengyel munkajogban

#### 2.1.1. Történeti előzmények

A második világháború végét követően Magyarországhoz hasonlóan Lengyelország is szovjet érdekszférába került, így ezen két országban a szocialista időszakban a munkajog szabályozása hasonló alapelveken nyugodott és hasonló folyamatok mentek végbe.<sup>637</sup> Mivel a szovjet jogelmélet a munkajogot a polgári jogtól teljesen független, önálló jogágnak tekintette<sup>638</sup>, 1945-től Lengyelországban is megindult a munkajog mint önálló jogág megteremtése és annak joganyagának egységes kódexbe foglalása. Ezen folyamat eredményeként 1974-ben kihirdetésre került a lengyel Munka Törvénykönyve (Labour Code of 26 June 1974., a továbbiakban: lengyel Mt.).<sup>639</sup> A szocialista elveknek megfelelően a törvénykönyv célja a központi tervutasításos rendszer igényeinek kiszolgálása volt, így a munkajog alapvetően kógens jelleggel került szabályozásra. A munkaviszony mind individuális, mind kollektív feleinek szerződési szabadsága szinte teljes mértékben korlátozott volt, mivel a lengyel Mt. – főszabályként – eltérést nem engedő módon határozta meg a munkaviszony tartalmi elemeit, melyektől még a munkavállaló javára sem lehetett eltérni.<sup>640</sup>

A rendszerváltást követően a lengyel munkajog jelentős változáson ment keresztül, melynek során megtörtént a központi tervgazdaságból a demokráciába és a piacgazdaságba való átmenet, illetve a lengyel (munka)jognak az Európai Unió normáihoz való igazítása. Ezen folyamat során

<sup>636</sup> *Günstigkeitsprinzip. DBB Beamtenbund und Tarifunion.* Elérhető: <https://www.dbb.de/lexikon/themenartikel/g/guenstigkeitsprinzip.html> (Letöltve: 2025. április 16.).

<sup>637</sup> Prugberger Tamás – Nadas György: *Európai és magyar összehasonlító munka- és közszolgálati jog.* Wolters Kluwer, Budapest, 2014. 45.

<sup>638</sup> Prugberger Tamás – Szalma József: A munkaviszonyra irányuló szerződés és az új Ptk. *Gazdaság és Jog*, 20. évf., 2012/10. 15.

<sup>639</sup> Pisarczyk, Łukasz: Collective Bargaining in the Shadow of Legislation: Labour Law Sources in Poland. In: Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele (eds.): *The Sources of Labour Law.* Kluwer Law International B.V., The Netherlands, 2020. 283. [a továbbiakban: Pisarczyk (2020)].

<sup>640</sup> Kovács, Erika – Lyutov, Nikita – Mitrus, Leszek: Labor law in transition: From a centrally planned to a free market economy in Central and Eastern Europe. In: Finkin, Matthew W.– Mundlak, Guy (eds.): *Comparative Labor Law.* Edward Elgar Publishing, Cheltenham, 2015. 407.

1997-ben kihirdetésre került a Lengyel Köztársaság Alkotmánya (The Constitution of the Republic of Poland of 2nd April, 1997., a továbbiakban: lengyel Alkotmány), valamint a lengyel Mt. több alkalommal jelentősen módosításra került, amely létrehozta a munkajogi jogforrások új rendszerét és a munkaszerződés helyét ezen rendszerben.<sup>641</sup>

### 2.1.2. A lengyel munkajogi jogforrások

A lengyel jogforrási hierarchia csúcsán a lengyel Alkotmány áll, amely deklarálja az általánosan kötelező erejű jogforrások körét („sources of universally binding law”) az alábbiak szerint: Alkotmány, törvények, ratifikált nemzetközi egyezmények és rendeletek.<sup>642</sup> Ezen jogforrások közül a lengyel Mt. határozza meg a munkajogi jogforrásokat. A kódex 9. cikk 1. §-a alapján a munkajogi jogforrások két fő csoportra oszthatók: jogszabályok (elsősorban a lengyel Mt., illetve a munkavállalók és a munkáltatók jogait és kötelességeit meghatározó egyéb jogszabályok<sup>643</sup>), valamint autonóm („autonomous”) jogforrások. Az autonóm jogforrások közös jellemzője, hogy azok nem egy állami hatóságtól származnak, hanem a munkaviszony kollektív felei vagy a munkáltató egyoldalúan hozza létre.<sup>644</sup> E körbe tartoznak a kollektív munkaszerződések, törvényen alapuló egyéb kollektív szerződések, valamint a munkáltatói szabályzatok.<sup>645</sup>

A lengyel munkajog tehát – a magyar szabályozástól eltérően – megkülönbözteti az ún. tipikus kollektív munkaszerződést („collective labour agreement”), valamint a törvényen alapuló egyéb, ún. atipikus kollektív szerződést („atypical collective agreement”). Kollektív munkaszerződést kizárólag szakszervezetek (szakszervezeti szövetségek) köthetnek a munkáltatóval (munkáltatói szervezetekkel), melyek a munkaviszonnyal kapcsolatos kérdések széles körét szabályozhatják, így például a munka- és bérfeltételeket, a szerződő felek jogait és kötelezettségeit stb.<sup>646</sup> A lengyel Mt. továbbá megkülönbözteti a munkahelyi szintű kollektív szerződést („enterprise collective labour agreement”) és a több munkáltatóra vonatkozó kollektív szerződést („multi-enterprise collective labour agreement”), melyek lehetnek iparági,

<sup>641</sup> Pisarczyk (2020), 282-284.

<sup>642</sup> lengyel Alkotmány 87. cikk (1) bekezdés.

<sup>643</sup> Pl.: Act of 23 May 1991 on the settlement of collective labour disputes., Act of 10 October 2002 on minimum wage.

<sup>644</sup> Barański, Michał: Poland: employment relationship from the perspective of individual, collective labor law and EU law. In: Jakab, Nóra (ed.): *Fundamentals of labor law in Central Europe*. Central European Academic Publishing, Miskolc – Budapest, 2022. 167.

<sup>645</sup> lengyel Mt. 9. cikk 1. §.

<sup>646</sup> Pisarczyk (2020), 287.

regionális vagy országos szintűek.<sup>647</sup> A tipikus kollektív munkaszerződéssel szemben az atipikus kollektív szerződések törvény által kifejezetten megjelölt esetekben és tárgykörökben köthetők. Ezen típusú szerződések célja, hogy lehetővé tegyék a szociális párbeszédet olyan rendkívüli körülmények esetén, amikor nincs lehetőség a kollektív munkaszerződés megkötéséhez szükséges tárgyalások lefolytatására. Az atipikus kollektív szerződést a munkáltató szintén a szakszervezettel, illetve ahol nincs szakszervezet, ott az adott munkáltatónál elfogadott szabályok szerint megválasztott munkavállalói képviselőkkel köteles megtárgyalni. Az atipikus kollektív szerződések különböző célokat szolgálhatnak, így például a munkavállalók védelmét csoportos létszámleépítés esetén, a munkaviszony rugalmasabbá tételét (főként a munkaidő terén), valamint a munka- és bérfeltételek átmeneti lerontását.<sup>648</sup>

A munkajog autonóm forrásainak másik kategóriáját a munkáltató által egyoldalúan kiadott belső jogi aktusok („internal acts issued by employer”) alkotják, melynek két fő típusa a munkaszabályzat („work regulation”), és a javadalmazási szabályzat („remuneration regulation”).<sup>649</sup> A munkaszabályzat a munkavégzés szervezeti rendjével összefüggő rendelkezéseket tartalmazhat, így meghatározhatja például a munkahelyi jelenlét és távollét igazolásának szabályait, a munkaidő-beosztást, munkavédelmi előírásokat stb.<sup>650</sup> Javadalmazási szabályzatot a legalább húsz munkavállalót foglalkoztató, kollektív szerződés hatálya alá nem tartozó munkáltató köteles kiadni, amely szabályozhatja a munka díjazásának feltételeit, valamint a munkavégzéssel kapcsolatos egyéb juttatásokat (például utazási költségtérítés).<sup>651</sup>

### 2.1.3. A lengyel munkajogi jogforrási hierarchia rendező elve

<sup>647</sup> Mitrus, Leszek: Relationship between statutory law, collective agreement and employment contract: case of Poland. 5. Elérhető: [https://mta-pte.ajk.pte.hu/downloads/leszek\\_mitrus.pdf](https://mta-pte.ajk.pte.hu/downloads/leszek_mitrus.pdf) (Letöltve: 2024. augusztus 18.). (a továbbiakban: Mitrus).

<sup>648</sup> Pisarczyk (2020), 287-289.

<sup>649</sup> Mitrus 8-9.

<sup>650</sup> A munkaszabályzatot a szakszervezettel kötött megállapodásban kell meghatározni. Ha a felek által meghatározott határidőn belül nem születik megállapodás a munkaszabályzatról, vagy ha a munkahelyen nincs szakszervezet, abban az esetben a szabályzatot a munkáltató egyoldalúan állapítja meg. Munkaszabályzat kiadása nem szükséges, ha a szabályzatra vonatkozó kérdésekről kollektív szerződés rendelkezik, vagy ha a munkáltató húsznál kevesebb munkavállalót foglalkoztat. (lengyel Mt. 104-104<sup>3</sup> cikk.).

<sup>651</sup> Amennyiben a munkáltatónál van szakszervezet, úgy a munkáltatónak a szakszervezettel kell megállapodnia a javadalmazási szabályokról. A szabályzat mindaddig hatályban marad, amíg a munkavállalók nem kerülnek kollektív szerződés hatálya alá. (lengyel Mt. 77<sup>2</sup> cikk.).

A lengyel munkajogi jogforrási hierarchia tehát az alábbiak szerint épül fel: általánosan kötelező jogszabályok, tipikus és atipikus kollektív szerződések, valamint a munkáltató által kiadott belső jogi aktusok. A lengyel Mt. alapján a munkajogi jogforrási hierarchia fő rendező elve a kedvezőbbség elve, mely szerint a jogforrási hierarchiában alacsonyabb szintű szabályok nem lehetnek kedvezőtlenebbek a munkavállalóra nézve, mint a magasabb szinten elhelyezkedő szabályok.<sup>652</sup> Ezen elv alapján tehát a hierarchiában alacsonyabb rangú, de a munkavállaló számára kedvezőbb rendelkezés elsőbbséget élvez a magasabb szinten elhelyezkedő szabályhoz képest.<sup>653</sup> Ebből következően, egyrészt a munkajog autonóm forrásai nem lehetnek kedvezőtlenebbek a munkavállalók számára, mint az általánosan kötelező jogszabályi rendelkezések. Másrészt a munkahelyi szintű kollektív szerződés nem lehet kedvezőtlenebb a több munkáltatóra vonatkozó (iparági, ágazati, országos szintű) kollektív szerződésnél. Harmadrészt a munkáltató egyoldalú aktusai nem ronthatják a munkavállalók helyzetét a jogszabályi és a kollektív szerződésekből eredő normákhoz képest.<sup>654</sup>

A kollektív szerződés és a lengyel Mt. relációjában tehát – a magyar szabályozástól eltérően – a relatív diszpozitivitás főszabálya érvényesül. Ugyanakkor, az elmúlt időszakban a lengyel munkajogban is megfigyelhető a munkajog rugalmasítására irányuló jogalkotói törekvés, ezzel összefüggésben pedig a kedvezőbbség elvének bizonyos szintű korlátozása.<sup>655</sup> Ezen „flexibilizációs tendencia” („flexibilisation tendency”) a 2000-es évek elejétől jellemzi a lengyel munkajogot, melynek keretében a lengyel Mt. több alkalommal módosításra került. Ezen módosításokat a különböző gazdasági válságok indukálták, a jogalkotó célja pedig az volt, hogy lehetővé tegye a kollektív felek számára a munkafeltételek aktuális helyzetükhöz való igazítását a gazdasági nehézségek elkerülése vagy leküzdése érdekében. Ezen folyamat két következménnyel járt. Egyrészt bővült azon jogintézmények köre, melytől tipikus kollektív munkaszerződés akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet. E körben példaként említhető azon szabály, mely szerint a naptári évenként elrendelhető rendkívüli munkaidő maximális mértékét (százötven óra) kollektív munkaszerződés emelheti.<sup>656</sup> Továbbá, gyarapodott azon törvényi felhatalmazások és tárgykörök esete is, melyek vonatkozásában atipikus kollektív szerződések

<sup>652</sup> lengyel Mt. 9. cikk. 2-3. §.

<sup>653</sup> Kumor-Jeziarska, Ewelina: Employee favourability principle. In: Baran, Krzysztof W. (ed.): *Principles of Polish Labour Law*. Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa, 2018. 88. [a továbbiakban: Kumor-Jeziarska (2018)].

<sup>654</sup> Pisarczyk (2020), 293.

<sup>655</sup> Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele: Introduction: Recent Trends in the Hierarchy of Labour Law Sources. In: Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele (eds.): *The Sources of Labour Law*. Kluwer Law International B.V., The Netherlands, 2020. 7. [a továbbiakban: Gyulavári – Menegatti (2020)].

<sup>656</sup> lengyel Mt. 151. cikk.

köthetők.<sup>657</sup> E körben például az atipikus kollektív szerződés átmenetileg leronthatja a munka- és bérfeltételeket. A lengyel Mt. felhatalmazása alapján, amennyiben a munkáltató pénzügyi helyzete indokolja, a munkáltató és a szakszervezet olyan megállapodást köthet, amely felfüggesztheti a kollektív munkaszerződés (akár több munkáltatóval kötött kollektív szerződés) és a munkáltató által kiadott belső aktusok rendelkezéseit. Továbbá, ha a kollektív szerződés hatálya alá nem tartozó, vagy húsznál kevesebb munkavállalót foglalkoztató munkáltató pénzügyi helyzete indokolja, megállapodás köthető az egyéni munkaszerződésekből eredő munka- és bérfeltételek ideiglenes lerontásáról is. A munkáltató ezen atipikus szerződéseket főszabályként a szakszervezettel köteles megkötni<sup>658</sup>, melyek legfeljebb három évig lehetnek hatályban.<sup>659</sup>

#### **2.1.4. A munkaszerződés szabályozó szerepe a lengyel munkajogban**

A lengyel Mt. alapján – a magyar szabályozáshoz hasonlóan – a munkaszerződés és a munkajogi források közötti relációban is a kedvezőbbség elvének főszabálya érvényesül. A kódex 18. cikkének 1. §-a szerint a munkaszerződés rendelkezései nem lehetnek kedvezőtlenebbek a munkavállaló számára, mint a munkajogi jogforrások. A kedvezőbbség elvébe ütköző szerződéses kikötés érvénytelenek minősül és helyette a munkajogi jogforrás megfelelő rendelkezése alkalmazandó.<sup>660</sup> A munkaviszony feleinek szerződési szabadsága tehát korlátozott, mivel a munkaszerződés a lengyel Mt.-től, illetve a munkajog autonóm forrásaitól főszabály szerint csak a munkavállaló javára térhet el. A kódex ugyanakkor meghatároz néhány olyan rendelkezést is, melyek kivételnek minősülnek a kedvezőbbség elve alól. A lengyel Mt. alapján bizonyos jogintézmények kógens természetűek, melyektől még a munkavállaló előnyére sem lehet eltérni.<sup>661</sup> A törvény továbbá rendelkezik néhány diszpozitív szabályról is, melyektől akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet a felek megállapodása. E körbe sorolható például a lengyel Mt.-ben rögzített azon szabály, mely szerint a naptári évenként elrendelhető rendkívüli munkaidő maximális mértékét (százötven óra)

<sup>657</sup> Pisarczyk (2020), 293-294.

<sup>658</sup> Ha a munkáltatónál szakszervezet nem működik, a megállapodást a munkáltató és a munkavállalóknak a munkáltató által elfogadott szokásos módon választott képviselői kötik meg. (Uo. 294.).

<sup>659</sup> lengyel Mt. 9<sup>1</sup>, 23<sup>1a</sup>, 241<sup>27</sup> cikkek.

<sup>660</sup> A munkaszerződés ezen szabályba ütköző kikötése tehát nem teszik érvénytelenné a teljes megállapodást. Ebben az esetben a munkavállaló számára kedvezőbb munkajogi rendelkezés a törvény erejénél fogva a munkaszerződés érvénytelen rendelkezésének helyébe lép. [Kumor-Jeziarska (2018), 85.].

<sup>661</sup> Például a lengyel Mt. 291. cikkében meghatározott hároméves elévülési határidőt a munkaszerződés nem rövidítheti vagy hosszabbíthatja.

munkaszerződés emelheti, de csak abban az esetben, ha a munkáltató nem tartozik kollektív szerződés hatálya alá, vagy nem köteles munkaszabályzatot kiadni.<sup>662</sup> Példaként említhető továbbá azon szabály, melynek alapján a felek megállapodása (legfeljebb) hatvan perces munkaközi szünetet állapíthat meg, azonban – hasonlóan a fent említett önként vállalt túlmunkához – csak abban az esetben, ha a munkáltató nem tartozik kollektív szerződés hatálya alá, vagy nem köteles munkaszabályzatot kiadni.<sup>663</sup>

Mindazonáltal, ahogy azt Gyulavári Tamás és Emanuele Menegatti kiemelik a – többek között – Lengyelország és Magyarország munkajogi jogforrási rendszerét elemző tanulmányukban, a magyar munkajogi tendenciától eltérően a lengyel munkajogra nem jellemző az individuális autonómia bővítésére irányuló jogalkotói szándék.<sup>664</sup> A lengyel Mt. tehát csak rendkívül szűk körben tartalmaz diszpozitív jellegű szabályokat a felek megállapodása tekintetében. Bár a lengyel jogirodalom is utal arra, hogy a szerződési szabadság jogalkotó általi tágítása bizonyos (rövid távú) gazdasági előnyökkel is járhat<sup>665</sup>, az alá-fölérendeltségi viszony okán nem indokolt a kedvezőbbség elvének csorbítása a munkaviszonyban.<sup>666</sup> A lengyel többségi jogirodalmi álláspont szerint a munkajog rugalmasítása sokkal inkább a kollektív felek szintjén lenne indokolt, mivel – a relatív diszpozitivitás főszabályából eredően – a munkáltatók nem érdekeltek kollektív szerződések megkötésében.<sup>667</sup>

A lengyel jogalkotó a munkajog „rugalmasítását” tehát elsősorban nem a munkaszerződések szintjén, hanem a kollektív megállapodások útján törekszik megvalósítani. Ahogy fent említésre került – az 1990-es évek végétől, 2000-es évek elejétől jelen lévő ún. „flexibilisation tendency” jegyében – a növekvő piaci verseny és a változó gazdasági körülmények okán a lengyel Mt. több alkalommal módosításra került. Ezen módosítások célja az volt, hogy lehetővé tegye a munkaerő-piaci szereplők számára a munkafeltételek korábbiaknál szabadabb alakítását. Ennek keretében – többek között – bővült azon törvényi rendelkezések köre, melyektől a (tipikus) kollektív munkaszerződés akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet. E körben példaként említhető a lengyel Mt. 2013. évi módosítása<sup>668</sup>, amely lehetővé tette a

<sup>662</sup> lengyel Mt. 151. cikk 3-4. §.

<sup>663</sup> lengyel Mt. 141. cikk 1-2. §.

<sup>664</sup> Gyulavári – Menegatti (2020), 1-13.

<sup>665</sup> A munkajog rugalmasítása hozzájárulhat például a foglalkoztatás növeléséhez, mivel a munkáltatók a rugalmas szabályok kihasználásával a foglalkoztatás feltételeit a változó piaci helyzetekhez tudják igazítani. [Seweryński, Michał: Contract and labour relations: the Polish case. *Managerial Law*, Vol 45., 2003/3-4. 126., a továbbiakban: Seweryński (2003)].

<sup>666</sup> Seweryński (2003), 129-130.; Pisarczyk (2020), 296.; Mitrus, 13.

<sup>667</sup> Seweryński (2003), 131.; Mitrus, 6.

<sup>668</sup> lengyel Mt. 129. cikk 2. §

kollektív szerződés számára az elszámolási időszak („reference period”) meghosszabbítását legfeljebb 12 hónapra, amennyiben azt objektív vagy műszaki okok vagy a munkaszervezés indokolja.<sup>669</sup> A kollektív munkajogban érvényesülő szerződési szabadság növelésére irányuló jogalkotói szándék a Covid19-pandémia idején különösen megfigyelhető volt. A 2020 tavaszán bevezetett jogszabály-módosítások lehetővé tették, hogy – bizonyos feltételek fennállása esetén – a kollektív szerződés jelentősen eltérjen a munka-pihenőidőre, valamint a munka díjazására vonatkozó törvényi rendelkezésektől a válságkezelés érdekében.<sup>670</sup>

## 2.2. A kedvezőbbség elve a szlovák és a cseh munkajogban

A visegrádi négyek másik két országában, Csehországban és Szlovákiában (Csehszlovákiában) is hasonló történelmi folyamatok mentek végbe, mint Magyarországon és Lengyelországban. A szocialista elveknek megfelelően az 1965-ben kihirdetett csehszlovák Munka Törvénykönyve (The Labour Code No. 65/1965 Coll.) – a többi kelet-közép-európai államhoz hasonlóan – alapvetően kógens jelleggel szabályozta a munkajogot mind kollektív, mind individuális szinten. Az 1989-es forradalmat, illetve Csehszlovákia 1993-ban bekövetkezett felbomlását követően létrejött két utódállamban, Csehországban és Szlovákiában szintén megtörtén a központi tervgazdaságra épülő rendszer átalakítása, illetve a későbbiekben az Európai Unióhoz való csatlakozás. Ezen folyamat során a munkajogi szabályozás is jelentős változásokon ment keresztül, így mindkét államban kihirdetésre került az új Munka Törvénykönyve, melyek létrehozták a munkajogi jogforrások új, a piacgazdaság követelményeinek megfelelő rendszerét.<sup>671</sup> Ezen törvénykönyvek egyik közös jellemzője, hogy a relatív diszpozitivitás főszabályát jelölik meg a jogforrási hierarchia rendező elveként.

A szlovák Munka Törvénykönyve (Labour Code Slovak Republic No. 311/2001 Coll., a továbbiakban: szlovák Mt.) 1. § (6) bekezdése szerint a szlovák Mt. vagy más munkajogi előírás tiltó rendelkezése hiányában a munkajogi viszonyok során a foglalkoztatás és a munka feltételeit a munkavállaló vonatkozásában a szlovák Mt.-ben vagy más munkajogi előírásban

<sup>669</sup> Hainz, Bernhard – Dulewicz, Katarzyna: Labour law in Poland. *CMS*, 2023. október 11. Elérhető: <https://cms.law/en/int/expert-guides/cms-expert-guide-to-labour-law-in-central-eastern-europe/poland> (Letöltve: 2025. április 18.).

<sup>670</sup> Czarzasty, Jan: Anti-crisis shield: Employment protection and wage subsidies. *Eurofound*, 2023. szeptember 29. Elérhető: [https://static.eurofound.europa.eu/covid19db/cases/PL-2020-14\\_526.html](https://static.eurofound.europa.eu/covid19db/cases/PL-2020-14_526.html) (Letöltve: 2025. április 18.).

<sup>671</sup> Koldinská, Kristina: Czech and Slovak Labour Law – Protective or Liberal? Labour Law from the Split of Czechoslovakia to post-EU Accession. *International Journal of Comparative Labour Law and Industrial Relations*, Vol. 24., 2008/3. 397-400.

foglaltaknál kedvezőbben lehet alakítani, ha a rendelkezések jellege nem zárja ki az ezektől való eltérést. A kedvezőbbség elve alapján, a szlovák munkajogi jogforrási hierarchia csúcán a szlovák Mt., illetve egyéb jogszabályok helyezkednek el, melyek a munkavállalókat megillető minimális védelmi szintről rendelkeznek. A következő szinten az ún. magasabb szintű kollektív szerződés („higher-level collective agreement”) található, amelynek a jogszabálynál magasabb fokú védelmet szükséges garantálnia. A hierarchiában ezt követi a vállalati szintű kollektív szerződés, amelynek a jogszabálynál, valamint a magasabb szintű kollektív szerződésnél szélesebb körű jogokat szükséges biztosítani.<sup>672</sup> Végül a legszélesebb körű védelmet a munkaszerződésnek kell garantálnia a munkavállaló számára.<sup>673</sup>

A cseh Munka törvénykönyve (Labour Code No. 262/2006 Coll., a továbbiakban: cseh Mt.) szintén a kedvezőbbség elvét jelöli meg a jogforrási hierarchia rendező szabályaként.<sup>674</sup> A törvény 4a. §-a alapján a kollektív szerződés, illetve a felek megállapodása nem szabályozhatja kedvezőtlenebbül a munkavégzés feltételeit a cseh Mt.-ben foglaltaknál. A különböző szintű kollektív szerződések<sup>675</sup> viszonylatában szintén a relatív diszpozitivitás főszabálya érvényesül, vagyis az alacsonyabb szintű kollektív szerződés nem szabályozhatja kedvezőtlenebbül a munkafeltételeket, mint a magasabb szintű.<sup>676</sup>

Megállapítható tehát, hogy mind a szlovák, mind a cseh Mt. – a lengyel szabályozáshoz hasonlóan – a relatív diszpozitivitás főszabályát jelölik meg fő rendező elvként a kollektív szerződés és a munkajogi kódex relációjában. Ugyanakkor, mindkét törvénykönyv tartalmaz néhány diszpozitív jellegű szabályt is. Így például lehetővé teszik, hogy bizonyos feltételek fennállása esetén kollektív szerződés meghosszabbítsa az egyenlőtlen munkaidő-beosztás

---

<sup>672</sup> A kollektív tárgyalásról szóló törvény (Act 2/1991 Coll.) 2. § (3) bekezdése alapján a kollektív szerződések az alábbi típusra oszthatók:

- a) munkahelyi szintű kollektív szerződést („company collective agreement”), amelyet a szakszervezeti szerv és a munkáltató köt;
- b) magasabb szintű kollektív szerződés („collective agreement of a higher degree”), amelyet a magasabb szintű szakszervezeti szerv és a munkáltatók szervezete vagy szervezetei kötnek, illetve
- c) magasabb szintű kollektív szerződés („collective agreement of a higher degree”), amelyet a magasabb szintű szakszervezeti szerv vagy szervek és az állam mint munkáltató köt (például a közszolgálatra vonatkozóan).

<sup>673</sup> Dolobáč, Marcel: Slovakia: Traditions and New Challenges of Labor Law. In: Jakab, Nóra (ed.): *Fundamentals of labor law in Central Europe*. Central European Academic Publishing, Miskolc – Budapest, 2022. 50-51.

<sup>674</sup> Štefko, Martin: The principle of favour in Czech collective labour law. *The Lawyer Quarterly*, Vol 7., 2017/3. 173.

<sup>675</sup> A cseh Mt. 23. § (3) bekezdése alapján a kollektív szerződések az alábbi típusra oszthatók:

- a) munkahelyi szintű kollektív szerződés („company collective agreement”), melyet a munkáltató vagy több munkáltató és a szakszervezet vagy több szakszervezet köt, illetve
- b) magasabb szintű kollektív szerződés („higher-level collective agreement”), melyet egy vagy több munkáltatói szervezet és egy vagy több szakszervezeti szervezet köt.

<sup>676</sup> cseh Mt. 27. § (1) bekezdés.

törvényben rögzített maximális mértékét<sup>677</sup>, illetve (bizonyos mértékig) emelheti a munkáltató által elrendelhető rendkívüli munkaidő mértékét.<sup>678</sup>

A felek megállapodása és a munkajogi kódex relációjában szintén a relatív diszpozitivitás főszabálya érvényesül. Ugyanakkor, e tekintetben is mindkét törvénykönyv rendelkezik néhány diszpozitív jellegű jogintézményről, főként a munka- és pihenőidőre vonatkozó szabályok terén.<sup>679</sup> E körbe említhető például a szlovák Mt. azon rendelkezése, mely alapján a munkáltató által elrendelhető hetente legfeljebb nyolc, naptári évenként pedig legfeljebb száz óra terjedelmű készenléti időt a felek megállapodása növelheti.<sup>680</sup> Példaként említhető továbbá a szlovák Mt. azon szabálya is, mely szerint a felek megállapodása alapján a munkáltató a szabadságot úgy is kiadhatja, hogy a munkavállaló – a törvényben rögzített főszabálytól eltérően – az adott évben nem mentesül egy alkalommal, legalább egybefüggő két hétre a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettség alól.<sup>681</sup> Szintén e körbe sorolható azon szabály, mely szerint – a külön szabályozás alá eső egészségügyi dolgozók esetén – a felek megállapodása alapján a munkavállaló heti átlagos munkaideje (a túlórákat is beszámítva) legfeljebb ötvenhat óra emelhető.<sup>682</sup> Továbbá, a felek – bizonyos körülmények fennállása esetén – megállapodhatnak a heti pihenőidő törvényben rögzített főszabályához képest eltérő kiadásában.<sup>683</sup> Hasonlóan diszpozitív jellegű a cseh Mt. azon szabálya, mely szerint a munkáltató által naptári évenként elrendelhető százötven óra rendkívüli munkaidő mértékét a felek megállapodása megemelheti.<sup>684</sup> Szintén e körben említhető a cseh Mt. azon rendelkezése is, melynek értelmében a felek megállapodása eltérhet a szabadság kiadására vonatkozó azon szabálytól, mely szerint a szabadságot úgy kell kiadni, hogy a munkavállaló évente egy alkalommal, legalább két hétre mentesül a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettség alól.<sup>685</sup>

Ugyanakkor, a fenti példákhoz hasonló diszpozitív természetű rendelkezéseket mindkét törvénykönyv csak rendkívül szűk körben tartalmaz, mivel – a lengyel tendenciához hasonlóan – a szlovák és cseh munkajogra szintén nem jellemző az individuális autonómia bővítésére

<sup>677</sup> szlovák Mt. 87. § (2) bekezdés.; cseh Mt. 78. § (1) bekezdés m) pont.

<sup>678</sup> szlovák Mt. 97. § (7) bekezdés, cseh Mt. 93. § (4) bekezdés.

<sup>679</sup> Clauwaert, Stefan – Schömann, Isabelle: The Crisis and National Labour Law Reforms. A Mapping Exercise. *European Labour Law Journal*, Vol. 3., 2012/1. 59-60.

<sup>680</sup> szlovák Mt. 96. § (7) bekezdés.

<sup>681</sup> szlovák Mt. 111. § (5) bekezdés.

<sup>682</sup> szlovák Mt. 85.a § (1) bekezdés.

<sup>683</sup> szlovák Mt. 93. §.

<sup>684</sup> cseh Mt. 93. § (2)-(3) bekezdés.

<sup>685</sup> cseh Mt. 217. § (1) bekezdés.

irányuló jogalkotói szándék. Ezen megállapításra jutott például Gyulavári Tamás és Emanuele Menegatti, akik a kelet-közép-európai országok munkajogi jogforrási rendszereit összehasonlító tanulmányukban a szerződési szabadság növelésére irányuló tendencia tekintetében csak Magyarországot emelik ki.<sup>686</sup> Jakab Nóra e körben szintén csupán a magyar szabályozást említi ezen régió országainak munkajogi jogforrási rendszerét elemző tanulmányában.<sup>687</sup>

Ugyanakkor, ezen országokban is megfigyelhető a munkajog rugalmasítására irányuló jogalkotói szándék a munkajog egyéb területein. Így például Csehországban 2025. január 01. napjától módosításra kerültek – többek között – a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó szabályok. A módosítás célja a cseh Mt. néhány merev rendelkezésének „enyhítése”, valamint a munkaerő-piac nagyobb rugalmasságának elősegítése.<sup>688</sup>

### 3. Részkonklúzió

Mind a hazai, mind a német munkajogban kiemelt jelentőséggel rendelkezik a kedvezőbbség elve („Günstigkeitsprinzip”), mely szerint a felek megállapodása eltérhet a munkajogi jogforrási hierarchiában magasabb szinten elhelyezkedő szabálytól (ezzel „felülírva” a hierarchia elvét), amennyiben az a munkavállaló számára kedvezőbb rendelkezést tartalmaz.<sup>689</sup> A két ország szabályozása tekintetében az egyik leglényegesebb különbség, hogy a német munkajog szerint a kollektív szerződéstől a munkaszerződés – főszabály szerint – csak a munkavállaló javára térhet el, azonban a kollektív szerződés „megnyithatja” a munkaszerződés számára az attól való hátrányos eltérés lehetőségét („Öffnungsklauseln”).<sup>690</sup> Ezen megoldással ellentétben, a hazai munkajog szabályai szerint a kollektív szerződéstől való hátrányos eltérésre csak jogszabály adhat felhatalmazást a felek megállapodása részére.<sup>691</sup> Bár a német tételes munkajogban – a magyar szabályozással ellentétben – a munkavállaló javára való eltérés értékelését segítő szabály („Günstigkeitsvergleich”) nem került deklarációra, a német

<sup>686</sup> Gyulavári – Menegatti (2022), 31-52.

<sup>687</sup> Jakab, Nóra: Central European Reality of Labor Law – A Comparative Chapter. In: Jakab, Nóra (ed.): *Fundamentals of labor law in Central Europe*. Central European Academic Publishing, Miskolc – Budapest, 2022. 227-251.

<sup>688</sup> Hangler, Helena: Czech labour law in flux: another "flexible amendment" to the Labour Code. *Schoenherr*, 2024. október 09. Elérhető: <https://www.schoenherr.eu/content/czech-labour-law-in-flux-another-flexible-amendment-to-the-labour-code> (Letöltve: 2025. április 18.).

<sup>689</sup> Berke (2023b), az Mt. 13. §-ához fűzött kommentár.

<sup>690</sup> Antoni (2015).

<sup>691</sup> Mt. 43. § (1) bekezdés.

jogirodalom és bírói gyakorlat szerint (is) csak a „Sachgruppenvergleich”, vagyis az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlítása tekinthető mérvadónak.<sup>692</sup> Továbbá, a német jogirodalom, illetve joggyakorlat szerint – a magyarhoz hasonlóan – a kedvezőbbség megítélésénél – főszabályként – objektív mércét kell alkalmazni, illetve a kedvezőbbséget hosszabb távlatban, szisztematikusan kell vizsgálni.<sup>693</sup>

A lengyel, a szlovák, illetve a cseh Mt. szintén a kedvezőbbség elvét jelölik meg a jogforrási hierarchia főszabályaként mind kollektív, mind individuális szinten. Ezen országokban tehát a felek megállapodása és a kollektív szerződés is – eltérően a magyar szabályozástól – főszabályként csak a munkavállaló javára térhet el a munkajogi kódexektől.<sup>694</sup> Bár ezen törvénykönyvek szűk körben rendelkeznek diszpozitív jellegű szabályokról is a felek megállapodása tekintetében, Lengyelország, Szlovákia, illetve Csehország munkajogi szabályozását – a magyar munkajogi tendenciától eltérően – nem jellemzi az individuális autonómia bővítésére irányuló jogpolitikai szándék. Bár ezen országokban is megfigyelhető a munkajog rugalmasítására irányuló törekvés a munkajog egyéb területein, a kontraktuális autonómia tekintetében megállapítható, hogy a visegrádi országok közül Magyarország munkajogi szabályozása biztosítja a legszélesebb körű szerződési szabadságot mind kollektív, mind individuális szinten.

## VI. A szerződési szabadság szélsőértékei

Az Mt. „A munkaviszony egyes típusaira vonatkozó különös szabályok” című XV. fejezetében két atipikus munkaviszony kapcsán a kedvezőbbség elvének főszabályától karakteresen eltérő „szélsőérték”, „lex specialis” jellegű szabályrendszert rendel alkalmazni. E tekintetben az egyik végletet a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony jelenti, melyben a jogalkotó – figyelemmel a köztulajdonban lévő vagyonnal való hatékony gazdálkodás, illetve a közfunkciók eredményes teljesítésének követelményére – csak korlátozottan engedi érvényesülni a felek szerződési szabadságát egy „tipikus” munkaviszonyhoz képest.<sup>695</sup> A másik végletet a vezető állású munkavállaló munkaviszonya jelenti, mely esetben – figyelemmel a

---

<sup>692</sup> Berke (2019), 130.

<sup>693</sup> Kun (2019), 243-244.

<sup>694</sup> lengyel Mt. 18. cikk 1. §., 9. cikk. 2-3. §.; szlovák Mt. 1. § (6) bekezdés.; cseh Mt. 4a. §.

<sup>695</sup> Mt. 205. §.

vezető erősebb alkupozíciójára – a felek megállapodása tekintetében szinte teljes diszpozitivitás érvényesül.<sup>696</sup>

A szerződési szabadság „szélsőértékének” kontextusában említhetők továbbá a Covid19-világjárvány során bevezetett rendkívüli jogi intézkedések, amelyek alapvetően alakították át (átmenetileg) a munkajogi szabályozást Magyarországon. Ezen „atipikus helyzetben” a 2020. március 19. napja és 2020. június 17. napja között hatályban lévő, a koronavírus világjárvány nemzetgazdaságot érintő hatásának enyhítése érdekében szükséges azonnali intézkedésekről szóló 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet [a továbbiakban: 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet] gyakorlatilag lehetővé tette a felek megállapodása számára az eltérést az Mt. bármely szabályától.<sup>697</sup>

Jelen fejezet három célt szolgál. Egyrészt a munkaszerződés korlátozott szabályozó szerepének bemutatása a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló atipikus munkaviszonyban. Másrészt a vezető állású munkavállaló munkaviszonya kapcsán az egyes jogértelmezési módszerek (rendszerintani értelmezés, jogelvek fényében történő értelmezés, valamint a bírói gyakorlat fényében történő értelmezés) alkalmazásával olyan további főbb törvényi rendelkezések megállapítása, amelyeket az Mt. ugyan nem minősít kógens jellegűvé, azonban azoktól nem lehetséges az eltérés a vezetői munkaszerződéssel. Harmadrészt a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet által – a Covid19-világjárvány miatt kialakult „atipikus helyzetben” – megengedett abszolút diszpozitivitással összefüggő elméleti és gyakorlati dilemmák, valamint jogdogmatikai ellentmondások feltárása.

## **1. A szerződési szabadság érvényesülése a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszonyban**

A köztulajdonban álló munkáltatóval létesített munkaviszonyra vonatkozó különös szabályok létrehozására irányuló törekvések az 1990-es évek közepétől jelentek meg a magyar munkajogban. E törekvés hátterében a munkajog tagozódásának az az 1992-ben kialakult sajátossága húzódik meg, amely elkülönült szabályokat hozott létre a versenyszféra és a közszféra tekintetében. Ebben a rendszerben a köztulajdonban álló, ám magánjogi jogállású munkáltató alanyok az 1992. évi Mt. hatálya alá kerültek és kezdetben rájuk is a magánmunkajog általános szabályai voltak alkalmazandók. Ezen szabályok a munkáltatónak

---

<sup>696</sup> Mt. 209. § (1) bekezdés.

<sup>697</sup> 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdés.

és a munkavállalónak viszonylag széles körű szerződési szabadságot biztosítottak. Ugyanakkor, a felek szerződési gyakran olyan munkafeltételek kialakulásához vezettek, amelyek nem biztosították a köztulajdonban lévő vagyonnal való hatékony gazdálkodást, illetve a közfunkciók teljesítését. Sőt, a jogalkalmazás számos visszaélésszerű megállapodásra is rámutatott. Ezen körülmények okán a 90-es évek közepétől különös szabályok jelentek meg e munkáltatói körre vonatkozóan. E szabályok általános jellemzője az volt, hogy a munkaviszonyra vonatkozó kógens szabályokat tartalmaztak, vagyis korlátozták mind a kollektív, mind az individuális felek szerződési szabadságát.<sup>698</sup>

A fent ismertetett előzményeket követően alakult ki az Mt.-nek a köztulajdonban álló munkáltatók különös munkajogára vonatkozó rendelkezés-csoportja, amelynek általános jellemzője, hogy minden munkavállalóra (munkaviszonyra) és az érdekképviseltek tevékenységére is kiterjedő hatályú általános szabályokat tartalmaz, illetve minden köztulajdonban álló munkáltatóra kiterjed a személyi hatálya. A kódex e tekintetben tehát az 1990-es években elkezdődött jogalkotási törekvések folytatásának tekinthető, mivel, ahogy az Mt. indokolása kiemeli, a jogalkotó célja, „[...] hogy a köztulajdonban álló vállalatokra vonatkozó szabályozásból kiemelje az azok által létesített munkaviszonyokra vonatkozó szabályokat és azokat a Munka Törvénykönyvében rendezze, mégpedig a munkaviszonynak az általánostól eltérő formái körében.”<sup>699</sup> Ugyanakkor Berke Gyula megjegyzi, hogy az Mt. indokolásának fent idézett szövege annyiban pontatlan, hogy az Mt. nem csupán a korábbi szabályokat emelte ki és foglalta össze, hanem tartalmilag is újakat alkotott. E szabályok az atipikus munkaviszonyok körében is sajátosak, hiszen – a többi atipikus jogviszonytól eltérően – a munkáltató tulajdoni viszonyai alapján alkalmaznak különös munkajogi szabályokat.<sup>700</sup> Ezen speciális rendelkezések általános jellemzője az, hogy csak korlátozottan engedik érvényesülni a felek szerződési szabadságát, illetve a kollektív megállapodások szabadságát is.<sup>701</sup>

Ezen sajátos szabályok személyi hatálya tehát kiterjed minden köztulajdonban álló munkáltatóra<sup>702</sup>, ideértve a közszolgáltatási és versenyszférában működő munkáltatókat is.

<sup>698</sup> Mt. indokolás, a 204-207. §-hoz fűzött indokolás.

<sup>699</sup> Uo.

<sup>700</sup> Berke Gyula: A köztulajdonban álló munkáltató különös munkajoga In: Auer Ádám – Bankó Zoltán – Békési Gábor – Berke Gyula – Hazafi Zoltán – Ludányi Dávid (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Kiss György 70. születésnapjára. Clara pacta, boni amici*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. 53. [a továbbiakban: Berke (2023e)].

<sup>701</sup> Berke (2022), 58.

<sup>702</sup> Az Mt. 204. § (1) bekezdése szerint „[k]öztulajdonban álló munkáltató a közalapítvány, valamint az a gazdasági társaság, amelyben az állam, helyi önkormányzat, nemzetiségi önkormányzat, önkormányzati társulás, térségi

Berke Gyula és Petrovics Zoltán kiemelik, hogy ezen megoldás „[...] több tekintetben is ellentmondásosnak minősíthető. Nyilvánvaló ugyanis, hogy alapvetően eltérő piaci, illetve munkaerőpiaci környezetben működnek a közüzemi szféra (jelentős részben monopolhelyzetben lévő) munkáltatói<sup>703</sup> és a klasszikus versenypiaci ágazatokban tevékenykedő munkáltatók. Azzal, hogy az Mt. említett rendelkezései ilyen differenciálást nem engednek, tulajdonképpen egységes munkaszerződéses és kollektív megállapodásos szabályokat kényszerítenek a munkáltatókra, amelyek tehát tevékenységük alapján nem, csupán tulajdoni viszonyaikat illetően tekinthetők homogén csoportnak.”<sup>704</sup>

### 1.1. A munkaviszony megszüntetésére vonatkozó szabályok

A köztulajdonban álló munkáltatóval létesített munkaviszony megszüntetése esetére speciális rendelkezések irányadók. E körben az Mt. 205. § (1) bekezdés a) pontja a felek megállapodása (illetve a kollektív szerződés) tekintetében kógensnek minősíti a felmondási idő mértékének törvényi szabályait.<sup>705</sup> Az Mt. 205. § (2) bekezdés a) pontja szerint ezen atipikus munkaviszonyban a törvény 69. § (3) bekezdése sem alkalmazható, így érvénytelen azon megállapodás is, amely az Mt.-ben foglaltnál hosszabb felmondási időt állapít meg. Továbbá, eltérést nem engedő szabály az is, amely a munkáltatóval munkaviszonyban töltött idő számítására vonatkozik, vagyis a felek nem számíthatnak be a munkaviszonyban töltött idő tartamába olyan időszakot, amelyet az Mt. 69. § (4) bekezdése ebből a körből a 77. § (2) bekezdésére való utalással kizár.<sup>706</sup>

---

fejlesztési tanács, költségvetési szerv vagy közalapítvány külön-külön vagy együttesen számítva többségi befolyással rendelkezik.”

<sup>703</sup> A szerzők továbbá kiemelik, hogy a köztulajdonban álló munkáltatók közül különösen a közüzemi szolgáltatásokat nyújtók esetében áll fenn az a helyzet, hogy e munkáltatók részben állami vagy önkormányzati költségvetési forrásokból gazdálkodnak. A szerződéses autonómia jogalkotó általi korlátozásának háttérben tehát az is meghúzódik, hogy e források terhére nem indokolt az egyéni és kollektív autonómia szélesre nyitása, azaz a költségvetési források terhére munkáltatói kötelezettségek vállalásának engedése. Ezen szempont indokolja a hasonló szemléletű szabályozást a közszolgálat különböző ágazataiban is. [Berke Gyula – Petrovics Zoltán: Kollektív munkaügyi viták és az alternatív vitarendezés lehetőségei a közüzemek területén. 2020. 37-38. Elérhető: [https://www.munkaugyivitarendezes.hu/Download/Kollektiv\\_munkaugyi\\_vitak\\_es\\_az\\_alternativ\\_vitarendezes\\_l\\_ehetosegei\\_a\\_kozuzemek\\_teruleten.pdf?v=2](https://www.munkaugyivitarendezes.hu/Download/Kollektiv_munkaugyi_vitak_es_az_alternativ_vitarendezes_l_ehetosegei_a_kozuzemek_teruleten.pdf?v=2) (Letöltve: 2025. április 12.), a továbbiakban: Berke – Petrovics (2020)].

<sup>704</sup> Uo. 36-37.

<sup>705</sup> Mt. 69. § (1)-(2) és (4)-(5) bekezdések.

<sup>706</sup> Ezen törvényi korlátozásra vélhetően azért került sor, mert a köztulajdonban álló munkáltatók esetében korábban gyakori volt az, amire az Mt. indokolási is utal, vagyis (meghatározott munkavállalói kör esetében) visszaélésszerűen hosszú felmondási idő kikötése. [Berke Gyula: A köztulajdonban álló munkáltatók különös munkajogi szabályozása. In: Keh Dániel – Rappai Gábor (szerk.): *Primus Inter Pares. Tanulmánykötet Hoóz*

Az Mt. 205. § (1) bekezdés b) pontja szerint a munkaszerződéssel (illetve a kollektív szerződéssel) szemben kógensnek minősülnek a végkielégítés szabályai is. Érvénytelen tehát az a megállapodás, amely a munkaviszony megszűnésének vagy megszüntetésének olyan esetéhez köt végkielégítés-fizetési kötelezettséget, amely az Mt. 77. § (1) bekezdésében nincs meghatározva. Szintén érvénytelennek minősül azon megállapodás is, amely a munkaviszonyban töltött idő számítása tekintetében eltér az Mt. 77. § (2) bekezdésétől, illetve, amely a végkielégítés mértékét az Mt. 77. § (3)-(4) bekezdéseitől eltérően állapítja meg. Ugyancsak semmis azon szerződéses rendelkezés is, amely – az Mt. 77. § (5) bekezdésétől eltérően – nyugdíjas munkavállaló számára állapít meg végkielégítést, vagy olyan esetben is biztosít arra jogosultságot, ha a felmondás indoka a munkavállaló munkaviszonnyal kapcsolatos magatartása vagy a nem egészségi okkal összefüggő képessége.<sup>707</sup>

## 1.2. A munkaidőre vonatkozó szabályok

Az Mt. 86. § (3) bekezdése szerint „[n]em munkaidő – a készenléti jellegű munkakört kivéve – a munkaközi szünet, továbbá a munkavállaló lakó- vagy tartózkodási helyéről a tényleges munkavégzés helyére, valamint a munkavégzés helyéről a lakó- vagy tartózkodási helyére történő utazás tartama.” Ugyanakkor, ezen főszabálytól egy „tipikus” munkaviszonyban a felek megállapodása (illetve kollektív szerződés) eltérhet a munkavállaló javára, vagyis az említett időtartamokat munkaidőként határozhatja meg. Az Mt. 205. § (2) bekezdés b) pontja azonban az Mt. idézett rendelkezését kógens szabályként határozza meg. Ebből következően, a köztulajdonban álló munkáltatókkal fennálló munkaviszonyban ilyen, a munkavállalóra kedvezőbb eltérés sem kollektív szerződésben, sem munkaszerződésben nem érvényes, vagyis ezen időtartamokat nem minősíthetik munkaidőnek. Továbbá, az Mt. 205. § (3) bekezdése szerint ezen atipikus munkaviszonyban az általános teljes napi munkaidőnél rövidebb teljes napi munkaidő – az egészségi ártalom vagy veszély kizárása érdekében történő megállapodást kivéve – nem állapítható meg sem munkaszerződésben, sem kollektív szerződésben.<sup>708</sup>

---

*István 90. születésnapja tiszteletére.* Pécsi Tudományegyetem Közgazdaságtudományi Kar, Pécs, 2018. 22., a továbbiakban: Berke (2018)].

<sup>707</sup> Bankó Zoltán: A köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. Az Mt. 204-207. §-ához fűzött kommentár.

<sup>708</sup> Berke (2023e), 59-60.

### 1.3. A köztulajdonban álló munkáltató vezetőjére vonatkozó szabályok

Az Mt. 207. § (1) bekezdése szerint a köztulajdonban álló munkáltató esetén a tulajdonosi jogokat gyakorló jogosult meghatározni azokat a munkaköröket, amelyekben csak az Mt. 208. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával köthető munkaszerződés, azaz a vezetőkre vonatkozó különös rendelkezések<sup>709</sup> alkalmazásával.<sup>710</sup> Szintén a vezetők jogállására vonatkozó különös szabály, hogy az Mt. 208. §-ában foglaltak alapján vezető állású munkavállaló számára teljesítménykövetelményt, illetve az ahhoz kapcsolódó teljesítménybért vagy egyéb juttatást a tulajdonosi jogokat gyakorló állapíthat meg.<sup>711</sup> Az Mt. 207. § (3) bekezdése alapján versenytilalmi megállapodást a vezető állású munkavállalóval a tulajdonosi jogokat gyakorló hozzájárulásával, – az általános szabálytól eltérően – legfeljebb egyéves tartamra lehet megkötni. A tulajdonosi jogokat gyakorló továbbá meghatározhatja azt a munkakört, amelyre vonatkozóan versenytilalmi megállapodás köthető, illetve egyéb feltételeket írhat elő. E tekintetben további speciális szabály, hogy a versenytilalmi megállapodás alapján járó ellenérték a megállapodás tartamára nem haladhatja meg az azonos időszakra járó távolléti díj ötven százalékát.<sup>712</sup>

#### 1.3.1. A vezetői munkabérre vonatkozó rendelkezések

Az Mt. 204. § (3) bekezdése a kódex hatálybalépésekor úgy rendelkezett, hogy a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszonyban a munkavállaló munkabére nem haladhatja meg a külön törvényben meghatározott összeget. Az eredeti jogpolitikai elképzelés tehát indokoltnak tartotta, hogy e munkáltatói körre vonatkozóan kötelező, „központi” bérszabályozás kerüljön kialakításra<sup>713</sup>, annak ellenére, hogy „[...] a munkabérek felső határának jogszabályban való rögzítése a magánszférában, illetve magánmunkáltatók esetében

<sup>709</sup> Mt. 209-211. §.

<sup>710</sup> Amennyiben a tulajdonosi jogokat gyakorló ilyen döntést hoz, a munkáltató működése szempontjából kiemelkedő jelentőségű vagy fokozottan bizalmi jellegű munkakört betöltő, és a kötelező legkisebb munkabér hétszeresét elérő alaphéttel rendelkező munkavállaló esetén kizárólag vezetői munkaszerződés megkötésére van lehetőség. A munkáltató és a munkavállaló más módon nem állapodhat meg. [Kozma Anna: A köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024. [2325]., a továbbiakban: Kozma (2024)].

<sup>711</sup> Mt. 207. § (2) bekezdés.

<sup>712</sup> Mt. 207. § (4) bekezdés.

<sup>713</sup> Berke (2018), 14.

nem fér össze a munkajogban is (sajátosan) érvényesülő szerződési szabadság elvével.”<sup>714</sup> Ugyan az Mt. ezen rendelkezése 2013-ban hatályát veszítette, a külön törvényben való esetleges szabályozás lehetősége továbbra is fennáll.<sup>715</sup> Törvény tehát – közvetve vagy közvetlenül – korlátozhatja a munkavállalónak fizethető alapbér és egyéb juttatások összegét.<sup>716</sup>

E körben a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Kgttv.) a köztulajdonban álló munkáltatók vezető tisztségviselői, illetve felügyelőbizottsági tagjai tekintetében állapít meg jövedelemkorlátozást. A törvény 5. § (3) bekezdése kógens jelleggel rögzíti<sup>717</sup>, hogy a köztulajdonban álló gazdasági társaság legfőbb szerve köteles szabályzatot alkotni a vezető tisztségviselők, felügyelőbizottsági tagok, valamint az Mt. 208. §-ának hatálya alá eső munkavállalók javadalmazása, valamint a jogviszony megszűnése esetére biztosított juttatások módjának, mértékének elveiről, annak rendszeréről. A Kgttv. 6. §-a további korlátozásokat állapít meg, mely szerint a köztulajdonban álló gazdasági társaság igazgatósága elnökének díjazása nem haladhatja meg a minimálbér hétszeresét, illetve az igazgatóság többi tagja esetében a minimálbér ötszörösét. Továbbá, a felügyelőbizottság elnökének havi díjazása nem haladhatja meg a mindenkori minimálbér ötszörösét, illetve a felügyelőbizottság többi tagja esetében a háromszorosát. E díjazáson kívül a köztulajdonban álló gazdasági társaság felügyelőbizottságának tagja – az igazolt, a megbízatásával összefüggésben felmerült költségeinek megtérítésén kívül – más javadalmazásra nem jogosult.

A munkabér tekintetében további korlátozást állapít meg a többségi állami tulajdonú gazdasági társaságok vezető állású munkavállalói javadalmazási rendszerének megújításáról szóló 1660/2015. (IX. 15.) Korm. határozat. Ezen szabály a hatálya alá tartozó munkavállalói kör tekintetében meghatározza az alapbérként fizethető legmagasabb összeget attól függően, hogy a munkáltató milyen ágazatban működik és milyen nemzetgazdasági súllyal rendelkezik, illetve a prémiumra való jogosultság minimális feltételeit.<sup>718</sup>

<sup>714</sup> Mt. indokolás, a 204-207. §-hoz fűzött indokolás.

<sup>715</sup> Berke (2023e), 58.

<sup>716</sup> Kozma (2024), [2312].

<sup>717</sup> Ezen szabály eltérést nem engedő jellegére mutat rá a Kúria Mfv.I.10.619/2015. döntése, mely esetben a köztulajdonú társaságnál vezető jogállást betöltő munkavállaló olyan juttatás kifizetésére vonatkozó igényét minősítette alaptalannak a bíróság, mely juttatásra ugyan a munkaszerződés kitért, a javadalmazási szabályzat azonban nem. [Bihary László: A vezető jogállása köztulajdonban – takaréklángon? In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 16.0. A XVI. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2019. 174., a továbbiakban Bihary (2019)].

<sup>718</sup> Kozma (2024), [2312]-[2315].

### 1.3.2. Eltérés az Mt. 205. §-ától a vezető állású munkavállaló munkaszerződésével

Ahogy fent ismertetésre került, a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszonyban az Mt. egyes szabályoktól való eltérést, illetve egyes szabályok alkalmazását nem teszi lehetővé. Ugyanakkor, a köztulajdonú munkáltató vezető állású munkavállalója tekintetében is alkalmazandók az Mt. vezető állású munkavállalókra vonatkozó (általános) rendelkezései, így – többek között – azon szabály is, mely szerint a vezető munkaszerződése az Mt. Második Részében foglalt szabályoktól – a 209. § (2) és (3) bekezdésben meghatározott kivétellel<sup>719</sup> – eltérhet.<sup>720</sup> Mivel az Mt. által meghatározott kivételek körébe nem tartozik bele a 205. §, így felmerül azon kérdés, hogy a köztulajdonban álló munkáltató vezető állású munkavállalójának munkaszerződése eltérhet-e az Mt. 205. §-ától, így például a felmondási időre vonatkozó rendelkezésektől. Egyes álláspontok szerint erre a kérdésre igenlő válasz adható, mivel a munkáltató köztulajdoni jellege „[...] nem írhatja felül a vezető állású munkavállalókra irányadó szabályok alkalmazását.”<sup>721</sup> Az ezzel ellentétes értelmezés ugyanis „kiüresíténé” a vezetők tekintetében az Mt. azon célkitűzését, hogy a „tipikus” munkavállalókhhoz képest nagyobb szabadsággal állapodjanak meg a felek a munkaviszony feltételeiben.<sup>722</sup>

Ugyanakkor, a többségi álláspont szerint<sup>723</sup> nem lehetséges az eltérés az Mt. 205. §-ától, mivel a törvény 213. § f) pontja kógensnek minősíti – többek között – a 205. §-t, így attól a köztulajdonban álló munkáltató vezető állású munkavállalójának munkaszerződése sem térhet el. Ebből következően, bár a vezető munkaviszonyára vonatkozó szabályok alapvető jellemvonása a diszpozitivitás, a köztulajdonú munkáltató vezetőjére vonatkozóan ez csak korlátok között érvényesül, mivel az Mt. 213. §-a a köztulajdonban álló munkáltatóra vonatkozó szabályok körében nem enged eltérést a felek megállapodása részére. Azon jogszabályhelyektől tehát, amelyek ugyan az Mt. Második Részében szerepelnek, de a köztulajdonban álló munkáltatóra vonatkozó szabályok kiemelnek, a köztulajdonú munkáltatónál foglalkoztatott vezető munkaszerződése sem térhet el. A szabályozás eltérést nem engedő jellege ugyanis azt célozza, hogy a köztulajdonú társaságok vonatkozásában a

<sup>719</sup> A vezetői munkaszerződés szabályozási mozgásterének egyéb korlátairól lásd: VI. fejezet 2. alfejezet.

<sup>720</sup> Mt. 209. § (1) bekezdés.

<sup>721</sup> Köztulajdonú munkáltató vezető munkavállalója. *Szakszervezetek.hu*, 2016. szeptember 22. Elérhető: <https://szakszervezetek.hu/dokumentumok/munkajog/6999-koztulajdonu-munkaltato-vezeto-munkavallaloja> (Letöltve: 2024. szeptember 15.).

<sup>722</sup> Bihary (2019), 179-180.

<sup>723</sup> Tass Edina: Az eltérési lehetőség terjedelme a vezető munkaszerződésében. In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 17.0. A XVII. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2020. 328. [a továbbiakban: Tass (2020)].

törvényi kereteken belül maradjon a munkaviszony, függetlenül attól, hogy az vezetői állásra, vagy más, egyéb munkaviszonyra létesült.<sup>724</sup>

## 2. A szerződési szabadság érvényesülése a vezető állású munkavállalói jogviszony tekintetében

A vezető állású munkavállalók kapcsán az Mt. megkülönböztet általános és ún. „minősített vezetőket”. Az első körbe „ex lege” a munkáltató vezetője, valamint a közvetlen irányítása alatt álló és – részben vagy egészben – helyettesítésére jogosított más munkavállaló<sup>725</sup>, míg a második csoportba a felek megállapodás alapján, a kiemelkedő jelentőségű vagy fokozottan bizalmi jellegű munkakört betöltő, és legalább a kötelező legkisebb munkabér hétszeresét alaplétszámként megkereső munkavállaló tartozik.<sup>726</sup>

Egy tipikus munkavállalóval szemben egy vezető állású munkavállaló erősebb alkupozícióval rendelkezik, így egzisztenciális értelemben véve kevésbé kiszolgáltatott a munkáltatóval szemben.<sup>727</sup> Ennek oka, hogy a vezető rendelkezik a munkáltatóra vonatkozó legtöbb információval, az ő feladata az üzletpolitika kidolgozása, a munkáltató nyereséges működtetése stb., mely feladatok megoldása tekintetében nagyfokú önállósággal és döntési jogosultsággal rendelkezik. Ezen atipikus munkavállaló esetén tehát nem érvényesül annyira markánsan a munkaviszonyra általánosan jellemző alá-fölérendeltségi viszony, így nem is indokolt a teljes körű munkajogi védelem biztosítása.<sup>728</sup>

Minderre tekintettel a jogalkotó – a kedvezőbbség elve helyett – a diszpozitivitás főszabályát jelöli meg fő rendező elvként a vezető állású munkavállaló munkaszerződése és az Mt. relációjában. Az Mt. 209. § (1) bekezdése szerint a vezető munkaszerződése az Mt. Második Részében foglalt rendelkezésektől – az Mt. 209. § (2) és (3) bekezdéseiben meghatározott

<sup>724</sup> Bihary (2019), 176.

<sup>725</sup> A Ptk. 3:112. § (1) bekezdése szerint „[a] társaság ügyvezetését a vezető tisztségviselő – a társasággal kötött megállapodása szerint – megbízási jogviszonyban vagy munkaviszonyban láthatja el.” Amennyiben a vezető tisztségviselő megbízási jogviszonyban áll a társasággal, úgy jogviszonyára a Ptk. szabályai alkalmazandók. Abban az esetben, ha a gazdasági társaság vezető tisztségviselője munkaviszonyban látja el tisztségét, úgy esetében a Ptk. szabályain túl az Mt. rendelkezéseit is alkalmazni kell. [Galamb András Miklós – Mochnács Tamás: Vezetői felelősség másként, avagy: megbízással, illetve munkaviszonyban. *Jogászvilág*, 2017. június 26. Elérhető: <https://jogaszvilag.hu/cegvilag/vezetoi-felelosseg-maskent-avagy-megbizassal-illetve-munkaviszonyban/> (Letöltve: 2025. április 12.)].

<sup>726</sup> Mt. 208. § (1)-(2) bekezdés.

<sup>727</sup> Trenyisán Máté: Egy ítélet margójára – eltérési lehetőségek a vezető állású munkavállaló munkaszerződésében. *Munkajog*, 2019/2. 59. [a továbbiakban: Trenyisán (2019)].

<sup>728</sup> Törő Emese: A vezető állású munkavállalók jogállásának specifikumai. *Miskolci Jogi Szemle*, 12. évf., 2017/2. különszám. 631.

kivételekkel – eltérhet, akár a vezető hátrányára is. Ugyanakkor, tekintettel arra, hogy az Mt. 209. § (2) és (3) bekezdéseiben foglalt kivételek meglehetősen szűk körűek, így az Mt. 209. § (1) bekezdésének nyelvtani értelmezése alapján a vezető munkaszerződése az Mt. Második Részének szinte bármely szabályától eltérhet. Mivel ezen jogértelmezés meglehetősen abszurd eredményekre vezetne („argumentum ad absurdum”) az Mt.-től való eltérés tekintetében, az említett jogszabályhely értelmezésének további szűkítése szükséges.<sup>729</sup>

## 2.1. Eltérés az Mt. szabályaitól a rendszertani értelmezés alapján

### 2.1.1. Mentésülés a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség alól

Az Mt. 209. § (2) bekezdés a) pontja az Mt. 55. § (1) bekezdésében meghatározott rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség alóli mentesülés tizennégy esete közül hat olyan pontot jelöl meg, melytől a vezetői munkaszerződés nem térhet el. Ezen szabály alapján a vezető állású munkavállaló – kötelező jelleggel – mentesül a jogszabály szerinti, az emberi reprodukciós eljárással összefüggő, egészségügyi intézményben történő kezelés alatt, illetve a kötelező orvosi vizsgálat és a szoptatásnak a törvényben meghatározott tartama alatt. Mentésül továbbá a jogszabály szerinti örökbefogadás előkészítése időszakában évente legfeljebb tíz munkanapra, a különös méltánylást érdemlő személyi, családi vagy elháríthatatlan ok miatt indokolt távollét tartamára, valamint a súlyos egészségi okból gondozásra szoruló hozzátartozójának, vagy a munkavállalóval közös háztartásban élő személynek nyújtott személyes gondozás céljából évente legfeljebb öt munkanapra.<sup>730</sup>

Lőrincz György egy tanulmányában<sup>731</sup> kiemeli, hogy e tekintetben – a rendszertani értelmezés alapján – tovább bővíthető azon esetek köre, melyektől a vezető munkaszerződése nem térhet el. Ezen értelmezés alapján semmisnek minősülne például azon szerződéses kikötés, mely szerint – eltérve az Mt. 55. § (1) bekezdés a) pontjától – a vezető keresőképtelensége esetén is köteles rendelkezésre állni és munkát végezni.<sup>732</sup> Ugyanis, a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény 44. § a) pontja szerint keresőképtelennek az tekinthető, aki betegsége miatt munkáját nem tudja ellátni, így részére betegszabadságot kell

<sup>729</sup> Lőrincz György: A vezetői munkaszerződés lehetséges tartalma. *Munkajog*, 2019/2. 16. [a továbbiakban: Lőrincz (2019)].

<sup>730</sup> Mt. 55. § (1) bekezdés b), c), e), j), k) és l) pontok.

<sup>731</sup> Lőrincz (2019), 16-22.

<sup>732</sup> Uo. 17.

kiadni.<sup>733</sup> Hasonlóan érvénytelen lenne olyan szerződéses rendelkezés is, mely alapján a vezetőt terheli ezen kötelezettség abban az esetben, ha a munkaköre ellátására egészségi okból alkalmatlan. Az Mvt. 49. § (1) bekezdés d) pontja szerint „[a] munkavállaló csak olyan munkára és akkor alkalmazható, ha mások egészségét, testi épségét nem veszélyezteti és a munkára – külön jogszabályokban meghatározottak szerint – alkalmasnak bizonyult.” A felek megállapodása nem írhatja felül ezen (közjogi jellegű) szabályt.<sup>734</sup>

A rendszertani értelmezés alapján szintén érvénytelennek minősülne a vezető munkaszerződésének azon kikötése is, mely előírná a bíróság vagy hatóság felhívására, vagy az eljárásban való személyes részvételhez szükséges időtartamra a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettséget<sup>735</sup>, mivel a vezető sem tagadhatja meg – a munkaszerződésre hivatkozva – a bírósági vagy a hatósági felhívás teljesítését.<sup>736</sup> A vezető mulasztása, meg nem jelenése esetén a bíróság és a hatóság a törvényben előírt szankciót alkalmazhatná vele szemben, amely adott esetben akár elővezetést is jelenthet.<sup>737</sup>

Álláspontom szerint az Mt. 55. § (1) bekezdés m) pontjában meghatározott, az országgyűlési képviselők választásán, az Európai Parlament tagjainak választásán, a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásán, a nemzetiségi önkormányzati képviselők választásán, valamint a helyi vagy országos népszavazáson való részvétel céljából legfeljebb két óra időtartamra történő mentesülés esete sem zárható ki.<sup>738</sup> Ugyanis, ezen szabály célja – a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény, illetve a népszavazás kezdeményezéséről, az európai polgári kezdeményezésről, valamint a népszavazási eljárásról szóló 2013. évi CCXXXVIII. törvény által szabályozott – választásokon, illetve népszavazásokon való részvétel megkönnyítése.<sup>739</sup>

Tass Edina megjegyzi, hogy az Mt. 55. § (1) bekezdés n) pontja szerinti, a „munkaviszonyra vonatkozó szabályban meghatározott időre” való mentesülés lehetőségének kizárása szintén aggályos lehet, hiszen felmentési idő alatt, munkaszüneti napon, szabadság, betegszabadság,

<sup>733</sup> A vezető munkaszerződése a betegszabadságra vonatkozó szabályoktól (Mt. 126. §) sem térhet el. (Uo. 17.).

<sup>734</sup> Tass (2020), 316.

<sup>735</sup> Mt. 55. § (1) bekezdés i) pont.

<sup>736</sup> Tass (2020), 316.

<sup>737</sup> Lásd pl.: a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 116. § (1) bekezdés b) pont.

<sup>738</sup> Ezen álláspontot erősíti az Mt. 51. § (7) bekezdése is, amely – generális jelleggel – rögzíti, hogy „[a] munkavállaló számára lehetővé kell tenni, hogy az országgyűlési képviselők, az Európai Parlament tagjainak, a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek, valamint a nemzetiségi önkormányzati képviselők választásán, továbbá népszavazáson szavazhasson.”

<sup>739</sup> Szabó Imre Szilárd: Összefoglaló tájékoztató a 2025. január 1-jétől hatályos munkajogi tárgyú módosításokról. *Munkástanácsok*, 2025. január 03. Elérhető: <https://munkastanacsok.hu/osszefoglalo-tajekoztato-a-2025-január-1-jetol-hatalyos-munkajogi-targyu-modositasokrol/> (Letöltve: 2025. március 30.).

szülési szabadság, fizetés nélküli szabadság ideje alatt a vezető is mentesül munkavégzési kötelezettsége alól, így az ezzel ellentétes kikötés semmisséget eredményezne.<sup>740</sup> A szerző álláspontja szerint továbbá a hozzátartozó halálakor két munkanapra<sup>741</sup> történő mentesülés kizárása „erkölcsi okokból nem indokolt”<sup>742</sup>, így az ezen törvényi rendelkezést „felülíró” szerződéses klauzula valószínűleg jóerkölcsbe ütközne.

### **2.1.2. A felmondási tilalmakra, valamint a munka- és pihenőidőre vonatkozó szabályok**

Az Mt. 209. § (2) bekezdés b) pontja szerint az Mt. 65. § (3) bekezdésében meghatározott felmondási tilalmak közül a vezető munkaszerződésében nem zárható ki a várandósság, a szülési, apasági és szülői szabadság, valamint az emberi reprodukciós eljárás tartama alatti felmondási tilalom.<sup>743</sup> Az Mt. azonban a felmondási tilalmak körében nem jelöl meg több kógens szabályt, így a tényleges önkéntes tartalékos katonai szolgálatteljesítés, a gondozói munkaidő-kedvezmény, valamint a gyermek gondozása céljából igénybe vett fizetés nélküli szabadság<sup>744</sup> tartama alatt – a vezető munkaszerződésének rendelkezése alapján – a munkaviszony felmondhatóvá válhat.<sup>745</sup>

Az Mt. 209. § (2) bekezdés c) pontja szerint a vezető a várandóssága megállapításától a gyermeke hároméves koráig, illetve a gyermekét egyedül nevelő munkavállaló a gyermeke hároméves koráig még munkaszerződés kikötése alapján sem kötelezhető éjszakai munkára. A törvény 209. § (2) bekezdés d) és e) pontjai alapján tilalmazott a vezető munkaszerződésében a munkavállaló apasági szabadságra és szülői szabadságra, az f) pont szerint pedig a szülési szabadságra és a gyermek gondozására igénybe vehető fizetés nélküli szabadságra való jogának kizárása vagy korlátozása.<sup>746</sup> Mivel a kódex e tekintetben nem állapít meg további kógens rendelkezéseket, így – a nyelvtani értelmezés alapján – a vezető munkaszerződése (az említett szabályok kivételével) bármely munka- és pihenőidőre vonatkozó törvényi rendelkezéstől eltérhet.

Lőrincz György ugyanakkor kiemeli, hogy az Alaptörvény, illetve egyes jogszabályok további korlátok közé szorítják a munka- és pihenőidő lehetséges szerződéses meghatározását.<sup>747</sup>

<sup>740</sup> Tass (2020), 316.

<sup>741</sup> Mt. 55. § (1) bekezdés f) pont.

<sup>742</sup> Tass (2020), 317.

<sup>743</sup> Mt. a 65. § (3) bekezdés a)-d) és g) pontok.

<sup>744</sup> Mt. a 65. § (3) bekezdés e), f) és h) pontok.

<sup>745</sup> Tass (2020), 317.

<sup>746</sup> Uo. 318.

<sup>747</sup> Lőrincz (2019), 18.

Az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése rögzíti, hogy „[m]inden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez.” Az Mvt. 2. § (2) bekezdése szerint „[a] munkáltató felelős az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés követelményeinek megvalósításáért.” Az Alaptörvény, illetve az Mvt. hivatkozott rendelkezéseiből következnek – többek között – a munkaidővel és annak beosztásával kapcsolatos korlátozó szabályok. Bár ezen rendelkezések – az Mt. 113. § (5) bekezdés kivételével – nem szerepelnek az Mt. 209. § (2) bekezdésében, az Alaptörvény és az Mvt. fent idézett szabályaiból következően megállapíthatók olyan, a munkavállalók alapvető védelmét szolgáló szabályok, melyektől nem lehetséges az eltérés a vezető munkaidejének, illetve a munkaidő beosztásának tekintetében.<sup>748</sup> Véleményem szerint e körbe sorolható például azon szabály, mely szerint a vezető teljes napi munkaideje legfeljebb napi nyolc óra<sup>749</sup>, valamint – amennyiben a vezető munkarendje nem kötetlen<sup>750</sup> – a beosztás szerinti napi munkaideje legfeljebb tizenkét, a heti munkaideje pedig legfeljebb negyvennyolc óra lehet.<sup>751</sup> Álláspontom szerint továbbá a felek megállapodása nem emelheti az Mt.-ben meghatározott önként vállalható túlmunka maximális mértékét sem.<sup>752</sup>

A felek szerződési szabadsága továbbá a pihenőidőre vonatkozó szabályozás tekintetében sem korlátlan. Az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdése szerint „[m]inden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz.” Ebből következően, az Mt. napi és heti pihenőidőre, ezen belül a szabadságra vonatkozó rendelkezéseit sem lehet teljeskörűen kizárni a vezető munkaszerződésében. A szabadsághoz való alkotmányos jog továbbá tiltja annak pénzben történő megváltását is, így az Mt. 122. § (5) bekezdésétől való eltérés sem lehetséges.<sup>753</sup>

### 2.1.3. A kollektív szerződés hatályának kizárása

További kógens szabályt állapít meg az Mt. 209. § (3) bekezdése, mely szerint a kollektív szerződés hatálya nem terjed ki a vezetőre. Ennek indoka, hogy a vezető általában a munkáltató képviselőjében (és nem munkavállalói minőségben) vesz részt a kollektív szerződés

<sup>748</sup> Uo. 18.

<sup>749</sup> Mivel az Mt. 92. § (2) bekezdés taxatív felsorolásában nem szerepel a vezető állású munkavállaló esete, álláspontom szerint a felek nem állapíthatnak meg hosszabb teljes napi munkaidőt a vezetői munkaszerződésben.

<sup>750</sup> Az Mt. 209. § (4) bekezdése alapján a vezető munkarendje kötetlen, azonban a felek ettől eltérően is megállapodhatnak.

<sup>751</sup> Mt. 99. § (2) bekezdés.

<sup>752</sup> Az önként vállalt túlmunkával kapcsolatos dilemmákról lásd: IV. fejezet 3.4. alfejezet.

<sup>753</sup> Lőrincz (2019), 18.

megkötésében. Továbbá, a kollektív szerződések rendeltetése, hogy csökkentsék a munkavállalók gazdasági, piaci kiszolgáltatottságát, amely azonban vezetők esetén nem jellemző.<sup>754</sup>

Lőrincz György ugyanakkor megjegyzi, hogy ezen tilalom „[...] igencsak formális, hiszen a joggyakorlat szerint az már nem tiltott, hogy akár szó szerint beemeljék a vezető munkaszerződésébe a kollektív szerződés bármely rendelkezését.”<sup>755</sup> Nincs tehát akadálya annak, hogy a felek a vezető munkaszerződésében rendelkezzenek olyan jogosultságok biztosításáról, amelyek a kollektív szerződésben a munkavállalókat megilletik.<sup>756</sup> Ez azonban nem történhet a kollektív szerződésre való utalással, hanem egyedileg kell a munkaszerződésben kikötni, kvázi „megismételni” a kollektív szerződés vonatkozó rendelkezését.<sup>757</sup>

#### 2.1.4. Az alapbér szerződéses meghatározása

Mivel az Mt. 209. §-a a vezető munkaszerződése számára lehetővé teszi az eltérést az Mt. 42. § (2) bekezdésétől, illetve a 45. § (1) bekezdésétől is, így a nyelvtani értelmezés szerint „[...] jogszerűnek látszik a munkabér kikötésének teljes kizárása.”<sup>758</sup> Ugyanakkor, mivel a munkaviszony fogalmi eleme a munkáltató munkabér fizetési kötelezettsége, illetve a munkaszerződés egyik kötelező tartalmi eleme az alapbér, így a vezető munkaszerződésében a feleknek – a munkabér tekintetében – legalább az alapbérben szükséges megállapodniuk.<sup>759</sup>

Továbbá – teoretikus jellegű – kérdésként merül fel, hogy a vezető alapbérének el kell-e érnie a kötelező legkisebb munkabér összegét, mivel az Mt. 209. §-a nem határozza meg kógens szabályként a törvény 136. § (1) bekezdését sem. Az ún. „minősített vezető”<sup>760</sup> esetén ezen kérdésre egyértelmű válasz adható, mivel ebben az esetben a vezetői jogállás egyik törvényi feltétele, hogy a munkavállaló alapbére elérje a kötelező legkisebb munkabér hétszeresét. Ellentétben a minősített vezetővel, az ún. „ex lege” vezető állású munkavállaló<sup>761</sup>

<sup>754</sup> Tass (2020), 319.

<sup>755</sup> Lőrincz (2019), 17.

<sup>756</sup> Tass (2020), 319.

<sup>757</sup> Pál Lajos: A vezető állású munkavállaló. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024. [2403].

<sup>758</sup> Lőrincz (2019), 18.

<sup>759</sup> Bankó Zoltán: A munkajogviszony létesítése és kezdete. In: Kiss György (szerk.): *Munkajog*. Dialóg Campus, Budapest, 2020. 164.

<sup>760</sup> Mt. 208. § (2) bekezdés.

<sup>761</sup> Mt. 208. § (1) bekezdés.

jogviszonyára nézve az Mt. nem tartalmaz olyan előírást, mely szerint az alaphérének szükséges elérnie ezen összeget. Tass Edina ugyanakkor megjegyzi, hogy ezen dilemma „[...] elméleti, mert a gyakorlati életben ennek problémája nemigen merül fel.”<sup>762</sup>

## 2.2. eltérés az Mt. szabályaitól a jogelvek fényében történő értelmezés alapján

Bár az alapelvi szintű rendelkezéseket az Mt. Első Része tartalmazza, a törvény Második Részében deklarált egyes jogszabályi rendelkezések szükségképpen összekapcsolódnak bizonyos alapelvekkel. A jogelvek fényében történő értelmezés alapján tehát megállapíthatók olyan további szabályok is, melyektől szintén nem lehetséges az eltérés, mivel azok „[...] immanens tartalmát képezik az adott alapelvnek.”<sup>763</sup>

### 2.2.1. Az adott helyzetben általában elvárható magatartás és tájékoztatási kötelezettség

Az Mt. 179. § (1) bekezdése a munkavállaló kártérítési felelősségének általános, vétkességi formáját az Mt. 6. § (1) bekezdésében rögzített adott helyzetben általában elvárható magatartás alapelvehez, zsinórmértékéhez köti.<sup>764</sup> Ebből következően, bizonyára jogellenes lenne a vezető munkaszerződésének azon kikötése, amely a vezető kárfelelősségét vétkességétől (felróhatóságtól) független alapra helyezné. Továbbá, ezen logika alapján szintén érvénytelennek minősülne azon rendelkezés is, amely az Mt. 56. §-ában meghatározott hátrányos jogkövetkezmény alkalmazását vétkességtől független magatartás esetén is lehetővé tenné.<sup>765</sup>

Lőrincz György kiemeli, hogy az Mt. 6. § (4) bekezdésében rögzített általános tájékoztatási kötelezettség szintén nem zárható ki a felek jogviszonyában. A szerző azonban hozzáteszi, hogy „[a]z már viszont kérdéses, hogy a vezető munkaszerződésében jogszerűen mellőzhetik-e a felek az Mt. 46. §-ában előírt tájékoztatást”<sup>766</sup>, amely az Mt. 6. § (4) bekezdése szerinti általános, alapelvi jellegű tájékoztatási kötelezettség egy konkretizált formája.<sup>767</sup> Álláspontom

<sup>762</sup> Tass (2020), 324.

<sup>763</sup> Lőrincz (2019), 18.

<sup>764</sup> Lőrincz György: Az Mt. általános rendelkezései. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024. [37].

<sup>765</sup> Lőrincz (2019), 18.

<sup>766</sup> Uo. 18.

<sup>767</sup> Kun Attila: A munkajog alapelvei – generálklauzulák az Mt.-ben. In: Kiss György (szerk.): *Munkajog*. Dialóg Campus, Budapest, 2020. 85.

szerint ezen kérdésre nemleges válasz adható, mivel az Mt. 46. §-ában rögzített szabályok deklarálásával a jogalkotó az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1152 irányelve<sup>768</sup> által előírt jogharmonizációs kötelezettségének tett eleget.<sup>769</sup> A rendszertani értelmezésből következően tehát a felek nem zárhatják ki az Mt. 46. §-a által előírt munkáltatói tájékoztatási kötelezettséget, mivel ezen szerződéses rendelkezés kvázi „uniós jogba ütközne.” Ezen álláspontot erősíti az Mt. 5. § (1) bekezdésében előírt értelmezési alapelv is, mely szerint az Mt. rendelkezéseit Magyarország és az Európai Unió jogrendjével, így – többek között – az európai uniós irányelvekkel összhangban kell értelmezni.

### 2.2.2. A jóhiszeműség és tisztesség, valamint a méltányos mérlegelés követelménye

A jóhiszeműség és tisztesség alapelvéből szintén levezethetők olyan további szabályok, amelyekről a vezető munkaszerződése nem térhet el. Ezen generál klauzulából következően a felek például nem zárhatják ki a munkaviszony munkáltató részéről történő jogellenes megszüntetése esetére a munkáltató kártérítési kötelezettségét<sup>770</sup>, illetve nem térhetnek el a munkabér védelmére vonatkozó rendelkezésektől<sup>771</sup> a vezető hátrányára.<sup>772</sup> Valószínűleg szintén ezen alapelvbe ütközne a vezető munkaszerződésének azon kikötése is, amely – eltérve az Mt. 45. § (5) bekezdésétől – három hónapnál hosszabb próbaidőt állapítana meg.<sup>773</sup>

A felek szerződési szabadságának továbbá korlátokat szab az Mt. 6. § (3) bekezdésében rögzített méltányos mérlegelés követelménye.<sup>774</sup> Ezen alapelvből következően, álláspontom szerint érvénytelen lenne például a vezetői munkaszerződés azon kikötése, mely szerint a munkáltató bármikor jogosult a munkaszerződéstől eltérően foglalkoztatni a vezetőt.<sup>775</sup> Ugyanis, a bírói gyakorlat alapján a munkáltató a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás elrendelése esetén is köteles figyelembe venni a méltányos mérlegelés követelményét.<sup>776</sup> E

<sup>768</sup> Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1152 irányelve (2019. június 20.) az Európai Unióban alkalmazandó átlátható és kiszámítható munkafeltételekről.

<sup>769</sup> Bankó Zoltán: A munkáltató írásbeli tájékoztatási kötelezettsége. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szöke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. Az Mt. 46. §-ához fűzött kommentár.

<sup>770</sup> Mt. 82. §.

<sup>771</sup> Tass Edina álláspontja szerint azonban nincs akadálya annak, hogy a felek – eltérve az Mt. 154. §-ától – megállapodjanak a munkabér (részben vagy egészben) devizában történő kifizetéséről. [Tass (2020), 324.].

<sup>772</sup> Lőrincz (2019), 18-19.

<sup>773</sup> Tass (2020), 324.

<sup>774</sup> Ezen alapelvről a pszichológiai szerződés kontextusában lásd: VII. fejezet 2.5.2. alfejezet.

<sup>775</sup> Mt. 53. §.

<sup>776</sup> Lásd pl.: EH 2008.1897.; EH 2009.1979.

tekintetben az arányosság elve megköveteli, hogy a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás ne okozzon nagyobb érdeksérelmet a munkavállalónak, mint amekkorát a munkáltató szenvedne el azzal, ha nem gyakorolná ezen jogát.<sup>777</sup>

Véleményem szerint szintén semmisnek minősülne a vezető munkaszerződésének azon rendelkezése, mely alapján a munkáltató – amennyiben a vezető munkarendje nem kötetlen – bármikor elrendelhet rendkívüli munkaidőt. Bár a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzésre való kötelezés a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik, e jogát nem gyakorolhatja korlátlanul. Annak ugyanis határok szab – többek között – a méltányos mérlegelés követelménye. A rendkívüli munkaidő elrendeléséhez – a jogintézmény jellegéből, rendeltetéséből következően – a rendes munkaidő-beosztáshoz képest „többletfeltétel”, vagyis „[...] valamilyen az általánostól, illetve az átlagostól eltérő körülmény fennállása szükséges.”<sup>778</sup>

### **2.3. A szerződési szabadság határai a bírói gyakorlat tükrében**

#### **2.3.1. A Kúria Mfv.I.10.530/2017. határozata**

A jogeset tényállása szerint az alperes egy megyei önkormányzat tulajdonában álló egyszemélyes gazdasági társaság. Az Önkormányzat Közgyűlése határozatával – határozatlan időre – a felperest választotta meg az alperes társaság ügyvezetőjének, mely tevékenységet munkaviszony keretében látta el. A felperes munkaszerződése a munkaviszonyra az Mt. vezető állású munkavállalókra irányadó szakaszait, a munkaviszony megszüntetésére pedig az Mt.-ben és a Ptk.-ban, valamint a munkaszerződésben rögzített rendelkezéseket rendelte alkalmazni. A munkaszerződés továbbá úgy rendelkezett, hogy a munkáltató a munkavállalót az ügyvezetői tisztségből bármikor, azonnali hatállyal és indokolás nélkül visszahívhatja, mely egyben a munkaviszony megszüntetését is eredményezi. Az ügyvezető munkaviszonyát a közgyűlés visszahívással, indokolás és felmondási idő közbeiktatása nélkül megszüntette.<sup>779</sup> A volt ügyvezető a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei alkalmazására irányuló keresetet terjesztett elő. A Kúria kiemelte, hogy a következőes bírói gyakorlat szerint a gazdasági társaság munkaviszonyban álló vezető tisztségviselőjének a munkaviszonya

<sup>777</sup> Berke Gyula: A munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. Az Mt. 53. §-ához fűzött kommentár.

<sup>778</sup> Kiss (2000b), 136.

<sup>779</sup> Mfv.I.10.530/2017. [1]-[5].

megszüntethető a Ptk. 3:25. § (1) bekezdés c) pontja szerinti visszahívással. Ugyanakkor, ha a visszahívás nem felel meg a vezető tisztségviselővel fennálló munkaviszony megszüntetésére megállapított munkajogi rendelkezéseknek, úgy a munkáltatónak viselnie kell a megszüntetés jogellenessége miatti következményeket.<sup>780</sup> A gazdasági társaság munkaviszonyban álló vezető tisztségviselője jogviszonyának megszüntetéséhez tehát önmagában a visszahívás nem elegendő, mivel annak meg kell felelnie a vonatkozó munkajogi rendelkezéseknek, így adott esetben az Mt. 78. §-a szerinti azonnali hatályú felmondás szabályainak.<sup>781</sup>

A perbeli esetben a munkáltató sem vitatta, hogy az ügyvezető munkaviszonyát visszahívással, azonnali hatállyal kívánta megszüntetni. Ugyanakkor, nem foghat helyt azon alperesi álláspont, mely szerint erre az intézkedésre nem az Mt. azonnali hatályú felmondásra, hanem a felmondásra vonatkozó rendelkezése az irányadó azzal, hogy a felmondási időt a felek a munkaszerződésben kizárták. A felek közti munkaszerződés vonatkozó rendelkezése nem értelmezhető ekként. Abból ugyanis, hogy a munkáltató a munkavállalót ügyvezetői tisztségéből bármikor azonnali hatállyal visszahívhatja, amely egyben a munkavállaló munkaviszonyának megszüntetését is eredményezi, nem következik az, hogy a felmondásra irányadó Mt. 69. §-ában foglalt felmondási idő szabályaitól a felek eltértek.<sup>782</sup> A munkaszerződés azon rendelkezése tehát, hogy a munkáltató a visszahívást nem köteles indokolni, az azonnali hatályú felmondásként értékelendő visszahívásra nem vonatkozhat. „Ellenkező értelmezés esetén a visszahívás munkaviszonyt megszüntető intézkedésként történő értékelésekor nem lenne különbség a felmondási idő nélküli – indokolás nélkül kiadható – felmondás és az azonnali hatályú felmondás között. Az ilyen szerződéses kikötés az Mt. 64. § (1) bekezdésébe ütközik, mely rendelkezéstől az Mt. 85. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem megengedett a munkaszerződésben sem az eltérés. Ezért e szerződéses kikötés az Mt. 27. § (1) bekezdés alapján semmis.”<sup>783</sup>

### **2.3.2. A Kúria Mfv.I.10.574/2017. határozata**

A jogeset tényállása szerint a felperes kereskedelmi igazgató munkakört töltött be az alperes munkáltatónál. A vezető állású munkavállaló munkaszerződésébe foglalt versenytilalmi klauzulában a munkavállaló kijelentette, hogy a szerződés lejártát követő három évig az alperes

<sup>780</sup> Lásd pl.: BH 1995.4.253. II.

<sup>781</sup> Lőrincz (2019), 19.

<sup>782</sup> Mfv.I.10.530/2017. [35].

<sup>783</sup> Uo. [37].

munkáltató konkurenciájával/vevőpartnereivel és/vagy azok többségi tulajdonosával, illetve azok többségi tulajdonában álló gazdasági társaságokkal csak a munkáltató előzetes jóváhagyásával tarthat fenn üzleti kapcsolatot. A felek továbbá rögzítették, hogy ezen ponttal eltérnek az Mt. 228. § (2) bekezdésétől, mivel a klauzula ellenértéket nem tartalmazott. A munkaviszonyt a munkáltató a próbaidő alatt azonnali hatályú felmondással megszüntette. A munkavállaló által a munkaviszony-megszüntetés jogellenességének megállapítása iránt indított perben – többek között – a versenytilalmi megállapodásra vonatkozó kikötés érvényessége is kérdésessé vált, annak ingyenességére tekintettel.<sup>784</sup>

A Kúria kifejtette, hogy ugyan az Mt. 209. § (2) bekezdésében foglalt kivételek között a versenytilalmi megállapodás nem szerepel, azonban „[a] versenytilalmi megállapodás érvényességének alapvető feltétele, hogy a munkavállalói (és ebbe a körbe a vezető állású munkavállaló is beleértendő) kötelezettsége teljesítése fejében a munkáltató ellenértéket fizessen.”<sup>785</sup> Mivel az Mt. 228. §-ából következően a versenytilalmi megállapodás visszerthes jogügylet, attól a felek még vezetői munkaszerződéssel sem térhetnek el olyan mértékben, ami a jogintézményt ingyenessé tenné. A munkaszerződésben kikötött versenytilalmi megállapodás tehát érvénytelen.<sup>786</sup>

### 2.3.3. A kúriai határozatok lehetséges értelmezései

A jogirodalomban eltérő álláspontok alakultak ki a fent ismertetett kúriai határozatok értelmezése tekintetében. Trenyisán Máté a Kúria Mfv.I.10.530/2017. határozatának kapcsán megjegyzi, hogy álláspontja szerint a munkáltatót indokolási kötelezettség nem terhelte, mivel az Mt. 209. §-a alapján a felek a vezetői munkaszerződésben jogszerűen tértek el az Mt. 78. §-ától. A szerző ugyanis az Mt. 209. §-át „lex specialis”-nak tartja az Mt. tipikus munkaviszonyra vonatkozó szabályaihoz, így – többek között – az Mt. 64. §-ához és az ettől való eltérést tiltó Mt. 85. § (1) bekezdéséhez képest. Az Mt. 209. § (1) bekezdése által megnyitott eltérési lehetőség korlátjaként tehát csak a 209. § (2)-(3) bekezdésében foglalt kivételeket fogadja el, az Mt. Második Rész egyes fejezeteinek végén felsorolt kógens rendelkezéseket nem tartja a kivételek körébe sorolhatónak. Mivel az Mt. 78. §-a nem tartozik az Mt. 209. § (2)-(3) bekezdések szerinti kivételek közé, így az azonnali hatályú felmondás indokolására vonatkozó szabályoktól – a Kúria döntésében foglaltakkal ellentétben – Trenyisán szerint megengedett az

<sup>784</sup> Mfv.I.10.574/2017. [1]-[6].

<sup>785</sup> Uo. [27].

<sup>786</sup> Uo. [29].

eltérés. Minderre tekintettel, a szerző álláspontja szerint a Kúria okfejtése „contra legem jogértelmezésen alapul.”<sup>787</sup>

Lőrincz György véleménye szerint „a Kúria értelmezésének contra legem minősítése túlzó és nem feltétlenül megalapozott.” Lőrincz ugyanis védhetőnek tart egy olyan álláspontot is, mely szerint az Mt. Második Részének egyes fejezetei végén meghatározott kógens rendelkezések, illetve az Mt. 209. §-a egyaránt különös rendelkezésnek minősülnek az Mt. 43. §-ához képest, így ezek a kógens szabályok az Mt. 209. § (2)-(3) bekezdésével nem konkurálnak. Ebből következően, a Második Rész fejezeteinek végén meghatározott, eltérést nem engedő szabályok a vezetői munkaszerződésre is alkalmazandók, vagyis azoktól sem térhet el.<sup>788</sup>

Tercsák Tamás szerint a Kúria Mfv.I.10.530/2017. határozata kétfajta módon értelmezhető. A „pesszimista olvasat” szerint a bíróság a vezetői munkaszerződések tartalmi elemeinek összességére vonatkozó általánosítás igényével mondta ki, hogy a vezető állású munkavállalókra is vonatkoznak az Mt. Második Rész fejezeteinek végén deklarált kógens rendelkezések. Ezen értelmezés szerint tehát a Kúria a vezetői munkaszerződés szerződési szabadságát „radikálisan visszanyeste”, és a törvényhozó által (látszólag) megnyitott széles körű tartalomalakítási szabadságot bezárta. Az „optimista olvasat” szerint viszont a Kúria csupán az elé kerülő konkrét ügyet bírálta el anélkül, hogy az Mt. 209. § (1)-(3) bekezdésének alkalmazási kereteit az általánosítás igényével meg akarta volna határozni. A Kúria a konkrét ügy kapcsán úgy ítélte meg, hogy a munkaszerződés vonatkozó rendelkezése azonnali hatályú felmondásként értelmezendő, azt nem lehet a „rendes” felmondás felmondási idő nélküli „változatának” tekinteni. A bíróság szerint tehát lényegében új megszüntetési módot hoztak volna létre a felek, és ezért ütközött a konkrét szerződéses klauzula az Mt. 64. § (1) bekezdésébe. Ebből azonban nem következik szükségszerűen az, hogy a felmondás vagy akár az azonnali hatályú felmondás törvényi szabályaitól ne lehetne eltérni a vezető állású munkavállaló munkaszerződésében. Az optimista értelmezés szerint tehát az eltérés nem tilos, azonban világosan meg kell fogalmazni, hogy mely szabályoktól kívánnak a felek eltérni. Az eltérés továbbá nem lehet olyan mértékű, „amely a munkajog alapvető intézményeit a felismerhetetlenségig átalakítja, olyan jellegű pedig végképp nem, ami azt másik alapvető munkajogi intézmény jellemző tulajdonságaival ruházza föl.”<sup>789</sup>

<sup>787</sup> Trenyisán (2019), 59-60.

<sup>788</sup> Lőrincz (2019), 20.

<sup>789</sup> Tercsák Tamás: Értelmezési gyakorlatok – Az ügyvezetői munkaszerződés tartalmi alakításának szabadságáról a Kúria két határozatának tükrében. *Munkajog*, 2023/3. 52-53. [a továbbiakban: Tercsák (2023)].

Tercsák álláspontja szerint a Kúria Mfv.I.10.574/2017. határozata szintén egy pesszimista és egy optimista nézőpontból értelmezhető. Az előbbi szerint a Kúria továbbment az Mfv.I.10.530/2017. határozattal megnyitott úton, és az Mt. olyan rendelkezése kapcsán is eltérési tilalmat állapított meg, amely még csak a „fejezetvégi” kógens rendelkezések között sem szerepel.<sup>790</sup> Ezzel pedig a bíróság az Mt. 209. §-ának alkalmazásával kapcsolatos joggyakorlatot véglegesen elbizonytalanította, mivel innentől kezdve a munkaviszony felei az Mt. Második Részének egyetlen rendelkezése kapcsán sem lehetnek biztosak abban, hogy attól érvényesen eltérhetnek-e. Az optimista értelmezés szerint a Kúria Mfv.I.10.574/2017. határozata az Mfv.I.10.530/2017. határozatban elfoglalt álláspont „logikus folytatásának” tekinthető, mivel a bíróság nem általában mondta ki az eltérés kizártságát, hanem csupán a versenytilalmi ellenérték teljes kizárásának tilalmát állapította meg. A Kúria döntése szerint tehát nem az eltérés tilos általában (még alapvető munkajogi intézmények tekintetében sem), hanem csak az olyan mértékű, amely a konkrét jogintézményt megfosztaná annak valamely jellegadó tulajdonságától.<sup>791</sup>

### 3. A szerződési szabadság érvényesülése a vírushelyzet alatt

A társadalom és a gazdaság működésében a járványveszély, illetve az annak kapcsán megtett lépések jelentős következményekkel jártak mind hazai, mind nemzetközi viszonylatban.<sup>792</sup> Egyes ágazatok tevékenysége gyakorlatilag megszűnt (például a külföldiek fogadó idegenforgalom esetében), vagy jelentősen visszaesett (például az utazási irodák aktivitása).<sup>793</sup> A pandémia miatt 2020. március 11. napján, a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 40/2020. (III. 11.) Korm. rendelettel kihirdetett veszélyhelyzet, illetve az azt követő kormányrendeletek, intézkedések komoly változásokat idéztek elő a munkajogban is. Jelen alfejezet kiindulópontja és vizsgálódási tárgya a 2020. március 19. és 2020. június 17. napja között hatályban lévő 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. §-a, melynek értelmében – a veszélyhelyzet időtartama alatt előírt tilalmak, korlátozások betartása érdekében – az Mt. egyes rendelkezései a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (2)-(4) bekezdései által meghatározott

<sup>790</sup> Az Mt.-nek a versenytilalmi megállapodást szabályozó XVIII. fejezetéhez nem kapcsolódik "Eltérő megállapodás" címet viselő rendelkezés. [Lőrincz (2019), 19.]

<sup>791</sup> Tercsák (2023), 53-54.

<sup>792</sup> Barański, Michał: EMPLOYMENT FLEXIBILITY IN TIMES OF CRISIS. *Studia Iuridica*, Vol. 95., 2022. 9.

<sup>793</sup> Berke Gyula: Munkajog veszélyhelyzetben. In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 17.0. A XVII. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2020. 21-22. [a továbbiakban: Berke (2020)].

eltérő szabályokkal kerültek alkalmazásra. E szabályok közül dogmatikai szempontból a legnagyobb jelentőségű<sup>794</sup> a 6. § (4) bekezdése volt, amely úgy rendelkezett, hogy „[a] munkavállaló és a munkáltató az Mt. rendelkezéseitől külön megállapodásban eltérhetnek.”

A 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. §-a tehát két fontos elemet foglalt magában. Egyrészt tartalmazta azon „eltérő szabályokat”, melyeket az Mt.-re nézve alkalmazni kellett, másfelől a felek megállapodásának szabad eltérést engedett lényegében az Mt. bármely szabályától. Fontos ugyanakkor hangsúlyozni, hogy ezen változások indoka a veszélyhelyzet időtartamára előírt tilalmak, korlátozások betartása volt, vagyis e szabályokat kizárólag e célok érdekében lehetett alkalmazni.<sup>795</sup>

### 3.1. A vírushelyzet alatt alkalmazandó eltérő rendelkezések

A 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (2) bekezdése deklarálta az Mt. azon szabályait, amelyek a veszélyhelyzet tartamára módosultak. Ezen módosult szabályok a kollektív szerződés tekintetében kógensnek minősültek<sup>796</sup>, vagyis sem a veszélyhelyzet hatályba lépése előtt, sem pedig azt követően kötött kollektív szerződés nem térhetett el a határozott időre változó Mt.-beli szabályoktól.<sup>797</sup> Ezen „módosult szabályok” szerint a munkáltató a közölt munkaidő-beosztást az Mt. 97. § (5) bekezdése szerinti általános közlési szabályoktól eltérően is módosíthatta.<sup>798</sup> A munkáltató tehát bármikor, akár a munkavégzés alatt is módosíthatta a munkaidő-beosztást, ami lényegében kizárta a munkaidő-beosztástól eltérő rendkívüli munkavégzést, így a bérpótlékra való jogosultságot is.<sup>799</sup> Továbbá, a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (2) bekezdés b) pontja szerint a munkáltató a munkavállaló számára az otthoni munkavégzést és a távmunkavégzést egyoldalúan elrendelhetette.

E tekintetben szükséges továbbá megemlíteni a koronavírus világjárvány nemzetgazdaságot érintő hatásának enyhítése érdekében szükséges azonnali intézkedésekről szóló 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet munkajogi szabályainak a Gazdaságvédelmi Akcióterv keretében történő kiegészítéséről szóló 104/2020. (IV. 10.) Korm. rendeletet [a továbbiakban: 104/2020. (IV. 10.) Korm. rendelet], mely alapján a munkáltató legfeljebb huszonnégy havi munkaidőkeretet

<sup>794</sup> Kun (2020), 145.

<sup>795</sup> Gyulavári, Tamás: COVID-19 and Labour Law: Hungary. *Italian Labour Law e-Journal*, Vol. 13., 2020/Special Issue. 2.

<sup>796</sup> 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (3) bekezdés.

<sup>797</sup> Gyulavári Tamás: Veszélyhelyzet a munkajogban: szerződési szabadság és munkáltatói hatalom. *Fundamentum*, 24. évf., 2020/1. 78. [a továbbiakban: Gyulavári (2020b)].

<sup>798</sup> 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (2) bekezdés a) pont.

<sup>799</sup> Gyulavári (2020b), 78.

rendelhetett el, illetve az e rendelet hatálybalépését megelőzően elrendelt munkaidőkeretet erre az időtartamra meghosszabbíthatta.<sup>800</sup> E rendelkezés tehát egyoldalú hatalmat adott a munkáltatónak arra, hogy a munkaidőkeretben a munkavégzést a munkaidő beosztásával eltolja a veszélyhelyzet utáni időkre, és ehhez kétéves időkeretet kaptak. Ráadásul, a munkáltató a már „futó” munkaidőkeretet is egyoldalúan módosíthatta, maximum kétéves időtartamra.<sup>801</sup>

A 104/2020. (IV. 10.) Korm. rendelet 1. § (3) bekezdése továbbá mind a felek megállapodása, mind a kollektív szerződés tekintetében megtiltotta az eltérést néhány Mt.-ben deklarált szabálytól.<sup>802</sup> E kógens szabályok kijelölésével tehát a jogalkotó korlátozta a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdése által megengedett abszolút diszpozitivitást. Ugyanakkor nem egyértelmű, hogy a jogalkotó miért csupán ezeket a szabályokat minősítette kógenssé, másokat pedig miért nem. Az is kérdéses, hogy a 104/2020. (IV. 10.) Korm. rendelet miért tiltotta a kollektív szerződés eltérését ezen szabályoktól, különösen a munkavállaló javára<sup>803</sup>, ezzel indokolatlanul beszűkítve a kollektív alku mozgásterét.<sup>804</sup>

### 3.2. A vírushelyzet alatt érvényesülő abszolút diszpozitivitás dilemmái

Ahogy említésre került, a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdése úgy rendelkezett, hogy „[a] munkavállaló és a munkáltató az Mt. rendelkezéseitől külön megállapodásban eltérhetnek.” Ezen szabály alapján tehát (elvileg) az Mt. bármely szabályától szabadon – a munkavállaló előnyére és hátrányára is – el lehetett térni a felek megállapodásával. Egyes vélemények szerint ezen rendelkezés gyakorlatilag a munkajogot mint jogágot „zárójelbe” tette, hiszen így egyetlen szabály sem rendelkezett kötelező erővel.<sup>805</sup> Más álláspontok szerint ez lényegében visszatérést jelentett a 19. század közepének munkajogi gondolkodásához<sup>806</sup>, amely még a szerződés tartalmának korlátlan szabadságára épült.<sup>807</sup> Bár e szabály (is) célhoz és

<sup>800</sup> 104/2020. (IV. 10.) Korm. rendelet 1. § (1)-(2) bekezdések.

<sup>801</sup> Gyulavári (2020b), 79.

<sup>802</sup> Mt. 99. §, 104-106. §.

<sup>803</sup> Gyulavári (2020b), 80.

<sup>804</sup> Szabó Imre Szilárd: Munkajogi elvi kérdések: a szociális párbeszéd és a kollektív szerződések mozgásteréről. *Glossa Iuridica*, VII. évf., 2020/különszám. 163.

<sup>805</sup> Fodor T. Gábor nyilatkozata. In: Fazekas Lázár Benjámint: A kormány gyakorlatilag megszüntette a munkajogot. *Mérce*, 2020. március 19. Elérhető: <https://merce.hu/2020/03/19/a-kormany-gyakorlatilag-megszuntette-a-munkajogot/> (2024. augusztus 25.).

<sup>806</sup> Ezen témakörrel lásd: II. fejezet 1. alfejezet.

<sup>807</sup> Gyulavári (2020b), 75.

határozott időtartamhoz kötött volt, mégis lényegében újraírta a munkajogi jogforrási hierarchia sztenderd rendszerét.<sup>808</sup>

Jelen alfejezetben ismertetésre kerülnek azon releváns munkajogi jogintézmények, melyek a vírushelyzet alatt különös figyelmet kaptak, kitérve azok kapcsán a felek megállapodásának szabályozási lehetőségére, valamint az ezzel kapcsolatos dilemmákra.

### 3.2.1. Az állásidő és az arra járó díjazás

Az Mt. 51. § (1) bekezdése alapján „[a] munkáltató köteles a munkavállalót a munkaszerződés és a munkaviszonyra vonatkozó szabályok szerint foglalkoztatni.” A vírus megjelenését követően gyakran előfordultak olyan munkáltatói intézkedések, melyek célja az volt, hogy a munkavállalót – elsősorban a vírus munkahelyen való megjelenésének megelőzése érdekében – távol tartsák a szokásos munkavégzési helyétől. Ebben az esetben a munkavállalót nem kötelezték más munkavégzésre, azaz nem foglalkoztatták. Ezen intézkedés alapjául jellemzően nem hatósági vagy orvosi intézkedés (például elkülönítés, karantén) szolgált, hanem az a munkáltató mérlegelési jogkörében meghozott döntés volt.<sup>809</sup> Ezen intézkedések kapcsán felmerül azon kérdés, hogy a munkavállaló állásidőben jogosult volt-e munkabérre. Az uralkodó álláspont szerint ezen esetekben elháríthatatlan külső ok fennállta nem volt megállapítható<sup>810</sup>, így a munkavállaló az állásidőben alapbérre és (adott esetben) bérpótléokra volt jogosult.<sup>811</sup> Ugyanakkor, a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdése alapján a felek eltérhettek ezen törvényi rendelkezésektől, akár a munkavállaló hátrányára is. A felek megállapodása alapján tehát a munkavállaló az alapbérnél alacsonyabb összegű díjazásban is részesülhetett, de érvényesnek minősült az a megállapodás is, amely díjazás nélküli időszakként határozta meg az állásidőt.<sup>812</sup>

A járványhelyzet első hulláma idején az is előfordult, hogy egyes munkáltatók tevékenységét, működését jogszabály korlátozta. Ilyen jogszabály volt például a 46/2020. (III. 16.) Korm.

<sup>808</sup> Kun (2020), 146.

<sup>809</sup> Gergely Katalin: A biztosítási jogviszony alakulása és hatása a társadalombiztosítási ellátásokra. *Glossa Iuridica*, VII. évf., 2020/különszám. 201-202. [a továbbiakban: Gergely (2020)].

<sup>810</sup> A Magyar Munkajogi Társaság elnöksége, a Munkajog folyóirat szerkesztőbizottsága: Összefoglaló egyes munkajogi szabályok alkalmazásáról a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 40/2020. (III. 11.) Korm. rendelet által elrendelt veszélyhelyzet időtartama alatt. 1.4. pont. *Munkajog*, 2020. május 11. Elérhető: <https://munkajogilap.hu/osszefoglalo-egy-es-munkajogi-szabalyok-alkalmazasarol-a-veszelyhelyzet-kihirdeteserol-szolo-40-2020-iii-11-korm-rendelet-altal-elrendelt-veszelyhelyzet-idotartama-alatt/> (Letöltve: 2024. augusztus 25.). [a továbbiakban: Összefoglaló egyes munkajogi szabályok alkalmazásáról.].

<sup>811</sup> Mt. 147. §.

<sup>812</sup> Összefoglaló egyes munkajogi szabályok alkalmazásáról, 1.4. pont.

rendelet<sup>813</sup>, amely a vendéglátó üzleteket, mozikat működtető, a rendszeres zenés, táncos vagy egyéb rendezvényeket szervező munkáltatók működését érintette, valamint – egyes kivételekkel – korlátozta az üzletek nyitvatartási idejét. A működés teljes tilalma hiányának ellenére előállhatott az a helyzet, hogy e munkáltatói kör számára egyes munkavállalók foglalkoztatása átmenetileg lehetetlenné vált. Ezen eset, vagyis a munkáltató működésének jogszabály általi korlátozása jellemzően minősülhetett az Mt. 147. § (1) bekezdése szerinti elháríthatatlan külső oknak, így – foglalkoztatás hiányában – a munkavállaló nem volt díjazásra jogosult.<sup>814</sup>

### **3.2.2. A szabadság kiadása és kiadásának igénylése, a kötelező legkisebb munkabér és garantált bérminimum**

A munkáltatóknak a járvány idején nagy terhet jelentett az állásidőre járó alapbér és esetenként bérpótlék fizetése, mivel a bevételük vagy megszűnt, vagy jelentős mértékben csökkent, a munkavállalókra pedig átmenetileg nem volt szükségük. Ebben az esetben a legegyszerűbb megoldást – a munkáltató működésével összefüggő okra való hivatkozással<sup>815</sup> – a munkaviszony megszüntetése jelentette, ugyanakkor a munkáltatók kezében más „áthidaló” megoldások is voltak. Az egyik ilyen megoldást a szabadság jogintézménye jelentette.<sup>816</sup> Bár „alapesetben” a szabadság azonnali kiadásának akadályát jelentik az Mt. előzetes tájékoztatásra és közlésre vonatkozó előírásai<sup>817</sup>, a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdése lehetővé tette azt is, hogy a felek megállapodással eltérjenek ezektől a rendelkezésektől, így lehetett rövidíteni, de akár el is lehetett hagyni ezen határidőket.<sup>818</sup>

A többségi álláspont szerint a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdése alapján el lehetett térni az Mt. azon szabályától is, mely szerint a szabadság tartamára a munkavállalót távolléti díj illeti meg.<sup>819</sup> Ugyanakkor, egyes álláspontok szerint ez nem volt megengedett, mivel az ilyen tartalmú eltérés az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdésébe ütközött volna, mely szerint „[m]inden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves

---

<sup>813</sup> 46/2020. (III. 16.) Korm. rendelet az élet- és vagyónbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány megelőzése, illetve következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében elrendelt veszélyhelyzet során teendő intézkedésekről (III.).

<sup>814</sup> Pál (2020), 175.

<sup>815</sup> Mt. 66. § (2) bekezdés.

<sup>816</sup> Gyulavári (2020b), 77.

<sup>817</sup> Mt. 122. § (2), (4) bekezdés.

<sup>818</sup> Gergely (2020), 195-196.

<sup>819</sup> Mt. 146. § (1) bekezdés a) pont.

fizetett szabadsághoz.” Ez utóbbi állásponttal szemben azonban felhozható azon érv, hogy – az uralkodó felfogás szerint – az Alaptörvénynek a magánjogi viszonyokra nézve nincs közvetlen hatálya.<sup>820</sup>

A 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdésének nyelvtani értelmezése szerint a felek megállapodása eltérhetett az Mt. 136. § (1) bekezdésétől is, vagyis a felek megállapodhattak a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér), illetve a garantált bérminimum összegétől kevesebb alapbérben is. Ugyanakkor, tekintettel arra, hogy a minimálbér, illetve a garantált bérminimum a magyar munkajog egyik alapvető jogintézményének minősül, így (még a vírushelyzet alatt is) rendkívül aggályosnak tekinthető azon jogalkotói megoldás, amely ezen alapvető garanciális szabálytól is lehetővé teszi az eltérést a munkavállaló hátrányára.<sup>821</sup>

### 3.2.3. A diszpozitivitással kapcsolatos további dilemmák

A 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet által megengedett abszolút diszpozitivitással kapcsolatban számos további gyakorlati kérdés felmerül. Például nem egyértelmű, hogy valóban abszolút „határtalan” volt-e a felek megállapodásának szabályozási mozgásterét az Mt.-hez képest (annak egyetlen korlátja a célhoz kötöttség volt). Aggályosnak tekinthető az is, hogy még írásbeli formakényszer sem írt elő e megállapodásokra nézve a jogszabály. Továbbá az is vitatott, hogy ezen megállapodások időbeli hatálya túlnyúlhatott-e a veszélyhelyzet időszakán, különösen akkor, ha az eltérés egyébként a munkavállalóra nézve kedvezőbb volt a törvényhez képest. A 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet nem érintette a kollektív szerződés és a felek megállapodásának viszonyát, vagyis a felek megállapodása a kollektív szerződéstől a vészhelyzet alatt is (főszabály szerint) csak a munkavállaló javára térhetett el. Ugyanakkor, nem egyértelmű, hogy ezt a felek „áthidalhatták” -e akként, hogy a megállapodásukban kifejezetten eltérnek a kollektív szerződés és a felek megállapodása viszonyát rendező, az Mt. 43. § (1) bekezdésében rögzített szabálytól is.<sup>822</sup>

A fent említett gyakorlati dilemmákon túl, Kun Attila – már többször hivatkozott – tanulmányában három gondolatkörben vet fel dogmatikai, elvi aggályokat a rendelet által megengedett abszolút diszpozitivitás kapcsán. A szerző e körben említi a „munkajogi szabályozás karakterisztikájából fakadó elvi aggályokat”, utalva arra, hogy a munkajog

<sup>820</sup> Összefoglaló egyes munkajogi szabályok alkalmazásáról, 1.3. pont.

<sup>821</sup> Kéri Ádám: Ezen fő munkajogi szabályoktól veszélyhelyzetben se térjen el! *Adózóna*, 2020. április 21. Elérhető: [https://adozona.hu/koronavirus\\_jarvany/Ezen\\_fo\\_munkajogi\\_szabalyoktol\\_veszelyhelyz\\_CTA4G](https://adozona.hu/koronavirus_jarvany/Ezen_fo_munkajogi_szabalyoktol_veszelyhelyz_CTA4G) (Letöltve: 2024. augusztus 25.).

<sup>822</sup> Kun (2020), 147-148.

szociális védelmi funkcióját a teljes diszpozitivitás megengedése veszélybe sodorhatja. Ezen szemponthoz kapcsolódnak a „munkajogi szabályozás céljából eredő aggályok”, melyek lényege, hogy a diszpozitivitás nem egyeztethető össze a „non-waivability” elvével sem. A diszpozitivitás kapcsán felmerülnek továbbá „nemzetközi jogi gyökerű aggályok” is, mivel számos munkajogi szabály bír nemzetközi jogi gyökerekkel, visszavezethető azokra (például az ILO normáira, EU-s munkajogi normákra). Kérdés tehát, hogy a felek szerződési szabadsága meddig mehetett el az ilyen, nemzetközi jogi pilléren (is) nyugvó nemzeti munkajogi szabályok „felülírása” során. Annyi bizonyos, hogy a munkajogban a teljes szerződési szabadság e szempont, vagyis a munkajog nagyfokú „nemzetköziesedése” okán sem lehet teljesen korlátlan.<sup>823</sup>

### 3.3. A 3326/2020. (VIII. 5.) AB végzés

2020. május 22. napján ötvenkét országgyűlési képviselő fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványukban a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdése alaptörvény-ellenességének, valamint nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítását és a hatálybalépésének időpontjára visszamenőleges hatályú megsemmisítését kérték.<sup>824</sup>

Az indítványozók – többek között – az egyenlő bánásmód<sup>825</sup> sérelmét állították beadványukban. Az egyenlő bánásmód követelménye az Mt. számos rendelkezésében megjelenik<sup>826</sup>, melyek mindegyike kógens szabály. Az indítványozók álláspontja szerint, mivel a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdése lehetővé teszi az Mt. egyenlő bánásmódot és emberi méltóságot biztosító részeitől való eltérést, így az alaptörvény-ellenes.<sup>827</sup>

Az indítványozók a pihenéshez és az éves fizetett szabadsághoz való jog<sup>828</sup> sérelmét is állították. Ennek kapcsán arra hivatkoztak, hogy a pihenéshez való jog egyrészt az Alaptörvény által garantált jog, amely „a munkához való alapvető jogon keresztül alapjogi védelemben is részesül”<sup>829</sup>, másrészt egészségvédelmi rendelkezés, amely az állampolgárok regenerálódását és egészségét biztosítja.<sup>830</sup> E tekintetben az államnak intézményvédelmi kötelezettsége

<sup>823</sup> Uo. 148-156.

<sup>824</sup> 3326/2020. (VIII. 5.) AB végzés [1].

<sup>825</sup> Alaptörvény XV. cikk (2)-(3) bekezdések.

<sup>826</sup> Például: Mt. 12. §.

<sup>827</sup> 3326/2020. (VIII. 5.) AB végzés [3].

<sup>828</sup> Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdés.

<sup>829</sup> Ezen álláspontot támasztja alá az 1030/B/2004. AB határozat, mely szerint a pihenéshez való jog a munkához való jog lényeges összetevője. (1030/B/2004. AB határozat III. 2.).

<sup>830</sup> Lásd pl.: 3076/2020. (III. 18.) AB határozat III. [43].; 3378/2019. (XII. 19.) AB határozat IV. [23].

jelentkezik, vagyis „[...] a jogalkotónak olyan jogi környezetet kell kialakítania, amely a pihenőidőhöz való jog biztosítására alkalmas.” Ebből következően, egy olyan rendelkezés, amely a pihenőidő biztosítására vonatkozó törvényi szabályok alóli „kiszerezés” lehetőségét bevezeti, ellentétes az Alaptörvénnyel.<sup>831</sup>

Az indítványozók a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet nemzetközi szerződésbe ütközését is állították. Ebben a körben arra hivatkoztak, hogy az egyenlő bánásmód és az éves fizetett szabadság követelményét számos nemzetközi egyezmény rögzíti. E téren tehát Magyarországot több egyezményből származó jogalkotási kötelezettség is terheli, melyeknek a jogalkotó – többek között – az Mt.-ben deklarált szabályok megalkotásával tett eleget. Ezen követelmények alól azonban a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet úgy enged eltérési lehetőséget, hogy nemzetközi kötelezettség alóli felmentést Magyarország nem kért. Ebből következően, a támadott rendelkezés nemzetközi egyezményekbe ütközik, mivel az azokban meghatározott követelményeket az állam annak ellenére nem teljesíti, hogy azokat magára nézve kötelezőnek ismerte el.<sup>832</sup>

Az Alkotmánybíróság a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására irányuló indítvány kapcsán megállapította, hogy a nemzetközi szerződéseknek nincs közvetlen hatályuk a munkáltató és a munkavállaló jogviszonyára. A nemzetközi szerződések rendelkezései beépültek az Mt.-be és egyéb jogszabályokba. Az indítványban megjelölt nemzetközi szerződések és a kifogásolt jogszabályi rendelkezés között nincs közvetlen összefüggés, és erre vonatkozó részletes érvelést az indítvány sem tartalmazott. Az indítvány tehát e tekintetben visszautasításra került.<sup>833</sup>

Az Alkotmánybíróság a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt szintén visszautasította, mert a támadott jogszabály 2020. június 18. napjától hatályát veszítette. Mivel az Alkotmánybíróság – főszabályként – csak a hatályos jogszabályok alaptörvény-ellenességét vizsgálhatja, a jogszabály utólagos absztrakt normakontroll keretében történő vizsgálatára már nem volt lehetőség.<sup>834</sup>

#### 4. Részkonklúzió

<sup>831</sup> 3326/2020. (VIII. 5.) AB végzés [4].

<sup>832</sup> Uo. [5].

<sup>833</sup> Uo. [11].

<sup>834</sup> Uo. [22]-[24].

A magyar munkajogban már az 1990-es évek közepétől megfigyelhetők azok a jogalkotói törekvések, melyek a köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony különös szabályainak megalkotására irányulnak. E törekvések iránya az, hogy ezen munkáltatói kör tekintetében korlátozzák mind a kollektív, mind az individuális felek szerződési szabadságát. Ezen szándék háttérében két jogpolitikai indok húzódik meg: egyrészt a munkáltatói kör „közfinanszírozott” jellege, másrészt a gyakorlatban kialakult „visszaélészerű” megállapodások elterjedése.<sup>835</sup> Ezen jogpolitikai indokok mentén alakult ki az Mt.-nek a köztulajdonban álló munkáltatók különös munkajogára vonatkozó rendelkezés-csoportja. Ezen szabályok általános jellemzője, hogy – egy „tipikus” munkaviszonyhoz képest – jóval szélesebb a kógens szabályok köre a munkaviszony megszüntetésére és a munkaidőre vonatkozó törvényi rendelkezések tekintetében. Ennek indoka, hogy a köztulajdonnal való hatékony gazdálkodás követelménye szükségessé teszi, hogy az Mt. által egyébként biztosított szerződési szabadság korlátozásra kerüljön ezen típusú munkaviszonyban.<sup>836</sup> A köztulajdonban álló munkáltató és annak vezető állású munkavállalója közötti jogviszonyban a szerződési szabadság – az általános szabályokhoz képest – szintén csak korlátozottan érvényesül, melyre vonatkozóan részben az Mt., részben egyéb (jog)szabályok állítanak gátakat, főként a vezető díjazása tekintetében.<sup>837</sup> Az Mt. 209. § (1) bekezdésének nyelvtani értelmezése alapján a vezető állású munkavállaló szerződési szabadságának csak az Mt. 209. § (2) és (3) bekezdésében meghatározott kivételek szabnak határt, vagyis a törvény minden más szabályától a felek eltérhetnek, akár a munkavállaló hátrányára is. Ugyanakkor, az egyes jogértelmezési módszerek (rendszerintani értelmezés, jogelvek fényében történő értelmezés, valamint a bírói gyakorlat fényében történő értelmezés) alkalmazásával megállapíthatók olyan további törvényi rendelkezések is, amelyeket az Mt. ugyan nem minősít kógens jellegűvé, azonban azoktól nem lehetséges az eltérés a vezető állású munkavállaló munkaszerződésével. A Kúria két döntésében<sup>838</sup> is értelmezte a vezetői munkaszerződés eltérési lehetőségét az Mt. Második Részétől, mindkét esetben kimondva a törvénytől eltérő szerződéses kikötés érvénytelenség.

Az „atipikusnak” tekinthető vírushelyzet alatti jogalkotás koncepciója alapvetően két pillérré épült: egyfelől a munkáltató egyoldalú hatalmának erősítésére, másfelől a felek szinte korlátlan szerződési szabadságára.<sup>839</sup> A 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet által bevezetett változtatások

<sup>835</sup> Berke (2018), 13.

<sup>836</sup> Kozma (2024), [2306].

<sup>837</sup> Bihary (2019), 176.

<sup>838</sup> Mfv.I.10.530/2017.; Mfv.I.10.574/2017.

<sup>839</sup> Gyulavári, Tamás: Covid-19 and Hungarian Labour Law: the 'State of Danger'. *Hungarian Labour Law E-Journal*, 2020/1. 125.

indoka a veszélyhelyzet időtartamára előírt tilalmak, korlátozások betartása volt, így az abszolút diszpozitivitás lehetőségét (is) csak e célok érdekében lehetett alkalmazni. Ugyanakkor, figyelemmel a jogszabály által megengedett korlátlan szerződési szabadsággal kapcsolatos dilemmákra, egyetértek Kun Attilával a tekintetben, hogy a jogalkotónak pontosan meg kellett volna jelölnie<sup>840</sup> az Mt. azon szabályait, amelyekről a munkavállaló hátrányára is el lehet térni, illetve amelyekről biztosan nem megengedett az eltérés.<sup>841</sup>

## VII. A munkaszerződés egy sajátos formája és a munkaszerződés értékelése egyes szerződéses elméletek fényében

A modern gazdasági életben létrejövő ügyletek jelentős részénél a szerződések megkötése már nélkülözi a klasszikus kétoldalú „alkufolyamatot”. Ugyanis a tömeges méretű szerződéskötés jogi sztenderdizációra kényszeríti a feleket, így a szerződéskötéseknek különös jogi formái, „technikái” alakultak ki. Ezen formák közül a legelterjedtebbnek az ÁSZF alkalmazása mellett megvalósuló szerződéskötés tekinthető. E szerződéskötési módszer lényege, hogy az egyedi szerződéskötési alkut az egyik fél által a szerződéskötések tömegére előre elkészített és formalizált szerződési feltételek váltják fel, mely „blankettajellegű” szerződéses kikötések kapcsán a másik fél közreműködése rendszerint az elfogadás passzív szerepére korlátozódik.<sup>842</sup> Leszkoven László egy tanulmányában kiemeli, hogy a szabványosításnak ugyan vannak előnyei, azonban az számos vitás helyzet forrása is egyben. Ezen szerződéskötési forma különösen „[...] a szerződési akarat kialakítása (kialakulása) terén rejt veszélyeket magában, értelemszerűen a blankettával szembenező fél akaratának hiánya, illetve csorbulása tekintetében, illetőleg azáltal, hogy az előre kialakított szerződési feltételek a jog által nem tolerált tartalmat visznek kifejezetten nagy számban a megkötött szerződésekbe.”<sup>843</sup>

<sup>840</sup> Bár a 104/2020. (IV. 10.) Korm. rendelet részben eleget tett ezen követelménynek.

<sup>841</sup> Kun (2020), 147.

<sup>842</sup> Vékás Lajos: A szerződés megkötése és értelmezése. In: Wellmann György (szerk.): *Polgári Jog. Kommentár a gyakorlat számára, I. kötet (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024. A Ptk. 6:77. §-ához fűzött kommentár. [a továbbiakban: Vékás (2024)].

<sup>843</sup> Leszkoven László: Az általános szerződési feltételek útján létrejövő szerződések. *Gazdaság és Jog*, 22. évf., 2014/10. 3. [a továbbiakban: Leszkoven (2014)].

Mindezen veszélyek ellenére a „klasszikus” magánjogban már régóta jelen lévő jogintézmény az ÁSZF, amely egyre szélesebb körben elterjedő jogi megoldás a munka világában is.<sup>844</sup> A gyorsuló, globalizálódó munkaerő-piaci keretek közepette egyre több munkáltató úgy köti meg a munkaszerződést, hogy annak jellege „blankettáris”.<sup>845</sup> Ugyanakkor, az ÁSZF (mint polgári jogi intézmény) munkaviszonyban történő alkalmazása számos dilemmát felvet, mivel a polgári jog és a munkajog alapvető logikája és célkitűzései különböznek egymástól.<sup>846</sup> Ezen kontextusban a jelen fejezet célja a munkaszerződés jogintézményének vizsgálata az ÁSZF munkaviszonyban történő alkalmazhatósága szempontjából, különösen azon kérdésre fókuszálva, hogy – a munkaviszonyok sajátos rendszerében – az ÁSZF-ként megállapított munkaszerződéses rendelkezés hogyan befolyásolja a szerződési szabadság érvényesülését. Ennek során – a vonatkozó, releváns szakirodalom és bírói gyakorlat feldolgozásával – ismertetésre kerül az ÁSZF fogalma és annak tartalmi kritériumai, valamint a tisztességtelen ÁSZF és annak lehetséges jogkövetkezményeinek témaköre, felhívva a figyelmet az egyes dogmatikai ellentmondásokra, dilemmákra.

Szintén a modern gazdasági életben létrejövő jogügyletekkel összefüggésben, a 20-21. században – különböző tudományterületek képviselői által kidolgozott – újfajta szerződéses elméletek jelentek meg. Ezen elméletek – többek között – a munkaszerződés, illetve a munkaviszony sajátos értelmezésére, megreformálására, valamint átalakítására irányulnak. Az egyik elmélet a pszichológiai szerződés („psychological contract”) teória. Ezen elmélet szerint a munkaviszony felei között – a jogi kötőerővel rendelkező munkaszerződés mellett – létrejön egy ún. pszichológiai szerződés is, amely a felek egymás iránti kölcsönös és hallgatólagos elvárásait tartalmazza.<sup>847</sup>

A másik elmélet a „relational contract theory”. Ezen elmélet lényege, hogy a szerződés tulajdonképpen nem más, mint az együttműködés egy meghatározott módja. Bár az együttműködés minden kontraktus lényeges követelménye, létrejöhetnek olyan „kényszerközösségek”, amelyekben a felek közötti megállapodásnak szubsztanciális eleme a kooperáció és a szerződés fenntartása, akár a megváltozott körülmények közepette is. A relational contract fő jellemzői a folyamatos együttműködés, a körülmények elemzése, a

<sup>844</sup> Nadas György: Általános szerződési feltétel-e a kollektív szerződés? In: Hajnal Zsolt (szerk.): *A fogyasztóvédelmi jogról másképpen – előképek, közjogi és munkajogi vetületek*. Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2019. 106. [a továbbiakban: Nadas (2019)].

<sup>845</sup> Nadas György – Orosz Ferenc: A szerződési szabadság megjelenése az általános szerződési feltétel mint egyoldalú jognyilatkozat kapcsán. *Munkajog*, 2024/2. 5. [a továbbiakban: Nadas – Orosz (2024)].

<sup>846</sup> Jakab (2015a), 18.

<sup>847</sup> Robinson, Sandra L. – Rousseau, Denise M.: Violating the Psychological Contract: Not the Exception but the Norm. *Journal of Organizational Behavior*, Vol. 15., 1994/3. 246. [a továbbiakban: Robinson – Rousseau (1994)].

feltételek újratárgyalása és szükség esetén azok kölcsönös akarattal történő megváltoztatása. Ezen elmélet tehát nem csupán a formális szerződési feltételekre, hanem a felek közötti hosszú távú, kölcsönös bizalomra és együttműködésre is alapoz.<sup>848</sup>

A harmadik szerződéses elmélet a „personal employment contract” teória. Ezen elmélet célja – túllépve a munkavállaló-önfoglalkoztató dichotómiáján, illetve a munkavállaló-munkavállalóhoz hasonló jogállású személy-önfoglalkoztató trichotómiáján – a munkaviszony „reinstitutionalizációja” a munkát végzők egyfajta közös jogának megalkotásával és a különböző szintű jogok bizonyos széles kategóriákra való kiterjesztésével.<sup>849</sup>

A fent ismertetett szerződéses elméletekre vonatkozóan a jelen fejezet három célt szolgál. Egyrészt a pszichológiai szerződés mint elméleti koncepció központi témáinak bemutatása a releváns munkajogi vonatkozásokra fókuszálva. Az alkalmazott fő kutatási módszer a témában született releváns tanulmányok, cikkek, monográfiák vizsgálata, ezek szerzői által rendszerezett empirikus kutatási adatok másodelemzése, valamint ennek során a főbb munkajogi vonatkozások és összefüggések feltárása. Ennek keretében ismertetésre kerül a pszichológiai szerződés fogalma, a munkaszerződés és a pszichológiai szerződés elhatárolása, a jogi és erkölcsi normák szerepe, illetve a pszichológiai szerződés teljesítésének és megszegésének témaköre. E tekintetben a fő kutatási kérdés, hogy a pszichológiai szerződés milyen lehetséges hatásokat gyakorolhat a munkaviszony felei között létrejövő, jogi kötőerővel rendelkező szerződésekre, valamint hogyan befolyásolja a munkaviszony tartalmának alakulását.

A fejezet célja továbbá a relational contract elmélet általános jellemzőinek bemutatása, valamint azon kérdés vizsgálata, hogy a munkaszerződés olyan jogviszonyt alapít-e, amely magában hordozza a relational contract sajátosságait. E tekintetben a központi kérdés, hogy a munkaszerződés relational contract-ként történő megközelítése – amely a bizalom központi szerepét hangsúlyozza – biztosíthat-e garanciát a szerződési szabadság növelésének irányába történő elmozdulás kapcsán. E körben a relational contract és a munkaszerződés kapcsolatára vonatkozó igen szerteágazó és különböző megközelítési módokat alkalmazó szakirodalom közül három olyan alapvető nézet kerül elemzésre, melyek az amerikai, az angol, illetve a magyar munkajog kontextusában vizsgálják ezen témakört.

A fejezet harmadik célja a munkavégzésre irányuló jogviszonyok szabályozásának „megreformálására” irányuló personal employment contract teória központi témáinak elemzése. E tekintetben a fő kutatási kérdés, hogy ezen elmélet miként interpretálható és milyen

---

<sup>848</sup> Kiss (2020), 15-16.

<sup>849</sup> Jakab Nóra: Munkavégzők a munkavégzési viszonyok rendszerében. *Jogtudományi Közöny*, 70. évf., 2015/9. 422-423. [a továbbiakban: Jakab (2015b)].

jelentőséggel bír a szerződési szabadság érvényesülése szempontjából, valamint a hatályos magyar munkajogi szabályozás milyen mértékben és formában tükrözi a personal employment contract elmélet alapvető elemeit.

## 1. A munkaszerződés mint általános szerződési feltétel

### 1.1. Az ÁSZF fogalma és alkalmazhatósága a munkaviszonyban

Az ÁSZF fogalmát a Ptk. határozza meg, melynek 6:77. § (1) bekezdése szerint „[á]ltalános szerződési feltételnek minősül az a szerződési feltétel, amelyet az alkalmazója több szerződés megkötése céljából egyoldalúan, a másik fél közreműködése nélkül előre meghatározott, és amelyet a felek egyedileg nem tárgyaltak meg.” E jogintézmény alkalmazhatóságát a munkaviszonyban az Mt. 31. §-a alapozza meg, amely a munkajogi jognyilatkozatok tekintetében kifejezetten alkalmazni rendeli (a fogyasztói szerződésekre vonatkozó rendelkezések kivételével<sup>850</sup>) a Ptk. ÁSZF-re vonatkozó egyes rendelkezéseit.<sup>851</sup>

Ahhoz, hogy egy munkaszerződésbe foglalt rendelkezés ÁSZF-nek minősüljön, a Ptk. fent idézett szabálya által meghatározott feltételeknek együttesen kell fennállniuk.<sup>852</sup> Így a feltételt több szerződés megkötése céljából, egyoldalúan, előre kell meghatározni. Ahogy említésre került, a munka világában (is) igen elterjedtek az ún. blankettaszerződések, amelyek kifejezetten azt a célt szolgálják, hogy a munkáltató ezek felhasználásával több munkavállalóval kössön munkaszerződést.<sup>853</sup> Annak nincs jelentősége, ha a munkáltató adott esetben csak egy szerződést kötött meg a szerződésminta alkalmazásával. A bírói gyakorlat szerint ugyanis az ÁSZF-nek nem kritériuma a ténylegesen több szerződésben történő alkalmazása. Elegendő, ha az egyik szerződő fél egyoldalúan, azzal a céllal határozza meg az adott feltételt, hogy azt több szerződésben használni kívánja.<sup>854</sup>

<sup>850</sup> Ptk. 6:103. §. 6:104. §., 6:105. §.

<sup>851</sup> Ptk. 6:77. §. 6:78. §, 6:80. §, 6:81. §, 6:102. §.

<sup>852</sup> Kovács Szabolcs – Takács Gábor: A Ptk. és a munkajog kapcsolata – általános szerződési feltételek. *Jogászvilág*, 2014. március 12. Elérhető: <https://jogaszvilag.hu/cegvilag/a-ptk-es-a-munkajog-kapcsolata-altalanos-szerzodesi-feltetelek/> (Letöltve: 2024. augusztus 31.) [a továbbiakban: Kovács – Takács (2014)].

<sup>853</sup> Jakab Nóra – Prugberger Tamás: Ellentétek és kapcsolatok a magyar munkajogi, és polgári jogi szabályozás között. *Jogtudományi Közöny*, 69. évf., 2014/10. 478.

<sup>854</sup> Lásd pl.: Gf.30296/2008/3. A fogyasztói szerződés érvényességével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 2/2011. (XII. 12.) PK vélemény 2. pontjának indokolása rögzíti, hogy „[a]z általános szerződési feltételnek nem fogalmi eleme az, hogy ténylegesen több szerződésben is alkalmazták, hanem elegendő, ha az egyik szerződő fél egyoldalúan azzal a céllal határoz meg egy feltételt, hogy azt több szerződésben kívánja használni.”

További kritérium, hogy az adott szerződéses feltételt a munkavállaló közreműködése nélkül határozza meg a munkáltató, és azt a felek egyedileg ne tárgyalják meg. A bírói gyakorlat szerint a közreműködés akkor valósul meg, ha az ÁSZF alkalmazójával szerződő félnek valódi lehetősége van az adott szerződési feltétel tartalmának befolyásolására. Az egyoldalúan előre meghatározott szerződési feltétel másik fél általi megismerése és elfogadása önmagában nem elégséges ahhoz, hogy a feltétel egyedileg megtárgyaltnak minősüljön.<sup>855</sup> Amennyiben viszont az ÁSZF alkalmazójával szerződő fél részére ténylegesen, reálisan fennáll a szerződés tartalmi befolyásolásának lehetősége, az a rendelkezés nem minősül ÁSZF-nek.<sup>856</sup> Így nem lesz ÁSZF az a szerződéses kikötés, amelyet a munkáltató ugyan előre meghatározott, de a munkavállaló az egyeztetések során utóbb kifejezetten elfogadott, például valamely más megállapodásért cserébe.<sup>857</sup> Minden esetben az ÁSZF-et alkalmazó felet (munkáltatót) terheli a bizonyítási kötelezettség abban a tekintetben, hogy az egyes szerződéses rendelkezéseket a felek egyedileg megtárgyalták-e vagy sem.<sup>858</sup>

A polgári jogi szerződések esetében az ÁSZF-ek többnyire a főszerződéstől különálló dokumentumban kerülnek rögzítésre.<sup>859</sup> A munkaviszonyban azonban az ÁSZF-ek jellemzően a (blanketta)munkaszerződés részei és azokat a szerződéses rendelkezéseket jelentik, amelyekkel a munkáltató kíván élni. A polgári jogi jogviszonyokkal ellentétben tehát a munkaviszonyban az ÁSZF sokszor nehezen felismerhető, mivel az fizikailag nem különül el a munkaszerződés egyéb, ÁSZF-nek nem minősülő részeitől. Így előfordulhat például, hogy a munkaszerződés rendelkezései közül a felek az alaphétt egyedileg megtárgyalják és megegyeznek, míg minden egyéb rendelkezés ÁSZF-nek minősül, mivel a munkavállalónak nincs lehetősége a munkáltató által kialakított szerződéses feltételrendszer megtárgyalására.<sup>860</sup> Leszkoven László szerint ebben az esetben „[...] a szerződést teremtő konszenzus sajátos

<sup>855</sup> Lásd pl.: EH 2011.2413. Annak megítélésénél, hogy ÁSZF-nek minősül-e egy kikötés, „[...] kizárólag annak a körülménynek van jelentősége, hogy a kikötés tartalmát az alperes alkufolyamat eredményeként a fogyasztóval közösen, vagy kizárólag saját maga előre, több szerződés megkötése céljából a fogyasztó kizárásával határozta meg.” (BH 2013.5.128. II.).

<sup>856</sup> Egy peres ügyben a Győri Ítéltábla megállapította, hogy „[...] a feleknek fennállt a szerződéskötés körében a reális lehetőségük arra, hogy a kikötések tartalmát érdemi megfontolás tárgyává tegyék, attól eltérjenek, és a szerződést kötő felek ezirányú igénye esetén az alperes késznek mutatkozott az előre megfogalmazott szerződési feltételek megfelelő módosítására. Minderre tekintettel a perben támadott szerződéses kikötések egyedileg kialakultnak, megtárgyaltnak tekintendők, erre figyelemmel nem minősíthetők általános szerződési feltételként.” (Gf.20189/2012/4.).

<sup>857</sup> Kovács – Takács (2014).

<sup>858</sup> Ptk. 6:77. § (2) bekezdés.

<sup>859</sup> Így például a hirdetmény, szabályzat, vagy akár egy egyoldalas nyilatkozat vagy egy néhány oldalas kezességi szerződés is ÁSZF-nek minősülhet, ha a Ptk. megfogalmazása „illik rá.” [Leszkoven (2014), 3.].

<sup>860</sup> Ferencz (2019), 57.

megkettőződéséről beszélünk, abban az értelemben, hogy a szerződésnek van egy olyan része, mely egyedi megállapodásnak minősül, a másik része maga az általános szerződési feltétel (illetve, ami a blankettatartalomtól a szerződés részévé válik).<sup>861</sup>

Ugyanakkor, akár az is előfordulhat, hogy szinte a teljes<sup>862</sup> szerződés, így például a munkaszerződés ÁSZF-nek minősül. Az Mt. szerint ugyan a feleknek meg kell állapodniuk a szerződés létrejöttéhez az alaplétszám és a munkakörben<sup>863</sup>, sok esetben előfordul, hogy még ezek érdemi megtárgyalására sincs lehetősége a munkavállalónak. Ugyanis, ha a munkáltató az adott telephelyen például takarítókat akar alkalmazni, akkor a munkakör megtárgyalására és módosítására értelemszerűen nincs lehetősége a (potenciális) munkavállalónak.<sup>864</sup> A tárgyalási pozíció az alaplétszám, illetve – amennyiben azok a munkaszerződésben szerepelnek – egyéb bérelemek tekintetében reálisabb, ugyanakkor (főként az „alacsonyabb minőségű munkakörökben”) jellemzően csak a munkáltató által előre meghatározott bérszerkezetben van lehetőség szerződéskötésre, így a munkavállalónak sok esetben e téren sincs lehetősége az alkudozásra.<sup>865</sup> Abban az esetben, ha az egész munkaszerződés ÁSZF-nek minősül, a munkavállaló alkupozíciója még korlátozottabb, mivel gyakorlatilag egy szerződési feltétel megtárgyalására sincs módja. A szerződési szabadsága így csupán annyiban jelenik meg, hogy vagy elfogadja a munkáltató ajánlatát, vagy teljes egészében elutasítja azt.<sup>866</sup> Ebben az esetben tehát a szerződő fél (munkavállaló) szerződési szabadsága csak a szerződés meg nem kötésének szabadságára terjed ki, tartalomalakító lehetősége gyakorlatilag nincs. Az alkufolyamat elmaradásával pedig megszűnik vagy elenyészően alacsony szintre száll a szerződési érdekek ütköztetése, kiegyensúlyozása.<sup>867</sup>

## 1.2. Az ÁSZF szerződéses tartalomává válása

A Ptk. alapján az ÁSZF akkor válik a felek közötti szerződés részévé, ha két konjunktív feltétel teljesül: az alkalmazója lehetővé tette, hogy a feltétel tartalmát a másik fél a szerződéskötést

<sup>861</sup> Leszkoven (2014), 5.

<sup>862</sup> Leszkoven László felhívja arra a figyelmet, hogy „[a] szinte szócska azért indokolt, mert jogi értelemben legalább egy lényeges szerződési elem – mégpedig az alany – egyedileg kerül meghatározásra.” (Uo. 5.).

<sup>863</sup> Mt. 45. § (1) bekezdés.

<sup>864</sup> Kovács – Takács (2014).

<sup>865</sup> Nyerges Éva: Az egyenlő bánásmód érvényesülése a munkabér megállapítása során. In.: Pál Lajos (szerk.): *Az egyenlő bánásmód szabályozásáról. A Magyar Munkajogi Társaság 2020. február 5-ei vitáin elhangzott előadások, hozzászólások.* HVG-ORAC, Budapest, 2020. 159.

<sup>866</sup> Kovács – Takács (2014).

<sup>867</sup> Leszkoven (2014), 6.

megelőzően megismerje, és azt a másik fél elfogadta.<sup>868</sup> Ahogy említésre került, a munkaviszonyban valamennyi, ÁSZF-nek minősülő rendelkezés tipikusan a munkaszerződésben szerepel. Ebből következően, a Ptk. által meghatározott konjunktív feltételek a (blanketta)munkaszerződések kapcsán megvalósulnak, mivel a munkavállalónak lehetősége van az összes ÁSZF megismerésére és ezen ismeretek birtokában dönthet arról, hogy azokat elfogadja-e vagy sem.<sup>869</sup>

Az ÁSZF-ek alkalmazásával kapcsolatos további garanciális szabály, hogy külön tájékoztatni kell a másik felet arról az ÁSZF-ről, amely lényegesen eltér a jogszabályoktól vagy a szokásos szerződési gyakorlattól. Az ilyen ÁSZF csak akkor válik a szerződés részévé, ha azt a másik fél – a külön tájékoztatást követően – kifejezetten elfogadta.<sup>870</sup> Bár az Mt. 43. § (1) bekezdése szerint a munkaszerződés – főszabályként – az Mt.-től és egyéb munkaviszonyra vonatkozó szabálytól a munkavállaló javára térhet el, az Mt. bizonyos jogintézmények esetén arra is lehetőséget biztosít, hogy a munkaszerződés a munkavállaló hátrányára térjen el.<sup>871</sup> Különösen ezek, a munkavállalóra nézve hátrányos szerződéses rendelkezések bírnak különös jelentőséggel a tájékoztatási kötelezettség szempontjából, ha azokat a munkáltató mint ÁSZF-et alkalmazza. Mivel ezen ÁSZF-ek lényegesen eltérnek az Mt. 43. § (1) bekezdésében rögzített főszabálytól (kedvezőbbség elvétől), azok csak akkor válnak a szerződés részévé, ha azokat a munkavállaló a külön tájékoztatást követően kifejezetten elfogadja.

Továbbá, a munkaszerződés olyan kikötései, amelyek a munkavállaló számára hátrányosak, önmagukban is eltérhetnek a szokásos szerződési gyakorlattól, ezáltal pedig akkor is a tájékoztatási kötelezettség hatálya alá tartoznak, ha egyébként a jogszabályi rendelkezésektől lényegesen nem térnek el.<sup>872</sup> E körben példaként említhető, ha – az Mt. 139. § (2) bekezdése alapján – a szerződéses kikötés a bérpótlék számítási alapját ugyan nem „drasztikusan”, de valamelyest csökkenti az Mt.-ben meghatározott főszabályhoz képest.<sup>873</sup> Ugyanakkor Leszkoven László kiemeli, hogy a Ptk. nem ad egyértelmű iránymutatást arra vonatkozóan, hogy mit kell szokásos szerződési gyakorlatnak tekinteni. Ez a fogalom objektíven nehezen ítélnélhető meg, amely nagymértékben függ az érintett személyek (beleértve a bíróságot is)

<sup>868</sup> Ptk. 6:78. § (1) bekezdés.

<sup>869</sup> Kulicity Mária: Tisztességtelen általános szerződési feltételek a munkajogban. In: Auer Ádám – Bankó Zoltán – Békési Gábor – Berke Gyula – Hazafi Zoltán – Ludányi Dávid (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Kiss György 70. születésnapjára. Clara pacta, boni amici*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023. 386. [a továbbiakban: Kulicity (2023)].

<sup>870</sup> Ptk. 6:78. § (2)-(3) bekezdések.

<sup>871</sup> Ezen témakörrel lásd: IV. fejezet.

<sup>872</sup> Kovács – Takács (2014).

<sup>873</sup> Ezen témakörrel lásd: IV. fejezet 3.3.1. alfejezet.

személyes tapasztalatától.<sup>874</sup> A szerződési gyakorlat időről időre változhat, így előfordulhat, hogy amit egy adott időszakban követett gyakorlatnak vélünk, az később meghaladottá válik, vagy éppen, ami egy időszakban nem tekinthető szokásos szerződési gyakorlatnak, arra rövid idő elteltével már ilyenként kell tekinteni.<sup>875</sup> Nemessányi Zoltán – a munkajog kontextusában – szintén megjegyzi, hogy nem egyértelmű, hogy nemzetgazdasági vagy ágazati szinten, esetleg az adott (szak)szervezetre vonatkozóan szükséges-e vizsgálni a szokásos szerződési gyakorlatot.<sup>876</sup> Álláspontom szerint e tekintetben is mérvadónak tekinthető Guy Davidov – már említett – azon javaslata, mely szerint a jogszabályok garanciális szabályként előírhatják a munkáltatók számára, hogy hozzanak létre egy nyilvántartást a munkavállaló hátrányára eltérő megállapodásokról és ezen „gyűjteményt” („repository of agreements”) rendszeresen közöljék valamely állami szervvel és/vagy szakszervezettel.<sup>877</sup> Ezen „megállapodás-gyűjtemény” ugyanis kiindulási pontként szolgálhatna a szokásos szerződési gyakorlat vizsgálata tekintetében.

A külön tájékoztatási kötelezettség kapcsán a Legfelsőbb Bíróság egy döntésében elvi jelentőségű megállapítást szögezett le. E szerint azon ÁSZF-ek, amelyeket a szerződés tartalmaz, külön figyelemfelhívó tájékoztatás nélkül a szerződés tartalmává válnak. A külön figyelemfelhívás szükségessége olyan esetben merül fel, amikor a szerződésben csupán utalás történik az ÁSZF-ekre.<sup>878</sup> A külön tájékoztatási kötelezettség tehát az alakilag nem a szerződésben foglalt, hanem a szerződéstől különváltan szereplő ÁSZF-re vonatkozik.<sup>879</sup>

Ezen bírósági ítéletből arra lehet(ne) következtetni, hogy a munkáltatónak nem áll fenn külön tájékoztatási kötelezettsége, mivel a munkaviszonyban az ÁSZF-ek tipikusan a munkaszerződésben és nem egy attól különálló dokumentumban kerülnek rögzítésre. Ugyanakkor, álláspontom szerint az említett bírósági döntés nem lehet teljes mértékben irányadó a munkaviszonyban megjelenő ÁSZF-ek tekintetében, mivel ezen ítélet egy polgári

---

<sup>874</sup> Leszkoven László a már idézett tanulmányában kiemeli, hogy igen ritka azon eset, amikor a bíróságok elvi élel állást tudnak foglalni abban a kérdésben, hogy egy kikötés szokásosnak minősíthető-e vagy nem. E körben a szerző példaként említi a BH 2012.11.265. számú döntést, melyben a Legfelsőbb Bíróság kimondta, hogy „[a] szokásos szerződési gyakorlattól eltér a bérleti szerződésnek minősülő blankettaszerződésnek a futamidő végi maradványérték devizakockázatának viselésével kapcsolatos rendelkezése, ezért az külön figyelemfelhívó tájékoztatás hiányában nem válik a szerződés részévé.” [Leszkoven (2014), 7].

<sup>875</sup> Leszkoven (2014), 8.

<sup>876</sup> Nemessányi Zoltán: Mikor lesz a munkaszerződés általános szerződési feltétel? *Adó Online*, 2014. november 03. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/mikor-lesz-a-munkaszerzodes-altalanos-szerzodesi-feltetel/> (Letöltve: 2024. augusztus 31.). [a továbbiakban: Nemessányi (2014)].

<sup>877</sup> Niezna – Davidov (2023), 1144-1145.

<sup>878</sup> BH 2003.1.15.

<sup>879</sup> Vékás (2024), a Ptk. 6:78. §-ához fűzött kommentár.

peres ügyben, két üzletszerűen gazdasági tevékenységet végző fél jogvitájában született. Továbbá, az Mt. általános magatartási követelményeiből, így főként az adott helyzetben általában elvárhatóság, jóhiszeműség és tisztesség, valamint a tájékoztatási kötelezettség alapelveiből<sup>880</sup> is az következik, hogy a munkáltató köteles külön, „dedikáltan” tájékoztatni a munkavállalót az olyan ÁSZF-ről, amely lényegesen eltér a jogszabályoktól vagy a szokásos szerződési gyakorlattól, még abban az esetben is, ha az a munkaszerződésben, és nem egy attól elkülönült dokumentumban került rögzítésre.

### 1.3. Az ÁSZF értelmezése

A Ptk. főszabálya szerint „[a] jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akarására és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.”<sup>881</sup> A kódex továbbá rögzíti, hogy „[a]z egyes szerződési feltételeket és nyilatkozatokat a szerződés egészével összhangban kell értelmezni.”<sup>882</sup> A Ptk. azonban az ÁSZF-ek értelmezése kapcsán szigorúbb szabályokat rendel alkalmazni.<sup>883</sup> A törvény rendelkezései szerint, amennyiben az ÁSZF tartalma a fent idézett szabályok alkalmazásával nem állapítható meg egyértelműen, úgy a feltétel alkalmazójával szerződő fél, azaz – a munkaviszony keretében – a munkavállaló számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni.<sup>884</sup> A munkaviszonyban az ÁSZF értelmezése jellemzően akkor okozhat problémát, ha a munkáltató saját szervezeti zsargonát használ (amit a munkavállaló nem ismerhet), amelyet megjelenít a munkaszerződésben. Továbbá, értelmezési problémát okozhat az is, ha a jogszabályi kifejezéseket használja hibásan a munkáltató, így azok értelmezése a munkavállaló számára kedvezőbb lesz. Sok esetben ilyen hibás fogalomhasználat fordul elő a munka díjazásával kapcsolatban, amikor a munkaszerződésben az egyes törvényi jogcímek, például „alpbér” helyett „munkabér” vagy „bér” szót használják, ezzel jelentősen növelve minden olyan juttatás összegét, amely részben vagy egészben az alpbéren alapul (például a távolléti díj, bérpótlékok stb.).<sup>885</sup>

<sup>880</sup> Mt. 6. § (1)-(2), (4) bekezdések.

<sup>881</sup> Ptk. 6:8. § (1) bekezdés.

<sup>882</sup> Ptk. 6:86. § (1) bekezdés.

<sup>883</sup> Kovács – Takács (2014).

<sup>884</sup> Ptk. 6:86. § (2) bekezdés.

<sup>885</sup> Kovács Szabolcs: Általános szerződési feltételek a munka világában. *Menedzser Praxis*, 2015. április 21. Elérhető: [https://menedzserpraxis.hu/hir.php?hir\\_ID=2859](https://menedzserpraxis.hu/hir.php?hir_ID=2859) (Letöltve: 2024. szeptember 01.).

#### 1.4. A tisztességtelen ÁSZF fogalma és lehetséges jogkövetkezései a munkaviszonyban

A Ptk. 6:102. § (1) bekezdése alapján tisztességtelennek minősül az az ÁSZF, amely „a szerződésből eredő jogokat és kötelezettségeket a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel alkalmazójával szerződő fél hátrányára állapítja meg.” A tisztességtelenségnek tehát két tartalmi eleme van. Az egyik a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértése a feltétel kidolgozója részéről, a másik pedig, hogy ennek következtében a másik fél hátrányára bomoljon meg a szerződésből eredő jogok és kötelezettségek egyensúlya, vagyis a feltétel egyoldalúan és indokolatlanul hátrányos legyen.<sup>886</sup> A Ptk. 6:102. § (2) bekezdése tartalmazza azokat az orientáló szempontokat, amelyeket a tisztességtelenség megállapításakor figyelembe kell venni. E rendelkezés szerint az ÁSZF tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell „a szerződéskötéskor fennálló minden olyan körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, a kikötött szolgáltatás rendeltetését, továbbá az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel vagy más szerződésekkel való kapcsolatát.” Valamely kikötés tisztességtelensége tehát nem önmagában, hanem a teljes szerződési konstrukció vizsgálata alapján ítéltető meg.<sup>887</sup> A BH 2008.1.21 számú döntés szerint „[a] szerződés teljes feltételrendszerének komplex vizsgálata szükséges annak megállapításához, hogy valamely általános szerződési feltétel tisztességtelennek minősül, túlzottan és ésszerűtlenül, vagyis indokolatlanul hátrányos a másik félre, és ezáltal sérti a jóhiszeműség követelményét.”

A Ptk. 6:102. § (5) bekezdése szerint a szerződés részévé vált tisztességtelen ÁSZF-et a sérelmet szenvedett fél (a munkaviszonyban a munkavállaló) megtámadhatja. Egy tisztességtelen ÁSZF polgári jogi jogkövetkezése tehát a megtámadhatóság. Ugyanakkor, tekintettel arra, hogy a munkajogi szabályozás saját, az érvénytelenség jogkövetkezéseire vonatkozó rendszerrel rendelkezik, nem egyértelmű a tisztességtelen ÁSZF jogkövetkezéseinek megítélése abban az esetben, ha az ÁSZF munkaszerződésben szerepel.<sup>888</sup> Ezen dilemma kapcsán ismét szükséges utalni a tisztességtelen ÁSZF fogalmára: tisztességtelennek minősül az az ÁSZF, amely „a szerződésből eredő jogokat és kötelezettségeket a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel alkalmazójával szerződő fél hátrányára állapítja meg.”<sup>889</sup> Ez

<sup>886</sup> Juhász Krisztina: A tisztességtelen szerződési feltételek hivatalbóli vizsgálata. *Eljárásjogi Szemle*, 2018/2. 44.

<sup>887</sup> Uo. 45.

<sup>888</sup> Nádas – Orosz (2024), 9.

<sup>889</sup> Ptk. 6:102. § (1) bekezdés.

a polgári jogi „tényállás” a munkaviszony kontextusában gyakorlatilag azt jelenti, hogy a munkaszerződésben rögzített ÁSZF az Mt.-től a munkavállaló hátrányára tér el. A tisztességtelen ÁSZF munkajogi jogkövetkezménye attól függ, hogy ez az eltérés az Mt. mely rendelkezése kapcsán realizálódott. Amennyiben az ÁSZF kógens szabálytól tér el, úgy nem a megtámadhatóság, hanem az Mt. alapján a semmisség lesz a jogkövetkezmény.<sup>890</sup> Abban az esetben, ha az ÁSZF az Mt. valamely klaudikálóan kógens szabályától tér el a munkavállaló hátrányára, a jogkövetkezmény szintén a semmisség lesz. Álláspontom szerint a – Ptk. által alkalmazni rendelt – megtámadhatóság csak abban az esetben lehet jogkövetkezmény a tisztességtelen ÁSZF kapcsán a munkaviszonyban, ha az adott, Mt.-ben rögzített rendelkezéstől ugyan megengedett az eltérés a munkavállaló hátrányára, azonban a „joglerontás” a jóhiszeműség és tisztesség követelményét megsértve, indokolatlanul aránytalan terhet ró a munkavállalóra.<sup>891</sup> Ezen esetre példa lehet egy olyan szerződéses kikötés, amely alapján a munkavállalónak kell biztosítania a munkavégzéshez szükséges eszközöket<sup>892</sup>, amelyek olyan drágák és/vagy nehezen beszerezhetőek, hogy ezek biztosítása a munkavállalótól észszerűen nem várható el.<sup>893</sup> Megállapítható tehát, hogy a tisztességtelen ÁSZF (polgári jogi) jogkövetkezményének alkalmazása a munkaviszonyban – a relatív diszpozitivitás főszabályából adódóan – igen korlátozott körre szűkül.<sup>894</sup>

Tovább árnyalja e kérdését, ha a munkaszerződésbe foglalt ÁSZF az egyenlő bánásmód követelményébe ütközik. Ennek kapcsán Nadas György megjegyzi, hogy „[...] annak értékelése, hogy az egyenlő bánásmód követelményének sérelme a szerződési feltételek meghatározása során a jogszabályba ütköző semmisségi ok, a jogszabály megkerülésére irányuló nyilatkozatként értékelhető semmisségi ok vagy éppen tisztességtelen szerződési feltételnek minősül, mérlegelés kérdése lehet. Ebben a körben a Munka Törvénykönyve sem ad

---

<sup>890</sup> Mt. 27. § (1) bekezdés.

<sup>891</sup> Ezen állásponttal összhangban állapította meg a Kúria, hogy elsődlegesen azt a lehetőséget kell megvizsgálni, hogy az adott szerződési feltétel nem ütközik-e tételes jogszabályba. Amennyiben ez nem áll fenn, abban az esetben vizsgálható a szerződéses kikötés tisztességtelen volta. [2/2012. (XII. 10.) PK vélemény a fogyasztói kölcsönszerződésben pénzügyi intézmény által alkalmazott általános szerződési feltételekben szereplő egyoldalú szerződésmódosítási jog tisztességtelenségéről. 2.].

<sup>892</sup> Ezen témakörrel lásd: IV. fejezet 3.1. alfejezet.

<sup>893</sup> Ezzel lényegében azonos álláspontot képvisel Nadas György és Orosz Ferenc, akik szerint „[...] a polgári jogi értelemben vett általános szerződési feltételek csak akkor lehetnek tisztességtelenek, illetőleg akkor lesz megtámadható az adott általános szerződési feltétel, ha az nem sért tételes kógens jogszabályt. Diszpozitív szabályoktól való eltérés esetén azonban értelmezhető.” [Nadas – Orosz (2024), 9.].

<sup>894</sup> Kulisity (2023), 385.

eligazítást [...]”<sup>895</sup> Erre egy példa lehet az az eset, ha az adott munkahelyen foglalkoztatottak egy részének a munkaszerződésében ÁSZF-ként szerepel egy olyan kikötés, amely ahhoz köti a munkavállaló számára nyújtott többlettuttatást, hogy az adott naptári évben keresőképtelen betegség miatt nincsen távol a munkahelyétől, míg az adott helyen foglalkoztatott más munkavállalók munkaszerződése ilyen rendelkezést nem tartalmaz. Ezen ÁSZF megítélése egyrészt vizsgálható tisztességtelen szerződési feltétel keretében, de vizsgálható közvetett hátrányos megkülönböztetés<sup>896</sup> szempontjából is.<sup>897</sup>

A tisztességtelen ÁSZF megtámadására nyitva álló határidő tekintetében további dilemmák merülnek fel. A Ptk. 6:89. § (3) bekezdése szerint a megtámadási jog a szerződés megkötésétől számított egyéves határidőn belül gyakorolható azzal, hogy a megtámadási határidőre az elévülés nyugvásának és megszakadásának szabályai az irányadóak.<sup>898</sup> Ugyanakkor, az Mt. 31. §-a a Ptk. ezen rendelkezését nem rendeli alkalmazni a munkaviszonyban. Ebből következően, Nádas György és Orosz Ferenc álláspontja szerint a tisztességtelen ÁSZF megtámadására nyitva álló határidő tekintetében az Mt. 28. § (7) bekezdésében rögzített hat hónapos (objektív) határidő alkalmazandó. Az Mt. tehát kedvezőtlenebb szabályt határoz meg a munkavállalókra nézve azzal, hogy az igényérvényesítésre nyitva álló határidő a Ptk.-ban rögzített szabályhoz képest „lefeleződik”. Erre tekintettel, a szerzők álláspontja szerint – a munkavállalói jogállás megerősítése céljából – legalább a Ptk.-ban meghatározott, egyéves megtámadási határidőt lenne szükséges biztosítani az Mt.-ben.<sup>899</sup>

A tisztességtelen ÁSZF jogkövetkezményei kapcsán szükséges továbbá utalni a Ptk. 6:103. § (3) bekezdésére, mely szerint „[a] fogyasztó és vállalkozás közötti szerződés részévé váló tisztességtelen szerződési feltétel semmis. A semmisségre a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni.” A tisztességtelen ÁSZF jogkövetkezménye tekintetében tehát a törvény megtámadási jogot biztosít a szerződő félnek, míg a fogyasztó és vállalkozás között létrejött szerződés tisztességtelen kikötései semmissek, melyre határidő nélkül lehet hivatkozni.<sup>900</sup> Továbbá, a Ptk. a fogyasztó és a vállalkozás közötti szerződés részévé váló tisztességtelen ÁSZF kapcsán bizonyos körben lehetővé teszi a közérdekű igényérvényesítést is, így – többek

<sup>895</sup> Nádas György: Általános szerződési feltételek a munkajogban, fogyasztó-e a munkavállaló. In.: Szikora Veronika – Árva Zsuzsanna: *A fogyasztók védelmének új irányai és kihívásai a XXI. században*. Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2018. 323-324. [a továbbiakban: Nádas (2018)].

<sup>896</sup> 2003. évi CXXV. törvény az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról 9. §.

<sup>897</sup> Nádas (2018), 324.

<sup>898</sup> Ptk. 6:21. §.

<sup>899</sup> Nádas – Orosz (2024), 9.

<sup>900</sup> Kulisity (2023), 381.

között – az érdekképviselői szervezet kérheti a bíróságtól az érvénytelenség megállapítását.<sup>901</sup> Bár a Ptk. ezen rendelkezését sem rendeli alkalmazni az Mt. 31. §-a, Prugberger Tamás álláspontja szerint – tekintettel a munkavállalónak a fogyasztóhoz hasonló kiszolgáltatott helyzetére – az Mt. ennek „mintájára” feljogosíthatná a munkavállalói érdekvédelmi szervezeteket a blanketta-munkaszerződések bíróság előtti megtámadására.<sup>902</sup> Nádas György és Orosz Péter továbbá megjegyzik, hogy „[...] szükség lenne a fogyasztókhoz hasonlóan figyelembe venni a munkavállalók jogállását, és akként alakítani a szabályozást, hogy a fogyasztó és vállalkozás közötti szerződésekre irányadó, szigorúbb, semmisséget eredményező, illetőleg a popularis actiót lehetővé tevő polgári jogi rendelkezések alkalmazását is rögzítenie kellene a jogalkotónak, hogy a védelmi funkció mindinkább megvalósulhasson.”<sup>903</sup>

### 1.5. A főszolgáltatást megállapító ÁSZF

A Ptk. 6:102. § (3) bekezdés szerint „[a] tisztességtelen általános szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók a főszolgáltatást megállapító vagy a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési feltételekre, ha azok világosak és érthetőek.” Az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EuB) a C-26/13. sz. ügyben hozott ítéletében a „főszolgáltatás” tartalmát akként értelmezte, hogy e körbe tartoznak a szerződés alapvető szolgáltatásait megállapító, vagyis a szerződéses kapcsolat lényegét meghatározó feltételek. Ezzel szemben azok a feltételek, amelyek magának a szerződéses kapcsolatnak a lényegét meghatározó feltételekhez képest járulékos jelleggel rendelkeznek, nem tartozhatnak a „szerződés elsődleges tárgyának” fogalma alá.<sup>904</sup> Ezen fogalmat pedig „szigorúan”, vagyis megszorítóan kell értelmezni.<sup>905</sup> Az EuB szerint „a szerződés természetének, általános rendszerének és kikötéseinek, valamint jogi és ténybeli összefüggéseinek értékelése alapján” kell azt megállapítani, hogy az egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel „a szerződés alapvető, és mint ilyen, a szerződést jellemző szolgáltatás”-nak minősül-e.<sup>906</sup> Az EuB továbbá leszögezte, hogy a világos és érthető megfogalmazás, valamint az átláthatóság elveit kiterjesztő módon kell értelmezni, így az adott feltételnek nem csupán nyelvtani szempontból kell

<sup>901</sup> Ptk. 6:105. § (1) bekezdés d) pont.

<sup>902</sup> Prugberger Tamás: Az akarati hiba miatti jognyilatkozat és az általános szerződési feltétel, valamint az annak alapján kötött munkaszerződés megtámadását érintő munkajogi szabályozás problémája. *Miskolci Jogi Szemle*, 16. évf., 2021/2. Különszám. 142-143.

<sup>903</sup> Nádas – Orosz (2024), 10.

<sup>904</sup> C-26/13. sz. ügy. 49-50.

<sup>905</sup> Uo. 42.

<sup>906</sup> Uo. 59.

érhetőnek lennie az ÁSZF alkalmazójával szerződő fél (jelen ügy esetében a fogyasztó) számára. Egy szerződési feltétel akkor felel meg ezen követelménynek, ha annak alapján egy „általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó” fel tudja mérni az adott feltételből számára eredő gazdasági következményeket.<sup>907</sup>

Nádas György és Orosz Ferenc kiemelik, hogy a munkáltató munkaszerződésből fakadó főkötelezettsége a munkavállaló által elvégzett munkáért, rendelkezésre állásért járó, rendszeres munkabér fizetési kötelezettség.<sup>908</sup> Ebből következően, amennyiben az alapbér illetve egyéb munkabérelem tekintetében tartalmaz a munkaszerződés olyan ÁSZF-et, amely a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a munkavállaló hátrányára állapítja meg a szerződésből fakadó jogokat és kötelezettségeket, annak vonatkozásában csak akkor alkalmazhatóak a tisztességtelen ÁSZF jogkövetkezményei, ha az adott szerződési kikötés nem világos vagy nem érthető. Amennyiben azok világosak és érthetőek, így például az alapbér összegszerűen, időbérben kerül megállapításra<sup>909</sup>, úgy ezen szerződéses kikötés tisztességtelenségét a bíróság nem vizsgálhatja. A szerzők szerint „[...] e körülmény mindenképpen megnehezíti a tisztességtelen általános szerződési feltétel jogkövetkezményeinek alkalmazását a munkaszerződés rendelkezései tekintetében, a munka díjazására vonatkozó rendelkezései (főként az alapbér) vonatkozásában legalábbis.”<sup>910</sup>

## 2. A munkaszerződés és a pszichológiai szerződés egyes kapcsolódási pontjai

### 2.1. A pszichológiai szerződés fogalma

A pszichológiai szerződés („psychological contract”) a munka- és szervezetpszichológiához, azon belül a humán erőforrás-menedzsment gyakorlatokhoz társított elmélet, amely a „felettes-beosztott” viszonyban a kapcsolatot befolyásoló pszichológiai tényezők értelmezésére és vizsgálatára koncentráló elméleti konstrukció.<sup>911</sup> A pszichológiai szerződéssel kapcsolatos

<sup>907</sup> Uo. 72-75.

<sup>908</sup> Mt. 42. § (2) bekezdés b) pont.

<sup>909</sup> Ugyanakkor, amennyiben az alapbérre vonatkozó ÁSZF nem felel meg az Mt. által támasztott követelményeknek, azaz nem időbérben kerül meghatározásra, vagy annak összege nem éri el a kötelező legkisebb munkabér, vagy (az adott munkakörből függően) a garantált bérminimum összegét, úgy az nem tisztességtelenség, hanem semmisnek minősül. [Mt. 136. § (1)-(2) bekezdések.].

<sup>909</sup> Mt. 136. § (1) bekezdés.

<sup>910</sup> Nádas – Orosz (2024), 6.

<sup>911</sup> Gubányi Mónika: A pszichológiai szerződés szakirodalmi összefoglalója. *Vezetéstudomány*, 51. évf., 2020/10. 40. [a továbbiakban: Gubányi (2020)].

kezdeti kutatások az 1960-as években jelentek meg<sup>912</sup>, az azonban Denise M. Rousseau munkái óta került be igazán a szervezetpszichológia kutatási területei közé.<sup>913</sup> A pszichológiai szerződés koncepcióját – a változó munkaerő-piaci dinamikák közepette – 1989-ben revideálta Rousseau arra a tendenciára reflektálva, hogy az írásba foglalt szerződések komplexitása és tartalma egyre növekszik a szerződések értelmezéseiből eredő konfliktusok elkerülése érdekében.<sup>914</sup>

Rousseau a pszichológiai szerződés fogalmát az alábbiak szerint határozza meg: „A dolgozó és szervezete cserekapcsolatát alkotó kölcsönös (reciprok) elkötelezettséggel kapcsolatos elvárások. Hiedelemkészlet arról, hogy a feleknek mit áll jogában várni a másiktól és cserébe mit kötelesek adni a másiknak.”<sup>915</sup> A definíció kulcsfogalma a meggyőződés (hit) arra vonatkozóan, hogy a szerződés felei egymás irányába ígéretet tettek, és cserébe ellenszolgáltatást ajánlottak fel, amely a feleket bizonyos kölcsönös kötelezettségekre kötelezi.<sup>916</sup> A pszichológiai szerződés tehát azokra a felek által észlelt kölcsönös kötelezettségekre utal, amelyek a munkavállaló és a munkáltató közötti kapcsolatot jellemzik.<sup>917</sup>

## 2.2. A pszichológiai szerződés elhatárolása a munkaszerződéstől

Bizonyos szempontból a pszichológiai szerződés hasonlít a tényleges munkaszerződéshez. Mindkettőnek az a célja, hogy tartalmazza az alku tárgyát képező „csere” alapvető feltételeit.<sup>918</sup> Ugyanakkor, a pszichológiai szerződés sok tekintetben jelentősen különbözik a munkaszerződéstől. Az egyik különbség, hogy a pszichológiai szerződés tartalma szubjektív, mivel azt a felek kölcsönös elkötelezettséggel kapcsolatos elvárásai alkotják arra vonatkozóan,

<sup>912</sup> Lásd pl.: Argyris, Chris: *Understanding Organizational Behavior*. Dorsey Press, Homewood, 1960.; Levinson, Harry – Price, Charlton R. – Munden, Kenneth J. – Mandl, Harold J. – Solley, Charles M.: *Men, Management, and Mental Health*. Harvard University Press, Cambridge, 1962.

<sup>913</sup> Balogh László: *A teljesítményt befolyásoló szervezetpszichológiai tényezők vizsgálata interaktív sportcsapatoknál. Doktori értekezés*. Pécsi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Pszichológiai Doktori Iskola, Pécs, 2008. 12. [a továbbiakban: Balogh (2008)].

<sup>914</sup> Gubányi (2020), 43.

<sup>915</sup> Rousseau, Denise M.: Psychological and Implied Contracts in Organizations. *Employee Responsibilities and Rights Journal*, Vol. 2., 1989/2. 123. [a továbbiakban: Rousseau (1989)]. [Idézi: Sass Judit: Bizalom a szervezetekben. In: Faragó Klára – Kovács Zoltán (szerk.): *Szervezeti láttelepek. A szervezetpszichológia hazai kutatási irányai*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2005. 12.].

<sup>916</sup> Rousseau (1989), 123.

<sup>917</sup> Robinson – Rousseau (1994), 246.

<sup>918</sup> Wilkinson-Ryan, Tess: Legal Promise and Psychological Contract. *Wake Forest Law Review*, Vol. 47., 2012/4. 847. [a továbbiakban: Wilkinson-Ryan (2012)].

hogy mit kötelesek adni és cserébe mit várhatnak el a másik féltől. Ezek az elvárások abból a meggyőződésből fakadnak, hogy mindkét fél ígéretet tett, és mindkét fél ugyanazokat a szerződési feltételeket fogadta el. Ez a meggyőződés azonban nem egy írásos formában rögzített szerződésen, hanem csupán hiedelmen alapszik. Az egyes felek tehát csak gondolják, feltételezik, hogy azonosan értelmezik a szerződés feltételeit. A valóságban azonban előfordulhat, hogy eltér a két fél értelmezése a szerződés feltételeit, tartalmát illetően, így a feleknek némileg eltérő lehet a meggyőződése arra vonatkozóan, hogy mivel is tartoznak egymás irányába. Ezek a meggyőzések származhatnak nyílt ígéretekéből (például az állásinterjú során megtárgyalt bónuszrendszerből), vagy akár különböző tényezőkből, amelyeket mindkét fél természetesnek vesz (például a jóhiszeműség és tisztesség követelményét<sup>919</sup>). A pszichológiai szerződés feltételeit tehát az határozza meg, hogy az egyes felek hogyan értelmezik a megállapodást, annak nincs objektív tartalma.<sup>920</sup>

A másik lényeges különbség, hogy a pszichológiai szerződés – a munkaszerződéstől eltérően – folyamatosan, dinamikusan változik a körülmények hatására. E körben példaként említhető, hogy a munkáltató az Mt. 53. §-a alapján jogosult a munkavállalót (átmenetileg) a munkaszerződéstől eltérően foglalkoztatni, melyhez nem szükséges a munkaszerződés módosítása, így annak tartalma változatlan marad. Ezen intézkedés azonban komoly hatással lehet a pszichológiai szerződésre, mivel empirikus kutatások szerint az új munkakör betöltése, áthelyezés, mobilitásra irányuló intézkedések és szervezeti átszervezések formájában bekövetkező események új feltételekkel, tartalommal töltik meg a pszichológiai szerződést.<sup>921</sup> További eltérés, hogy a pszichológiai szerződés egyrészt írásos formában nem létezik, másrészt a tartalmát alkotó kölcsönös elvárások közvetlenül nem végrehajthatók, kikényszeríthetők. Ezek az íratlan és végrehajthatatlan feltételek azonban komoly jelentőséggel bírnak a felek számára, mivel befolyásolják a munkaviszony és ezzel együtt a munkaszerződés sorsának alakulását.<sup>922</sup>

### 2.3. A pszichológiai szerződés egyes típusai

<sup>919</sup> Ezen követelmény betartása egyben jogi kötelezettség is [Mt. 6. § (2) bekezdés].

<sup>920</sup> Robinson – Rousseau (1994), 246.

<sup>921</sup> Uo. 246.

<sup>922</sup> Rousseau (1989), 126.

Rousseau a szabályozottság foka és a szerződés időtartama alapján a pszichológiai szerződés négy típusát különbözteti meg: „tranzakcionális”, „átmeneti”, „egyensúlyi” és „kapcsolati”.<sup>923</sup> A „tranzakcionális szerződés” konkrét és részletes szabályokat tartalmaz, amelyeket kötelezően be kell tartani, így nem ad teret az egyéni megoldásoknak. Egyik fél sem törekszik arra, hogy a munkavállaló a szervezet elkötelezett tagja legyen. „Átmeneti szerződés” esetén az egyénnek bizonytalan a jövője a szervezetben és alacsony a bizalma. A munkavállaló kevés információval rendelkezik a szervezetről, az ott folyó esetleges változásokról, nem látja a jövőjét biztosítottan a munkáltatónál. Az „egyensúlyi szerződés” esetében elvárja a szervezet az egyéntől, hogy újabb és újabb feladatokat oldjon meg, ezáltal a munkavállaló képességei folyamatosan fejlődnek (melyhez a munkáltató is hozzájárul képzéssel, tanfolyamokkal), ami előnyös a munkáltató számára is. A szervezet hosszú távon számít az egyénre, amely a munkavállaló számára is perspektívát nyújt, így fokozza az elkötelezettségét. A „kapcsolati szerződés” nagyfokú szabadságot biztosít és az egyéni megoldásokra épít. Kulcseleme a rugalmasság és az aktív alkalmazkodás. Lojalitás és kölcsönös törődés jellemzi, így a munkavállalók képessé válnak extra erőfeszítésekre a célok elérése érdekében. Lehetőség van arra, hogy a munkavállalók magukénak valljanak olyan feladatokat, melyek megegyeznek a szervezeti célokkal. Ez lehetőséget ad az azonosulásra és az elköteleződésre is.<sup>924</sup>

Álláspontom szerint – a foglalkoztatás jellegét tekintve – egy tipikus munkaviszonyban történő foglalkoztatás esetén nagyobb az esélye annak, hogy a felek között egyensúlyi/kapcsolati szerződés alakuljon ki, mint az atipikus, illetve az ún. „non-standard”<sup>925</sup> (például gig economy, platformmunka stb.) munkavégzések esetében, amelyek csak ritkán érik el ezt a szintet. Egy határozott idejű munkaviszonyban például (az esetek döntő többségében) egyik félnek sem célja a hosszú távú elköteleződés kialakítása, a munkavállaló kisebb valószínűséggel fog részesülni a munkahelyi képzésekben stb. Ebből következően, egy atipikus munkaviszonyban a felek kapcsolatát nagy valószínűséggel a tranzakcionális/átmeneti szerződés jellemzi.

Egy másik tipológia Lynn M. Shore és Kevin Barksdale nevéhez fűződik, akik az egyensúlyi foka és a kötődés szintje alapján különböztetnek meg négy típust: „kölcsönösen magas kötődés”, „kölcsönösen alacsony kötődés”, „az alkalmazott erős kötődése” és „az alkalmazott

<sup>923</sup> Rousseau, Denise M.: New hire perceptions of their own and their employer's obligations: A study of psychological contracts. *Journal of Organizational Behavior*, Vol. 11., 1990/5. 390.

<sup>924</sup> Balogh (2008), 12-13.

<sup>925</sup> Non-standard employment around the world. Understanding challenges, shaping prospects. International Labour Organization, Geneva, 2016. 20. Elérhető: [https://www.ilo.org/sites/default/files/wcmsp5/groups/public/@dgreports/@dcomm/@publ/documents/publication/wcms\\_534326.pdf](https://www.ilo.org/sites/default/files/wcmsp5/groups/public/@dgreports/@dcomm/@publ/documents/publication/wcms_534326.pdf) (Letöltve: 2024. szeptember 05.).

alacsony kötődése.”<sup>926</sup> „Kölcsönösen magas kötődés” esetén kiegyensúlyozott a pszichológiai szerződés, amely segíti az egyén szervezetben való maradását. A „kölcsönösen alacsony kötődés” is egyensúlyi állapot, de mind a két félnek alacsony a kötődése. Ebben az esetben nem alakul ki érzelmi alapon elkötelezettség. Az „alkalmazott erős kötődése” esetén a munkavállaló jobban ragaszkodik a munkáltatóhoz, mint az hozzá, így ez aszimmetrikus viszonyra utal. Az „alkalmazott alacsony kötődése” az előző típus ellentéte. Ebben az esetben a munkavállaló nem kíván a szervezet tagja lenni, hiányzik a felek között az egyensúly.<sup>927</sup>

A felek közötti kötődés szintjét számos tényező befolyásolhatja, akár olyanok is, amelyekre a feleknek nincs ráhatása. Véleményem szerint ilyen külső tényező lehet például a munkaerő-piaci helyzet. Amennyiben egy adott ágazatban munkaerőhiány tapasztalható, úgy a (szakmájában képzett, tapasztalt, a munkaerő-piaci elvárásoknak megfelelő) munkavállaló rendelkezik alternatívával a munkahelyváltás tekintetében. Felmerülhet benne az elhatározás arra vonatkozóan, hogy egy magasabb fizetést és jobb körülményeket kínáló munkáltatónál folytassa a karrierjét. Ebből adódóan, a felek közötti viszony aszimmetrikussá válhat a munkavállaló alacsony kötődési szintje miatt. Amennyiben viszont munkaerő-felesleg tapasztalható, a munkavállaló nagyobb eséllyel köteleződik el a munkáltatója felé (akár még „kényszerből” is) annak érdekében, hogy a munkaviszonyát és ezzel egzisztenciális biztonságát fenntartsa. Ebben az esetben szintén aszimmetrikus viszony alakulhat ki a felek között, amennyiben a munkáltató nem viszonozza ezt a kötődést. A viszonosság hiánya abból adódhat, hogy a munkáltató tisztában van azzal, hogy könnyedén található más, az elvárásainak megfelelő munkavállalót a jelenlegi alkalmazottja helyére. Ebből következően, egy viszonylag kiegyensúlyozott munkaerő keresleti-kínálatti állapot esetében van a legnagyobb valószínűsége annak, hogy a felek között az egyensúlyi szerződés valamelyik formája alakuljon ki.

Inge Van den Brande et al. egyes országok viszonylatában vizsgálódva a hatalmi távolság és a szerződés szintje alapján kategorizáltak. A hatalmi távolság szempontjából megkülönböztettek „magas”, valamint „alacsony” pszichológiai szerződéseket. A hatalmi távolság egy hatalmi viszonyon belüli egyenlőtlenség mértékét fejezi ki egy erős és egy kevésbé erős egyén kapcsolatában, melyben az erős egyénnek lehetősége van a gyengébb fél magatartásának befolyásolására, irányítására. A hatalmi távolság mértékét mind a munkaadó, mind a munkavállaló alakíthatja. Például az alkalmazottakkal szembeni egyenlőtlen bánásmód, a

---

<sup>926</sup> Shore, Lynn M. – Barksdale, Kevin: Examining degree of balance and level of obligation in the employment relationship: a social exchange approach. *Journal of Organizational Behavior*, Vol. 19., 1998/Special Issue. 733-735.

<sup>927</sup> Balogh (2008), 13.

személyek megszólításának formális módjai és a paternalisztikus vezetési stílus mind olyan munkáltatói gyakorlatok, amelyek a munkáltató részéről megalapozzák a magas hatalmi távolság viszonyát. Ugyanakkor, a munkavállaló is elősegítheti a magas hatalmi távolság viszonyának fenntartását, például a hierarchia tekintélyének elfogadásával, konformista magatartással és az utasítások tiszteletben tartásával.<sup>928</sup>

#### 2.4. A jogi normák ismeretének hiányával összefüggő dilemmák

Tess Wilkinson-Ryan szerint számos aggályt vet fel azon eset, ha az egyik szerződő fél (a munkaviszonyban tipikusan a munkavállaló) nincs tisztában a jogviszonyára irányadó jogi normákkal. Ugyanis, ha a szerződő fél úgy hoz döntést, hogy nem ismeri a szerződésre irányadó jogszabályokat, úgy a cselekedeteit az általa „feltételezett jogi norma” vezérli. Ez a feltételezett jogi norma a – tényleges jogszabályi rendelkezések ismeretének birtokában nem lévő – fél intuícióira, megérzéseire utal, amelyek nem feltétlenül felelnek meg a valóságnak.<sup>929</sup> A munka világában például igen gyakori tévhit, hogy a munkáltató a munkaviszonyt megszüntető felmondását megelőzően legalább két írásbeli figyelmeztetést köteles közölni a munkavállalóval. Az Mt. azonban nem tartalmaz olyan szabályt, amely kötelezően előírná a munkáltató számára, hogy a munkavállalót a felmondás közzétevése előtt akár egyszer is figyelmeztetnie kellene.<sup>930</sup> A szerződési jog intuitív megközelítésével kapcsolatos kutatások továbbá megállapították, hogy az egyének hajlamosak azt feltételezni, hogy a szerződésben foglaltak „úgy kötik őket, ahogyan azok le vannak írva”. Általánosságban tehát elmondható, hogy azok az emberek, akik a szerződésre irányadó jogszabályt nem ismerik, (sok esetben alaptalanul) meg vannak győződve arról, hogy a szerződésben szinte bármiről, szabadon meg lehet állapodni, és az abban foglalt rendelkezések minden esetben kötelező érvényűek rájuk nézve.<sup>931</sup>

A fent említett dilemmák tükrében is érdemes vizsgálni a pszichológiai szerződés és a munkaszerződés viszonyát. Ahogy említésre került, a pszichológiai szerződés tartalmát a felek kölcsönös elvárásai alkotják. Ezen elvárások egy része magából a munkaszerződésből derül ki

<sup>928</sup> Van Den Brande, Inge – Sels, Luc – Janssens, Maddy – Overlaet, Bert: *Assessing the Nature of Psychological Contracts: Conceptualization and Measurement. Research Report.* 2002. 10-12. Elérhető: [https://www.researchgate.net/publication/46430330\\_Assessing\\_the\\_nature\\_of\\_psychological\\_contracts\\_conceptualization\\_and\\_measurement](https://www.researchgate.net/publication/46430330_Assessing_the_nature_of_psychological_contracts_conceptualization_and_measurement) (Letöltve: 2024. szeptember 05.).

<sup>929</sup> Wilkinson-Ryan (2012), 852.

<sup>930</sup> Rátkai Ildikó: 20 népszerű tévhit a munka világából. *Munkajogi Blog*, 2021. február 23. Elérhető: <https://munkajogiblog.hu/2021/02/23/ingyenesen-letoltheto-kiadvany/> (Letöltve: 2024. szeptember 05.).

<sup>931</sup> Wilkinson-Ryan (2012), 853.

a munkavállaló számára, így elsődlegesen arra törekszik, hogy a munkaszerződésben rögzített kötelezettségeit teljesítse, amely a pszichológiai szerződés szempontjából is elvárás. Ha azonban a munkavállaló nem rendelkezik a jogviszonyára irányadó jogi norma (Mt.) ismeretével, úgy nem tudja megítélni, hogy a munkaszerződésbe foglalt rendelkezés érvénytelen-e vagy sem. Véleményem szerint egy ilyen, a jogi norma ismeretével nem rendelkező, és a munkáltatója felé elkötelezett munkavállaló számára csupán annyi a lényeges, hogy teljesítse a munkaszerződésbe foglalt (esetleg érvénytelen) feladatait, ezzel teljesítve a pszichológiai szerződésből eredő kötelezettségét is. Erre egy kissé túlzó, de szemléletes példa lehet az az eset, ha a munkaszerződés tartalmaz egy olyan kikötést, amely alapján a munkáltató bármikor megszakíthatja a munkavállaló már megkezdett szabadságát. Amennyiben elfogadjuk a fent ismertetett szerződési jog intuitív megközelítésével kapcsolatos kutatások eredményeit, a jogi normát nem ismerő munkavállaló azt fogja feltételezni, hogy ez a rendelkezés kötelező rá nézve. Ebből következően elfogadja, és eleget tesz e szerződéses rendelkezésből származó kötelezettségének a pszichológiai szerződés teljesítése érdekében (is). Ezen szerződéses kikötés azonban jogilag semmisnek minősül, mivel az Mt. alapján a munkáltató csak kivételesen fontos gazdasági érdek vagy a működését közvetlenül és súlyosan érintő ok esetén szakíthatja meg a munkavállaló már megkezdett szabadságát.<sup>932</sup>

## 2.5. Az erkölcsi normák szerepe

Az amerikai szerződési joggal összefüggésben a viselkedéskutatók két fontos normát azonosítottak. Egyrészt a legtöbb ember úgy véli, hogy erkölcsi kötelessége betartani az ígéreteit. Másrészt a szerződéses kötelezettséget befolyásolják olyan erkölcsi normák, mint a méltányosság, amelyek arra ösztönzik a feleket, hogy a bizalmat megbízhatósággal jutalmazzák, az önzést pedig szerződésszegéssel „büntessék”.<sup>933</sup>

### 2.5.1. „Promise Keeping”: az ígéret betartásának erkölcsi és munkajogi vonatkozásai

Kiss György monográfiájában részletesen foglalkozik az ígéret jelentőségével a munkaviszony kontextusában. A szerző megállapítja, hogy az ígéret jogintézményének feldolgozása a szerződési jog egyik legösszetettebb feladata. Ennek oka, hogy az ígéret és a szerződés közötti

<sup>932</sup> Mt. 123. § (5) bekezdés b) pont.

<sup>933</sup> Wilkinson-Ryan (2012), 854-855.

kapcsolat meglehetősen eltérő megítélésben részesül, továbbá magának az ígéretnek, illetve az ígéret egyes típusainak kötőerejét is különböző módon értelmezik a jogirodalomban.<sup>934</sup>

A szerződések jogával összefüggésben a viselkedéskutatók főként arra a kérdésre keresték a választ, hogy az emberek miért tartják be az ígéreteiket.<sup>935</sup> Az egyik elmélet szerint az ígéretnek betartásának fő oka az, hogy az ígértezők nem akarják, hogy az ígéret címzettje csalódjon bennük. Az ígéret ugyanis elvárásokat támaszt annak címzettje felől, ezért helytelen annak megszegése. A másik elmélet szerint az egyének magát a szabadon vállalt kötelezettségeik betartását preferálják, tehát maga az ígéret, nem pedig az abból eredő elvárás tartalmazza az erkölcsi kötelezettség lényegét. Empirikus bizonyítékok azt sugallják, hogy inkább az utóbbi elmélet rendelkezik valós alátámasztással, vagyis a preferencia (legalábbis részben) magától az ígértezőtől függ.<sup>936</sup>

A munkaviszonyban például a munkáltató egyoldalú kötelezettségvállalása jelentheti a munkáltató ígéretét a munkavállaló irányába. A kötelezettségvállalás egy olyan sajátos egyoldalú jognyilatkozat, amely alapján a jogosult elfogadására tekintet nélkül követelhető a vállalt kötelezettség teljesítése.<sup>937</sup> Kötelezettségvállalást tehet a munkáltató utasításban vagy belső szabályzatban is, melynek tipikus példája a prémium-szabályzat és a cafeteria-szabályzat, mely alapján a munkáltató bizonyos juttatások nyújtását vállalja.<sup>938</sup> Az Mt. jelentősen korlátozza az egyoldalú kötelezettségvállalás visszavonásának, illetve a munkavállaló hátrányára történő módosításának lehetőségét. Az Mt. a „clausula rebus sic stantibus” elvét érvényesítve rögzíti, hogy a munkavállaló hátrányára történő módosítás vagy azonnali hatályú felmondás csak akkor megengedett, ha a munkáltató körülményeiben a közlést követően olyan lényeges változás következett be, mely a kötelezettségvállalás teljesítését lehetetlenné tenné vagy az aránytalan terhet róna a munkáltatóra.<sup>939</sup> Ebben az esetben az objektív körülményeket kell vizsgálni, vagyis azokat, amelyekből a lényeges változás megtörténte megállapítható. Ha ilyen rendkívüli körülményt a munkáltató nem tud bizonyítani, akkor a vállalt kötelezettség csak a jogosult fél hozzájárulásával vonható vissza, illetve módosítható.<sup>940</sup>

---

<sup>934</sup> Kiss (2020), 108.

<sup>935</sup> Wilkinson-Ryan (2012), 855.

<sup>936</sup> Vanberg, Christoph: Why Do People Keep Their Promises? An Experimental Test of Two Explanations. *Econometrica*, Vol. 76., 2008/6. 1467.

<sup>937</sup> Mt. 16. § (1) bekezdés.

<sup>938</sup> Gyulavári – Kun (2013), 565.

<sup>939</sup> Mt. 16. § (2) bekezdés.

<sup>940</sup> Cselédi Zsolt: Egyoldalú kötelezettségvállalás a munkáltató részéről. *Munkajog Portál*, 2014. december 11. Elérhető: <https://munkajogportal.hu/egyoldalukotelezetsegvallalas-a-munkaltato-reszerol/> (Letöltve: 2024. szeptember 06.).

### 2.5.2. A méltányosság követelménye

Az Mt. generál klauzulaként előírja, hogy „[a] munkáltató a munkavállaló érdekeit a méltányos mérlegelés alapján köteles figyelembe venni, a teljesítés módjának egyoldalú meghatározása a munkavállalónak aránytalan sérelmet nem okozhat.”<sup>941</sup> E szabály kompromisszumot kíván teremteni a munkáltató döntési hatalma, utasítási autonómiája és a munkavállalók védelmi igénye között.<sup>942</sup> Lényeges különbség az Mt. általános magatartási szabálya, vagyis az adott helyzetben általában elvárhatóság<sup>943</sup> és a méltányos mérlegelés alapelve között, hogy míg a törvény „átlag” magatartási szabálya egyfajta objektív elvárhatósági teszt, addig a méltányos mérlegelés az ún. „arányosság-teszt” egyik formája. A méltányos mérlegelés tehát sokkal inkább szubjektív, mivel az különböző intenzitású mérlegelést indukál a munkavállaló éppen releváns, méltányolandó érdekétől függően. Számos olyan intézkedést fogantathat a munkáltató, amely természeténél fogva sérelmes lehet a munkavállaló számára (például rendkívüli munkaidő elrendelése), azonban az Mt. tilalmazza az aránytalanul, súlyosan sérelmeseket.

A törvény azonban nem ad konkrét támpontokat arra nézve, hogy a munkáltató a munkavállaló mely (magán)érdekeit köteles figyelembe venni a méltányos mérlegelés alapján. A joggyakorlat és a köznapi értelmezés alapján e körbe tartozhatnak – többek között – a munkavállaló személyes (akár szociális) körülményei, egészségügyi állapota, családi állapota, életkora stb.<sup>944</sup> Ezen alapelv megsértését jelentheti például, ha a munkáltató úgy osztja be a munkavállaló munkaidejét, hogy ennek következtében nem tud gondoskodni a kiskorú gyermekéről.<sup>945</sup>

Fontos kiemelni, hogy a méltányos mérlegelés elve mint az aránytalan sérelemokozás tilalma nem azonos a méltányosság egyéb törvényi szabályaival (amikor a törvény a bíróság számára garantál széles körű mérlegelési lehetőséget<sup>946</sup>), valamint a méltányosság hétköznapi

<sup>941</sup> Mt. 6. § (3) bekezdés.

<sup>942</sup> Kun Attila: A méltányos mérlegelés elve a magyar munkajogban – méltánytalanul mellőzve? *Magyar Jog*, 64. évf., 2017/12. 735. [a továbbiakban: Kun (2017)].

<sup>943</sup> Mt. 6. § (1) bekezdés.

<sup>944</sup> Kun (2017), 736.

<sup>945</sup> Fodor T. Gábor: A méltányos mérlegelés elve – új elem a Munka Törvénykönyvében. *Jobline*, 2016. október 18. Elérhető: [https://karrierplusz.jobline.hu/allaskinalok/20161018\\_A\\_meltanyos\\_merlegeles\\_elve\\_uj\\_elem\\_a\\_Mu](https://karrierplusz.jobline.hu/allaskinalok/20161018_A_meltanyos_merlegeles_elve_uj_elem_a_Mu) (Letöltve: 2024. szeptember 06.).

<sup>946</sup> Például az Mt. 190. §-a lehetővé teszi, hogy a bíróság a munkavállalót rendkívüli méltánylást érdemlő körülmények alapján a kártérítés alól részben mentesítse.

jelentésével.<sup>947</sup> Ugyanakkor, véleményem szerint a munkáltató részéről megnyilvánuló – a szó hétköznapi értelmében vett – méltányosság<sup>948</sup> gyakorlása (is) rendkívüli jelentőséggel bír a pszichológiai szerződés tekintetében. A méltányosság megnyilvánulhat számos, a munkavégzés során felmerülő „mikro-dilemmában”, így például a munkavállaló kisebb késéseinek az elnézésében, vagy adott esetben abban, hogy a munkaidő lejárta előtt pár perccel „elengedi” a munkáltató a munkavállalót, hogy el tudja érni a két óránként közlekedő vonatot stb. Bár ezen intézkedésekre a munkáltató az Mt. alapján nem köteles, az ilyen jellegű szituációkban megnyilvánuló méltányosság erősítheti a munkavállaló elköteleződését a munkáltató felé, növelheti a bizalom szintjét és egyéb pozitív hatásai lehetnek a pszichológiai szerződés tekintetében.

## 2.6. A pszichológiai szerződés tartalma és annak megszegése

Rousseau – a munkavállalók szempontjából – a pszichológiai szerződés tartalmát illetően hét elvárást és nyolc kötelezettséget állapított meg. A munkavállalók elvárásai például az előléptetés, jutalom, munkahelyi biztonság és karrierlehetőség. A munkavállalók kötelezettségnek tartják például a túlórázást, a belső munkaügyi szabályzat ismeretét és a munkahely érdekeihez való alkalmazkodást. Herriot et al. szintén vizsgálták a pszichológiai szerződés tartalmát. A szerzők a munkavállalói köteleességek hét kategóriáját (például őszinteség, hűség, önprezentáció, rugalmasság) és a szervezeti kötelezettségek tizenkét kategóriáját (például igazságosság fizetés, jutalmak, diszkréció stb.) különböztették meg.<sup>949</sup>

A pszichológiai szerződés teljesítésének vagy megszegésének észlelése a pszichológiai szerződés értékelése. A szerződés teljesítésének indikátorai a munkavállaló részéről lehetnek például a munkahelyi elégedettség, szervezeti elköteleződés, javuló teljesítmény és újító viselkedés.<sup>950</sup> A jogi kötőerővel bíró szerződésekhez hasonlóan, a pszichológiai szerződés megszegése is az egyik fél teljesítésének elmaradásával függ össze.<sup>951</sup> A szerződés megszegését például hanyagság, becsapás válthatja ki. A megszegés észlelését érzelmi tapasztalat kíséri, melynek alapja a vélt igazságtalanság érzete. Az érzelmi tapasztalatot érzelmi reakciók

<sup>947</sup> Kun (2017), 739.

<sup>948</sup> A magyar értelmező szótár szerint a „méltányosság” jelentése: „Igazságos hozzáállás, amikor egy személy egy másik személyt vagy annak bizonyos cselekedetét, kérését úgy bírálja el, hogy a személy érdekeit, a helyzet körülményeit is figyelembe veszi.” Elérhető: <https://wikiszotar.hu/ertelmezo-szotar/M%C3%A9lt%C3%A1nyoss%C3%A1g> (Leöltve: 2024. szeptember 06.).

<sup>949</sup> Gubányi (2020), 44.

<sup>950</sup> Uo. 44.

<sup>951</sup> Wilkinson-Ryan (2012), 847.

követhetik, ami attitűdváltozásban, viselkedésváltozásban is megjelenhet. A szerződés megszegésére adott reakció lehet például a passzivitás, destruktivitás, vagy a munkaviszony megszüntetése.<sup>952</sup> Amennyiben tehát a munkavállaló a pszichológiai szerződés megszegését észleli, az alássa a munkáltatóba vetett bizalmát és elkötelezettségét, amely ahhoz vezethet, hogy kevesebb erőfeszítést tesz a munkájába vagy akár meg is szünteti a munkaviszonyát.<sup>953</sup> A pszichológiai szerződés megszegését jelentheti például a munkakör „sémájának” megsértése. A sémák olyan szervezett memóriastruktúrák, amelyek észlelés és gondolkodás eredményei, amely magában foglalja a világgal kapcsolatos tudásunkat és elvárásainkat. Tárgyakat, embereket, eseményeket és helyzeteket osztályozunk a sémák alapján és az új információkat a meglévő sémák segítségével dolgozzuk fel.<sup>954</sup> Egy adott szerződés sémája magában foglalja a terület természetére vonatkozó előzetes meggyőződéseket, valamint a megállapodás szakaszában írt explicit jogokat és kötelezettségeket. A munkajog környezetében például a „pénztáros” munkakör séma magában foglalja a pénz kezelését és a vevőkkel való udvariasságot, de nem tartalmazza a takarítói feladatokat. Ebből következően, a pszichológiai szerződés megsértését tapasztalhatja például a „pénztáros” munkakört betöltő munkavállaló, ha azzal szembesül, hogy a feladatai közé tartozik az üzlethelyiség mosdójának takarítása is.<sup>955</sup> A munkakörbe nem tartozó feladatok végzésére kötelezés továbbá munkajogi szempontból is aggályosnak tekinthető. Bár a munkakör azoknak a feladatoknak az általános meghatározása, amelyeket a munkavállaló a munkaszerződés alapján köteles teljesíteni, az egyrészt nem kerülhet túl távolon meghatározásra, másrészt a munkavállaló csak olyan típusú munkák elvégzésére utasítható (leszámítva a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás esetét), amelyek e feladatsoporthoz tartoznak.<sup>956</sup>

Továbbá, a pszichológiai szerződés megszegésére példa lehet az az eset, ha a munkáltató megsérti az adott szervezetben érvényesülő azon „íratlan szabályt” (kvázi „szokásjogot”), mely szerint, ha a munkavállaló tisztességen és eredményesen elvégzi a rá bízott munkát, akkor a későbbiekben előléptetésben fog részesülni. Természetesen az is előfordulhat, hogy a munkavállaló sérti meg a pszichológiai szerződést. E tekintetben példaként említhető, ha a

<sup>952</sup> Gubányi (2020), 44.

<sup>953</sup> Robinson, Sandra L.: Trust and Breach of the Psychological Contract, *Administrative Science Quarterly*, Vol. 41., 1996/4. 574-577.

<sup>954</sup> Séma. Magyar Virtuális Enciklopédia. Elérhető: [http://www.hunfi.hu/nyiri/enc/1enciklopedia/fogalmi/pszich\\_kog/sema.htm](http://www.hunfi.hu/nyiri/enc/1enciklopedia/fogalmi/pszich_kog/sema.htm) (Letöltve: 2024. szeptember 06.).

<sup>955</sup> Wilkinson-Ryan (2012), 848.

<sup>956</sup> Hajdu-Dudás Mária: Mi tartozik bele a munkakörbe, meddig mehet el a munkáltató? *Adózóna*, 2020. július 06. Elérhető: [https://adozona.hu/munkajog/Mi\\_tartozik\\_bele\\_a\\_munkakorbe\\_Meddig\\_mehet\\_2ND6IP](https://adozona.hu/munkajog/Mi_tartozik_bele_a_munkakorbe_Meddig_mehet_2ND6IP) (Letöltve: 2024. szeptember 06.).

munkavállaló a munkáltató által engedélyezett ún. „home office” lehetőséggel visszaél, és ezt a munkavégzési formát gyakorlatilag fizetett szabadságnak tekinti. Ebben az esetben a megszegett pszichológiai szerződést kénytelen a munkáltató a hivatalos munkaszerződéssel és munkajogi eszközökkel kompenzálni, vagyis megtiltani az otthoni munkavégzést<sup>957</sup>, vagy akár – bizalomvesztésre<sup>958</sup> hivatkozva – megszüntetni a munkaviszonyt.<sup>959</sup>

### 3. A munkaszerződés értékelése a relational contract elmélet fényében

#### 3.1. A relational contract általános jellemzői

Ian R. Macneil az 1970-es években publikált tanulmányában<sup>960</sup> a posztindusztriális időszak szerződésének átalakulását vizsgálja, főként a gazdaságot meghatározó szerződések elemzése által.<sup>961</sup> A szerző a gazdasági jogban megjelenő szerződéseknek alapvetően két fajtáját különbözteti meg: „short-term” és a „long-term” contract.<sup>962</sup> Macneil a short-term típusú szerződéseket „discrete transaction”-nak minősíti, melyek legfontosabb jellemzője, hogy azok egy (vagy legalábbis kevés számú) jogügyletből állnak, és hatókörük korlátozott.

Ezen kontraktusok főként csere típusúak és általában kevés szereplő vesz részt a jogügyletben. A szerződések tartalma világos, részletesen meghatározott és a direkt értékesítésre irányulnak. A short-term contract teljesítése rövid időt vesz igénybe, illetve a teljesítéssel a kötelelem megszűnik, így a kontinuitás ezekben az ügyletekben nem merül fel. Mindezen jellemzőkből következően, a felek a teljesítés során teljes mértékben a szerződés tartalmának megfelelően járnak el, ahhoz kötve vannak.<sup>963</sup>

Szemben a short-term contract-el, a long-term contract (tartam szerződés) valamilyen hosszabb távú, stratégiai terv megvalósítása céljából jön létre. Macneil ezen kategóriába sorolja a

<sup>957</sup> Szabó Zsolt Péter: Bizalom, ha sérül – pszichológiai szerződés a koronavírus idején. *Karrier Trend*, 2020. november 19. Elérhető: <https://karriertrend.hu/munkavedelem-es-egeszseg/bizalom-ha-serul-pszichologiai-szerzodes-a-koronavirus-idejen/> (Letöltve: 2024. szeptember 06.).

<sup>958</sup> „A munkavállaló köteles a munkakörének ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartást tanúsítani”. [52. § (1) bekezdés d) pont].

<sup>959</sup> Ezen témakörrel lásd pl.: Rózsavölgyi Bálint: Mennyire számít a bizalom? A munkaviszony egyoldalú megszüntetésének mely esetben lehet jogszerű indoka a bizalomvesztés? *Pécsi Munkajogi Közlemények*, 13. évf., 2020/1-2. 7-19.

<sup>960</sup> Macneil, Ian R.: The many futures of contracts. *Southern California Law Review*, Vol. 47., 1973-1974. 691-816. [a továbbiakban: Macneil (1973-1974)].

<sup>961</sup> Kiss György: A munkaszerződés tartalmának összetettségéről. *Jogtudományi Közöny*, 72. évf., 2017/3. 111. [a továbbiakban: Kiss (2017b)].

<sup>962</sup> Macneil (1973-1974), 738-740.

<sup>963</sup> Kiss (2016), 366.

relational contract-et, melynek jellemzője, hogy általában több szereplő vesz részt a jogügyletben, illetve a „csere jelleg” mellett egyéb elemek is jellemzik, például szociális megfontolások. Mivel a relational contract esetében nem egyszerű csere típusú kötelemről van szó, így a jogviszony tartalmának egésze nem vagy csak nehezen monetarizálható. A long-term karakter<sup>964</sup>, így a relational contract további jellemzője, hogy az ilyen típusú jogügyletet megalapozó szerződések tartalma nem olyan részletességgel kidolgozott, mint a short-term contract esetében, hanem azok ún. „befejezetlen” („incomplete”) szerződések. Az incomplete jellegből adódóan a feleknek a jogügylet teljesítése során folyamatosan együtt kell működniük, és a szerződés tartalma a teljesítés folyamatában rendszeres újragondolásra, átalakításra, esetleg kiegészítésre szorul. A relational contract esetén a szerződés tartalma egyben azt is sugallja, hogy a felek törekvése – az esetek döntő többségében – a jogügylet fenntartására irányul, és minden eszközzel igyekeznek elkerülni annak megszűnését. Ennek érdekében a felek olyan konfliktuskezelési módszereket alakítanak ki, melyek az adott helyzetben felmerülő érdek-összeütközések ellenére megakadályozzák a szerződés összeomlását.<sup>965</sup>

Összefoglalóan elmondható, hogy a discrete contract egy rövid távú szerződés, mely korlátozott számú személyi interakciót foglal magában, pontosan meghatározott, cserére irányuló követeléssel és teljesítéssel. A felek előre rögzítik a szerződés lényeges feltételeit, így a szerződés tartalma minden elemében köti a feleket, és magának a szerződésnek a módosítása ad lehetőséget a megváltozott körülményeknek megfelelő teljesítésre.<sup>966</sup> Ezzel szemben a relational contract esetében – tekintettel a jogviszony komplexitására és a jövőbeli események kiszámíthatatlanságára – nem lehetséges minden kockázatot, kötelezettséget és egyéb elemeket előre pontosan meghatározni. A relational contract tehát egy hosszú távú szerződés, amely a bizalomra, a folyamatos tárgyalási készségre és az együttműködésre épül.<sup>967</sup> A szerződés a teljesítés folyamatában olyan érdekviszonyokat alakít ki, amelyek a kötelelem fenntartására ösztönzik a feleket, még a legszélsőségesebb változások közepette is. A relational contract – az

---

<sup>964</sup> Ugyanakkor, nem minden tartam szerződés minősíthető egyben relational contract-ként. E körben példaként említhető a tartós megbízási szerződés, amelyben nem biztos, hogy jelen van olyan érdekközösség a felek között, amely a szerződésből való kilépés elkerülésének szükségességét feltétlenül indokolná. [Kiss (2017b), 111.].

<sup>965</sup> Kiss (2016), 366-367.

<sup>966</sup> Peres Zsuzsanna: A relational contract elmélet és a házassági szerződések. In: Auer Ádám – Berke Gyula – György István – Hazafi Zoltán (szerk.): *Ünnepi kötet a 65 éves Kiss György tiszteletére. Liber amicorum in honorem Georgii Kiss aetatis suae LXV*. Dialóg Campus, Budapest, 2018. 742.

<sup>967</sup> Goetz, Charles J. – Scott, Robert E.: Principles of Relational Contracts. *Virginia Law Review*, Vol. 67., 1981/6. 1091.

incomplete contract jellegéből adódóan – tág lehetőséget biztosít a feleknek a jogviszony tartalmának alakítására, a szerződés (hézagos) tartalmának módosítása nélkül is.<sup>968</sup>

### 3.2. A munkaszerződés mint relational contract

#### 3.2.1. A munkaszerződés relational contract-ként történő értékelése az amerikai jogirodalomban

Robert C. Bird egy tanulmányában<sup>969</sup> az amerikai (munka)jog kontextusában vizsgálja a munkaszerződés és a relational contract kapcsolatát, melyben a munkaszerződést a relational contract kategóriájába sorolja.<sup>970</sup> A munkaviszony tipikusan határozatlan időre létesülő, hosszú távú kapcsolat (tartamszerződés), amelynek teljesítése során a munkáltatónak és a munkavállalónak szükséges együttműködniük, és számos olyan élethelyzet merül fel, amelyet a felek nem rögzítettek előre a munkaszerződés megkötésekor. Így a munkaviszony felei „[...] a munkajogviszony teljesítése során kénytelenek újraértelmezni a szerződést és a teljesítés lehetőségeit az adott körülmények között.”<sup>971</sup> A szerző megjegyzi ugyanakkor, hogy a munkajog kontraktuális gyakorlata nagyrészt figyelmen kívül hagyja a munkaviszony relational jellegét. E tekintetben alapvető problémának tartja, hogy az amerikai munkajog a munkaviszonyt a többi szerződéses kötelelemmel azonosan kezeli, holott általában a szerződés jogának és az „employment”-nek a fejlődéstörténete különbözik egymástól.<sup>972</sup>

Bird három alapvető forrást határoz meg a relational contract normáira („sources of relational contract norms”) vonatkozóan.<sup>973</sup> Ezen három tényező egymással összefüggő, az adott körülmények között egymást feltételező relációk.<sup>974</sup> Az első forrás a pszichológiai szerződés. Ahogy az előző alfejezetben ismertetésre került, a pszichológiai szerződés mindannak az

---

<sup>968</sup> Kiss (2017b), 111.

<sup>969</sup> Bird, Robert C.: Employment as a Relational Contract. *U. Pa. Journal of Business Law*, Vol 8., 2005/1. 149-217. [a továbbiakban: Bird (2005)].

<sup>970</sup> Uo. 153-154.

<sup>971</sup> Kiss (2017b), 113.

<sup>972</sup> Bird (2005), 158-159. Bird a munkajog fejlődéstörténetét az angol „master-servant” viszonyon keresztül vizsgálva megállapítja, hogy ezen kapcsolat alapvető jellegzetességei a 19. századi szerződéses liberalizmus „laissez faire” feltételei mellett is megmaradtak. A munkajogi gyakorlat tehát alapvetően megőrizte a master-servant gyökereit, vagyis a munkáltató megmaradt a korabeli „master”, a munkavállaló pedig a „servant” pozíciójában. E körben Bird következtetése az, hogy a munkajog a neoklasszikus szerződési jog alapján kezeli a munkaszerződést, figyelmen kívül hagyva a munkaviszony komplexitását. [Kiss (2020), 230.].

<sup>973</sup> Bird (2005), 165.

<sup>974</sup> Kiss (2020), 230.

elvárásnak, reménynek, illetve várakozásnak az összefoglaló megnevezése, amelyet a felek táplálnak egymás iránt a szerződéses kapcsolatukban. Bár a pszichológiai szerződés nem jogi értelemben vett szerződés, adott esetben lehetnek jogi relevanciái. Ez a kapcsolat többek között olyan munkáltatói magatartásnak, gyakorlatnak, nyilatkozatnak az eredménye, amelyek a munkaviszony tartalmában ún. „implied terms”-ként is minősíthetők.<sup>975</sup> A pszichológiai szerződés tehát szerves részét képezi a munkavállaló és a munkáltató közötti relational contract-nek.<sup>976</sup> Bird a relational contract létezését befolyásoló második tényezőként a vállalat etikai kódexét („code of ethics”)<sup>977</sup>, a harmadik tényezőként pedig a vállalati kultúrát („corporate culture”) jelöli meg.<sup>978</sup> Ez utóbbinak a szerző kiemelt jelentőséget tulajdonít, mely alatt egy olyan szervezeten belüli konzisztenciát ért, amely meghatározza a munkavállalók magatartását. A vállalati kultúra jeleníti meg a szervezet egészének filozófiáját, hitvallását, értékeit és belső normáit.<sup>979</sup>

A Bird által említett három tényező közvetlen jogi relevanciával rendelkezik, ugyanakkor magukban hordoznak egy ellentmondást, amely a szerző számára kétségessé teszi az employment és a relational contract összekapcsolását. Ugyanis, az említett faktorok kötőereje a válság időszakában mutatkozik meg abban, hogy a vállalat milyen lépéseket hajlandó tenni a relational contract fenntartása érdekében, vagyis a munkáltatót mennyire köti az általa kialakított értékrend.<sup>980</sup> Mindezek ellenére Bird álláspontja, hogy a munkaviszony olyan sajátosságokkal rendelkezik, amelyek a munkaszerződést a relational contract kategóriájába sorolják. Megjegyzi ugyanakkor, hogy – az amerikai munkajog kontextusában – az employment és a relational contract összekapcsolásának egyik legfőbb gátja az „employment at will” intézménye.<sup>981</sup> Ezen doktrína ellensúlyozásaként kell alapozni a munkaviszonyban benne rejlő ígéretre, amelynek alapul kell szolgálnia a munkaszerződésnek, a vállalat policy-jének, a belső szabályzatoknak stb. Ennek az ígéretnek továbbá kötőerővel kell rendelkeznie, amelynek megsértése esetén különböző típusú munkaügyi viták kezdeményezhetők.<sup>982</sup>

---

<sup>975</sup> Uo. 231.

<sup>976</sup> Bird (2005), 170.

<sup>977</sup> Az etikai kódex meghatározza a vállalat értékeit, illetve a vállalat munkavállalóinak magatartására vonatkozó erkölcsi normákat. Bird ugyanakkor megjegyzi, hogy megkérdőjelezhető a vállalati kódex közvetlen hatása a munkavállalók viselkedésére, így a relational contract-re. (Uo. 170-178.).

<sup>978</sup> Uo. 178-185.

<sup>979</sup> Kiss (2020), 231.

<sup>980</sup> Bird e tekintetben példaként két vállalatot mutat be, amelyek közül az egyik nyolcvan éve tartja fenn a relational contract eszményét, míg az a másikban az első komolyabb krízis hatására összeomlott. [Bird (2005), 187-195.].

<sup>981</sup> Uo. 196.

<sup>982</sup> Kiss (2020), 231-232.

Bird a jövőbeli fejlődésre nézve a fontosnak tartja, hogy a munkaszerződésben benne rejlő elemek vonják be a relational contract elveit. Ugyanis, a munkaviszony az idők folyamán long-term jogviszonná vált, így a felek közötti kapcsolatok erősödnek, és az ún. implied contract theory is egyre inkább elfogadottá vált a jogalkalmazás számára.<sup>983</sup> A szerződésben benne rejlő feltételek a feleket az együttműködésre ösztönzik, melyek közé tartozik a biztonság, a hosszú távú foglalkoztatás, az elkötelezettség és a rugalmasság. Bird megfogalmazza azon tényezőket is, amelyek akadályozzák a szerződésben benne rejlő feltételek érvényesülését. Az egyik ilyen tényező a verseny, vagyis a munkáltató üzlettársai, konkurens partnerei által jelentett kihívások. Mindez arra készteti a munkáltatót, hogy a rugalmas és a foglalkoztatás biztonságát is szem előtt tartó megállapodások mellett meghagyják a diszkrecionális változtatás lehetőségét.<sup>984</sup>

Bird végkövetkeztetése az, hogy a munkaszerződés relational contract-nak minősül. A munkaviszony tartalma ugyanis meghaladja a szolgáltatás és bér egyszerű cseréjét, mivel az komplex, teljes körű személyes kapcsolatokra épül, amely képes felmutatni a relational contract sajátosságait, amely a bizalmon, az elkötelezettségen, az együttműködésen és a megosztott felelősségvállaláson alapszik.<sup>985</sup>

A szerző megjegyzi azonban, hogy az amerikai munkajog nem ismeri el a munkaviszony relational jellegét. A munkáltatónak ugyanis – az „employment at will” doktrína alapján – lehetősége van a saját érdekeit előtérbe helyezni és gyakorlatilag bármilyen okból megszüntetni a munkaviszonyt, függetlenül attól, hogy a felek között milyen kötelek alakultak ki. Ugyanakkor, a relational contract theory számos megoldást kínál(na) a feleknek – a jogviszony megszüntetése helyett – a rugalmas, kreatív megoldások alkalmazására.<sup>986</sup>

Kiss György kiemeli, hogy Bird fent ismertetett elemzése „[...] túlmutat az amerikai munkajog szabályozásának sajátosságain, számos olyan általános problémára hívja fel a figyelmet, amely a relational contract theory munkajogi alkalmazása során felmerül.”<sup>987</sup>

---

<sup>983</sup> Hugh Collins egy tanulmányában kiemeli, hogy az angol common law jogba már beépült az a tétel, mely szerint a munkaszerződésben hallgatólagosan benne foglaltatik („implied terms”) a kölcsönös bizalom („mutual trust and confidence”) kötelezettsége. Az angol Legfelsőbb Bíróság (Supreme Court of the United Kingdom) egy ítéletében [Braganza (Appellant) v BP Shipping Limited and another (Respondents), 2015., UKSC 17, (61)] a munkaszerződést „különleges természetű, relational contract”-nak minősítette, így a munkaviszonyban – a kereskedelmi szerződésekhez képest – intenzívebb együttműködési és méltányossági kötelezettség terheli a feleket. [Collins, Hugh: Employment as a relational contract. *Law Quarterly Review*, Vol. 137., 2021/ July. 426.]

<sup>984</sup> Kiss (2020), 232-233.

<sup>985</sup> Kiss, György: Transition of a Contract of Employment: from the Locatio Conductio to the Relational Contract. *New Zealand Journal of Employment Relations*, Vol. 43., 2018/3. 86-87. [a továbbiakban: Kiss (2018)].

<sup>986</sup> Bird (2005), 215.

<sup>987</sup> Kiss (2020), 233.

### 3.2.2. A munkaszerződés relational contract-ként történő értékelése az angol jogirodalomban

Douglas Brodie egy tanulmányában<sup>988</sup> az angol common law fényében vizsgálja a relational contract és az employment kapcsolatát. Kiindulópontja szerint a munkavállaló hajlandó fontolóra venni a munkaviszony fenntartását akár megváltozott körülmények között is, mely a munkaszerződés relational jellegére utal. Kétséges azonban, hogy a munkaszerződésen kívüli „implied terms” tartalmazzák-e a foglalkoztatás kontinuitásának biztosítását.<sup>989</sup> Brodie elismeri, hogy ezen feltételek a kölcsönös bizalom tekintetében széles körűek, azonban nem terjednek ki a feltételek radikális megváltoztatására, különösen nem a munkáltató általi egyoldalú változtatásokra. Ugyanis a kölcsönös bizalom<sup>990</sup> bármennyire is széles spektrumot ölel át, a körülmények radikális megváltozása esetén a foglalkoztatás feltételeit egyoldalúan módosítani szükséges. Ilyen helyzetben nincs arra lehetőség, hogy a másik fél elfogadja ezt a módosítást, vagyis nincs kötelessége a módosítást egyoldalúan megvalósító félnek a másik féllel történő megállapodásra.<sup>991</sup>

A szerző úgy véli, hogy a munkaviszony értelmezhető lenne relational relationship-ként, azonban felhívja a figyelmet egy lényeges elemre, amely a gazdasági forgalomban hiányzik. Ezen elem pedig az egyik fél, a munkavállaló alárendelt pozíciója.<sup>992</sup> A felek közötti imparitásból következően a munkáltató lényegében szabadon választja ki a munkavállalókat,

<sup>988</sup> Brodie, Douglas: How Relational is the Employment Contract? *Industrial Law Journal*, Vol. 40., 2011/3. 232-253. [a továbbiakban: Brodie (2011)].

<sup>989</sup> Kiss György e tekintetben utal Mark Freedland megállapításaira, aki a munkaviszony két szintjét különbözteti meg. Az alapszint a munkaszerződés jelene, amennyiben az egyik fél valamilyen munka elvégzésére köteles, a másik fél pedig e munka ellenértékének a megfizetésére. A munkaszerződés azonban látens módon magában foglal egy kölcsönös ígéretet is a további munkavégzésre és foglalkoztatásra. Ezen ígéret a munkaviszony jövőjére vonatkozik, amely mint implied term adja meg a jogviszony stabilitását. [Freedland, Mark: *The Contract of Employment*. Clarendon Press, Oxford, 1976. 20.; idézi: Kiss (2017b), 109.].

<sup>990</sup> Brodie egy másik tanulmányának témája a munkaszerződésben benne rejlő kölcsönös bizalom és értékek elemzése. Bár a kölcsönös bizalom, a jóhiszeműség és a tisztesség elve minden gazdasági jogügylet velejárója, a munkaviszony és a gazdasági forgalom jogügyletei között van egy lényeges különbség. Ugyanis, a munkaszerződésben benne rejlő feltételek megsértése esetén a munkavállaló jóval sérülékenyebb, mint a gazdasági forgalom üzletfelei, hiszen a munkavállalók egzisztenciális veszélybe kerülhetnek. Ennek különös jelentősége van a munkaviszony megszüntetése esetén, mivel a munkavállaló a jogviszony felmondásával nem csupán jogviszonybeli pozícióját és a bevételi forrását veszíti el, hanem egyben kizárják abból a közösségből, amely addig biztonságot nyújtott számára és amelyen keresztül megszerezte a társadalmi státuszát és önbecsülését. [Brodie, Douglas: Mutual Trust and the Values of the Employment Contract. *Industrial Law Journal*, Vol. 30., 2001/1. 84-100.].

<sup>991</sup> Kiss (2018), 87.

<sup>992</sup> Brodie álláspontja szerint Macneil a relational contract tekintetében nem elemzi kellően behatóan azon esetet, amikor a felek szerződéses kapcsolatát egyenlőtlen hatalmi helyzet jellemzi. [Brodie (2011), 232.].

szinte korlátozás nélkül dönt a munkaszerződés tartamáról és a foglalkoztatás módjáról. Ebből következően, a klasszikus relational contract elméletek nem adnak arra választ, hogy a gazdasági életben kívánatos értékek mentén hogyan fejlődhet a munkaviszony a relational relationship irányába. Bár a gazdasági jogban ismert relation contract-hoz a legközelebb a munkaszerződés áll, Brodie kiemeli, hogy a jogviszony fenntartásához a munkajogban nem fűződik, illetve a munkáltató által nem fűződhet olyan – adott esetben kényszerítő – érdek, mint a gazdasági jogügyleti forgalomban.<sup>993</sup> Brodie végkövetkeztetése szerint kétséges, hogy (a gazdasági jogügyletekre kidolgozott) relational contract a munkaviszonyra is alkalmazható lenne.<sup>994</sup> Bár a munkaviszony erős személyes jelleggel rendelkezik, amely a relational contract egy fontos jellemzője, a felek közötti aránytalan felelősség- és kockázatmegosztás, valamint az alá-fölrendeltségi viszony okán éppen azok az értékek – köztük az incomplete contract szabad, befolyástól mentes és mindkét fél számára kölcsönösen előnyös alakítása – a legsérülékenyebbek, amelyeket Macneil a relational contract legfontosabb elemeinek tart.<sup>995</sup> Brodie egy 2016-ban publikált tanulmányában<sup>996</sup> szintén a relational contract és a munkaszerződés összefüggéseit elemzi. Ezen tanulmány központi kérdése, hogy a relational contract feleinek milyen eszközök állnak rendelkezésre az előre nem látható helyzetek kezelésére. Amikor ezen jövőbeli események bekövetkeznek, a feleknek döntenük kell a felelősségről, a kockázatokról, a költségekről, a haszonról, adott esetben akár az egész stratégia megváltoztatásáról a jogviszonyuk fenntartása érdekében. E tekintetben kiemelt jelentősége van a szerződéses moralitásnak, vagyis a feleknek az egyoldalú előnyök helyett a jövőben felmerülő problémák kölcsönös előnyökön nyugvó megoldására szükséges törekedniük.<sup>997</sup> Brodie tanulmányában részletesen elemzi a „relational contracting and non-contractual relationship” problematikáját.<sup>998</sup> Ennek lényege, hogy a relational contract fontos eleme az interakció a felek között, és ennek érvényesülnie kell a foglalkoztatás előtti, illetve az azt követő időszakban is. Ugyanis, a folyamatos foglalkoztatás nagymértékben függ a munkáltató kapacitásától, amit alapvetően a gazdasági körülmények befolyásolnak. Éppen ezért lényeges, hogy a felek között a munkaviszony megszűnését követően is fennmaradjon bizonyos kapcsolat, hogy adott esetben a munkaviszony későbbi folytatása lehetővé váljon.<sup>999</sup>

---

<sup>993</sup> Kiss (2016), 368.

<sup>994</sup> Brodie (2011), 252-253.

<sup>995</sup> Kiss (2020), 236.

<sup>996</sup> Brodie, Douglas: Relational Contract. In Freedland, Mark (gen. ed.): *The Contract of Employment*. Oxford University Press, Oxford, 2016. 145-166. [a továbbiakban: Brodie (2016)].

<sup>997</sup> Kiss (2020), 237.

<sup>998</sup> Brodie (2016), 156-159.

<sup>999</sup> Kiss (2020), 237.

### 3.2.3. A munkaszerződés relational contract-ként történő értékelése a magyar jogirodalomban

Kiss György már többször hivatkozott monográfiájában – a Macneil által kimunkált ismervek alapján – részletesen vizsgálja azon kérdést, hogy a munkaszerződés minősíthető-e relational contract-ként.<sup>1000</sup> A szerző kiemeli, hogy a munkaviszony long-term contract, mivel annak tartalma nem egyszerűen cserekötelem, hanem egyben „személyiségi-közösségi” viszony is. A munkaviszonyban tehát jelen vannak az összetartozást előmozdító elemek, amelyek túlmutatnak az egyszerű csere-kötelem jellegén. Ugyanakkor, a szerző szerint kérdéses, hogy a munkaviszonyt jellemzi-e az a fajta érdekösszetartozás, amely a szerződés fenntartásának kölcsönös igényét eredményezné.<sup>1001</sup>

Kiss György e körben utal arra, hogy a relational contract egyik legfőbb jellemzője a szerződés fenntartására való törekvés, akár a megváltozott körülmények között is. Ennek oka a felek addigi szerződéses, kapcsolati befektetései, amelyeknek eredményeképpen már nem éri meg a szerződésből való kilépés. Minderre tekintettel a – gazdasági forgalomban létező – relational contract feleinek kapcsolatrendszerét ún. „kényszerközösség” jellemzi. A szerződés fenntartását szolgálja a folyamatos együttműködés, illetve a jövőben bekövetkező események valószínűsítése, analizálása. Ezt a törekvést szolgálja a konfliktusok kezelése is, amennyiben a felek inkább az alternatív vitarendezési módszereket veszik igénybe a bírósági út helyett.<sup>1002</sup>

Ez a „kényszerközösség” azonban jogilag mellérendelt feleket tételez fel, akik kölcsönös ígéretüknek megfelelően, közös akaratukkal tartják fenn a megállapodást, és akik az esetek jelentős részében gazdaságilag is olyan helyzetben vannak, hogy egymásra kölcsönösen befolyást képesek gyakorolni. A munkaviszony alanyairól ez azonban nem mondható el, mivel a munkavállaló alárendelt pozícióban van. A szolgáltatás tárgyának absztrakt meghatározása a munkáltató alakítási lehetőségét, konkretizálási, és az ezzel együtt járó irányítási jogát is megalapozza. A munkaszerződés tehát olyan incomplete contract, amely által a munkáltató felhatalmazást kap annak teljesítésének konkretizálására, azaz a jogviszony egyes tartalmi elemeinek alakítására.<sup>1003</sup>

---

<sup>1000</sup> Uo. 229-279.

<sup>1001</sup> Kiss (2017b), 111.

<sup>1002</sup> Kiss (2020), 267.

<sup>1003</sup> Kiss (2017b), 113.

A felek közötti alá-fölérendeltségi viszony okán Kiss György „legalábbis kétségesnek” tartja a relational contract elemeinek alkalmazását a munkaszerződés vonatkozásában, mivel „[...] a munkavállaló olyan szerződés alanya, amely eredményének további sorsára nincs befolyása, másképpen fogalmazva, munkavállalói minőségében nem része a gazdasági piaci jogügyleti forgalomnak.”<sup>1004</sup> A munkaviszony tartalmát meghatározó imparitás és az ebből eredő munkáltatói alakítási hatalom („managerial prerogative”) tehát megkérdőjelezi a munkaszerződés feleinek „kényszerközösség” jellegét. A munkáltatónak ugyanis, amennyiben érdeke kívánja, minden lehetősége megvan a kötelemből való szabadulásra.<sup>1005</sup> Az alá-fölérendeltségi viszony okán tehát „[...] az érdekek korántsem nőttek annyira össze, mint a gazdasági partnerek között. Ennek alapvető oka az, hogy a munkavállaló még a kollektív munkajog által biztosítható paritás esetén sem minősül gazdasági partnernek. Mindebből következően a szerződés megtartására való törekvés nem olyan mértékű, mint ahogyan a gazdasági forgalom relational contractjainál lehet tapasztalni.”<sup>1006</sup>

Kiss György álláspontja szerint legalább három feltétel, illetve követelmény szükséges ahhoz, hogy a munkaszerződés és a munkaviszony a jelenlegi állapotánál jobban érvényesítse a kontraktualitás elvét. Az első feltétel szerint a kollektív munkajog intézményeinek meghatározó befolyást kell szerezniük a munkaszerződés alanyai közötti autonómia-egyensúly kialakításában. Ez egyben azt is jelenti, hogy az implied terms lényegi tartalmának a kollektív megállapodásokból kell eredniük.<sup>1007</sup> A második feltétel a szerződések tartalmi kontrollja, melynek alapja a tisztességes szerződési feltételek kritériumainak kimunkálása mind a munkaszerződés, mind a kollektív szerződés vonatkozásában. A harmadik feltétel a munkaviszony tartósságának, a munkavállaló státuszbiztonságának garantálása, vagyis a munkaviszony munkáltató általi megszüntetésének szabályozása.<sup>1008</sup>

Ezen harmadik feltétel természetesen nem jelenti a jogviszony abszolút „bebetonozását”, ugyanakkor figyelembe kell venni a munkaszerződés megkötésének rendeltetését, célját, mindkét fél szempontjából. A munkáltató részéről a munkaszerződés a tevékenysége (termelés, szolgáltatás), a gazdasági forgalomban való megjelenése alapvető eszköze. Számára a

---

<sup>1004</sup> Kiss (2020), 278.

<sup>1005</sup> E tekintetben példaként említhető a magyar munkajogi szabályozás is, mivel az Mt. 66. § (2) bekezdése lehetőséget ad arra a munkáltatónak, hogy a munkaviszonyt működési (gazdasági) okokra hivatkozva, lényegében szabadon megszüntesse.

<sup>1006</sup> Kiss (2017b), 113.

<sup>1007</sup> Kiss György kiemeli, hogy „[...] a kollektív megállapodások gyakorlatilag az egyén önrendelkezésnek a kollektív relációba történő konvertálását is jelenti, amennyiben a munkafeltételek jelentős része a kollektív megállapodásokban jelenik meg.” (Uo. 116.).

<sup>1008</sup> Kiss (2020), 278-279.

munkaszerződés léte, alakítása vagy megszüntetése gazdaságilag egzisztenciális kérdés. Szemben a munkáltatóval, a munkavállaló részéről a munkaszerződés léte, alakítása vagy megszüntetése alapvetően szociális-egzisztenciális kérdés. A relational contract alkalmazhatósága a munkajogban tehát a munkavállaló státuszvédelmét is szolgálja, amelynek egyik lényegi eleme a munkáltató felmondási jogának korlátok közé szorítása. Bár az egyes országok felmondásvédelmi szabályai különböző erősségűek, azonban mindegyik megkísérli meghatározott kritériumok mentén a munkavállaló alárendeltségéből adódó hátrányokat kompenzálni.<sup>1009</sup> Kiss György kiemeli, hogy „[a] legnagyobb eltérés a tradicionális kötelmi jogtól, pontosabban a szerződéses szabadság elvétől talán ezen a területen mutatható ki, különösen a gazdasági okokra hivatkozással történő megszüntetésnél. Habár az akár korlátlan szerződési szabadságra emlékeztető attitűdök még napjainkban is felsejlenek.”<sup>1010</sup>

A szerző álláspontja szerint, amennyiben a fent írt feltételek nem épülnek be a munkajog rendszerébe, „[...] ez a jogterület a közjog és a magánjog között sodródik, véletlenszerűen, éppen az aktuális gazdasági vagy politikai érdekeknek való megfelelés kényszerében. Ez – talán nem is olyan hosszú távon – a munkaszerződés elsorvadását jelenti.”<sup>1011</sup>

## 4. A personal employment contract elmélet

### 4.1. A modern munkavégzési formák minősítésével összefüggő dilemmák

A más részére történő munkavégzés leírására hagyományosan két jogviszony típust használt a jog: az egyik a függő, önállótlán munka, a másik az önálló munka. Az első csoportba tartoznak az önállótlánul, alárendeltségi, függőségi viszonyban, vagyis munkaviszonyban, munkaszerződés alapján dolgozó munkavállalók. A második csoportba az alárendeltség, függőség nélkül, önállóságukat megtartva munkát vállalók sorolhatók, akik munkavégzésre irányuló polgári jogi szerződés alapján végeznek munkát.<sup>1012</sup> Amennyiben a munka végzésére

<sup>1009</sup> Kiss György ezen rendszerek közül kiemeli a német munkajogban érvényesülő ún. „Änderungskündigung” jogintézményét. Ezen felmondást megelőző eljárás megkísérli a munkaviszony fenntartását a változó körülmények mellett. Amennyiben a munkavállaló nem fogadja el a munkáltató ajánlatát, úgy a munkaviszony megszüntetésére is sor kerülhet. [Kiss (2017b), 115.].

<sup>1010</sup> A szerző e körben említi a managerial prerogative és az employment at will doktrínáját, illetve hazai viszonylatban az Alkotmánybíróság 11/2001. (IV. 12.) AB határozatát, amely a teljes felmondási szabadságból indul ki. [Kiss (2020), 279.].

<sup>1011</sup> Kiss (2020), 279.

<sup>1012</sup> Gyulavári Tamás: *A szürke állomány. Gazdaságilag függő munkavégzés a munkaviszony és az önfoglalkoztatás határán*. Pázmány Press, Budapest, 2014. 281.

létesített jogviszonyban az elvégzendő munkák természete olyan, hogy azt munkaviszony és polgári jogviszony keretében is lehet teljesíteni, úgy a felek szerződéskötési akaratának van döntő jelentősége a jogviszony minősítése szempontjából.<sup>1013</sup> Ebben az esetben tehát a felek szabadon választhatnak a munkaszerződés és a munkavégzésre irányuló polgári jogi szerződések között, azaz a típusválasztás szabadsága érvényesül. A szerződéstípus megválasztásának joga azonban nem korlátlan, mivel az visszaélésekhez vezethet.<sup>1014</sup> Ennek okán, ha a felek között létrejött szerződés tartalma szerint munkaviszony áll fenn, azt a szerződést kötő felek akarata sem vonhatja ki a munkajog szabályai alól.<sup>1015</sup> A szerződési szabadság elve ugyanis a szerződés tartalmának meghatározására, nem pedig annak elnevezésére terjed ki.<sup>1016</sup> Ha tehát a munkavégzés a munkajog ismérvei szerint történik, úgy munkaszerződést kell kötniük a feleknek és a munkaviszonyra vonatkozó szabályokat kell alkalmazniuk.<sup>1017</sup>

A munkavégzési viszonyok kettős modellje, a munkavállaló-önfoglalkoztató dichotómiája hosszú időn keresztül nem kérdőjeleződött meg, sem a kontinentális jog, sem a common law rendszerében. A munkajog mint „védelmi jogág” a szabályozás zárt egységességét addig tudta fenntartani, míg a gazdasági folyamatok, illetve a technológiai fejlődés felgyorsulása új, addig ismeretlen, atipikus foglalkoztatási-munkavégzési módszereket fejlesztett ki. E körben példaként említhető kezdetben a munkaerő-kölcsönzés kialakulása<sup>1018</sup>, később a – költségcsökkentés és a hatékonyság növelése érdekében – a munkafolyamatok kiszervezése („outsourcing”), illetve a platformmunka megjelenése.<sup>1019</sup> Mindezen folyamatok eredményeként az addig tipikus – határozatlan időre létesített és teljes munkaidőben történő foglalkoztatást biztosító – munkaviszonyban foglalkoztatott munkavállalók mellett kialakult egy olyan munkavégző réteg, amely a jogügyleti forgalomban érdemben nem tud részt venni, ugyanakkor már nem minősül (tipikus) munkavállalónak a szó hagyományos

<sup>1013</sup> BH 1982.8.347.

<sup>1014</sup> Az adó- és járulékterhek elkerülése, valamint az Mt. egyes rendelkezéseinek (pl. végkielégítés, felmondási védelem stb.) kikerülése érdekében gyakran előfordul, hogy a munkáltató és a munkavállaló munkaszerződés helyett polgári jogi (például megbízási vagy vállalkozási) szerződést kötnek. [Bodnár Lilla: A munkavégzésre irányuló jogviszonyok elhatárolása. *Jogászvilág*, 2015. január 28. Elérhető: <https://jogaszvilag.hu/cegvilag/a-munkavegzesre-iranyulo-jogviszonyok-elhatarolasa/> (Letöltve: 2025. április 04.)].

<sup>1015</sup> „A színelte megállapodás semmis, ha pedig más megállapodást leplez, azt a leplezett megállapodás alapján kell megítélni.” [Mt. 27. § (2) bekezdés].

<sup>1016</sup> BH 2003.10.432.

<sup>1017</sup> Gyulavári Tamás: A gazdaságilag függő munkavégzés szabályozása: Kényszer vagy lehetőség? *Magyar Munkajog E-Folyóirat*, 2014/1. 2.

<sup>1018</sup> Ezen témakörrel lásd pl.: Kártyás Gábor: *Munkaerő-kölcsönzés Magyarországon és az Európai Unióban*. Wolters Kluwer, Budapest, 2015.

<sup>1019</sup> Horváth – Petrovics (2021), 67-68.

értelmezésében.<sup>1020</sup> Ugyanis, ezen munkavégzők esetében nem munkaszerződés keretében történik a tevékenység végzése, hanem polgári jogi szerződés alapján (általában vállalkozói minőségben) látják el a feladatokat, azonban (gazdasági) függésük sok esetben megközelíti a munkavállalóét.<sup>1021</sup> Ezen „köztes munkavégző réteg” tehát de iure valamilyen magánjogi szerződés alapján teljesít, azonban de facto teljesítési helyzetük közelít a munkavállalókéhoz.<sup>1022</sup>

Ezen új, foglalkoztatásra irányuló formák egyszerre hordoznak önálló munkavégzésre utaló markáns jegyeket és a függő munka ismérveit is. Az egyik leglényegesebb kérdés ezen munkavégzési konstrukciók esetében, hogy vajon azok hová is sorolhatók: a munkajog területére vagy azon kívülre? Ugyanis, a munkaviszony minősítő jegyei, melyek lehetővé teszik az elhatárolást más munkavégzésre irányuló (polgári jogi) jogviszonyoktól, egyre inkább „összemosódnak”<sup>1023</sup>, így a munkajog hagyományos struktúrája és minősítési ismérvei nem alkalmazhatók minden probléma nélkül<sup>1024</sup> ezekre a jogviszonyokra.<sup>1025</sup>

#### 4.2. A munkajogi szabályozás új alapokra helyezése: personal employment contract

A modern foglalkoztatási formák tehát hatással vannak a munkajog személyi hatályára, vagyis arra, hogy „[...] kit is tekinthetünk munkavállalónak, és melyek a függő munkavégzés határai.”<sup>1026</sup> Ezen dilemma a szerződési szabadság határainak kijelölése tekintetében is relevanciával bír. Ugyanis, – az I. fejezetben kifejtett dogmatikai indokok alapján – minél inkább függőségi viszony jellemez egy jogviszonyt, annál kevésbé érvényesülhet a szerződési szabadság elve, míg abban az esetben, ha a függés kisebb mértékű, a szerződés szabályozási mozgástere tágabb lehet.

<sup>1020</sup> Kiss (2022), 181-184.

<sup>1021</sup> Rácz-Antal (2022), 63.

<sup>1022</sup> Kiss György: A munkajog lehetőségei és határai. *Jogtudományi Közlöny*, 78. évf., 2023/6. 261. [a továbbiakban: Kiss (2023)].

<sup>1023</sup> Máté (2024), 97.

<sup>1024</sup> Így például a Kúria az Mfv.VIII.10.091/2023/7. számú ítéletében kimondta, hogy a platform és a futár között fennálló sajátos jogviszony nem minősül munkaviszonynak. Ugyanakkor a tényállás szerint számos érv szólt a munkaviszonnyá minősítés mellett is. [A kúria ítéletének elemzéséről lásd: Nadas György – Zaccaria Márton Leó: Munkaviszony-e a platform munkavégzés? A Kúria első platform munka-ítéletének kritikai elemzése. *Jogtudományi Közlöny*, 79. évf., 2024/6. 283-294.].

<sup>1025</sup> Horváth – Petrovics (2021), 68-69.

<sup>1026</sup> Jakab Nóra: *A munkavállalói jogalanyiség munkajogi és szociális jogi kérdései, különös tekintettel a megváltozott munkaképességű és fogyatékos személyekre*. Bíbor Kiadó, Miskolc, 2014. 50. [a továbbiakban: Jakab (2014)].

A függő munkavégzés határainak kijelölésében alapvetően három út mutatható ki az európai munkajog rendszerében. Az első út a munkavállaló fogalmának kiterjesztése, amely az EuB gyakorlatában is megfigyelhető.<sup>1027</sup> A második út a hármas modell, vagyis a munkát végzők harmadik típusának, a munkavállalóhoz hasonló jogállású személy (worker, arbeitnehmerähnliche Person stb.) jogi kategóriájának megalkotása.<sup>1028</sup> A harmadik út pedig a munkát végzők egyfajta közös jogának megalkotása és a különböző szintű jogok bizonyos széles kategóriákra való kiterjesztése.

Ez utóbbi harmadik irány a jogviszonyok szélesebb spektrumát írja le és szakít a munkavállaló-önfoglalkoztató dichotómiájával, illetve a munkavállaló-munkavállalóhoz hasonló jogállású személy-önfoglalkoztató trichotómiájával, és célja a munkaviszony „reinstitutionalizációja.”<sup>1029</sup> Jakab Nóra kiemeli, hogy a munkajogi szabályozás új alapokra helyezésében a legtávolabb Mark Freedland és Nicola Kountouris jutottak, akik teljesen felfordították az egyéni munkaviszony megszokott koncepcióját.<sup>1030</sup> Elméletük eltávolodott a kettős és hármas modelltől, és bevezette a személyes munkaszerződés („personal employment contract”), valamint személyes munkavégzési viszony („personal work relations”) fogalmát.<sup>1031</sup>

### 4.3. A személyes munkavégzési viszonyok

A személyes munkavégzést fel lehet fogni szerződésként vagy viszonyként. Az európai jogrendszerek a személyes munkavégzési viszonyokat alapvetően egyéni szerződésként szabályozzák. Freedland és Kountouris ezt az egységesítésre való törekvésnek tulajdonítják, amely merevvé tette a szabályozást. Álláspontjuk szerint sem a kettős, sem a hármas modell nem alkalmas a személyes munkavégzési viszonyok sokszínűségének leírására. A szerzők

<sup>1027</sup> Az EuB a „Lawrie-Blum” ügyben (C-66/85. ügy) kimondta, hogy a munkavállaló jogállását olyan objektív kritériumok szerint kell meghatározni, amelyek megkülönböztetik a munkaviszonyt más tevékenységektől az érintett személyek jogaira és kötelezettségeire hivatkozással. Ez alapján munkaviszony, amely keretében egy személy egy másik személy részére, annak utasítása alatt gazdasági értékkel bíró munkát végez, melynek fejében ellenértéket kap. Ezen megfogalmazás tehát a munkavégzési viszonyok széles körét átfogja. [Kiss (2023), 262-263.].

<sup>1028</sup> A munkavégzők harmadik típusa az önfoglalkoztatók és a munkavállalók között helyezkedik el oly módon, hogy mind a kettő néhány eleme megjelenik benne. Ezen munkavégzők – az önfoglalkoztatóhoz hasonlóan – jelentős önállósággal rendelkeznek a munkavégzés teljesítése során, ugyanakkor gazdaságilag ugyanúgy függenek, mint a munkavállalók, és ki vannak téve bizonyos vállalati ellenőrzésnek. [Jakab (2014), 55.].

<sup>1029</sup> Jakab (2015b), 422-423.

<sup>1030</sup> Jakab (2014), 59.

<sup>1031</sup> Freedland, Mark – Kountouris, Nicola: *The Legal Construction of Personal Work Relations*. Oxford University Press, Oxford, 2011.; Freedland, Mark – Kountouris, Nicola: *The Legal Characterization of Personal Work Relations and the Idea of Labour Law*. In: Davidov, Guy – Langille, Brian (eds.): *The Idea of Labour Law*. Oxford University Press, Oxford, 2011. 190-208. [a továbbiakban: Freedland – Kountouris (2011)].

személyes munkavégzési szerződések laza és heterogén csoportját határozzák meg, vagyis nem állítanak fel merev kategóriákat. A személyes munkavégzési viszonyon olyan komplex, szerződést és viszonyokat is magában foglaló viszonyt értenek, amelynek a középpontjában a munkavégző áll, aki más számára ellenérték fejében munkát végez.<sup>1032</sup>

Freedland és Kountouris tehát a személyes munkavégzési viszonyok kettős és hármas modelljén alapuló osztályozási rendszerét kívánják egy új kritikai osztályozási rendszerbe illeszteni. Az általuk javasolt osztályozás olyan tipológiát jelent, amely nem merev, hanem laza jogi kategóriákból áll, az alábbiak szerint: biztos („secure work”), önálló („autonomous, freestanding work”) és bizonytalan munka („precarious work”).<sup>1033</sup> Ezen osztályozás – szemben a kettős és hármas modellel – nem feltételezi, hogy a munkavégzés a függő és független munkavégzés tengelye mentén helyezhető el, így sokkal árnyaltabb különbségtételt tesz lehetővé a személyes munkavégzési viszonyok között. A 21. század a foglalkoztatásban olyan mozgásokat indított el, melynek során a munkavégzési viszonyok a biztos és önálló munka felől a bizonytalan felé haladnak. A szerzők által javasolt tipológiával ezen átalakulások, a gazdasági-társadalmi környezetben végbemenő változások sokkal jobban szemléltethetők, mint az eddigi jogi kategóriákkal. Az egyes típusok közötti mozgások jól leírhatók a kölcsönös kockázatvállalás megjelenésével a munkavégző és a munkáltató között. Ezen kötelezettségvállalások a munkajogi szabályok merevségének feloldására vonatkoznak, amelyek a jogviszonyokat a biztos felől a bizonytalan felé sodorják.<sup>1034</sup>

Freedland és Kountouris a hármas tipológia alapján az alábbi munkavégzési viszonyok elkülönítését javasolják: hagyományos munkaszerződés alapján való foglalkoztatás (biztos munka), munkavégzés a közszférában (biztos munka), szabad foglalkozásúak munkavégzése (önálló munka), egyéni vállalkozói jogviszony, tanácsadók, szabadúszók (önálló munka), atipikus munkavégzések (bizonytalan munka), gyakornoki munka (bizonytalan munka), önkéntes munka (bizonytalan munka). Ezek a személyes munkavégzési viszonyok a gazdasági és társadalmi környezet változásai hatására folyamatosan változnak, átalakulnak, közelítenek egymás felé vagy éppen távolodnak egymástól. Jakab Nóra ennek kapcsán megjegyzi, hogy „[a] legérdekesebb talán az, ahogyan az atipikus munkavégzések haladnak. Ugyanis a jogalkotó vagy bevonja őket a munkajogi szabályozás ernyője alá vagy pedig éppen, hogy egy szabályozatlan állapotba, a szürke zónába tolja őket.”<sup>1035</sup>

<sup>1032</sup> Jakab (2015b), 424-425.

<sup>1033</sup> Freedland – Kountouris (2011), 196.

<sup>1034</sup> Jakab (2014), 63.

<sup>1035</sup> Uo. 64.

#### 4.4. A személyes munkaprofil

A személyes munkavégzési viszony fent bemutatott tipológiája egy tágabb kontextusba is helyezhető. Ezen kontextus a személyes munkaprofil („personal work profile”), amely egy adott munkavállaló személyes munkavégzési helyzete. A személyes munkaprofil elsődlegesen a személyes munkavégzési viszonyok, másodlagosan a munkához kötődő állapotok („work related state”) alkotják. Mivel manapság igen ritka, hogy valaki egyetlen munkahelyen tölti a teljes karrierjét, a legtöbb munkavégző több személyes munkavégzési viszonytal rendelkezik. A személyes munkavégzési viszonyokhoz pedig munkához kötődő egyéb állapotok tartozhatnak, így például a hozzátartozó ápolása, álláskeresés, keresőképtelenség stb.<sup>1036</sup>

A szerzők a személyes munkaprofil egy elemzési módszerként alkalmazzák annak megértésére, hogy a személyes munkavégzési viszonyok mennyire biztosak, bizonytalanok vagy önállóak. A személyes munkaprofil így segít átlátni egy munkavégző többszörös, összetett munkavégzési viszonyainak „szövevényén”, és rámutat arra, hogy a személyes munkavégzési viszonyok és a munkához kötődő állapotok hogyan függnék össze. A személyes munkaprofilból következően például a munkáltató a munkaidő megszervezése során köteles figyelembe venni egy másik munkáltatóval létesített személyes munkavégzési viszonyt is, illetve a közeli hozzátartozó ápolása automatikusan megkívánja a „rugalmas” munkavégzést.<sup>1037</sup>

Freedland és Kountouris szerint a személyes munkaprofil mint szabályozási technika hatást gyakorolhat a munkavégzésre irányuló jogviszonyok szabályozására, így a szerződési szabadság határainak kijelölésében ezen jogviszonyokban. A jogalkotó például – a személyes munkaprofil figyelembe véve – a személyes munkavégzési viszonyokat a munkajogi szabályozás alá vonhatja, esélyegyenlőségi szabályozást juttathat érvényre a munkavégzési viszonyokban, illetve rugalmas és családbarát szabályozást vezethet be az adott munkavégzésre vonatkozóan. A szerzők javasolják, hogy a munkaviszony és a munkaszerződés körüli viták az Európai Unió szintjén egészüljenek ki a személyes munkavégzési viszonyok körüli elméletekkel is, amely illeszkedik a „flexicurity” ideológiájába.<sup>1038</sup> Ugyanakkor, a személyes munkavégzési viszonyok jogi jellemzése meghatározott elvek mentén kell, hogy történjen,

<sup>1036</sup> Freedland – Kountouris (2011), 197-202.

<sup>1037</sup> Jakab (2014), 64-66.

<sup>1038</sup> Ez igazolható a már említett Lawrie-Blum formulával is, amely a munkaviszony objektív kritériumait tág értelemben adta meg, amelybe a személyes munkavégzési viszonyok többsége beletartozik.

amely túlmutat a biztonság és a rugalmasság elvének szeme előtt tartásán. A szerzők által javasolt érték „a munkavégzésben megjelenő személyiség” („personality in work”), amely a személyes munkavégzési viszonyok esetében garantálja a méltóságot, képességet és állandóságot.<sup>1039</sup>

#### 4.5. A magyar munkajogi szabályozás a personal employment contract elmélet fényében

Jakab Nóra monográfiájában – Freedland és Kountouris fent ismertetett elméletének fényében – részletesen elemzi azon kérdést, hogy Magyarországon van-e jövője a munkaviszony „reinstitutionalizációjának”, illetve mennyire jelenik meg a biztos, önálló és bizonytalan munka tipológia.<sup>1040</sup> Ahogy említésre került, az európai jogrendszerek a személyes munkavégzést döntően szerződésként fogják fel és nem viszonyként. Ennek megfelelően, a magyar munkajog is „szerződés-alapú”, mivel az Mt. alapján munkavállalónak az a természetes személy minősül, aki munkaszerződés alapján végez munkát.<sup>1041</sup> A személyes munkavégzési viszonyok jogi jellemzése tehát elsődlegesen szerződési keretek között zajlik.<sup>1042</sup>

Bár a biztos, önálló és bizonytalan munka tipológiájában a bizonytalan munka („precarious”) nem egyenlő az atipikus munkavégzési viszonyokkal<sup>1043</sup>, Jakab Nóra álláspontja szerint az 1992. évi Mt. megalkotása óta „[...] az egyik legnagyobb kérdés az újonnan megjelenő személyes munkavégzési viszonyok rendezése volt, amelyeket többnyire az Európai Unió joga hatására atipikus munkavégzési viszonyoknak nevezünk.”<sup>1044</sup> A magyar jogalkotó a kettős modell alapján igyekezett vagy a munkaszerződés vagy a szolgáltatás nyújtására irányuló (polgári jogi) szerződés kategóriája alá besorolni az új jelenségeket, melynek során több, addig nevesítetlen személyes munkavégzési viszony az 1992. évi Mt. szabályozási körébe került.<sup>1045</sup>

Bár a munkavállalóhoz hasonló jogállású személy kategóriája végül nem került szabályozásra<sup>1046</sup>, az Mt. meglehetősen sok személyes munkavégzési viszonyt bevont a

<sup>1039</sup> Jakab (2014), 67-68.

<sup>1040</sup> Uo. 79-105.

<sup>1041</sup> Mt. 34. § (1) bekezdés.

<sup>1042</sup> Jakab (2015b), 429.

<sup>1043</sup> A „precarious” a munkavégzési viszonyok azon területe, ahol a szabályozatlanság jellemző.

<sup>1044</sup> Jakab (2014), 100.

<sup>1045</sup> E tekintetben figyelhető meg leginkább, ahogyan a személyes munkavégzési viszonyok átalakulnak bizonytalanból a biztos munkavégzéssé. Ehhez társult párhuzamosan a fekete és rejtett foglalkoztatás elleni küzdelem is, amelynek eredményeként megszületett a 7001/2005. irányelv. (Uo. 101.).

<sup>1046</sup> Az Mt. első tervezete tartalmazta a munkavállalóhoz hasonló jogállású személy fogalmát és ezen személyi kört megillető munkajogi szabályokat, amely azonban végül nem került elfogadásra. [Kiss György: A munkavállalóhoz

védelmi rendszerbe. Így a határozott idejű és különböző részmunkaidős foglalkoztatási formák mellett a távmunka, bedolgozás, egyszerűsített foglalkoztatás, köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony, vezető állású munkavállaló, munkaerő-kölcsönzés és a cselekvőképtelen munkavállaló kategóriája is szabályozásra került. Ezen személyes munkavégzési viszonyok a munkaszerződés általános szabályaihoz képest kerültek definiálásra, kiemelve a „tipikus” munkaszerződés keretében történő foglalkoztatástól való eltérés elemeit, így például a munkáltatói utasítást, ellenőrzést, költségviselést<sup>1047</sup>, illetve a szerződési szabadság érvényesülésének „speciális” határait.<sup>1048</sup>

A munkaszerződés alapján munkaviszonnyá minősítés még mindig domináns a munkajogi szabályozásban. Ha azonban a személyes munkavégzési viszonyok tükrében vizsgáljuk a magyar szabályozást, a munkaszerződésen alapuló munkavégzésen kívül más munkavégzési formák is megfigyelhetők.<sup>1049</sup> E körben említhető például a közfoglalkoztatási jogviszony, a szociális foglalkoztatási jogviszony, a polgári jog körébe tartozó munkavégzésre irányuló szerződéseken alapuló jogviszony, az ösztöndíjas foglalkoztatási jogviszony, hivatásos nevelőszülői jogviszony stb. Ugyanakkor, ezen személyes munkavégzési viszonyok nem olyan módon jelennek meg, ahogyan azt Freedland és Kountouris felvázolta, vagyis nem rugalmasak a határok az egyes jogviszonyok között.<sup>1050</sup>

Jakab Nóra továbbá megjegyzi, hogy a személyes munkaprofil mint komplex gondolkodás sem „rajzolódik ki” a magyar munkajogi szabályozásban. Ugyanakkor, a munkavégzők személyi viszonyai bizonyos mértékig figyelembe veendőek a munkaviszony során. Így például, munkavégzéshez kapcsolódó állapotként foghatók fel – többek között – a várandósság, szülési szabadság, illetve a gyermek otthoni ápolása miatt igénybe vett fizetés nélküli szabadság eseteire vonatkozó garanciális szabályok<sup>1051</sup>, melyek alól nem „szerződhetnek ki” a felek.

---

hasonló jogállású személy problematikája az Európai Unióban és e jogállás szabályozásának hiánya a Munka Törvénykönyvében. *Jogtudományi Közöny*, 68. évf., 2013/1. 1., a továbbiakban: Kiss (2013)].

<sup>1047</sup> Jakab Nóra kiemeli, hogy az Mt. a munkavállaló fogalma alá „sodort” olyan jogviszonyokat is, amelyekben a személyi függés alacsony szintű, így a távmunkát és a bedolgozói jogviszonyt. Hazai viszonylatban elmondható tehát, hogy a személyi függés minimális szintje már megalapozza a munkajog személyi hatályának kiterjesztését. [Jakab (2015b), 426.].

<sup>1048</sup> A köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszonyra és a vezető állású munkavállaló munkaviszonyára vonatkozó „lex specialis” szabályokról lásd: VI. fejezet 1-2. alfejezetek.

<sup>1049</sup> Ezen témakörrel lásd pl.: Kun, Attila: 2. Universal Labour Guarantee – The state of play of Hungarian labour law in view of the ILO’s Universal Labour Guarantee. In: Mihes, Cristina – Shroff, Tvisha (eds.): *Reflections on the introduction of Universal Labour Guarantee in selected Central and Eastern European countries*. International Labour Organization, Geneva, 2023. 21-23.

<sup>1050</sup> Jakab (2014), 101.

<sup>1051</sup> Jakab (2015b), 431.

## 5. Részkonklúzió

Az Mt. 31. §-a alkalmazni rendeli a munkajogi jognyilatkozatokra a Ptk. ÁSZF-re vonatkozó (általános) szabályait, így az azokban rögzített feltételek teljesülése esetén a blanketta-munkaszerződés (vagy annak egyes részei) általános szerződési feltételnek minősül.<sup>1052</sup> Ugyanakkor, a polgári jog és a munkajog eltérő szabályozási módszeréből, szemléletéből adódóan, a munkaszerződés ÁSZF-ként történő értelmezése kapcsán számos kérdés, dogmatikai ellentmondás felmerül. Minderre tekintettel célszerű lenne az Mt.-nek (a BGB „mintájára”<sup>1053</sup>) legalább utalnia arra, hogy az ÁSZF-et a munkaszerződés vonatkozásában a munkajog sajátosságaira való tekintettel kell alkalmazni.<sup>1054</sup> Nádas György véleménye szerint – a munkaviszony sajátos jellegéből adódóan – szükséges lenne ezen jogintézmény önálló, Mt.-ben történő szabályozása, mivel a polgári jogi dogmatikai megközelítés a munkaviszony teljes körére nem alkalmazható, így a munkavállalói érdekek jelentős mértékben csorbulhatnak.<sup>1055</sup> A munkaszerződés és a pszichológiai szerződés viszonyának tekintetében megállapítható, hogy míg az előbbi egy írásos formában létező, jogi kötőerővel rendelkező szerződés, addig az utóbbi egy elméleti, absztrakt konstrukció, amely a felek kölcsönös és hallgatólagos elvárásait tartalmazza.<sup>1056</sup> A pszichológiai szerződés elemei tehát nem részei az írásba foglalt munkaszerződésnek, mivel azok nem jogokat vagy kötelezettségeket határoznak meg.<sup>1057</sup> Ezen elvárások munkaszerződésbe foglalás hiányában jogilag nem számonkérhetők, azaz sem teljesülésüknek, sem elmaradásuknak közvetlen jogkövetkezménye nincs. Ezen érdekek jogon kívülisége pedig azzal jár, hogy teljesítésük a bizalmon alapul. Amennyiben ez a bizalom megszűnik, a munkaszerződés teljesítése is minimális szintre csökken, így előbb-utóbb a munkaviszony is megszűnik.<sup>1058</sup> A pszichológiai szerződés tehát „jogon túli” kategóriának minősül, ugyanakkor bizonyos esetekben, főként annak megsértése esetén, lehetnek jogi relevanciái. A pszichológiai szerződés így nagymértékben befolyásolja a munkaviszony tartalmának alakulását.

<sup>1052</sup> Gyulavári – Kun (2013), 562.

<sup>1053</sup> BGB 310. § (4) bekezdés.

<sup>1054</sup> Kiss György: Az általános szerződési feltételek és a kollektív szerződés lehetséges kapcsolódási pontjai. In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 16.0. A XVI. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2019. 136. [a továbbiakban: Kiss (2019)].

<sup>1055</sup> Nádas (2018), 327.

<sup>1056</sup> Robinson – Rousseau (1994), 246.

<sup>1057</sup> Lőrincz (2020), 11.

<sup>1058</sup> Uo. 12.

A munkaszerződés és a relational contract kapcsolódása szintén számos ponton kimutatható. A munkaszerződés relational jellege mellett szóló érv a munkaviszony tartam jellege, perszonalitása, illetve bizalmi jellege. A feltételek újratervezése, az együttműködés, a közösségi gondolkodás szintén a munkaviszony olyan sajátossága, amely annak relational jellegét erősíti.<sup>1059</sup> Ugyanakkor, a témakör kapcsán elemzett szakirodalomban bizonyos eltérések mutatkoznak a munkaszerződések relational contract jellegének megítélése kapcsán. Robert C. Bird alapvetően elfogadja a munkaszerződés relational jellegét, azonban kiemeli, hogy – az amerikai munkajog kontextusában – az employment és a relational contract összekapcsolásának egyik legfőbb gátja az employment at will intézménye.<sup>1060</sup> Douglas Brodie az employment és a relational contract összekapcsolásának legfőbb akadályát a felek közötti imparitásban látja.<sup>1061</sup> Az aszimmetrikus viszonyból adódóan ugyanis a relational contract szignifikáns elemei krízis idején eliminálódnak. A munkáltatónak a jogviszony fenntartásához nem fűződik olyan (kényszerítő) érdek, mint a gazdasági jogügyleti forgalomban előforduló kötelmek esetén.<sup>1062</sup> Kiss György szintén a munkaviszonyra jellemző függő viszony okán tartja kétségesnek a relational contract alkalmazását a munkaszerződés vonatkozásában. Álláspontja szerint a munkaviszony tartalmát meghatározó imparitás és az ebből eredő munkáltatói alakítási hatalom megkérdőjelezi a munkaszerződés feleinek „kényszerközösség” jellegét. A munkáltatónak ugyanis, amennyiben érdeke kívánja, minden lehetősége megvan a kötelemből való szabadulásra, így a munkaviszonyt nem jellemzi az a fajta érdekösszetartozás, amely a szerződés fenntartásának kölcsönös igényét eredményezné.<sup>1063</sup>

A personal employment contract elmélet a munkavégzésre irányuló jogviszonyok kettős és hármas modelljét kívánja egy új osztályozási rendszerbe illeszteni. Ezen elmélet nem állít fel merev kategóriákat, korlátokat a munkavégzésre irányuló viszonyok között, hanem a személyes munkavégzési szerződések laza és heterogén csoportját határozza meg.<sup>1064</sup> Bár ezen teória a munkavégzési viszonyok szélesebb dimenziójának leírásával sokkal inkább alkalmasabb a valóság leképezésére, mint a kettős és hármas modell, annak gyakorlati megvalósítása számos nehézségbe ütközne. E tekintetben Kiss György kiemeli, hogy az európai jogrendszerek még nem értek meg ezen elmélet „befogadására”. Ugyanis, a personal employment contract számos,

---

<sup>1059</sup> Kiss (2020), 229.

<sup>1060</sup> Bird (2005), 158-159, 196.

<sup>1061</sup> Brodie (2011), 252-253.

<sup>1062</sup> Kiss (2020), 237.

<sup>1063</sup> Uo. 278-279.

<sup>1064</sup> Jakab (2015b), 424.

egymástól jelentősen eltérő tevékenységet foglalna magában, melynek gyakorlati megvalósítása érdekében a munkavégzéshez kapcsolódó valamennyi jogintézményt szükséges lenne átalakítani. E körben elsősorban a munkajog említhető, amennyiben új típusú védelmi rendszert kell kiépíteni, vagyis a munkajog egyes intézményeinek hatályát ki kell terjeszteni a szorosabb munkajogi értelemben, „de iure” munkavállalónak nem minősülő, személyesen munkát végzőkre is.<sup>1065</sup>

## VIII. Konklúzió

### 1. A szerződési szabadság munkaviszonyban történő korlátozásának dogmatikai, elvi indokai

A polgári jogi értelemben vett szerződési szabadság elve a magánautonómia elismerését jelenti a szerződések világában, amely alapján a mellérendelt pozícióban lévő felek a polgári jogi jogviszonyukat „személyre szabottan” alakíthatják, vagyis az e köré keretet építő kontraktus szabályait nagyfokú szabadsággal formálhatják.<sup>1066</sup> Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ezen elv a piacgazdaság egyik lényegi eleme, így az önálló alkotmányos jog, azonban nem minősül alkotmányos alapjognak. Ebből következően, a szerződési szabadság elve alkotmányosan még lényegi tartalmát illetően is korlátozható, amennyiben a korlátozás végső eszközének fennállnak az alkotmányos indokai. Ezen feltétel akkor következik be, ha a korlátozásnak „ésszerű” oka van.<sup>1067</sup> Ezen elv ésszerű okból történő korlátozása – figyelemmel a közérdekre is – tipikusan a „szociálisan egyenlőtlen pozíciójú felek között létrejövő szerződések esetén” jelenik meg a legjellemzőbben<sup>1068</sup>, mely aszimmetrikus jogviszonyok esetén különösen indokolt a jogalkotó általi beavatkozás a felek szerződéses viszonyába.<sup>1069</sup> A szerződési szabadság elve tehát nem érvényesülhet korlátlanul, mivel a jogviszony felei között fennálló (gazdasági és strukturális) egyenlőtlenség szükségessé teszi annak jogalkotó általi korlátozását.

Mindezekre tekintettel, a polgári jog által szabályozott szerződéses viszonyokkal ellentétben, a munkaviszonyban az abszolút diszpozitivitás főszabálya helyett, a relatív diszpozitivitás azon

---

<sup>1065</sup> Kiss (2013), 13.

<sup>1066</sup> Béky (2007).

<sup>1067</sup> Juhász (2015), 34-35.

<sup>1068</sup> Lenkovics (2004), 252.

<sup>1069</sup> Vékás (2001), 138-139.

rendező elv, amely alapvetően meghatározza a szerződési szabadság általános kereteit.<sup>1070</sup> A munkaviszonyban a szerződési (tartalomalakító) szabadság korlátozásának elsődleges indoka, hogy a munkaviszonyt nem a felek mellérendelt kapcsolata, hanem a munkáltató fölérendelt helyzete jellemzi. Az alá-fölérendeltségi viszony egyik legjelentősebb következménye, hogy a felek eltérő alkupozícióval rendelkeznek a munkaviszony feltételeinek alakítása kapcsán. Ebből következően, a munkavállaló „szerződési szabadsága” jellemzően csupán a munkáltató által egyoldalúan kialakított szerződéses feltételek elfogadására terjed ki, annak tartalmát azonban érdemben befolyásolni nem tudja. A legtöbb esetben tehát, ha a munkavállaló beleegyezik egy számára hátrányos rendelkezést tartalmazó megállapodás megkötésébe, az valójában nem a szabad és önkéntes választását tükrözi, hanem sokkal inkább az erősebb alkupozíciót élvező munkáltató által presszionált „döntésnek” tekinthető.<sup>1071</sup> Minderre tekintettel a munkajog (egyik) fő célja, hogy kiegyenlítse a felek alkupozíciójának egyenlőtlenségét azáltal, hogy a szerződési szabadságot jogszabályi keretek közé szorítja annak érdekében, hogy az valóban érvényesülni tudjon olyan helyzetekben, amikor azt a felek között fennálló hatalmi egyenlőtlenség nem tenné lehetővé.<sup>1072</sup> Mindezek tükrében egyetértek azon állásponttal, mely szerint a jogalkotó általi beavatkozás valójában védi a (valós) magánautonómiát, mivel az alkupozíció egyenlőtlensége miatt a munkáltató és a munkavállaló közti megállapodás gyakran nem a munkavállaló szabad akaratán alapul.<sup>1073</sup>

A szerződési szabadság korlátozása tehát elsődlegesen a munkaviszonyra jellemző (többféle forrásból eredő) függőségi viszonytal és az ebből eredő eltérő alkupozícióval indokolható. Ugyanakkor – az aszimmetrikus viszony ellenére – adott esetben elképzelhető, hogy egy munkavállaló valóban őszintén, befolyástól mentesen hozzájárulna egy „joglerontó” megállapodás megkötéséhez, bizonyos rövid távú célok elérése érdekében. Ennek kapcsán azonban Guy Davidov kiemeli, hogy a legtöbb esetben még a munkavállaló őszinte, valódi akarata ellenére is garantálni szükséges a „non-waivability” elvét, vagyis a munkavállalói jogok alóli „kiszereződés” tilalmát. E tekintetben a szerződési szabadság korlátozásának indokai bizonyos paternalista érveken alapulnak, melyek célja, hogy a jogalkotó „megóvja” a munkavállalót (illetve másokat) az irracionális, „joglerontó” döntésének (hosszú távú) negatív következményeitől.<sup>1074</sup> A munkavállalók egyéni védelmi szükségletén túl tehát a szerződési szabadságnak gátat szabnak bizonyos közérdekvédelmi, öszzgazdasági megfontolások is,

<sup>1070</sup> Berke (2022), 50.

<sup>1071</sup> Davidov (2016), 52-54.

<sup>1072</sup> Lehoczkyné (2013), 31.

<sup>1073</sup> Kun (2020), 153.

<sup>1074</sup> Cserne (2006), 53.; Davidov (2020), 482.

hiszen a munkaviszonynak az osztársadalmi gazdaságban betöltött relevanciája miatt is indokolt az állami jelenlét.<sup>1075</sup>

## **2. A kedvezőbbség elvének történeti fejlődése és annak érvényesülése a hatályos magyar munkajogban**

A munkajog egyik lényegi jellemzője abban ragadható meg, hogy a munkaviszony felei között meglévő (hatalmi és gazdasági) egyenlőtlenséget kísérli meg kiegyenlíteni. A munkavállaló szociális és egyéb érdekeinek a munkáltatói túlsúllyal szemben történő védelme érdekében – valamint figyelemmel bizonyos osztársadalmi megfontolásokra – a jogszabályokban rögzített munkavállalói jogok – főszabályként – olyan „minimálstandardok”, melyektől kizárólag a gyengébb fél javára lehetséges az eltérés.<sup>1076</sup> Minderre tekintettel, „az európai munkajogi kultúrában általánosan elismert”<sup>1077</sup>, és a rendszerváltást követő hazai munkajogban is hagyományosan érvényesül a kedvezőbbség elve, mely szerint a munkaszerződés a munkaviszonyra vonatkozó szabályoktól – főszabályként – csak a munkavállaló javára térhet el.<sup>1078</sup> Ugyanakkor, a kedvezőbbség elve csak hosszú jogfejlődés útján alakult ki a magyar munkajog rendszerében és vált fő rendező elvvé a felek megállapodása és a munkaviszonyra vonatkozó szabályok relációjában.

A munkavégzés szabályozását illetően, a 19. század közepe a teljes szerződési szabadság időszakának tekinthető, mely időszakban az állam – a „laissez faire, laissez passer” elvnek megfelelően – a munkaadó és a munkavállaló viszonyának szabályozását a munkaadó belső, privát ügyének tekintette. Az állami beavatkozás korszakának kezdete hazánkban a 19. század második felére tehető, amikor a jogalkotó olyan elemeket vont szabályozási körbe, melyek korábban kizárólag a felek megállapodásán múltak.<sup>1079</sup>

A két világháború közötti időszakban ugyan születtek új munkaügyi tárgyú jogszabályok, azonban alapvetően a régi joganyagot alkalmazták. A munkajog feudális jellege, széttagolt szabályozása és magánjogi beágyazottsága<sup>1080</sup> jellemezte ezen időszakot. A korszak szerződéstípusai közül a szolgálati (munkabéri) szerződés állt a legközelebb a mai értelemben

---

<sup>1075</sup> Jarjabka (2015), 96.

<sup>1076</sup> Kenderes (2007), 123.

<sup>1077</sup> Kiss (2017a), 268.

<sup>1078</sup> Kun (2020), 148.

<sup>1079</sup> Kenderes (2007), 90, 96.

<sup>1080</sup> Ebben az időszakban az USA bírói gyakorlatában is alapvetően a szerződési szabadság elve érvényesült a munkafeltételek alakítása kapcsán. [Lásd pl.: *Lochner v. New York*, 198 U.S. 45 (1905)].

vett munkaszerződéshez, melyet azonban a korabeli jogirodalom és joggyakorlat „magától értetődően” magánjogi intézménynek tekintett.<sup>1081</sup> 1945-ig tehát a munkaviszony szabályozása – széttagolt jelleggel – a magánjog keretei között történt és a jogirodalom sem különítette el markánsan a magánjogon belül a munkajogot.<sup>1082</sup> Ezen időszakban a kollektív szerződésre vonatkozóan sem voltak részletes, speciális jogszabályok, hanem azt az általános magánjogi jogelvek fényében ítélték meg egy sui generis kötelmi szerződéstípusként.<sup>1083</sup> A kollektív szerződésnek tehát kötelező hatálya, illetve átalakító ereje nem volt, mivel az csak a szerződést kötő felekre terjedt ki, illetve ott érvényesült, ahol valamely különös jogszabály átalakító erővel ruházta fel azt.<sup>1084</sup>

A második világháború végét követően megindult a munkajog „közjogiasítása és kiemelése a magánjogi keretektől.”<sup>1085</sup> 1945-től egészen 1951-ig a munkajogi szabályozás fő tényezője egy átfogó kollektív szerződéses rendszer volt, melynek keretében a munkajogi rendelkezések túlnyomó részét – a jogszabályok mellett – kollektív szerződések rögzítették.<sup>1086</sup> Ezen időszakban a kollektív szerződések tartalmának már „jogszabályi ereje” volt, mivel azok személyi hatálya a kollektív szerződésben megjelölt azon munkáltatókra és munkavállalókra is kiterjedt, akik nem voltak tagjai a kollektív szerződést kötő munkáltatói szervezetnek, illetve szakszervezetnek. A kollektív szerződés rendelkezései ekkor már „átalakító erejű” szabályok voltak, mivel azok automatikusan a munkaviszony tartalmává váltak, a felek erre irányuló külön megállapodása nélkül is. Ebből következően, ha a felek a kollektív szerződéssel ellenkező kikötésben állapodtak meg, azt a kollektív szerződés rendelkezései érvényesülni nem engedték, hanem „kiszorították” a munkaviszony tartamából.<sup>1087</sup> Ezen időszakban továbbá átalakult a jogszabályok kötőereje is. Mivel 1945 előtt a munkaviszony szabályozása a magánjog keretei között történt, a munkavégzésre irányuló szabályok alapvetően diszpozitív jellegűek voltak. A második világháborút követően azonban már „állami ügy lett a munkaügy”<sup>1088</sup>, így emelkedett a kógens, illetve klauzikálisan kógens jogi normák száma.<sup>1089</sup>

---

<sup>1081</sup> Berke (2022), 33.

<sup>1082</sup> Kun (2004), 350, 355-356.

<sup>1083</sup> Uo. 368.

<sup>1084</sup> Kenderes (2007), 56.

<sup>1085</sup> Kun (2004), 359.

<sup>1086</sup> Hágelmayer (1979), 134.

<sup>1087</sup> Weltner Andor: Bevezetés. In: Nagy László – Weltner Andor (szerk.): *A Munka Törvénykönyve kommentárja. I. kötet.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978. 41.

<sup>1088</sup> Farkas (1952), 6.

<sup>1089</sup> Nagy (1948), 348.

A polgári demokratikus fejlődési irány a „fordulat évétől”, vagyis 1948-tól véget ért, és egyre inkább a szocialista ideológia centralizmusának és a tervgazdálkodásnak jobban megfelelő kógencia erősödött meg.<sup>1090</sup> Ennek megfelelően a kógens szabályozási technika jellemezte az 1951. évi Mt.-t, melynek hatálybalépését követően végleg megszűnt a kollektív szerződés munkaviszony tartalmát meghatározó szerepe.<sup>1091</sup> Ezen időszakban a munkaszerződésnek a munkaviszonyt keletkeztető hatásán kívül gyakorlatilag további jelentősége nem volt, mivel a munkaszerződés a munkaviszonyra vonatkozó szabályoktól, így – többek között – 1951. évi Mt.-től nem térhetett el, még a munkavállaló javára sem.<sup>1092</sup> Az 1967. évi Mt. hatálybalépésével ugyan a kollektív szerződés némileg normatív jellegűt nyert, a kódex a munkaszerződés vonatkozásában alapvető változást nem hozott. A munkaviszonyra vonatkozó szabályok és a munkaszerződés relációjában továbbra is kógencia érvényesült. Elméletben a munkaszerződés megállapíthatta a munkaviszony azon tartalmi elemeit, melyeket a munkaviszonyra vonatkozó szabályok kényszerítő erővel nem határoztak meg, ezen elemek csupán elenyésző számban léteztek.<sup>1093</sup>

A „tervgazdálkodást folytató szocialista rendszer”<sup>1094</sup> munkajoga tehát a kógencia főszabályáról rendelkezett, így a munkaviszonyra vonatkozó szabályok – kevés kivételtől eltekintve – kötelezően megszabták a munkaviszony tartalmát. A munkaszerződés fő szerepe a munkaviszony létrehozása volt, amely csak olyan kikötéseket tartalmazhatott, melyeket „mellőzhetetlen erejű rendelkezések” nem határoztak meg.<sup>1095</sup> Ezen szabályozási módszerrel a szocialista munkajog gyakorlatilag „kivette a munkafeltételek meghatározását a felek akaraturalma alól.”<sup>1096</sup> Mindezek alapján, álláspontom szerint a szocialista munkajog korszakát meghatározó ideológia és az abból következő, szinte teljes egészében kógens jellegű szabályozási technika okán a korabeli jogtudományi diskurzusban a szerződési szabadság kérdése háttérbe szorult. Ebben az időszakban a munkajogi témájú kutatások jellemzően a munkaviszony tartalmát „mellőzhetetlen erővel” meghatározó, munkaviszonyra vonatkozó szabályokkal kapcsolatos elemzésekre fókuszáltak.

A rendszerváltást követő politikai és gazdasági változások nyomán fokozatosan megindult a munkajog „magánjogiasítása”. Ennek keretében kialakításra került a megváltozott

---

<sup>1090</sup> Kun (2004), 350.

<sup>1091</sup> Hágelmayer (1979), 121.

<sup>1092</sup> Gyulavári (2020a), 246-247.

<sup>1093</sup> Kenderes (2007), 63.

<sup>1094</sup> Weltner (1978), 298.

<sup>1095</sup> Weltner Andor: *A szocialista munkaszerződés*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1965. 178.

<sup>1096</sup> Kertész (1964), 24.

körülményekhez igazodó, elsősorban a (kollektív) felek szerződéses autonómiájára épülő munkajogi jogforrási rendszer, valamint végbement a szocialista korszakra jellemző, kógenciát előtérbe helyező szabályozási technika felszámolása. Ezen folyamat során – kezdetben a bírói gyakorlatban, később a jogalkotás szintjén is – elismerésre került a kedvezőbbség elve, amely az új, piacgazdaság viszonyainak megfelelő munkajogi jogforrási rendszer fő rendező elvévé vált.

A rendszerváltást követő magyar munkajogban a kedvezőbbség elvének első említésére 1991-ben, a Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiumának 147. számú állásfoglalásában került sor a jogszabály és a kollektív szerződés viszonylatában. A bíróságnak azon kérdésben kellett állást foglalnia, hogy érvényes-e a végkielégítésre vonatkozó kollektív szerződéses szabályozás. Annak ellenére, hogy az 1967. évi Mt. a végkielégítés kapcsán (kógens jelleggel) nem biztosított eltérési lehetőséget, a Munkaügyi Kollégium az állásfoglalásban – a piacgazdasági környezethez igazodva – „contra legem” jelleggel kimondta e jogintézmény tekintetében a kollektív szerződés szabályozási lehetőségét, amennyiben az a munkavállalóra kedvezőbb szabályokat állapított meg. Az állásfoglalás továbbá arról is rendelkezett, hogyan kell megítélni a munkavállalóra kedvezőbb eltérést. Ennek kapcsán a Munkaügyi Kollégium – jóval túlmutatva a korabeli joggyakorlaton – leszögezte, hogy a törvényhez képest kedvezőbb eltérést nem egyes részletszabályok, hanem a végkielégítésre vonatkozó szabályozások egybevetésével kell megállapítani.<sup>1097</sup>

Az 1992. évi Mt. alapvető változásokat eszközölt a munkajog jogforrási rendszerében, melynek célja a piacgazdaság viszonyainak megfelelő szabályozás kialakítása volt. Ezen új, „magánjogias” szemléletű szabályozási rendszerben a jogalkotó csupán a munkaviszony bizonyos garanciális elemeinek, alapvető feltételeinek rögzítésére törekedett, és elsődlegesen a kollektív szerződésnek szánta azt a szerepet, hogy a törvényi „minimálstandardokhoz” képest a munkavállaló számára kedvezőbb szabályokat megalkossa.<sup>1098</sup> A jogalkotói szándék tehát a szocialista munkajog rendszerváltást követően is fennmaradt szabályozási rezsimjének alapvető megváltoztatására irányult.<sup>1099</sup> Ezen koncepciónak megfelelően, a kódex mind a kollektív szerződés, mind a felek megállapodása tekintetében a relatív diszpozitivitás főszabályát rögzítette a törvény Harmadik Részéhez képest, valamint arról rendelkezett, hogy

---

<sup>1097</sup> Berke (2019), 111-112.

<sup>1098</sup> Balogh (2021), 32.

<sup>1099</sup> Berke (2013), 43.

a felek megállapodása kollektív szerződéstől – mint munkaviszonyra vonatkozó szabálytól – kizárólag a munkavállaló javára térhet el.<sup>1100</sup>

Az 1992. évi Mt.-ben a normatív szintre emelt jogalkotói szándék, vagyis a „magánjogias” szemléletű szabályozás kialakítása azonban csak részben teljesült, ugyanis a kollektív szerződések általi lefedettségi ráta alacsony maradt. Az Mt. indokolása ennek fő okaként azt jelölte meg, hogy a relatív diszpozitivitás főszabálya nem tette prioritássá a kollektív szerződések megkötését a munkáltatók számára.<sup>1101</sup> A korábbiaknál szélesebb körű kollektív autonómia biztosítása céljából a jogalkotó – szakítva az 1992. évi Mt. megoldásával – az Mt. szabályainak általános természetét (annak Második és a Harmadik Részét) diszpozitívként határozta meg a kollektív szerződéssel szemben.<sup>1102</sup> A munkaszerződés szabályozó szerepét illetően az Mt. megtartotta az „elődje” szabályozási módszerét, vagyis azon főszabályt, mely szerint a munkaszerződés az Mt. Második Részétől, illetve egyéb munkaviszonyra vonatkozó szabálytól a munkavállaló javára térhet el, mely főszabály alól csak jogszabály teremthet kivételt.<sup>1103</sup> Az Mt. továbbá a munkavállaló javára való eltérés értékelését segítő szabályként rögzíti a – német bírói gyakorlat és jogirodalom által kidolgozott, illetve az MK 147. számú állásfoglalásban már említett –, „Sachgruppenvergleich” módszerét, mely szerint a munkavállaló javára való eltérést „[...] az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlításával kell elbírálni.”<sup>1104</sup>

Az 1992. évi Mt. hatálybalépése óta tehát a munkaszerződés szabályozó szerepét illetően a fő rendező elv a kedvezőbbség elve. Ugyanakkor, a következetes bírói gyakorlat alapján megállapítható, hogy a relatív diszpozitivitás elvének gátat szab a jóerkölcsbe ütközés tilalma.<sup>1105</sup> Ezen tilalomból következően, ha a munkaszerződés ugyan a munkavállaló javára tér el a munkaviszonyra vonatkozó szabálytól, de az abban foglalt tartalom – annak „túl előnyös” volta miatt – nyilvánvalóan átlépi a jóerkölcs által állított morális határokat, vagyis azt az általános társadalmi megítélés egyértelműen tisztességtelennek, elfogadhatatlannak minősíti, abban az esetben a szerződés érvénytelennek minősül.<sup>1106</sup> A Kúria gyakorlata szerint például a jóerkölcsbe ütközik az, ha „[...] a kártalanításra alapot adó munkaviszony-megszüntetés körébe beleértik a felek a munkaviszony szankciós jellegű, azonnali hatályú

<sup>1100</sup> 1992. évi Mt. 13. § (3) bekezdés, 76. § (4) bekezdés.

<sup>1101</sup> Mt. indokolás, Általános indokolás, 2. pont.

<sup>1102</sup> Mt. 277. § (2) bekezdés.

<sup>1103</sup> Mt. 43. § (1) bekezdés.

<sup>1104</sup> Mt. 43. § (2) bekezdés, 277. § (5) bekezdés.

<sup>1105</sup> Mt. 27. § (1) bekezdés.

<sup>1106</sup> Kártyás (2019), 1-2, 12.

felszámolásának esetét”<sup>1107</sup>, illetve, ha a munkaszerződés olyan magas összegű végkielégítést állapít meg, amely – figyelemmel a jogintézmény céljára, funkciójára – jelentősen meghaladja az Mt. által rögzített mértéket.<sup>1108</sup>

### 3. Az individuális autonómia bővítésével összefüggő dilemmák

Az Mt. a 21. század munkajogának modernizálását célul kitűző „flexicurity” koncepcióját<sup>1109</sup> tükrözi, vagyis a gazdasági környezet megváltozott szerkezetéhez és jellemzőihez való igazodást, és a hagyományos, védelmező jellegű munkajogi szabályozás részleges lebontását.<sup>1110</sup> A kódex célja mögött az a jogalkotói szándék áll, hogy a törvénynek a munkaerő-piac keresleti és kínálati oldalára kell hatást gyakorolnia, elősegítve ezáltal a foglalkoztatás bővülését.<sup>1111</sup> Mindezen célokat a jogalkotó – többek között – a munkajog jogforrási rendszerének átalakításával kívánta megvalósítani.<sup>1112</sup> E változások jogpolitikai hátterét illetően az Mt. indokolása kiemeli, hogy az új munkajogi kódex „[...] jelentősen bővíteni kívánja az ún. kontraktuális alapú szabályozás szerepét [...]”<sup>1113</sup> Bár ezen jogpolitikai célkitűzés főként a kollektív autonómia bővítését ambicionálta, azon kivételes rendelkezések köre is gyarapodott a törvényben, amelyektől a felek megállapodása – a relatív diszpozitivitás főszabályától eltérően – akár a munkavállaló hátrányára is eltérhet.<sup>1114</sup>

Bár az Mt. indokolása nem ad konkrét magyarázatot arra vonatkozóan, hogy mi az elméleti, dogmatikai alapja munkaszerződés szabályozó szerepének növelésének, a jogirodalom szerint a jogalkotót azon feltevés vezérelte, hogy a szerződési szabadság növelése – vagyis a munkajog polgári joghoz történő közelítése – (is) hozzájárulhat a munkajog „rugalmasításával” elérni kívánt célokhoz, vagyis a foglalkoztatottság és a gazdasági hatékonyság növeléséhez. Ugyanis a rugalmas (e kontextusban: diszpozitív) szabályok lehetővé teszik a munkaerő-költségek

<sup>1107</sup> EH 2017.03.M3.

<sup>1108</sup> Mfv.10014/2022/9.

<sup>1109</sup> Ezen koncepció célja olyan szabályozási környezet kialakítása, amely a munkaadók és a munkavállalók számára – a munkavállalók biztonságának garantálása mellett – szabadságot és alkalmazkodóképességet biztosít a munkafeltételek meghatározásában. A flexicurity nem kizárólag a munkajogi szabályozás keretein belül, hanem tágabb kontextusban értelmezendő. A társadalombiztosítási rendszer, a foglalkoztatáspolitikai eszközök, a szociális ellátórendszer szabályai mind részét képezik a rugalmasság és biztonság elemeinek kialakításában. [Gyulavári – Kártyás (2015), 17-18.; Máté (2024), 36.].

<sup>1110</sup> Jarjabka (2015), 106.

<sup>1111</sup> Laki – Nacsá – Neumann (2013), 3.

<sup>1112</sup> Gyulavári (2020a), 249.

<sup>1113</sup> Mt. indokolás, Általános indokolás, 10. pont.

<sup>1114</sup> Kun (2020), 146.

csökkentését, így a munkáltatók számára vonzóvá teszik az új munkaerő alkalmazását, ezáltal pedig új munkahelyek fognak létrejönni.<sup>1115</sup>

Az Mt. tehát a versenyképességet erősítő, a foglalkoztatási szint növelését célzó foglalkoztatáspolitikai célokat szolgál<sup>1116</sup>, melynek egyik eleme az individuális kontraktuális alapú szabályozás lehetőségeinek növelése. Ugyanakkor, azon jogalkotói feltevés, mely szerint a szerződési szabadság bővítése is elősegítheti a munkajog rugalmasítása által elérni kívánt gazdaságpolitikai célokat, nem igazolható vagy cáfolható egyértelműen. Ugyanis az értekezésben vizsgált, a munkajog rugalmasításának gazdasági hatásait vizsgáló kutatások eltérő megállapításokra, eredményekre jutottak, illetve azok tágabb összefüggésben, a flexicurity keretrendszerében elemzik ezen dilemmát (jellemzően a munkaviszony létesítésére és megszüntetésére, valamint a munkaidő szabályozásra fókuszálva), nem pedig a szerződési szabadság érvényesülésének aspektusából.

Továbbá, a szerződési szabadság kereteinek individuális szinten történő tágítása, és ezzel párhuzamosan a kedvezőbbség elvének „csorbítása” – tekintettel a munkaviszonyra jellemző alá-fölérendeltségi viszonyra – több aggályt is felvet. Ugyanis, a munkajog egyik fő célja éppen az, hogy a szerződéses autonómiát jogszabályi keretek közé szorítsa a munkavállaló védelme érdekében. Minderre tekintettel Guy Davidov (is) amellett érvel, hogy a jogszabályokban rögzített munkavállalói jogoknak – kevés kivételtől eltekintve – „nem-lerontható” („non-waivable”) természetűnek kell lenniük. Megjegyzi ugyanakkor, hogy bizonyos esetekben helye lehet ún. „középutas megoldásoknak” („intermediate solutions”) a teljes jogok alóli „kiszervezés” („opt-out”), illetve a szigorú „non-waivability” között. Mindazonáltal, a szerződési szabadság gyakorlása körében bármiféle munkavállalói jogról lemondó, jogot lerontó tartalmú megállapodás csak bizonyos szigorú feltételekkel engedhető meg („conditional waivability”). Ezen feltételek annak biztosítására hivatottak, hogy – adott kontextustól függően – a munkavállalói döntés valóban szabad, teljes körű tájékozottságon alapuló és ésszerű (racionális) legyen, valamint minimális legyen – tovagyrúzó hatásként – a másoknak okozott kár.<sup>1117</sup>

Az individuális autonómia bővítésének témaköre tekintetében megállapítható, hogy az Mt. sok esetben nem határozza meg egyértelműen a „kinyitott” megállapodási mozgástér határait (és indokait) az értekezésben vizsgált törvényi rendelkezésektől való szerződéses eltérésre vonatkozóan, így ennek kapcsán számos értelmezési bizonytalanság, gyakorlati rizikó

<sup>1115</sup> Gyulavári – Kártyás (2015), 20-22.

<sup>1116</sup> Jakab (2015a), 24.

<sup>1117</sup> Davidov (2020), 496-497.

megfigyelhető. Megállapítható továbbá, hogy az elemzett jogintézményektől való eltérésre vonatkozó, Mt.-ben rögzített garanciális szabályok több tekintetben sem felelnek meg Guy Davidov „joglerontásra” vonatkozó elvi ajánlásainak. Álláspontom szerint a vizsgált jogintézmények közül a bérpótlékokra, illetve az önként vállalt túlmunkára vonatkozó rendelkezések minősülnek a leginkább aggályosnak. A felek megállapodása ugyanis eltérhet azon főszabálytól, mely szerint a bérpótlék számítási alapja a munkavállaló egy órára járó alapbére, így attól alacsonyabb összegben is „megállapodhatnak”.<sup>1118</sup> Ugyanakkor, tekintettel az alá-fölrendeltségi viszonyra, a munkavállaló hozzájárulásának önkéntessége, befolyástól való mentessége igencsak megkérdőjelezhető egy olyan tartalmú megállapodás kapcsán, amely lényegesen kevesebb összegben határozza meg a bérpótlék számítási alapját, vagy akár gyakorlatilag megfosztja őt az Mt. alapján járó munkabérének egy részétől, mindenfajta ellentételezés nélkül. Az önként vállalt túlmunkára vonatkozó megállapodás<sup>1119</sup> kapcsán az elsődleges dilemma szintén a függő viszonyból adódik. Az eltérő alkupozíció okán ugyanis megkérdőjelezhető, hogy a megállapodás valóban a munkavállaló szabad, befolyástól mentes akaratát tükrözi. Amennyiben pedig a munkavállaló hozzájárulása valóban önkéntes, a megállapodás abban az esetben is felvet bizonyos paternalista nézőpontú dilemmákat, tekintettel a megemelt munkaidő lehetséges, hosszú távú negatív (például egészségügyi) következményeire.

#### 4. A kedvezőbbség elve Németország és a visegrádi országok munkajogában

A nyugat-európai országok, így például Németország munkajogi kultúrájában kiemelt jelentőséggel és hosszú múltra visszatekintő jogalkotási és jogalkalmazási hagyományokkal<sup>1120</sup> rendelkezik a kedvezőbbség elve („Günstigkeitsprinzip”).<sup>1121</sup> Ezen elv szerint a felek megállapodása eltérhet a munkajogi jogforrasi hierarchiában magasabb szinten elhelyezkedő szabálytól (ezzel „felülírva” a hierarchia elvét), amennyiben az a munkavállaló számára kedvezőbb rendelkezést tartalmaz.<sup>1122</sup>

A kedvezőbbség elvének érvényesülésére vonatkozóan, Magyarország és Németország munkajogi szabályozása tekintetében az egyik leglényegesebb különbség, hogy a német munkajog szerint a kollektív szerződéstől a munkaszerződés – főszabály szerint – csak a

<sup>1118</sup> Mt. 139. § (2) bekezdés.

<sup>1119</sup> Mt. 109. § (2) bekezdés, Mt. 135. § (3) bekezdés.

<sup>1120</sup> Belling (1984), 15-16.

<sup>1121</sup> Berke (2019), 126.

<sup>1122</sup> Berke (2023b), az Mt. 13. §-ához fűzött kommentár.

munkavállaló javára térhet el, azonban a kollektív szerződés „megnyithatja” a munkaszerződés számára az attól való hátrányos eltérés lehetőségét („Öffnungsklauseln”).<sup>1123</sup> Ezen megoldással ellentétben, a hazai munkajog szabályai szerint a kollektív szerződéstől való hátrányos eltérésre csak jogszabály adhat felhatalmazást a felek megállapodása részére.<sup>1124</sup>

Bár a német tételes munkajogban – a magyar szabályozással ellentétben – a munkavállaló javára való eltérés értékelését segítő szabály („Günstigkeitsvergleich”) nem került deklarálásra, a német jogirodalom és bírói gyakorlat szerint (is) a „Sachgruppenvergleich” módszere, vagyis az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlítása tekinthető mérvadónak. Ezen elmélet szerint a munkaszerződés rendelkezéseit a jogszabály (vagy kollektív megállapodás) azon rendelkezéseivel kell összehasonlítani, amelyekkel tárgyakat tekintve összefüggnek („sachlicher Zusammenhang”).<sup>1125</sup> Továbbá, a német jogirodalom, illetve joggyakorlat szerint – a magyarhoz hasonlóan – a kedvezőbbség megítélésénél – főszabályként – nem a munkavállaló szubjektív érdekeit kell figyelembe venni, hanem objektív mércét kell alkalmazni, illetve a kedvezőbbséget hosszabb távlatban, szisztematikusan kell vizsgálni, nem pedig a pillanatnyi nézőpontból.<sup>1126</sup>

Szemben a nyugat-európai államokkal, a visegrádi országokban a kedvezőbbség elv a második világháború végétől egészen a rendszerváltásig nem érvényesülhetett. Ezen időszakban – a szocialista munkajogi elveknek megfelelően – Lengyelországban, Szlovákiában és Csehországban (Csehszlovákiában) – Magyarországhoz hasonlóan – a munkajog szinte teljes mértékben kógens jelleggel került szabályozásra, így a munkajogi kódexektől – főszabályként – sem a felek megállapodása, sem a kollektív szerződés nem térhetett el.<sup>1127</sup> 1989-et követően ezen „posztoszocialista” országok létrehozták a munkajogi jogforrások új, a piacgazdaság viszonyainak megfelelő rendszerét, melynek fő rendező elve – a kógencia helyett – nyugat-európai mintára a kedvezőbbség elve lett.<sup>1128</sup>

A hatályos lengyel, szlovák, illetve cseh Mt. a kedvezőbbség elvét jelölik meg a jogforrási hierarchia főszabályaként mind kollektív, mind individuális szinten. Ezen országokban tehát a felek megállapodása és a kollektív szerződés is – eltérően a magyar szabályozástól – főszabályként csak a munkavállaló javára térhet el a munkajogi kódexektől.<sup>1129</sup> Bár ezen

---

<sup>1123</sup> Antoni (2015).

<sup>1124</sup> Mt. 43. § (1) bekezdés.

<sup>1125</sup> Berke (2019), 130.

<sup>1126</sup> Kun (2019), 243-244.

<sup>1127</sup> Trócsányi (1978), 173.

<sup>1128</sup> Gyulavári – Menegatti (2022), 46.

<sup>1129</sup> lengyel Mt. 18. cikk 1. §., 9. cikk. 2-3. §.; szlovák Mt. 1. § (6) bekezdés.; cseh Mt. 4a. §.

törvénykönyvek szűk körben rendelkeznek diszpozitív jellegű szabályokról is a felek megállapodása tekintetében, Lengyelország, Szlovákia, illetve Csehország munkajogi szabályozását – a magyar munkajogi tendenciától eltérően – nem jellemzi az individuális autonómia bővítésére irányuló jogpolitikai szándék. Bár ezen országokban is megfigyelhető a munkajog rugalmasítására irányuló törekvés a munkajog egyéb területein, a kontraktuális autonómia tekintetében megállapítható, hogy a visegrádi országok közül Magyarország munkajogi szabályozása biztosítja a legszélesebb körű szerződési szabadságot mind kollektív, mind individuális szinten.

Közös jellemző ugyanakkor a visegrádi négyek tekintetében, hogy történelmi okok miatt a kollektív alku demokratikus intézménye csak a rendszerváltást követően tudott kialakulni, így az nem rendelkezik hosszú múltra visszatekintő hagyományokkal.<sup>1130</sup> Mindebből következően<sup>1131</sup> ezen államokban – eltérően a nyugat-európai országokhoz, így például Németországhoz képest – alacsonynak tekinthető a kollektív szerződések általi lefedettségi ráta, illetve a kollektív szerződések elsősorban munkahelyi szinten kerülnek megkötésre.<sup>1132</sup> A munkaviszony tartalmát így elsődlegesen a jogszabályok határozzák meg ezen országokban.<sup>1133</sup>

## 5. A szerződési szabadság szélsőértékei

Az Mt. „A munkaviszony egyes típusaira vonatkozó különös szabályok” című XV. fejezetében két atipikus munkaviszony kapcsán a kedvezőbbség elvének főszabályától karakteresen eltérő „szélsőérték”, „lex specialis” jellegű szabályrendszert rendel alkalmazni.

E tekintetben az egyik végletet az Mt. köztulajdonban álló munkáltatók különös munkajogára vonatkozó rendelkezés-csoportja jelenti, mely speciális szabályok személyi hatálya kiterjed

<sup>1130</sup> Czarzasty, Jan: Collective bargaining in Poland: a near-death experience. In: Müller, Torsten – Vandaele, Kurt – Waddington, Jeremy (eds.): *Collective bargaining in Europe: towards an endgame. Volume II.* ETUI aisbl, Brussels, 2019. 465.

<sup>1131</sup> Továbbá, mivel – Magyarország kivételével – a visegrádi országokban a relatív diszpozitivitás főszabálya érvényesül a kollektív szerződés és a munkajogi kódex relációjában is, a munkáltatók nem érdekeltek kollektív szerződések megkötésében. [Seweryński (2003), 131.; Mitrus, 6.].

<sup>1132</sup> Berki Erzsébet – Gyulavári Tamás – Kártyás Gábor: Kollektív szerződési lefedettség: jelenlegi helyzet, trendek, potenciális munkajogi eszközök. In: Gyulavári Tamás – Kártyás Gábor (szerk.): *Árnyékjelentés a kollektív szerződés magyar szabályozásáról: Javaslatok a 2022/2041/EU irányelvben előírt akciótervhez.* Friedrich-Ebert-Stiftung, Budapest, 2024. 8-15.

<sup>1133</sup> Kahancová, Marta – Martišková, Monika: Strengthening legislation, weakening collective bargaining? Two faces of trade union strategies in Czechia and Slovakia. *European Journal of Industrial Relations*, Vol 29., 2022/1. 68.; Gyulavári, Tamás – Pisarczyk, Łukasz: Populist Reforms in Hungary and Poland: Same Song, Different Melodies. *International Journal of Comparative Labour Law and Industrial Relations*, Vol. 39., 2023/1. 59-60.; Gyulavári – Menegatti (2022), 45.; Mitrus, 12.

minden köztulajdonban álló munkáltatóra, ideértve a közszolgáltatási és versenyszférában működő munkáltatókat is.<sup>1134</sup> Ezen szabályok általános jellemzője, hogy jóval szélesebb a kógens szabályok köre a munkaviszony megszüntetésére és a munkaidőre vonatkozó törvényi rendelkezések tekintetében egy „tipikus” munkaviszonyhoz képest. Ennek indoka, hogy a köztulajdonnal való hatékony gazdálkodás és a közfunkciók eredményes teljesítésének követelménye szükségessé teszi, hogy az Mt. által egyébként biztosított szerződési szabadság korlátozásra kerüljön ezen típusú munkaviszonyban.<sup>1135</sup> A köztulajdonban álló munkáltató és annak vezető állású munkavállalója közötti jogviszonyban a szerződési szabadság – az általános szabályokhoz képest – szintén csak korlátozottan érvényesül, melyre vonatkozóan részben az Mt., részben egyéb (jog)szabályok állítanak gátakat, főként a vezető díjazására vonatkozóan.<sup>1136</sup>

Ezen kontextusban a másik végletet a vezető állású munkavállaló munkaviszonya jelenti, mely esetben – figyelemmel a vezető erősebb alkupozíciójára – a felek megállapodása tekintetében szinte teljes diszpozitivitás érvényesül.<sup>1137</sup> Az Mt. 209. § (1) bekezdésének nyelvtani értelmezése alapján a vezető állású munkavállaló szerződési szabadságának csak az Mt. 209. § (2) és (3) bekezdéseiben meghatározott kivételek szabnak határt, vagyis a törvény minden más szabályától a felek (elvileg) eltérhetnek. Ugyanakkor, az egyes jogértelmezési módszerek (rendszerintani értelmezés, jogelvek fényében történő értelmezés, valamint a bírói gyakorlat fényében történő értelmezés) alkalmazásával megállapíthatók olyan további törvényi rendelkezések is, amelyeket az Mt. ugyan nem minősít kógens jellegűvé, azonban azoktól nem lehetséges az eltérés a vezető állású munkavállaló munkaszerződésével (így például a munka- és pihenőidőre vonatkozó alapvető garanciális szabályoktól). A Kúria két döntésében<sup>1138</sup> is értelmezte a vezetői munkaszerződés eltérési lehetőségét az Mt. Második Részétől, mindkét esetben kimondva a törvénytől eltérő szerződéses kikötés érvénytelenségét. Ugyanakkor, a Kúria ezen határozatainak jogirodalmi értékelése eltérő, mivel azok több módon is értelmezhetők. Az egyik lehetséges értelmezés szerint a bíróság a vezetői munkaszerződések tartalmi elemeinek összességére vonatkozó általánosítás igényével mondta ki, hogy a vezető állású munkavállalókra is vonatkoznak az Mt. Második Rész fejezeteinek végén rögzített kógens rendelkezések, így azoktól sem térhet el. A másik értelmezési mód szerint – amellyel magam is egyetértek – a Kúria csupán az elé kerülő ügyeket bírálta el anélkül, hogy az Mt. 209. § (1)-

<sup>1134</sup> Ezen szabályozási megoldás kritikájáról lásd pl.: Berke – Petrovics (2020), 36-38.

<sup>1135</sup> Kozma (2024), [2306].

<sup>1136</sup> Bihary (2019), 176.

<sup>1137</sup> Mt. 209. § (1) bekezdés.

<sup>1138</sup> Mfv.I.10.530/2017.; Mfv.I.10.574/2017.

(3) bekezdéseire vonatkozó általános megállapítást kívánt volna tenni. Ezen álláspont szerint a vezetői munkaszerződés ugyan eltérhet az Mt. „fejezetvégi” kógens rendelkezéseitől, azonban a feleknek egyértelműen meg kell jelölniük, hogy mely szabályoktól kívánnak eltérni. Az eltérés pedig nem lehet olyan mértékű, amely a munkajog alapvető intézményét lényegesen átalakítja, vagy azt egy másik jogintézmény jellemző tulajdonságaival ruházza föl.<sup>1139</sup>

A szerződési szabadság „szélsőértékének” kontextusában említhetők továbbá a Covid19-világjárvány során bevezetett rendkívüli intézkedések, amelyek alapvetően alakították át (átmenetileg) a munkajogi szabályozást Magyarországon. Ezen „atipikus helyzetben” a 2020. március 19. napja és 2020. június 17. napja között hatályban lévő 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet gyakorlatilag lehetővé tette a felek megállapodása számára az eltérést az Mt. bármely szabályától.<sup>1140</sup> A vírushelyzet alatti jogalkotás koncepciója alapvetően két pillérre épült: egyrészt a munkáltató egyoldalú hatalmának erősítésére, másrészt a munkajog „polgári jogiasítására”, vagyis felek szinte korlátlan szerződési szabadságára.<sup>1141</sup> A jogalkotó tehát a járványveszély okán kialakult krízishelyzetre úgy reagált, hogy a munkajogot „polgári jogiasította”, vagyis visszaállította a 19. század szerződéses liberalizmus korszakára jellemző helyzetet, ezzel félretéve a magyar munkajogban a rendszerváltást követően kialakított megoldásokat.<sup>1142</sup> A 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet által bevezetett változtatások indoka a veszélyhelyzet időtartamára előírt tilalmak, korlátozások betartása volt, így az abszolút diszpozitivitás lehetőségét (is) csak e célok elérése érdekében lehetett alkalmazni. Ugyanakkor, figyelemmel a jogszabály által megengedett diszpozitivitással kapcsolatos elméleti és gyakorlati szempontú dilemmákra, egyetérttek Kun Attila azon álláspontjával, mely szerint a jogalkotónak pontosan meg kellett volna jelölnie az Mt. azon szabályait, amelyekről a munkavállaló hátrányára is el lehet térni, illetve amelyek alól biztosan nem megengedett a „kiszzerződés”, így például az alkotmányjogi, nemzetközi jogi pilléreken nyugvó rendelkezésektől.<sup>1143</sup>

## **6. A munkaszerződés ÁSZF-ként történő értelmezése és a munkaszerződés értékelése a „psychological contract”, a „relational contract”, és a „personal employment contract” elméletek fényében**

<sup>1139</sup> Tercsák (2023), 52-53.

<sup>1140</sup> 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet 6. § (4) bekezdés.

<sup>1141</sup> Gyulavári (2020b), 83.

<sup>1142</sup> Berke (2020), 32.

<sup>1143</sup> Kun (2020), 147.

A modern gazdasági életben létrejövő ügyletek jelentős részénél a szerződéskötés napjainkban már nem a klasszikus kétoldalú alkufolyamat eredményeként valósul meg. A tömeges méretű szerződéskötés jogi sztenderdizációra kényszeríti a feleket, így a szerződéskötéseknek különös jogi formái, „technikái” alakultak ki. Ezen formák közül a legelterjedtebbnek az ÁSZF alkalmazása mellett megvalósuló szerződéskötés tekinthető. E módszer lényege, hogy az egyedi szerződéskötési alkut az egyik fél által a szerződéskötések tömegére előre elkészített és formalizált szerződési feltételek váltják fel, mely „blankettajellegű” szerződéses kikötések kapcsán a másik fél közreműködése csupán az elfogadás passzív szerepére korlátozódik.<sup>1144</sup>

A „klasszikus” magánjogban tehát már régóta jelen lévő jogintézmény az ÁSZF, amely egyre szélesebb körben elterjedő jogi megoldás a munka világában is.<sup>1145</sup> A gyorsuló, globalizálódó munkaerő-piaci keretek közepette egyre több munkáltató úgy köti meg a munkaszerződést, hogy annak jellege „blankettáris”.<sup>1146</sup> Az Mt. 31. §-a kifejezetten alkalmazni rendeli a munkajogi jognyilatkozatokra a Ptk. ÁSZF-re vonatkozó (általános) szabályait, így az azokban rögzített feltételek teljesülése esetén a munkaszerződés (vagy annak egyes részei) általános szerződési feltételnek minősül.<sup>1147</sup> Az ÁSZF-nek minősülő („blanketta” jellegű) szerződéses rendelkezés kapcsán a munkavállaló szerződési szabadsága csupán a munkáltató által egyoldalúan, előre meghatározott (ÁSZF-nek minősülő) szerződéses klauzula elfogadására vagy elutasítására szűkül, tényleges tartalomalakító lehetőséggel gyakorlatilag nem rendelkezik.<sup>1148</sup>

A polgári jog és a munkajog eltérő szabályozási módszeréből, szemléletéből adódóan, a munkaszerződés ÁSZF-ként történő értelmezése kapcsán számos kérdés, dogmatikai ellentmondás felmerül, főként a tisztességtelennek minősülő ÁSZF lehetséges jogkövetkezményei tekintetében. Minderre tekintettel célszerű lenne az Mt.-nek (a BGB „mintájára”<sup>1149</sup>) legalább utalnia arra, hogy az ÁSZF-et a munkaszerződés vonatkozásában a munkajog sajátosságaira való tekintettel kell alkalmazni.<sup>1150</sup> Ugyanakkor, Nádás György véleménye szerint a munkaviszony sajátos jellegéből adódóan szükséges lenne ezen jogintézmény önálló, Mt.-ben történő szabályozása, mivel a polgári jogi dogmatikai megközelítés a munkaviszony teljes körére nem alkalmazható, így a munkavállalói érdekek

<sup>1144</sup> Vékás (2024), A Ptk. 6:77. §-ához fűzött kommentár.

<sup>1145</sup> Nádás (2019), 106.

<sup>1146</sup> Nádás – Orosz (2024), 5.

<sup>1147</sup> Gyulavári – Kun (2013), 562.

<sup>1148</sup> Leszkoven (2014), 6.

<sup>1149</sup> BGB 310. § (4) bekezdés.

<sup>1150</sup> Kiss (2019), 136.

jelentős mértékben csorbulhatnak.<sup>1151</sup> Álláspontom szerint is a probléma teljes körű megoldását az jelentené, ha az Mt. speciális szabályokkal rendezné az ÁSZF kérdéskörét, melynek keretében meghatározná – többek között – a tisztességtelen ÁSZF munkajogi „tartalmát” és annak jogkövetkezményét. E tekintetben a többségi jogirodalmi álláspont szerint a munkajogi szabályozásnak – a Ptk. fogyasztói szerződésekre vonatkozó rendelkezéseire hasonlóan – a tisztességtelen ÁSZF jogkövetkezményeként megtámadhatóság helyett semmisséget lenne szükséges előírnia.<sup>1152</sup>

Szintén a modern gazdasági életben létrejövő jogügyletekkel összefüggésben, a 20-21. században – különböző tudományterületek képviselői által kidolgozott – újfajta szerződéses elméletek jelentek meg, melyek – többek között – a munkaszerződés, illetve a munkaviszony sajátos értelmezésére, megreformálására, valamint átalakítására irányulnak. Az értekezésben vizsgált elméletek a „psychological contract theory”, a „relational contract theory”, illetve a „personal employment contract theory”.

A pszichológiai szerződés elmélet szerint a munkaviszony felei között, a jogi kötőerővel rendelkező munkaszerződés mellett létrejön egy ún. pszichológiai szerződés is. Míg az előbbi egy írásos formában létező, jogi kötőerővel rendelkező szerződés, addig az utóbbi egy elméleti, absztrakt konstrukció, amely a felek kölcsönös és hallgatólagos elvárásait tartalmazza.<sup>1153</sup> A pszichológiai szerződés elemei tehát nem részei az írásba foglalt munkaszerződésnek, hiszen azok nem jogokat vagy kötelezettségeket határoznak meg. Lőrincz György szerint ez egy olyan „[...] virtuális megállapodás, amely a szerződő feleknek azokat az elvárásait tartalmazza, amelyeket az eljövendő kapcsolatukat érintően táplálnak.”<sup>1154</sup> Ezen elvárások azonban munkaszerződésbe foglalás hiányában jogilag nem számonkérhetők, azaz sem teljesülésüknek, sem elmaradásuknak közvetlen jogkövetkezménye nincs.

Ugyanakkor, álláspontom szerint – annak ellenére, hogy nem rendelkezik jogi kötőerővel – a pszichológiai szerződés nagymértékben, tulajdonképpen közvetlenül befolyásolja a munkaviszony alakulását, így adott esetben a felek között létrejövő (jogi kötőerővel rendelkező) szerződések tartalmának meghatározását. Ugyanis, a pszichológiai szerződés tartalmát alkotó kölcsönös elvárások teljesülése esélyének megítélése a munkaviszony létesítésénél mindkét fél egyik alapvető szempontja. Ebből következően, valamilyen formában törekednek ezek kifejezésére, ami optimális esetben azzal jár, hogy formális joggá sikerül minél több érdeküket

---

<sup>1151</sup> Nádás (2018), 327.

<sup>1152</sup> Nádás – Orosz (2024), 10.

<sup>1153</sup> Robinson – Rousseau (1994), 246.

<sup>1154</sup> Lőrincz (2020), 11.

alakítani, azaz munkaszerződésbe vagy valamely egyéb megállapodásba foglalni azokat. Az ilyen jellegű érdekérvényesítés ugyanakkor sok tényezőtől, elsősorban az adott munkavállaló képzettségétől, helyettesíthetőségétől függ, illetve a munkaerő-piac állapota is folyamatosan tágítja, vagy szűkíti e törekvés esélyét. A legtöbb pszichológiai szerződéses igényt azonban lehetetlen akár valamely munkaviszonyhoz kapcsolódó megállapodás, akár jogszabály által joggá formálni, így azok „jogon túli” kategóriák maradnak. Ezen érdekek jogon kívülisége pedig azzal jár, hogy teljesítésük a bizalmon alapul. Amennyiben ez a bizalom megszűnik, a munkaszerződés teljesítése is minimális szintre csökken, így előbb-utóbb a munkaviszony is megszűnik.<sup>1155</sup> A pszichológiai szerződés tehát „jogon túli” kategóriának minősül, ugyanakkor bizonyos esetekben, főként annak megsértése esetén, lehetnek jogi relevanciái. A pszichológiai szerződés így nagymértékben befolyásolja a munkaviszony tartalmának alakulását.

A „relational contract theory” szerint a gazdasági jogügyleti forgalomban létrejöhetnek olyan szerződések, jogviszonyok, melyek ún. „kényszerközösséget” eredményeznek. Ezen kötetekben a felek közötti megállapodásnak szubsztanciális eleme a kooperáció és a szerződés fenntartása, akár a megváltozott körülmények közepette is. A relational contract fő jellemzői a folyamatos együttműködés, a körülmények elemzése, a feltételek újratárgyalása és szükség esetén azok kölcsönös akarattal történő megváltoztatása.<sup>1156</sup> A munkaszerződés és a relational contract kapcsolódása számos ponton kimutatható. A munkaszerződés relational jellege mellett érvként hozható fel a munkaviszony tartam jellege, perszonalitása, illetve bizalmi jellege, amely a tisztán csere jellegű jogviszonyokban nem jellemző. A feltételek újratervezése, az együttműködés, a közösségi gondolkodás szintén a munkaviszony egyik sajátossága, amely annak relational jellegét erősíti. A munkaszerződés tehát olyan jogviszonyt alapít, amely túlmutat a short-term contract egyszerű csere-kötelem jellegén.<sup>1157</sup>

Ugyanakkor, az értekezésben elemzett szakirodalomban bizonyos eltérések mutatkoznak a munkaszerződés relational contract jellegének megítélése kapcsán. Robert C. Bird alapvetően elfogadja a munkaszerződés relational jellegét, azonban számos aggályt megfogalmaz e tekintetben. Lényeges problémának tartja, hogy az amerikai munkajog a munkaviszonyt a többi szerződéses kötelemmel azonosan kezeli és nem veszi figyelembe annak komplexitását, relational jellegét. Álláspontja szerint – az amerikai munkajog kontextusában – az employment és a relational contract összekapcsolásának egyik legfőbb gátja az employment at will intézménye, mely doktrína alapján a munkáltatónak lehetősége van – a saját érdekeit

---

<sup>1155</sup> Uo. 12.

<sup>1156</sup> Kiss (2020), 15-16.

<sup>1157</sup> Uo. 229.

előtérbe helyezve – gyakorlatilag bármilyen okból megszüntetni a munkaviszonyt.<sup>1158</sup> Douglas Brodie az employment és a relational contract összekapcsolásának legfőbb akadályát a felek közötti imparitásban látja.<sup>1159</sup> Az aszimmetrikus viszonyból adódóan a relational contract szignifikáns elemei krízis idején, a feltételek radikális megváltoztatása esetén eliminálódnak. A munkáltatónak a jogviszony fenntartásához nem fűződik olyan (kényszerítő) érdek, mint a gazdasági jogügyleti forgalomban előforduló kötelmek esetén. Brodie álláspontja szerint éppen azok a feltételek, melyekre a relational contract épül – így például az incomplete contract szabad, befolyástól mentes és mindkét fél számára kölcsönösen előnyös alakításának lehetősége – nem rendelkeznek megfelelő kötőerővel a munkaviszonyban.<sup>1160</sup>

Kiss György szintén a munkaviszonyra jellemző alá-fölérendeltségi viszony okán tartja kétségesnek a relational contract elemeinek alkalmazását a munkaszerződés vonatkozásában. Álláspontja szerint a munkaviszony tartalmát meghatározó imparitás és az ebből eredő munkáltatói alakítási hatalom megkérdőjelezi a munkaszerződés feleinek „kényszerközösség” jellegét. A munkáltatónak ugyanis, amennyiben érdeke kívánja, minden lehetősége megvan a kötelemből való szabadulásra, így a munkaviszonyt nem jellemzi az a fajta érdekösszetartozás, amely a szerződés fenntartásának kölcsönös igényét eredményezné.<sup>1161</sup> Kiss György álláspontja szerint legalább három feltétel, követelmény szükséges ahhoz, hogy a munkaszerződés és a munkaviszony a jelenlegi állapotánál jobban érvényesítse a kontraktualitás elvét. Az első feltétel szerint az „implied terms” lényegi tartalmának kollektív megállapodásokból kell eredniük, vagyis a kollektív munkajog intézményeinek meghatározó befolyást kell szerezniük a munkaszerződés alanyai közötti autonómia-egyensúly kialakításában. A második feltétel a szerződések tartalmi kontrollja, melynek alapja a tisztességes szerződési feltételek kritériumainak kimunkálása mind a munkaszerződés, mind a kollektív szerződés vonatkozásában. A harmadik feltétel a munkaviszony tartósságának, a munkavállaló státuszbiztonságának garantálása, vagyis a munkaviszony munkáltató általi megszüntetésének olyan jellegű szabályozása, amely figyelembe veszi a munkaszerződés megkötésének rendeltetését és célját, mindkét fél szempontjából.<sup>1162</sup>

Egyetértek Kiss Györggyel a tekintetben, mely szerint a felek között fennálló alá-fölérendeltségi viszony okán megkérdőjelezhető a munkaszerződés relational contract jellege. Tekintettel az aszimmetrikus helyzetre, a jogalkotó nem adhat teljesen „szabad kezét” a

<sup>1158</sup> Bird (2005), 158-159, 196.

<sup>1159</sup> Brodie (2011), 252-253.

<sup>1160</sup> Kiss (2020), 237.

<sup>1161</sup> Uo. 278-279.

<sup>1162</sup> Kiss (2020), 278-279.

munkaviszony feleinek a jogviszony alakítása kapcsán, mivel a túlzott szerződéses autonómia a felek közötti egyensúly felborulásához és visszaélésekhez vezet(het). Fontos ugyanakkor kiemelni, hogy a munkaviszony „long-term” jellegű jogviszonynak minősül, így annak teljesítése során bekövetkezhetnek olyan előre nem látott változások, amelyek nem teszik lehetővé a jogviszony eredeti feltételekkel történő fenntartását.<sup>1163</sup> Így adott esetben előfordulhat, hogy a feleknek szükséges a jogviszony tartalmát átalakítani a megváltozott körülményekre reagálva. Ebből következően szükséges, hogy bizonyos mértékű mozgásteret biztosítson a jogalkotó a felek részére a jogviszony alakítása kapcsán.

A szerződési szabadság határainak túlzott „megnyitásából” eredő veszélyeket a Kiss György által megfogalmazott, fent ismertetett – a munkaviszony „kényszerközösségét” erősítő – javaslatok, vagyis „[...] a munkajogi intézményrendszer koherenciájával lehet kiküszöbölni.”<sup>1164</sup> A munkajog intézményrendszerén keresztül megvalósuló szerződési szabadság korlátozása tehát szükséges a „long-term”, tartamjellegű (tipikus) munkaviszony felei közötti erőegyensúly fenntartásának, és a jogviszony kölcsönös bizalmon és együttműködésen alapuló fejlődésének biztosítása érdekében. A munkaviszony tartóssága tehát „[...] mintegy ígéri, a munkavállaló alárendeltsége pedig igényli a munkavállaló védelmét.”<sup>1165</sup>

A védelem egyik eszköze a kedvezőbbség elve, amely „[...] alapvetően a munkaszerződés és a kollektív szerződés tartalmának egymáshoz való viszonyára vonatkozik, ugyanakkor meghatározó a tartam jogviszonyok esetében a változtatható feltételek tekintetében is.”<sup>1166</sup>

A „personal employment contract” teória célja – túllépve a munkavállaló-önfoglalkoztató dichotómiáján, illetve a munkavállaló-munkavállalóhoz hasonló jogállású személy-önfoglalkoztató trichotómiáján – a munkaviszony „reinstitutionalizációja” a munkát végzők egyfajta közös jogának megalkotásával és a különböző szintű jogok bizonyos széles kategóriákra való kiterjesztésével.<sup>1167</sup> A personal employment contract elmélet tehát a munkavégzésre irányuló jogviszonyokat kívánja egy új osztályozási rendszerbe illeszteni. Ezen elmélet – tekintettel a személyes munkavégzési viszonyok sokszínűségére – nem állít fel merev kategóriákat, korlátokat a munkavégzésre irányuló viszonyok között, hanem a személyes munkavégzési szerződések laza és heterogén csoportját határozza meg a biztos, önálló és bizonytalan munka tipológiája szerint.<sup>1168</sup>

---

<sup>1163</sup> Kiss (2017b), 110.

<sup>1164</sup> Uo. 115.

<sup>1165</sup> Uo. 109.

<sup>1166</sup> Uo. 110.

<sup>1167</sup> Jakab (2015b), 422-423.

<sup>1168</sup> Uo. 424.

Az európai jogrendszerekben a személyes munkavégzési viszonyok jogi jellemzése elsődlegesen szerződési keretek között zajlik.<sup>1169</sup> A személyes munkavégzés tehát jellemzően szerződésként (és nem viszonyként) jelenik meg a jogalkotás szintjén, így a magyar munkajog is „szerződés-alapú”.<sup>1170</sup> A munkavégzés szabályozása tehát alapvetően a „klasszikus” szerződés központú szemléletre épül, a személyes munkavégzési viszonyok („personal work relations”) és a személyes munkaprofil („personal work profile”), komplexitása, szemlélete csak korlátozottan jelenik meg.<sup>1171</sup>

Bár ezen elmélet a munkavégzési viszonyok szélesebb dimenziójának leírásával sokkal inkább alkalmasabb a valóság leképezésére, mint a kettős és hármas modell, mind a hazai, mind a nemzetközi szakirodalom<sup>1172</sup> megjegyzi, hogy annak gyakorlati megvalósítása számos nehézségbe ütközne. E tekintetben Kiss György kiemeli, hogy a personal employment contract elmélet „számos reális elemet tartalmaz”, illetve „jól ötvözi a jelenlegi szerződéses struktúra bizonytalanságain való továbblépésre irányuló törekvéseket”<sup>1173</sup>, azonban az európai jogrendszerek még nem érték meg ezen teória befogadására.<sup>1174</sup> Ugyanis, a personal employment contract számos, egymástól jelentősen eltérő tevékenységet foglalna magában, melynek gyakorlati megvalósítása érdekében a munkavégzéshez kapcsolódó valamennyi jogintézményt kisebb-nagyobb mértékben szükséges lenne átalakítani. Ennek során több jogterület lényegi változtatása válhatna szükségessé, így például az adójog, társadalombiztosítási jog, versenyjog stb. E körben elsősorban a munkajog említhető, amennyiben új típusú védelmi rendszert kell kiépíteni, vagyis a munkajog egyes

---

<sup>1169</sup> Uo. 429.

<sup>1170</sup> Az Mt. alapján munkavállalónak az a természetes személy minősül, aki munkaszerződés alapján végez munkát. [Mt. 34. § (1) bekezdés].

<sup>1171</sup> E körben említhető, hogy a magyar jogalkotó meglehetősen sok személyes munkavégzési viszonyt bevont a munkajog védelmi rendszerébe, mely jogviszonyokat az Mt. atipikus munkaviszonyoknak minősít. Ezen személyes munkavégzési viszonyok a munkaszerződés általános szabályaihoz képest kerültek definiálásra, kiemelve a „tipikus” munkaszerződés keretében történő foglalkoztatástól való eltérés elemeit, így például a szerződési szabadság érvényesülésének „speciális” határait. Továbbá, a munkavégzők személyi viszonyai bizonyos mértékig figyelembe veendők a munkaviszony teljesítése során. Így például, munkavégzéshez kapcsolódó állapotként foghatók fel – többek között – a várandósság, szülési szabadság, illetve a gyermek otthoni ápolása miatt igénybe vett fizetés nélküli szabadság eseteire vonatkozó garanciális szabályok, melyek alól nem „szerződhetnek ki” a felek. [Jakab (2015b), 429-431.]

<sup>1172</sup> Lásd pl.: Freedland, Mark: From the Contract of Employment to the Personal Work Nexus. *Industrial Law Journal*, Vol. 35., 2006/1. 1-29.

<sup>1173</sup> Kiss György: Vázlat a munkát végző személyek védelméről. *Miskolci Jogi Szemle*, 17. évf., 2022/1. Különszám. 214.

<sup>1174</sup> Kiss (2013), 13. Hasonló álláspontot képvisel Jakab Nóra is, aki szerint „[...] a legtöbb munkajogi szabályozás a hármas modellt sem tudja kezelni. [Jakab (2015b), 421.]

intézményeinek hatályát ki kell terjeszteni a szorosabb munkajogi értelemben munkavállalónak nem minősülő, személyesen munkát végzőkre is.<sup>1175</sup>

A „munkát végző személy” védelmi rendszere azonban összetett és különböző szintű elemekből áll. A védelem első szintjét az általános (alap-, emberi, alkotmányos stb.) jogok alkotják, amelyek ugyan minden embert, így minden munkavégzőt megilletnek, munkajogi hatékonyságuk az általános jellegük miatt csekély. Más védelmi elemek az állami beavatkozás eredményei, melyek főként (klauzikálisan) kógens rendelkezések. Ezen szabályoknak a személyi hatálya pontosan behatárolható: a munkavállaló. Ezért sem alakult ki egységes álláspont arra vonatkozóan, hogy ezeket a védelmi elemeket ki lehet-e terjeszteni a munkavállaló jogállásához hasonló személyekre, hiszen ők „de iure” nem minősülnek munkavállalónak. Kiss György megjegyzi, hogy a védelmi rendszernek létezik egy viszonylag rugalmas eleme is, amely a kollektív megállapodásokban rögzített jogok. Ugyanakkor, ezek érvényesüléséhez és hatékonyságuk biztosításához „jogi-dogmatikai szemléletváltásra van szükség.” Amennyiben a jog ragaszkodik a munkajogi intézmények zártságához és elkülönültségéhez, úgy a kollektív megállapodások személyi hatályát csupán a munkáltató-munkavállaló relációra szűkíti. Ebben az esetben a kollektív szerződéses védelem csak a munkaszerződés alapján munkát végző személyeket illeti meg. Abban az esetben viszont, ha a jog a munkát végző személyre koncentrál, és háttérbe szorítja a munkavégzés jogalapjának elkülönítését, a védelem gyakorlati érvényesülése elérhető.<sup>1176</sup>

## Summary

The principle of freedom of contract recognises private autonomy in the world of civil law contracts, allowing parties in a non-subordinate position to freely determine the content of the contract. However, as the Constitutional Court has pointed out in several decisions, the legislator may limit this contractual principle in certain cases. Restrictions on contractual freedom are typically most evident in contracts between parties in unequal bargaining positions, such as in employment relationships. This dissertation aims to examine the enforcement of contractual freedom in employment relationships in seven chapters.

The first chapter explores the dogmatic reasons that justify the need for some legal restrictions on contractual freedom in an employment relationship. Restrictions on contractual freedom are

---

<sup>1175</sup> Kiss (2013), 13.

<sup>1176</sup> Kiss György: A munkaszerződés továbbélése vagy egy új szerződés kialakulása? *Pro Futuro*, 11. évf., 2021/2. 26.

necessary primarily because of the subordinate nature of the employment relationship and the unequal bargaining power between the parties, as well as for certain paternalistic reasons. Considering these aspects, in contrast to contractual relations governed by civil law, the general framework of contractual freedom in employment relationships is determined by the favourability principle rather than the dispositivity principle. According to the favourability principle, the employment contract may derogate from employment regulations to the employee's benefit.

However, the favourability principle has evolved over a long period of legal development in Hungarian labour law and has become the main regulating principle in the relationship between the employment contract and employment regulations. The second chapter examines the historical models of Hungarian labour law from a freedom-of-contract perspective. Before the Second World War, employment was regulated by civil law in a fragmented way, so the (few) labour laws were essentially dispositive. After 1945, based on the Soviet model, socialist labour law had a cogent system and thus the employment contract could not deviate from the socialist Labour Codes (1951 Labour Code, 1967 Labour Code), even in favour of the employee.

The third chapter analyses the legal hierarchy of Hungarian labour law sources after the regime change, focusing on the regulatory role of the employment contract. In this respect, it can be said that since the entry into force of Act 22 of 1992 on the Labour Code (1992 Labour Code), the main principle regarding the regulating role of the employment contract is the favourability principle, according to which, as a general rule, the employment contract may derogate from the 1992 Labour Code and other employment regulations only to the benefit of the employee. Furthermore, Act 1 of 2012 on the Labour Code (Labour Code) introduced a new statutory rule according to which the derogations shall be adjudged by comparative assessment of related regulations. However, the favourability principle is limited by the general principle of "good morals"; thus, the content of the employment contract must not be reprehensible or inadmissible from a societal perspective.

The fourth chapter serves two purposes. First, it presents the legislative reasons for restricting the favourability principle, i.e., increasing contractual freedom in Hungarian labour law. Second, it aims to examine the main provisions of the Labour Code that are in force, from which the parties' agreement may deviate even to the detriment of the employee. In this context, it can be concluded that with regard to the legal provisions analysed, there are numerous uncertainties of interpretation and practical risks in relation to deviations to the detriment of employees, and in many respects the Labour Code does not comply with the recommendations set out in the legal literature concerning the conditions for "waivers".

The fifth chapter analyses the legal hierarchy of labour law sources in Germany as a Western European country and the Visegrad countries as "post-socialist" states in terms of the regulatory role of the employment contract and compared with Hungarian labour law. In this respect, apart from some regulatory differences, the main regulatory principle in these countries is also the favourability principle, whereby the agreement of the parties may derogate only in favour of the employee from a higher-ranking provision in the hierarchy of labour law sources as a rule. It can also be noted that the labour laws of Poland, Slovakia and the Czech Republic, in contrast to the Hungarian labour law "tendency", are not characterised by a legislative intention to extend individual autonomy. Thus, among the Visegrad countries, Hungary's labour law provides the most extensive contractual freedom at the individual level.

Chapter six aims to examine the two atypical employment relationships and "atypical situation" that are exceptions to the general rule of the favourability principle. In this context, it analyses the special "ius cogens" provisions on employment relationships with public employers and special "dispositive" rules on executive employees (managers). It can be said that, by applying different methods of legal interpretation, it is possible to establish additional legal provisions with regard to the employment relationship of an executive employee, which are not classified as cogent by the Labour Code, but which cannot be derogated from by means of the employment contract of the executive employee. This chapter also explores the theoretical and practical dilemmas and legal-dogmatic contradictions related to the absolute dispositivity allowed by the legislator in Hungarian labour law due to the Covid-19 pandemic.

The seventh chapter deals with a specific form of employment contract and analyses some contractual theories concerning the specific interpretation of the employment contract and the employment relationship. On this topic, the chapter aims to explore some of the dogmatic contradictions and dilemmas related to the interpretation of the employment contract as a standard contract term (ÁSZF). It also aims to examine the regulatory role of the employment contract and contractual freedom in the light of "psychological contract", "relational contract" and "personal employment contract" theories, focusing on the relevant labour law aspects. According to the psychological contract theory, in addition to the legally binding employment contract, there is also a so-called psychological contract, which contains the mutual and implicit expectations of the parties to the employment relationship towards each other, thus influencing the content of the employment relationship. The essence of the relational contract theory is that a contract is in fact a specific form of cooperation. The main features of a relational contract are continuous cooperation, analysis of circumstances, renegotiation of terms and, if necessary, changing them by mutual consent to maintain the contract. This theory is therefore based not

only on formal contractual terms but also on long-term mutual trust and cooperation between the parties. The personal employment contract theory aims to completely "reform" the recent structures of legal relationships aimed at work. This theory goes beyond the binary and trichotomous regulation of work relationships and introduces the categories of "personal employment contract" and "personal work relations".

## **Melléklet: Az Mt. (munkavállaló számára hátrányos eltérést engedő) diszpozitív jellegű rendelkezéseinek jegyzéke**

### **A munkavégzéshez szükséges feltételek biztosítása**

- Eltérő megállapodás hiányában munkahelynek a munkakörben szokásos munkavégzési helyet kell tekinteni. [Mt. 45. § (3) bekezdés]
- A munkáltató köteles a munkavállaló részére a munkavégzéshez szükséges feltételeket – eltérő megállapodás hiányában – biztosítani. [Mt. 51. § (2) bekezdés b) pont]

### **Hátrányos jogkövetkezmények a munkavállaló vétkes kötelezettségszegésért**

- A munkaviszonyból származó kötelezettség vétkes megszegése esetére kollektív szerződés vagy – ha a munkáltató vagy a munkavállaló nem áll kollektív szerződés hatálya alatt – munkaszerződés a kötelezettségszegés súlyával arányos hátrányos jogkövetkezményeket állapíthat meg. [Mt. 56. § (1) bekezdés]

### **A munka- és pihenőidő**

- A teljes napi munkaidő – a felek megállapodása alapján – legfeljebb napi tizenkét órára emelhető, ha a munkavállaló
  - a) készenléti jellegű munkakört lát el,
  - b) a munkáltató vagy a tulajdonos hozzátartozója. [Mt. 92. § (2) bekezdés]
- Az Mt. 92. § (2) bekezdése alapján foglalkoztatott munkavállaló esetén – a felek írásbeli megállapodása alapján – a munkavállaló beosztás szerinti
  - a) napi munkaideje legfeljebb huszonnégy óra,
  - b) heti munkaideje legfeljebb hetvenkét óra lehet.

A megállapodást a munkavállaló a naptári hónap utolsó napjára, munkaidőkeret elrendelése esetén a munkaidőkeret utolsó napjára, vagy a hat hónapnál hosszabb tartamú munkaidőkeret esetén – hat hónap elteltét követően – a naptári

hónap utolsó napjára, tizenöt napos felmondási idővel felmondhatja. A felek a munkaidőkeret megszűnésekor az Mt. 95. § (4) bekezdés a) pontjának megfelelően elszámolnak, ha a munkavállaló a megállapodást a munkaidőkeret lejártát megelőzően mondja fel. A munkavállalót nem érheti hátrány, ha nem járul hozzá a megállapodás megkötéséhez, vagy a megállapodást felmondja. [Mt. 99. § (3) - (3c) bekezdések]

- A felek megállapodása az általános teljes napi munkaidőnél rövidebb teljes napi munkaidőt is megállapíthat. [Mt. 92. § (4) bekezdés]
- A felek az adott munkakörre irányadó teljes napi munkaidőnél rövidebb napi munkaidőben is megállapodhatnak (részmunkaidő). [Mt. 92. § (5) bekezdés]
- A felek írásbeli megállapodása az Mt. 99. § (2) bekezdésben előírt tartamot (a munkavállaló beosztás szerinti napi munkaideje legfeljebb tizenkét óra, heti munkaideje legfeljebb negyvennyolc óra lehet) legfeljebb tizenkét órával meghaladhatja

- a) a polgári repülésben hajózó, légiutas-kísérő, repülőgépes műszaki, továbbá a légi utasok és járművek földi kiszolgálását végző, valamint a légi navigációs szolgáltatások biztosításában közreműködő vagy azt közvetlenül támogató,
- b) a belföldi és nemzetközi közúti személyszállítás és árufuvarozás körében forgalmi utazó,
- c) a közúti közlekedésben a menetrend szerinti helyi, valamint az ötven kilométert meg nem haladó útszakaszon végzett helyközi menetrend szerinti személyszállítást végző és a zavartalan közlekedést biztosító,
- d) a vasúti személyszállítás, valamint a vasúti árufuvarozás körében utazó vagy a zavartalan közlekedést biztosító munkakörben,
- e) a kikötőben foglalkoztatott munkavállaló tekintetében.

A megállapodást a munkavállaló a naptári hónap utolsó napjára, munkaidőkeret elrendelése esetén a munkaidőkeret utolsó napjára tizenöt napos határidővel felmondhatja. [Mt. 135. § (4)-(5) bekezdés]

- A munkáltató a közölt munkaidő-beosztást, ha gazdálkodásában vagy működésében előre nem látható körülmény merül fel, a beosztás szerinti napi munkaidő kezdetét megelőzően legalább kilencvenhat órával korábban módosíthatja. A munkáltató a

- közölt munkaidő-beosztást a munkavállaló írásbeli kérésére is módosíthatja. [Mt. 97. § (5) bekezdés]
- Naptári évenként kétszázötven óra rendkívüli munkaidő rendelhető el. Ezen mértéket meghaladóan a munkavállaló és a munkáltató írásbeli megállapodása alapján naptári évenként legfeljebb százötven óra rendkívüli munkaidő rendelhető el (önként vállalt túlmunka). A munkavállaló a megállapodást a naptári év végére mondhatja fel. [Mt. 109. § (1)-(2) bekezdés]
  - Kollektív szerződés rendelkezése alapján legfeljebb évi háromszáz óra rendkívüli munkaidő rendelhető el. Ezt meghaladóan a munkáltató és a munkavállaló írásbeli megállapodása alapján naptári évenként legfeljebb száz óra rendkívüli munkaidő rendelhető el (önként vállalt túlmunka). A munkavállaló a megállapodást a naptári év végére mondhatja fel. [Mt. 135. § (3) bekezdés]
  - A munkáltató – a felek megállapodása alapján – a napi munkaidőt legfeljebb két részletben is beoszthatja (osztott napi munkaidő). A beosztás szerinti napi munkaidők között legalább két óra pihenőidőt kell biztosítani. (Mt. 100. §)
  - A felek megállapodása a munkavállaló számára legfeljebb hatvan perc munkaközi szünetet biztosíthat. [Mt. 103. § (3) bekezdés]
  - A munkáltató – a felek naptári évre kötött megállapodása alapján – az életkor szerinti pótszabadságot az esedékesség évét követő év végéig adja ki. [Mt. 123. § (6) bekezdés]
  - A szabadságot – eltérő megállapodás hiányában – úgy kell kiadni, hogy a munkavállaló naptári évenként egy alkalommal, legalább tizennégy egybefüggő napra mentesüljön a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettsége alól. E tekintetben – a szabadságként kiadott napon túl – a heti pihenőnap (heti pihenőidő), a munkaszüneti nap és az egyenlőtlen munkaidő-beosztás szerinti szabadnap vehető figyelembe. [Mt. 122. § (3) bekezdés]
  - A munkaidő-beosztás szerinti napi munkaidőt meghaladóan elrendelt rendkívüli munkaidőben, illetve a munkaidőkereten vagy az elszámolási időszakon felül végzett munka esetén a munkavállalónak ötven százalék bérpótlék vagy – munkaviszonyra vonatkozó szabály vagy a felek megállapodása alapján – szabadidő jár. A felek megállapodása alapján a szabadidőt legkésőbb a tárgyévet követő év december harmincegyedik napjáig kell kiadni. [Mt. 143. § (2), (7) bekezdések]

- Rendkívüli munkaidő a gyermekét egyedül nevelő munkavállaló számára gyermeke hároméves korától négyéves koráig – az Mt. 108. § (2) bekezdésében foglaltakat kivéve – csak hozzájárulásával rendelhető el. [Mt. 113. § (2) bekezdés]
- A szülési szabadságot – eltérő megállapodás hiányában – úgy kell kiadni, hogy legfeljebb négy hét a szülés várható időpontja elé essen. [Mt. 127. § (3) bekezdés]
- A munkaidő az Mt. 97. § (3) bekezdés a) pontja szerinti egyenlőtlen beosztása a munkavállaló számára várandóssága megállapításától gyermeke hároméves koráig, a gyermekét egyedül nevelő munkavállaló számára gyermeke hároméves koráig, vagy a munkáltató által a munkakörre vagy a munkavállalóra megállapított egészségkárosító kockázat esetén csak a munkavállaló írásbeli hozzájárulásával megengedett. [Mt. 113. § (4) bekezdés]
- Éjszakai munka a nő számára gyermeke hároméves korától tízéves koráig, vagy a gyermekét egyedül nevelő munkavállaló számára gyermeke hároméves korától tízéves koráig csak írásbeli hozzájárulásával osztható be. [Mt. 113. § (6) bekezdés]

### **A munka díjazása**

- A bérpótlék számítási alapja – eltérő megállapodás hiányában – a munkavállaló egy órára járó alapbére. [Mt. 139. § (2) bekezdés]
- A felek megállapodása a vasárnapi pótlékot, a munkaszüneti napi pótlékot, a műszakpótlékot és az éjszakai pótlékot is magában foglaló alapszabályt állapíthat meg. [Mt. 145. § (1) bekezdés]
- A felek a munkaszerződésben bármely törvényi bérpótlék helyett, illetve készenlét vagy ügyelet esetén a munkavégzés díjazását és a bérpótlékot magában foglaló havi átalányt állapíthatnak meg. [Mt. 145. § (2) bekezdés]
- A munkavállaló részére járó munkabért – eltérő megállapodás hiányában – utólag, legalább havonta egy alkalommal kell elszámolni. [155. § (1) bekezdés]
- Egyenlőtlen munkaidő-beosztás és órabéres díjazás esetén – eltérő megállapodás hiányában – a munkáltató a munkavállaló munkabérét az adott hónapban irányadó általános munkarend szerinti munkanapok számának és a napi munkaidőnek az alapulvételével számolja el és fizeti ki. [156. § (1) bekezdés b) pont]
- A felek írásbeli megállapodása esetén a munkabért készpénzben kell megfizetni. [Mt. 158. § (1) bekezdés]

- A munkabér készpénzben történő kifizetése esetére irányadó szabályoktól [Mt. 159. § (2)-(6) bekezdések] a felek megállapodása eltérhet. [Mt. 159. § (1) bekezdés].
- A munkáltató követelését a munkabérből levonhatja a munkavállaló hozzájárulása alapján a levonásmentes munkabérrészig. [Mt. 161. § (2) bekezdés a) pont]
- A munkabért kizárólag teljesítménybér formájában meghatározni csak a munkaszerződésbe foglalt megállapodás esetén lehet. Ez megfelelően irányadó az idő- és teljesítménybér összekapcsolásával megállapított díjazás esetén is, ha az időbér nem éri el az alapbér összegét. [Mt. 137. § (3) bekezdés]
- A munkavállalót, ha a munkáltató hozzájárulása alapján mentesül a rendelkezésre állási kötelessége alól, a megállapodásuk szerint illeti meg díjazás. [Mt. 146. § (6) bekezdés]
- A Ptk. 6:47. § szerinti (ügyleti) kamat a felek megállapodása alapján jár. (Mt. 160. §)

### **A munkavállaló kártérítési felelőssége**

- A felek írásbeli megállapodása alapján a munkáltató részére biztosítékot ad a munkavállaló, ha
  - a) munkaköre ellátása során más munkavállalótól vagy harmadik személytől pénzt, más értéket vesz át, vagy részükre ilyen kifizetést, átadást teljesít, vagy
  - b) az a) pontban foglaltak teljesítését közvetlenül ellenőrzi.

A biztosíték összege nem haladhatja meg a munkavállaló egyhavi alapbérének összegét. Az alapbér növekedése miatt a munkáltató nem követelheti a biztosíték összegének kiegészítését. [Mt. 189. § (1)-(2) bekezdés]
- A leltárhiányért való felelősség feltétele – többek között – a leltáridőszakra vonatkozó leltárfelelősségi megállapodás megkötése. [Mt. 182. § (2) bekezdés a) pont]

### **A munkaviszony létrejötte és megszüntetése, a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás**

- A munkaviszony – eltérő megállapodás hiányában – határozatlan időre jön létre. [Mt. 45. § (2) bekezdés]
- A munkaviszony – eltérő megállapodás hiányában – általános teljes napi munkaidőben történő foglalkoztatásra jön létre. [Mt. 45. § (4) bekezdés]
- A munkaviszony kezdetének napja – eltérő megállapodás hiányában – a munkaszerződés megkötését követő nap. (Mt. 48. §)
- A felek a munkaszerződésben a munkaviszony kezdetétől számított legfeljebb három hónapig terjedő próbaidőt köthetnek ki. Ennél rövidebb próbaidő kikötése esetén a felek

- a próbaidőt – legfeljebb egy alkalommal – meghosszabbíthatják. A próbaidő tartama a meghosszabbítása esetén sem haladhatja meg a három hónapot. [Mt. 45. § (5) bekezdés]
- A felek megállapodása esetén – legfeljebb a munkaviszony kezdetétől számított egy évig – a munkaviszony felmondással nem szüntethető meg. [Mt. 65. § (2) bekezdés]
- A felek az Mt. 69. § (1)-(2) bekezdésben foglaltaknál hosszabb, legfeljebb hathavi felmondási időben is megállapodhatnak. [Mt. 69. § (3) bekezdés]
- A munkavállaló hozzájárulása nélkül nem kötelezhető más helységben végzendő munkára
- a) a várandóssága megállapításától gyermeke hároméves koráig,
  - b) gyermeke tizenhat éves koráig, ha gyermekét egyedül neveli, valamint
  - c) hozzátartozójának tartós, személyes gondozása esetén, továbbá, ha
  - d) a rehabilitációs szakértői szerv legalább ötven százalékos mértékű egészségkárosodását megállapította. [Mt. 53. § (3) bekezdés]

### **A munkaviszonyhoz kapcsolódó egyes megállapodások**

- A versenytilalmi megállapodásban kikötött kötbér esetén a Ptk. 6:186-189. §-a irányadó. [Mt. 228. § (6) bekezdés]
- A tanulmányi szerződés tekintetében a munkaviszonyban töltött idő számításánál – eltérő megállapodás hiányában – az Mt. 115. § (2) bekezdése megfelelően irányadó. [Mt. 229. § (1) bekezdés]
- A tanulmányi szerződésben kikötött kötbér kikötése esetén a Ptk. 6:186-189. §-a irányadó. [Mt. 229. § (8) bekezdés]

## **Forrásjegyzék**

### **Felhasznált szakirodalom**

- A Magyar Munkajogi Társaság elnöksége, a Munkajog folyóirat szerkesztőbizottsága: Összefoglaló egyes munkajogi szabályok alkalmazásáról a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 40/2020. (III. 11.) Korm. rendelet által elrendelt veszélyhelyzet időtartama alatt. *Munkajog*, 2020. május 11. Elérhető: <https://munkajogilap.hu/osszefoglalo-egy-es-munkajogi-szabalyok-alkalmazasarol-a-veszelyhelyzet-kihirdeteserol-szolo-40-2020-iii-11-korm-rendelet-által-elrendelt-veszelyhelyzet-idotartama-alatt/> (Letöltve: 2024. augusztus 25.).

- Allgemeinverbindlicherklärung. *DBB Beamtenbund und Tarifunion*. Elérhető: <https://www.dbb.de/lexikon/themenartikel/a/allgemeinverbindlicherklaerung.html> (Letöltve: 2025. április 18.).
- Antoni, Patrizia: Normenkollision im Arbeitsrecht und das Günstigkeitsprinzip. *AHS Rechtsanwälte*, 2015. május 26. Elérhető: <https://www.ahs-kanzlei.de/de/2015-05-normenkollision-arbeitsrecht-guenstigkeitsprinzip#spezialit%C3%A4ts-%20und%20ordnungsprinzip> (Letöltve: 2024. augusztus 18.).
- Argyris, Chris: *Understanding Organizational Behavior*. Dorsey Press, Homewood, 1960.
- Az egyéni védőeszköz munkáltatói juttatási rendje kialakításának helyes gyakorlatához. *Rapidus Optika*. Elérhető: <https://rapidus.hu/egyeni-vedoeszkozok/> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).
- Balogh Áron Péter: A kedvezőbb eltérés elvének jogalkalmazási kérdései a szakképzési munkaviszony fényében. *Munkajog*, 2020/3.
- Balogh Áron Péter: *A kollektív szerződés, mint magánjogi jogintézmény. Doktori értekezés*. Debreceni Egyetem Marton Géza Állam- és Jogtudományok Doktori iskola, Debrecen, 2021.
- Balogh László: *A teljesítményt befolyásoló szervezetszichológiai tényezők vizsgálata interaktív sportcsapatoknál. Doktori értekezés*. Pécsi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Pszichológiai Doktori Iskola, Pécs, 2008.
- Bankó Zoltán: A köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023.
- Bankó Zoltán: A munkajogviszony létesítése és kezdete. In: Kiss György (szerk.): *Munkajog*. Dialóg Campus, Budapest, 2020.
- Bankó Zoltán: A munkáltató írásbeli tájékoztatási kötelezettsége. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023.
- Bankó Zoltán: A távmunkavégzés. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023.

- Barański, Michał: EMPLOYMENT FLEXIBILITY IN TIMES OF CRISIS. *Studia Iuridica*, Vol. 95., 2022.
- Barański, Michał: Poland: employment relationship from the perspective of individual, collective labor law and EU law. In: Jakab, Nóra (ed.): *Fundamentals of labor law in Central Europe*. Central European Academic Publishing, Miskolc – Budapest, 2022.
- Béky, Ágnes Enikő: Interpreting freedom of contract in modern civil law. *Debreceni Jogi Műhely*, IV. évf., 2007/4. Elérhető: <https://ojs.lib.unideb.hu/DJM/article/view/6391/5991> (Letöltve: 2024. július 31.).
- Belling, Detlev: *Das Günstigkeitsprinzip im Arbeitsrecht. Band 1*. Duncker und Humblot, Berlin, 1984.
- Ben Knight: 'Hartz reforms': how a benefits shakeup changed Germany. *The Guardian*, 2013. január 01. Elérhető: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2013/jan/01/germany-hartz-reforms-inequality> (Letöltve: 2025. április 04.).
- Bérces Kamilla: Munkajogi változások a 2019-es év elején. *Munkajog*, 2019/1.
- Berke Gyula – Petrovics Zoltán: Kollektív munkaügyi viták és az alternatív vitarendezés lehetőségei a közüzemek területén. 2020. Elérhető: [https://www.munkaugyivitarendezes.hu/Download/Kollektiv\\_munkaugyi\\_vitak\\_es\\_az\\_alternativ\\_vitarendezes\\_lehetosegei\\_a\\_kozuzemek\\_teruleten.pdf?v=2](https://www.munkaugyivitarendezes.hu/Download/Kollektiv_munkaugyi_vitak_es_az_alternativ_vitarendezes_lehetosegei_a_kozuzemek_teruleten.pdf?v=2) (Letöltve: 2025. április 12.).
- Berke Gyula: A kollektív szerződés. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023.
- Berke Gyula: A köztulajdonban álló munkáltató különös munkajoga In: Auer Ádám – Bankó Zoltán – Békési Gábor – Berke Gyula – Hazafi Zoltán – Ludányi Dávid (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Kiss György 70. születésnapjára. Clara pacta, boni amici*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023.
- Berke Gyula: A köztulajdonban álló munkáltatók különös munkajogi szabályozása. In: Keh Dániel – Rappai Gábor (szerk.): *Primus Inter Pares. Tanulmánykötet Hoóz István 90. születésnapja tiszteletére*. Pécsi Tudományegyetem Közgazdaságtudományi Kar, Pécs, 2018.
- Berke Gyula: A munkaszerződés teljesítése. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló*

2012. évi I. törvényhez (*Jogtár, elektronikus kiadvány*). Wolters Kluwer, Budapest, 2023.
- Berke Gyula: A munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023.
- Berke Gyula: A munkaviszonyra vonatkozó szabály. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Kiss György – Szőke Gergely László: *Nagykommentár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvényhez (Jogtár, elektronikus kiadvány)*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023.
- Berke Gyula: A munkaviszonyra vonatkozó szabályok. Rendszertani és jogpolitikai megjegyzések a magyar munkajog jogforrási rendszeréhez. In: Kiss György – Berke Gyula – Bankó Zoltán – Kajtár Edit (szerk.): *Emlékkönyv Román László születésének 80.évfordulójára. Studia Iuridica Auctoritate Universitatis Pécs Publicata*. Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Pécs, 2008.
- Berke Gyula: Adalékok a munkavállaló javára való eltérés kérdéséhez. In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 16.0. A XVI. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2019.
- Berke Gyula: Ágoston Péter a munkajogász. Adalékok a magyar munkajog eszmetörténetéhez. *Jogtörténeti Szemle*, 2014/1.
- Berke Gyula: Gondolatok a magánautonómia és a kollektív autonómia munkajogi problémájához. In: Ábrahám Márta – Berke Gyula – Tálné Molnár Erika (szerk.): *Exemplis discimus: Emlékkötet Radnay József születésének 95. évfordulójára*. Kúria – Pázmány Press, Budapest, 2022.
- Berke Gyula: Kógencia és diszpozitivitás. Eltérő szabályozási lehetőségek az új Munka Törvénykönyvében. *HR&Munkajog*, 2013/10.
- Berke Gyula: Munkajog veszélyhelyzetben. In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 17.0. A XVII. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2020.
- Berke Gyula: Pernecky Béla, a munkajogász. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Lőrincz György 70. születésnapja tiszteletére*. HVG-ORAC, Budapest, 2019.

- Berke Gyula: Új Mt.: háttérben a Zöld könyv. *Adó Online*, 2013. március 19. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/uj-mt-hatterben-a-zold-konyv/>. (Letöltve: 2025. április 03.).
- Berki Erzsébet – Gyulavári Tamás – Kártyás Gábor: Kollektív szerződési lefedettség: jelenlegi helyzet, trendek, potenciális munkajogi eszközök. In: Gyulavári Tamás – Kártyás Gábor (szerk.): *Árnyékjelentés a kollektív szerződés magyar szabályozásáról: Javaslatok a 2022/2041/EU irányelvben előírt akciótervhez*. Friedrich-Ebert-Stiftung, Budapest, 2024.
- Bihary László: A vezető jogállása köztulajdonban – takaréklángon? In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 16.0. A XVI. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2019.
- Bird, Robert C.: Employment as a Relational Contract. *U. Pa. Journal of Business Law*, Vol 8., 2005/1.
- Bodnár Lilla: A munkavégzésre irányuló jogviszonyok elhatárolása. *Jogászvilág*, 2015. január 28. Elérhető: <https://jogaszvilag.hu/cegvilag/a-munkavegzesre-iranyulo-jogviszonyok-elhatarolasa/> (Letöltve: 2025. április 04.).
- Bodó László: A polgári jog és a munkajog összehasonlítása az alapelvek tükrében. *Debreceni Jogi Műhely*, IX. évf., 2012/4.
- Bogoeski, Vladimir: Nonwaivability of Labour Rights, Individual Waivers and the Emancipatory Function of Labour Law. *Industrial Law Journal*, Vol. 52., 2023/1.
- Brodie, Douglas: How Relational is the Employment Contract? *Industrial Law Journal*, Vol. 40., 2011/3.
- Brodie, Douglas: Mutual Trust and the Values of the Employment Contract. *Industrial Law Journal*, Vol. 30., 2001/1.
- Brodie, Douglas: Relational Contract. In Freedland, Mark (gen. ed.): *The Contract of Employment*. Oxford University Press, Oxford, 2016.
- Clauwaert, Stefan – Schömann, Isabelle: The Crisis and National Labour Law Reforms. A Mapping Exercise. *European Labour Law Journal*, Vol. 3., 2012/1.
- Collins, Hugh – Lester, Gillian L. – Mantouvalou, Virginia: Introduction: Does Labour Law Need Philosophical Foundations? In: Collins, Hugh – Lester, Gillian L.– Mantouvalou, Virginia (eds.): *Philosophical Foundations of Labour Law*. Oxford University Press, Oxford, 2018.

- Collins, Hugh: Employment as a relational contract. *Law Quarterly Review*, Vol. 137., 2021/ July.
- Czarzasty, Jan: Anti-crisis shield: Employment protection and wage subsidies. *Eurofound*, 2023. szeptember 29. Elérhető: [https://static.eurofound.europa.eu/covid19db/cases/PL-2020-14\\_526.html](https://static.eurofound.europa.eu/covid19db/cases/PL-2020-14_526.html) (Letöltve: 2025. április 18.).
- Czarzasty, Jan: Collective bargaining in Poland: a near-death experience. In: Müller, Torsten – Vandaele, Kurt – Waddington, Jeremy (eds.): *Collective bargaining in Europe: towards an endgame. Volume II*. ETUI aisbl, Brussels, 2019.
- Cséffán József: *A Munka Törvénykönyve és magyarázata*. Szegedi Rendezvényszervező Kft., Szeged, 2024.
- Cselédi Zsolt: Egyoldalú kötelezettségvállalás a munkáltató részéről. *Munkajog Portál*, 2014. december 11. Elérhető: <https://munkajogportal.hu/egyoldalukotelezettsegvallalas-a-munkaltato-reszerol/> (Letöltve: 2024. szeptember 06.).
- Cserne Péter: Szerződési szabadság és paternalizmus: adalékok a szerződési jog közgazdasági elemzéséhez. *Századvég*, 11. évf., 2006/41.
- Cserne, Péter: Reasons for limiting freedom of contract: questions of philosophy and policy. *Jogelméleti Szemle*, 2003/1. Elérhető: <https://jesz.ajk.elte.hu/cserne13.html> (Letöltve: 2024. július 30.).
- Davidov, Guy: *A Purposive Approach to Labour Law*. Oxford University Press, Oxford, 2016.
- Davidov, Guy: Articulating Labour Law's Goals: Why and How. *European Labour Law Journal*, Vol. 3., 2012/2.
- Davidov, Guy: Non-waivability in Labour Law. *Oxford Journal of Legal Studies*, Vol. 40., 2020/3.
- Davidov, Guy: The (changing?) idea of labour law. *International Labour Review*, Vol. 146., 2007/3-4.
- Davies, Paul – Freedland, Mark: *Kahn-Freund's Labour and the Law. Third Edition*. Stevens and Sons, London, 1983.
- Deakin, Simon – Pourkermani, Kamelia: The economic effects of changes in labour laws: new evidence for the UK. *Digital Futures at Work Research Centre*, 2024. április. Elérhető: <https://digit-research.org/publication/the-economic-effects-of-changes-in-labour-laws-new-evidence-for-the-uk/> (Letöltve: 2025. április 04.).

- Deakin, Simon: Contracts and Capabilities: An Evolutionary Perspective on the Autonomy-Paternalism Debate. *Erasmus Law Review*, Vol. 3., 2010/2.
- Di Tella, Rafael – MacCulloch, Robert: The Consequences of Labor Market Flexibility: Panel Evidence Based on Survey Data. *European Economic Review*, Vol. 49., 2005/5.
- *Doing Business 2008*. International Bank for Reconstruction and Development / The World Bank, Washington DC, 2007. 19. Elérhető: <https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/media/Annual-Reports/English/DB08-FullReport.pdf> (Letöltve: 2025. április 04.).
- *Doing Business 2015: Going Beyond Efficiency. A World Bank Group Flagship Report*. International Bank for Reconstruction and Development / The World Bank, Washington DC, 2014. 231. Elérhető: <https://archive.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/media/Annual-Reports/English/DB15-Full-Report.pdf> (Letöltve: 2025. április 04.).
- Dolobáč, Marcel: Slovakia: Traditions and New Challenges of Labor Law. In: Jakab, Nóra (ed.): *Fundamentals of labor law in Central Europe*. Central European Academic Publishing, Miskolc – Budapest, 2022.
- Drinóczi Tímea: A szerződési szabadság – alkotmányjogi nézőpontból. *Cég és jog*, 4. évf., 2002/9.
- Dudás Katalin – Halmos Szilvia – Kártyás Gábor: *A munkajog szerepe a munkaerőhiány kezelésében. Kutatási zárótanulmány (online)*. Budapest, 2018. 11. [a továbbiakban: Dudás – Halmos – Kártyás (2018)]. Elérhető: [https://www.liganet.hu/images/a10122/Zrtanulmny-munkaerhiny2018\\_1.pdf](https://www.liganet.hu/images/a10122/Zrtanulmny-munkaerhiny2018_1.pdf) (Letöltve: 2024. július 30.).
- E. Bernal-Verdugo, Lorenzo – Furceri, Davide – Guillaume, Dominique: *Labor Market Flexibility and Unemployment: New Empirical Evidence of Static and Dynamic Effects. IMF Working Paper*. International Monetary Fund, 2012. 1. Elérhető: <https://www.imf.org/external/pubs/ft/wp/2012/wp1264.pdf> (Letöltve: 2025. április 03.).
- Farkas József: *Munkajogunk fejlődése a felszabadulástól a Munka Törvénykönyvéig*. Jogi és Államigazgatási Könyv-és Folyóiratkiadó, Budapest, 1952.
- Ferencz Jácint: *Jogalkotás a munkaviszonyok szolgálatában. A munkajogi szabályozás gazdasági és társadalmi kihívásai*. Nemzeti Közszolgálati Egyetem Államtudományi és Közigazgatási Kar, Budapest, 2019.

- Fodor T. Gábor nyilatkozata. In: Fazekas Lázár Benjámin: A kormány gyakorlatilag megszüntette a munkajogot. *Mérce*, 2020. március 19. Elérhető: <https://merce.hu/2020/03/19/a-kormany-gyakorlatilag-megszuntette-a-munkajogot/> (2024. augusztus 25.).
- Fodor T. Gábor: A méltányos mérlegelés elve – új elem a Munka Törvénykönyvében. *Jobline*, 2016. október 18. Elérhető: [https://karrierplusz.jobline.hu/allaskinalok/20161018\\_A\\_meltanyos\\_merlegeles\\_elve\\_uj\\_elem\\_a\\_Mu](https://karrierplusz.jobline.hu/allaskinalok/20161018_A_meltanyos_merlegeles_elve_uj_elem_a_Mu) (Letöltve: 2024. szeptember 06.).
- Freedland, Mark – Deakin, Simon: The Exchange Principle and the Wage-Work Bargain. In: Freedland, Mark (gen. ed.): *The Contract of Employment*. Oxford University Press, Oxford, 2016.
- Freedland, Mark – Kountouris, Nicola: The Legal Characterization of Personal Work Relations and the Idea of Labour Law. In: Davidov, Guy – Langille, Brian (eds.): *The Idea of Labour law*. Oxford University Press, Oxford, 2011.
- Freedland, Mark – Kountouris, Nicola: *The Legal Construction of Personal Work Relations*. Oxford University Press, Oxford, 2011.
- Freedland, Mark: From the Contract of Employment to the Personal Work Nexus. *Industrial Law Journal*, Vol. 35., 2006/1.
- Freedland, Mark: *The Contract of Employment*. Clarendon Press, Oxford, 1976.
- Galamb András Miklós – Mochnács Tamás: Vezetői felelősség másként, avagy: megbízással, illetve munkaviszonyban. *Jogászvilág*, 2017. június 26. Elérhető: <https://jogaszvilag.hu/cegvilag/vezetoi-felelosseg-maskent-avagy-megbizassal-illetve-munkaviszonyban/> (Letöltve: 2025. április 12.).
- Gallia Béla: A munkajog utolsó huszonöt éve. *Jogtudományi Közlöny*, 1. évf., 1946/5-6.
- Garancsy Mihályné: A munkaszerződés mellőzhetetlen tartalmának érvényesülése. *Jogtudományi Közlöny*, 14. évf., 1959/4.
- Gergely Katalin: A biztosítási jogviszony alakulása és hatása a társadalombiztosítási ellátásokra. *Glossa Iuridica*, VII. évf., 2020/különszám.
- Goetz, Charles J. – Scott, Robert E.: Principles of Relational Contracts. *Virginia Law Review*, Vol. 67., 1981/6.
- Gubányi Mónika: A pszichológiai szerződés szakirodalmi összefoglalója. *Vezetéstudomány*, 51. évf., 2020/10.

- Günstigkeitsprinzip. *DBB Beamtenbund und Tarifunion*. Elérhető: <https://www.dbb.de/lexikon/themenartikel/g/guenstigkeitsprinzip.html> (Letöltve: 2025. április 16.).
- Gyulavári Tamás – Kun Attila: A munkáltatói szabályzat az új Munka Törvénykönyvében. *Magyar Jog*, 60. évf., 2013/9.
- Gyulavári Tamás: A gazdaságilag függő munkavégzés szabályozása: Kényszer vagy lehetőség? *Magyar Munkajog E-Folyóirat*, 2014/1
- Gyulavári Tamás: *A szürke állomány. Gazdaságilag függő munkavégzés a munkaviszony és az önfoglalkoztatás határán*. Pázmány Press, Budapest, 2014.
- Gyulavári Tamás: Munkaidő. In: Gyulavári Tamás (szerk.): *Munkajog. Ötödik, átdolgozott kiadás*. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2020.
- Gyulavári Tamás: Munkajogi jogforrások. In: Gyulavári Tamás (szerk.): *Munkajog. Ötödik, átdolgozott kiadás*. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2020.
- Gyulavári Tamás: Veszélyhelyzet a munkajogban: szerződési szabadság és munkáltatói hatalom. *Fundamentum*, 24. évf., 2020/1.
- Gyulavári, Tamás – Kártyás, Gábor: *The Hungarian Flexicurity Pathway? New Labour Code after Twenty Years in the Market Economy*. Pázmány Press, Budapest, 2015.
- Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele: Introduction: Recent Trends in the Hierarchy of Labour Law Sources. In: Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele (eds.): *The Sources of Labour Law*. Kluwer Law International B.V., The Netherlands, 2020.
- Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele: Who Regulates Employment? Trends in the Hierarchy of Labour Law Sources. *International Journal of Comparative Labour Law and Industrial Relations*, Vol. 38., 2022/1.
- Gyulavári, Tamás – Pisarczyk, Łukasz: Populist Reforms in Hungary and Poland: Same Song, Different Melodies. *International Journal of Comparative Labour Law and Industrial Relations*, Vol. 39., 2023/1.
- Gyulavári, Tamás: Covid-19 and Hungarian Labour Law: the 'State of Danger'. *Hungarian Labour Law E-Journal*, 2020/1.
- Gyulavári, Tamás: COVID-19 and Labour Law: Hungary. *Italian Labour Law e-Journal*, Vol. 13., 2020/Special Issue.
- Gyulavári, Tamás: The Hungarian Experiment to Promote Collective Bargaining: Farewell to 'Principle of Favour'. In: Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele (eds.): *The Sources of Labour Law*. Kluwer Law International B.V., The Netherlands, 2020.

- Hágelmayer Istvánné: *A kollektív szerződés alapkérdései*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1979.
- Hágelmayer Istvánné: A munkaszerződés módosítása az új szabályozás alapján. *Jogtudományi Közlöny*, 20. évf., 1965/7.
- Hainz, Bernhard – Dulewicz, Katarzyna: Labour law in Poland. *CMS*, 2023. október 11. Elérhető: <https://cms.law/en/int/expert-guides/cms-expert-guide-to-labour-law-in-central-eastern-europe/poland> (Letöltve: 2025. április 18.).
- Hajdu-Dudás Mária: Mi tartozik bele a munkakörbe, meddig mehet el a munkáltató? *Adózóna*, 2020. július 06. Elérhető: [https://adozona.hu/munkajog/Mi\\_tartozik\\_bele\\_a\\_munkakorbe\\_Meddig\\_mehet\\_2ND\\_6IP](https://adozona.hu/munkajog/Mi_tartozik_bele_a_munkakorbe_Meddig_mehet_2ND_6IP) (Letöltve: 2024. szeptember 06.).
- Hangler, Helena: Czech labour law in flux: another "flexible amendment" to the Labour Code. *Schoenherr*, 2024. október 09. Elérhető: <https://www.schoenherr.eu/content/czech-labour-law-in-flux-another-flexible-amendment-to-the-labour-code> (Letöltve: 2025. április 18.).
- Horváth István – Petrovics Zoltán: Digitalizáció a munkában: táguló horizontok joghézagokkal. *Pro Futuro*, 11. évf., 2021/2.
- Hős Nikolett: Munkabér. In.: Gyulavári Tamás (szerk.): *Munkajog. Ötödik, átdolgozott kiadás*. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2020.
- Hungler Sára: Alkotmánybíróági döntés a munkaidőkeretről és a rendkívüli munkavégzésről. *Munkajog*, 2021/3.
- Jakab Nóra – Prugberger Tamás: Ellentétek és kapcsolatok a magyar munkajogi, és polgári jogi szabályozás között. *Jogtudományi Közlöny*, 69. évf., 2014/10.
- Jakab Nóra: A munkajog és polgári jog kapcsolata a jogpolitika tükrében. *Magyar Jog*, 62. évf., 2015/1.
- Jakab Nóra: *A munkavállalói jogalanyiség munkajogi és szociális jogi kérdései, különös tekintettel a megváltozott munkaképességű és fogyatékos személyekre*. Bíbor Kiadó, Miskolc, 2014.
- Jakab Nóra: Az egyéni önkormányzat jelentőségéről a munkajogban. In: Szikora Veronika – Török Éva (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Csécsy György 65. születésnapja tiszteletére. 1. kötet*. Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2017.
- Jakab Nóra: Munkavégzők a munkavégzési viszonyok rendszerében. *Jogtudományi Közlöny*, 70. évf., 2015/9.

- Jakab, Nóra: Central European Reality of Labor Law – A Comparative Chapter. In: Jakab, Nóra (ed.): *Fundamentals of labor law in Central Europe*. Central European Academic Publishing, Miskolc – Budapest, 2022.
- Jarjabka Tünde: Az állam regulatív funkcióinak változása az új Mt.-ben. *Magyar Munkajog E-Folyóirat*, 2015/1.
- Juhász Krisztina: A tisztességtelen szerződési feltételek hivatalbóli vizsgálata. *Eljárásjogi Szemle*, 2018/2.
- Juhász Zoltán: A szerződési szabadság és határai alkotmányjogi és magánjogi nézőpontból, valamint a „clausula rebus sic stantibus” elve. *Közjogi Szemle*, 2015/1.
- Kahancová, Marta – Martišková, Monika: Strengthening legislation, weakening collective bargaining? Two faces of trade union strategies in Czechia and Slovakia. *European Journal of Industrial Relations*, Vol 29., 2022/1.
- Kajtár Edit: Tanulmányi szerződésen innen és túl. *Munkajog*, 2023/1.
- Kártyás Gábor: *A munka díjazása. Második, átdolgozott kiadás*. Wolters Kluwer, Budapest, 2015.
- Kártyás Gábor: A törvénytől eltérő megállapodásokról. *Adó Online*, 2015. március 04. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/a-torvenytol-eltero-megallapodasokrol/> (Letöltve: 2024. augusztus 06.).
- Kártyás Gábor: Az alapbéresítés: kockázatok és mellékhatások. *Adó Online*, 2018. december 11. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/az-alapberesites-kockazatok-es-mellekhatasok/> (Letöltve: 2024. augusztus 16.).
- Kártyás Gábor: Fegyelmezési lehetőségek az új Mt. alapján. *Jogászvilág*. 2014. január 20. Elérhető: <https://jogaszvilag.hu/cegvilag/fejelmezesi-lehetosegek-az-uj-mt-alapjan/> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).
- Kártyás Gábor: Lehet-e túl előnyös egy munkaszerződés? *Magyar Munkajog E-Folyóirat*, 2019/1.
- Kártyás Gábor: *Munkaerő-kölcsönzés Magyarországon és az Európai Unióban*. Wolters Kluwer, Budapest, 2015.
- Kártyás Gábor: XXI. század és munkajog: megőrizni vagy megreformálni? In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 17.0. A XVII. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2020.
- Kenderes György: A munkajogi szabályozás korszerűsítésének néhány kérdése a polgári jogi szemléletmód figyelembevételével. In: Ploetz, Manfred – Tóth Hilda – Bíró

- György (szerk.): *A munkajog és a polgári jog kodifikációs és funkcionális összefüggései. Tanulmánykötet.* Novotni Kiadó, Miskolc, 2001.
- Kenderes György: *A munkaszerződés hazai szabályozásának alapkérdései.* Novotni Alapítvány, Miskolc, 2007.
- Kéri Ádám: Amit a munkavállalói költségek megtérítéséről tudni érdemes. HR Portál. Elérhető: <https://www.hrportal.hu/hr/ amit-a-munkavallaloi-koltsegek-megteriteserol-tudni-erdemes-20160509.html> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).
- Kéri Ádám: Egyszerűsítési lehetőségek a bérpótlék számításánál (1. rész). *Origo*, 2016. május 19. Elérhető: <https://www.origo.hu/jog/2016/05/egyszerusitesi-lehetosegek-a-berpotlek-szamitasanal-1-resz> (Letöltve: 2024. augusztus 16.).
- Kéri Ádám: Ezen fő munkajogi szabályoktól veszélyhelyzetben se térjen el! *Adózóna*, 2020. április 21. Elérhető: [https://adozona.hu/koronavirus\\_jarvany/Ezen\\_fo\\_munkajogi\\_szabalyoktol\\_veszelyhelyyz\\_CTAF4G](https://adozona.hu/koronavirus_jarvany/Ezen_fo_munkajogi_szabalyoktol_veszelyhelyyz_CTAF4G) (Letöltve: 2024. augusztus 25.).
- Kéri Ádám: Felmondáskor vissza kell fizetni a munkaruha árát? *HR Portál*. Elérhető: <https://www.hrportal.hu/c/felmondaskor-vissza-kell-fizetni-a-munkaruha-arat-20150803.html> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).
- Kertész Gábor: „Rabszolgatörvény” – jogi elemzés és a perspektívák. *Multidiszciplináris kihívások, sokszínű válaszok*, 2020/1.
- Kertész István: *A fegyelmi felelősség alapkérdései a munkajogban.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1964.
- Késmárki-Mészáros Gyöngyi: A szerződési szabadság elve. *Themis: Az ELTE Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola elektronikus folyóirata*, 2013/1.
- Kiss György: *A foglalkoztatás rugalmassága és a munkavállalói jogállás védelme. Egy lehetséges megközelítés a munkaviszony tartalmának vizsgálatához.* Wolters Kluwer, Budapest, 2020.
- Kiss György: A munkajog fogalma. In: Kiss György (szerk.): *Munkajog.* Dialóg Campus, Budapest, 2020.
- Kiss György: A munkajog konzervativizmusa – válaszok az új körülményekre. In: Ábrahám Márta – Berke Gyula – Tálné Molnár Erika (szerk.): *Exemplis discimus: Emlékkötet Radnay József születésének 95. évfordulójára.* Kúria – Pázmány Press, Budapest 2022.

- Kiss György: A munkajog lehetőségei és határai. *Jogtudományi Közlöny*, 78. évf., 2023/6.
- Kiss György: A munkajog szabályozásának dilemmái. *Miskolci Jogi Szemle*, 12. évf., 2017/2. különszám.
- Kiss György: A munkaszerződés tartalmának összetettségéről. *Jogtudományi Közlöny*, 72. évf., 2017/3.
- Kiss György: A munkaszerződés továbbélése vagy egy új szerződés kialakulása? *Pro Futuro*, 11. évf., 2021/2.
- Kiss György: A munkavállalóhoz hasonló jogállású személy problematikája az Európai Unióban és e jogállás szabályozásának hiánya a Munka Törvénykönyvében. *Jogtudományi Közlöny*, 68. évf., 2013/1.
- Kiss György: *A piac és az emberi tényező. A rendszerváltás hatása a munka világának szabályozására*. Balassi Kiadó, Budapest, 1995.
- Kiss György: *Alapjogok kollíziója a munkajogban*. Justis, Pécs, 2010.
- Kiss György: Az általános szerződési feltételek és a kollektív szerződés lehetséges kapcsolódási pontjai. In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 16.0. A XVI. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai*. Wolters Kluwer, Budapest, 2019.
- Kiss György: Az új Ptk. és a munkajogi szabályozás, különös tekintettel az egyéni munkaszerződésekre. *Polgári Jogi Kodifikáció*, II. évf., 2000/1.
- Kiss György: Foglalkoztatás gazdasági válság idején – a munkajogban rejlő lehetőségek a munkajogviszony tartalmának alakítására (jogdogmatikai alapok és jogpolitikai indokok). *Állam- és Jogtudomány*, 55. évf., 2014/1.
- Kiss György: Megjegyzések a munkajogviszony tartalmának alakításához. In: Homoki-Nagy Mária – Hajdú József (szerk.): *Ünnepi kötet Dr. Czucz Ottó egyetemi tanár 70. születésnapjára*. Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Szeged, 2016.
- Kiss György: *Munkajog*. Osiris, Budapest, 2000.
- Kiss György: Vázlat a munkát végző személyek védelméről. *Miskolci Jogi Szemle*, 17. évf., 2022/1. Különszám.
- Kiss, György: Transition of a Contract of Employment: from the Locatio Conductio to the Relational Contract. *New Zealand Journal of Employment Relations*, Vol. 43., 2018/3.

- Koldinská, Kristina: Czech and Slovak Labour Law – Protective or Liberal? Labour Law from the Split of Czechoslovakia to post-EU Accession. *International Journal of Comparative Labour Law and Industrial Relations*, Vol. 24., 2008/3.
- Konta Éva: A munkáltató fegyelmezési joga. In: Kecskés Gábor (szerk.): *Doktori Műhelytanulmányok 2015*. Széchenyi István Egyetem Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola, Győr, 2015.
- Kovács Szabolcs – Takács Gábor: A Ptk. és a munkajog kapcsolata – általános szerződési feltételek. *Jogászvilág*, 2014. március 12. Elérhető: <https://jogaszvilag.hu/cegvilag/a-ptk-es-a-munkajog-kapcsolata-altalanos-szerzodesi-feltetelek/> (Letöltve: 2024. augusztus 31.).
- Kovács Szabolcs – Takács Gábor: *Bérszámfejtés a gyakorlatban*. Wolters Kluwer, Budapest, 2018.
- Kovács Szabolcs: Általános szerződési feltételek a munka világában. *Menedzser Praxis*, 2015. április 21. Elérhető: [https://menedzserpraxis.hu/hir.php?hir\\_ID=2859](https://menedzserpraxis.hu/hir.php?hir_ID=2859) (Letöltve: 2024. szeptember 01.).
- Kovács, Erika – Lyutov, Nikita – Mitrus, Leszek: Labor law in transition: From a centrally planned to a free market economy in Central and Eastern Europe. In: Finkin, Matthew W.–Mundlak, Guy (eds.): *Comparative Labor Law*. Edward Elgar Publishing, Cheltenham, 2015.
- Kozma Anna: A köztulajdonban álló munkáltatóval fennálló munkaviszony. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024.
- Kozma-Fecske Ivett: Elektronikus eszközök használata a munkavégzés során. *Adó Online*, 2020. július 21. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/elektronikus-eszkozok-hasznalata-a-munkavegzes-soran/> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).
- Köztulajdonú munkáltató vezető munkavállalója. *Szakszervezetek.hu*, 2016. szeptember 22. Elérhető: <https://szakszervezetek.hu/dokumentumok/munkajog/6999-koztulajdonu-munkaltato-vezeto-munkavallaloja> (Letöltve: 2024. szeptember 15.).
- Kulisity Mária: A munkaviszonyból származó jogok és köteleességek. In.: Gyulavári Tamás (szerk.): *Munkajog. Ötödik, átdolgozott kiadás*. ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2020.

- Kulistry Mária: Tisztességtelen általános szerződési feltételek a munkajogban. In: Auer Ádám – Bankó Zoltán – Békési Gábor – Berke Gyula – Hazafi Zoltán – Ludányi Dávid (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Kiss György 70. születésnapjára. Clara pacta, boni amici*. Wolters Kluwer, Budapest, 2023.
- Kumor-Jeziarska, Ewelina: Employee favourability principle. In: Baran, Krzysztof W. (ed.): *Principles of Polish Labour Law*. Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa, 2018.
- Kun Attila – Rácz Ildikó: A Bring Your Own Device (BYOD)-policy jelensége – munkajogi nézőpontból. *Munkajog*, 2017/1. 41-42.
- Kun Attila: A magyar munkajog kezdetei és helyzete 1945 és 1949 között. *Acta Universitatis Szegediensis Acta Juridica et Politica, Publicationes Doctorandorum Juridicorum, Tomus IV., Fasciculus 11*. Szeged, 2004.
- Kun Attila: A méltányos mérlegelés elve a magyar munkajogban – méltánytalanul mellőzve? *Magyar Jog*, 64. évf., 2017/12.
- Kun Attila: A munkajog alapelvei – generálklauzulák az Mt.-ben. In: Kiss György (szerk.): *Munkajog*. Dialóg Campus, Budapest, 2020.
- Kun Attila: A munkajog történeti fejlődésének vázlata. In: Kiss György (szerk.): *Munkajog*. Dialóg Campus, Budapest, 2020.
- Kun Attila: A valódi munkaidő-szuverenitás nyomában. In: Bankó Zoltán – Berke Gyula – Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Lőrincz György 70. születésnapja tiszteletére*. HVG-ORAC, Budapest, 2019.
- Kun Attila: Munkajogi elvi kérdések: a felek (munkáltató és munkavállaló) egyéni megállapodásainak mozgásteréről. *Glossa Iuridica*, VII. évf., 2020/különszám.
- Kun, Attila: 2. Universal Labour Guarantee – The state of play of Hungarian labour law in view of the ILO’s Universal Labour Guarantee. In: Mihes, Cristina – Shroff, Tvisha (eds.): *Reflections on the introduction of Universal Labour Guarantee in selected Central and Eastern European countries*. International Labour Organization, Geneva, 2023.
- Lábady Tamás: *A magánjog általános tana*. Szent István Társulat, Budapest, 2018.
- Laki Mihály – Nacs Beáta – Neumann László: *Az új Munka Törvénykönyvének hatása a munkavállalók és a munkáltatók közötti kapcsolatokra. Kutatási zárójelentés*. Magyar Tudományos Akadémia Közgazdaság- és Regionális Tudományi Kutatóközpont Közgazdaság-tudományi Intézet, Budapest, 2013. Elérhető: <https://mek.oszk.hu/11400/11439/11439.pdf> (Letöltve: 2025. április 04.).

- Lehoczkyne Kollonay Csilla: Génmanipulált újszülött – Új munkatörvény az autoriter és neoliberais munkajogi rendszerek határán. In: Kun Attila (szerk.): *Az új Munka Törvénykönyve dilemmái című tudományos konferencia utókiadványa: KRE ÁJK 2011. december 13.* Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2013.
- Lenkovics Barnabás: Szerződési szabadság – alkotmányos nézőpontból. In: Király Miklós – Gyertyánfy Péter (szerk.): *Liber Amicorum: studia Gy. Boytha dedicata: ünnepi dolgozatok Boytha György tiszteletére.* ELTE ÁJK Polgári Jogi Tanszék, Budapest, 2004.
- Leszkoven László: Az általános szerződési feltételek útján létrejövö szerzödések. *Gazdaság és Jog*, 22. évf., 2014/10.
- Levinson, Harry – Price, Charlton R. – Munden, Kenneth J. – Mandl, Harold J. – Solley, Charles M.: *Men, Management, and Mental Health.* Harvard University Press, Cambridge, 1962.
- Lexikon für Betriebsräte, Günstigkeitsprinzip. Elérhető: <https://www.betriebsrat.de/betriebsratslexikon/br/guenstigkeitsprinzip> (Letöltve: 2024. augusztus 18.).
- Lieb, Manfred – Jacobs, Matthias: *Arbeitsrecht. 9., neu bearbeitete Auflage.* C.F. Müller Verlag, Heidelberg, 2006.
- Liotti, Giorgio – Canale, Rosaria Rita: Labour Market Liberalization and Workers' Living Conditions in Europe. *SSRN Electronic Journal*, 2022. január 04. Elérhető: [https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract\\_id=4000259](https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=4000259) (Letöltve: 2025. április 03.).
- Lochner era. *Cornell Law School, Legal Information Institute.* Elérhető: [https://www.law.cornell.edu/wex/lochner\\_era](https://www.law.cornell.edu/wex/lochner_era) (Letöltve: 2025. április 13.).
- Lörincz György: A munkaszerződés teljesítése. In: Kozma Anna – Lörincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány).* HVG-ORAC, Budapest, 2024.
- Lörincz György: A munkaszerződés teljesítésének egyes kérdései. In: Ábrahám Márta – Berke Gyula – Tálné Molnár Erika (szerk.): *Exemplis discimus: Emlékkötet Radnay József születésének 95. évfordulójára.* Kúria – Pázmány Press, Budapest, 2022.
- Lörincz György: A munkaszerződés teljesítésének egyes kérdései. *Munkajog*, 2020/3.

- Lőrincz György: A munkaszerződés. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024.
- Lőrincz György: A vezetői munkaszerződés lehetséges tartalma. *Munkajog*, 2019/2.
- Lőrincz György: Az Mt. általános rendelkezései. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024.
- Macneil, Ian R.: The many futures of contracts. *Southern California Law Review*, Vol. 47., 1973-1974.
- Máté Dávid Adrián: *Biztonságos múlt, rugalmas jövő - munkavégzés a változó társadalmi relációk tükrében. Doktori értekezés*. Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola, Miskolc, 2024.
- Mihalics Klaudia: A jóerkölcsebe ütköző szerződések munkajogi gyakorlata. *Munkajog*, 2020/2.
- Miholics Tivadar: A munkáltató kötelezettségei a munkaviszonyban. *Magyar Jog*, 65. évf., 2018/7-8.
- Mikecz Dániel: A rabszolgotörvény-ellenes tüntetések mérlege. *Mérce*, 2019. június 14. Elérhető: <https://merce.hu/2019/06/14/a-rabszolgotorveny-ellenes-tuntetesek-merlege/> (Letöltve: 2025. április 13.)
- Mikos Ferenc: Hetedik Fejezet. Jóléti és kulturális szolgáltatások. In: Mikos Ferenc – Nagy László – Weltner Andor (szerk.: Weltner Andor): *A munka törvénykönyve és végrehajtási szabályai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1955.
- Mitrus, Leszek: Relationship between statutory law, collective agreement and employment contract: case of Poland. 5. Elérhető: [https://mta-pte.ajk.pte.hu/downloads/leszek\\_mitrus.pdf](https://mta-pte.ajk.pte.hu/downloads/leszek_mitrus.pdf) (Letöltve: 2024. augusztus 18.).
- Molnár Bence: A végkielégítés mértéke és a jóerkölcse – Egy munkaügyi ítélet és ami mögötte van. *Munkajog*, 2023/4.
- Munkaruha és védőfelszerelés: mit lehet és mit nem? *Origo*, 2018. június 22. Elérhető: <https://www.origo.hu/gazdasag/2018/06/a-munkaruha-es-vedofelszerelés-szabályai> (Letöltve: 2024. augusztus 24.).

- Nadas György – Orosz Ferenc: A szerződési szabadság megjelenése az általános szerződési feltétel mint egyoldalú jognyilatkozat kapcsán. *Munkajog*, 2024/2.
- Nadas György – Zaccaria Márton Leó: Munkaviszony-e a platform munkavégzés? A Kúria első platform munka-ítéletének kritikai elemzése. *Jogtudományi Közlöny*, 79. évf., 2024/6.
- Nadas György: Általános szerződési feltétel-e a kollektív szerződés? In: Hajnal Zsolt (szerk.): *A fogyasztóvédelmi jogról másképpen – előképek, közjogi és munkajogi vetületek*. Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2019.
- Nadas György: Általános szerződési feltételek a munkajogban, fogyasztó-e a munkavállaló. In.: Szikora Veronika – Árva Zsuzsanna: *A fogyasztók védelmének új irányai és kihívásai a XXI. században*. Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Debrecen, 2018.
- Nadas György: Az 1951. évi Munka törvénykönyve. Az első munkajogi kódex Magyarországon. *Studia Iurisprudentiae Doctorandorum Miskolciensium, Miskolci doktoranduszok jogtudományi tanulmányai*, Tomus 2, 2002/2.
- Nagy László: Hatodik Fejezet. A munkabér. In: Mikos Ferenc – Nagy László – Weltner Andor (szerk.: Weltner Andor): *A munka törvénykönyve és végrehajtási szabályai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1955.
- Nagy László: Munkajog. *Jogtudományi Közlöny*, 3. évf., 1948/19-20.
- Nemessányi Zoltán: Mikor lesz a munkaszerződés általános szerződési feltétel? *Adó Online*, 2014. november 03. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/mikor-lesz-a-munkaszerzodes-altalanos-szerzodesi-feltetel/> (Letöltve: 2024. augusztus 31.).
- Niezna, Maayan – Davidov, Guy: Consent in Contracts of Employment. *Modern Law Review*, Vol. 86., 2023/5.
- Non-standard employment around the world. Understanding challenges, shaping prospects. International Labour Organization, Geneva, 2016. 20. Elérhető: [https://www.ilo.org/sites/default/files/wcmsp5/groups/public/@dgreports/@dcomm/@publ/documents/publication/wcms\\_534326.pdf](https://www.ilo.org/sites/default/files/wcmsp5/groups/public/@dgreports/@dcomm/@publ/documents/publication/wcms_534326.pdf) (Letöltve: 2024. szeptember 05.).
- Nyerges Éva: A munkabér védelme – a munkabérből való levonás nemzetközi jogi alapjai. In: Szabó Csaba (szerk.): *Tavaszi Szél – Spring Wind 2018. I. kötet*. Doktoranduszok Országos Szövetsége, Budapest, 2018.
- Nyerges Éva: Az egyenlő bánásmód érvényesülése a munkabér megállapítása során. In.: Pál Lajos (szerk.): *Az egyenlő bánásmód szabályozásáról. A Magyar Munkajogi*

- Társaság 2020. február 5-ei vitáülésén elhangzott előadások, hozzászólások.* HVG-ORAC, Budapest, 2020.
- Öffnungsklausel – Definition und Erklärung beim Tarifvertrag. *JuraForum*, 2025. április 11. Elérhető: <https://www.juraforum.de/lexikon/oeffnungsklausel> (Letöltve: 2025. április 16.).
  - Pál Lajos: A vezető állású munkavállaló. In: Kozma Anna – Lőrincz György – Pál Lajos (szerk.: Petrovics Zoltán): *A Munka Törvénykönyvének magyarázata. Második, aktualizált kiadás (Jogkódex, elektronikus kiadvány).* HVG-ORAC, Budapest, 2024.
  - Pál Lajos: Gondolatok a munkajogi szabályozás jövőjéről. *Munkaügyi Szemle*, 51. évf., 2007/9.
  - Pál Lajos: Munkajogi elvi kérdések: a foglalkoztatási és rendelkezésre állási köteleesség teljesítése a veszélyhelyzet tartama alatt. *Glossa Iuridica*, VII. évf., 2020/különszám.
  - Peres Zsuzsanna: A relational contract elmélet és a házassági szerződések. In: Auer Ádám – Berke Gyula – György István – Hazafi Zoltán (szerk.): *Ünnepi kötet a 65 éves Kiss György tiszteletére. Liber amicorum in honorem Georgii Kiss aetatis suae LXV.* Dialóg Campus, Budapest, 2018.
  - Perneczky Béla: A munkajog fogalma. In: *A magyar jogélet időszerű kérdései. A Magyar Jogmívesek Társasága tag-összejövetelein elhangzott előadások.* A Magyar Jogmívesek Társasága, Budapest, 1940.
  - Petrovics Zoltán: *A biztonság árnyékában. A munkajogviszony munkáltató általi megszüntetésével szembeni védelem alapkérdései és magyarországi története.* ELTE Eötvös Kiadó, Budapest, 2022.
  - Petrovics Zoltán: Munkajogviszony – kontraktustól a státusz felé? In: Auer Ádám – Berke Gyula – György István – Hazafi Zoltán (szerk.): *Ünnepi kötet a 65 éves Kiss György tiszteletére. Liber amicorum in honorem Georgii Kiss aetatis suae LXV.* Dialóg Campus, Budapest, 2018.
  - Pintér Miriam: Túlóra: a törvény szerint, kollektív szerződéssel és önként. *Adó Online*, 2019. február 14. Elérhető: <https://ado.hu/munkaugyek/tulora-a-torveny-szerint-kollektiv-szerzodessel-es-onkent/> (Letöltve: 2024. augusztus 17.).
  - Pisarczyk, Łukasz: Collective Bargaining in the Shadow of Legislation: Labour Law Sources in Poland. In: Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele (eds.): *The Sources of Labour Law.* Kluwer Law International B.V., The Netherlands, 2020.

- Prugberger Tamás – Nádas György: *Európai és magyar összehasonlító munka- és közszolgálati jog*. Wolters Kluwer, Budapest, 2014.
- Prugberger Tamás – Szalma József: A munkaviszonyra irányuló szerződés és az új Ptk. *Gazdaság és Jog*, 20. évf., 2012/10.
- Prugberger Tamás: A munkavégzéssel összefüggő szerződéstípusok időszerű elhatárolási és tartalmi kérdései. *Magyar Munkajog E-Folyóirat*, 2024/1
- Prugberger Tamás: Az akaratlan hiba miatti jognyilatkozat és az általános szerződési feltétel, valamint az annak alapján kötött munkaszerződés megtámadását érintő munkajogi szabályozás problémája. *Miskolci Jogi Szemle*, 16. évf., 2021/2. Különszám.
- Rácz Réka: *A munkajogi fegyelmi felelősség kérdései - kodifikációs válaszokkal. Doktori értekezés*. Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Állam- és Jogtudományi Doktori Iskola, Budapest, 2020.
- Rácz Réka: A munkavállaló vétke kötelezettségszegésének jogkövetkezményei a figyelmeztetéstől a munkaviszony megszüntetéséig. *Munkajog*, 2020/3.
- Rácz-Antal Ildikó: *A digitalizáció hatása a munkajog egyes alapintézményeire*. Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2022.
- Radnay József: A munka díjazása és a dolgozó részére járó egyéb juttatások. In: Nagy László – Weltner Andor (szerk.): *A Munka Törvénykönyve kommentárja. I. kötet*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978.
- Radnay József: A munkaviszonyra vonatkozó szabályok. In: Radnay József (szerk.): *A Magyar Munkajog. Kommentár a Gyakorlat számára (Jogkódex, elektronikus kiadvány). I. kötet, 3. kiadás*. HVG-ORAC, Budapest, 2011.
- Rátkai Ildikó: 20 népszerű tévhit a munka világából. *Munkajogi Blog*, 2021. február 23. Elérhető: <https://munkajogiblog.hu/2021/02/23/ingyenesen-letoltheto-kiadvany/> (Letöltve: 2024. szeptember 05.).
- Rédl Petra: Számvetés három év távlatából. *Arsboni*, 2015. október 28. Elérhető: <https://arsboni.hu/szamvetes-harom-ev-tavlatabol/> (Letöltve: 2025. április 03.).
- Robinson, Sandra L. – Rousseau, Denise M.: Violating the Psychological Contract: Not the Exception but the Norm. *Journal of Organizational Behavior*, Vol. 15., 1994/3.
- Robinson, Sandra L.: Trust and Breach of the Psychological Contract, *Administrative Science Quarterly*, Vol. 41., 1996/4.
- Román László: *A munkajog alapintézményei. I. kötet, második, javított és bővített kiadás*. University Press, Pécs, 1998.

- Román László: *A munkáltatói utasítási jog alapproblémái*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1972.
- Rousseau, Denise M.: New hire perceptions of their own and their employer's obligations: A study of psychological contracts. *Journal of Organizational Behavior*, Vol. 11., 1990/5.
- Rousseau, Denise M.: Psychological and Implied Contracts in Organizations. *Employee Responsibilities and Rights Journal*, Vol. 2., 1989/2.
- Rózsavölgyi Bálint: Mennyire számít a bizalom? A munkaviszony egyoldalú megszüntetésének mely esetben lehet jogszerű indoka a bizalomvesztés? *Pécsi Munkajogi Közlemények*, 13. évf., 2020/1-2.
- Sass Judit: Bizalom a szervezetekben. In: Faragó Klára – Kovács Zoltán (szerk.): *Szervezeti láttelepek. A szervezetpszichológia hazai kutatási irányai*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 2005.
- Schulten, Thorsten: Court acknowledges unions' right to bring cases against companies accused of contravening collective agreements. *Eurofound*, 1999. augusztus 27. Elérhető: <https://www.eurofound.europa.eu/en/resources/article/1999/court-acknowledges-unions-right-bring-cases-against-companies-accused> (Letöltve: 2025. április 16.).
- Séma. Magyar Virtuális Enciklopédia. Elérhető: [http://www.hunfi.hu/nyiri/enc/1enciklopedia/fogalmi/pszich\\_kog/sema.htm](http://www.hunfi.hu/nyiri/enc/1enciklopedia/fogalmi/pszich_kog/sema.htm) (Letöltve: 2024. szeptember 06.).
- Seres György: Munkaruha vagy védőruha? 2018. november 30. Elérhető: <https://seresgyorgy.hu/munkaruha-vagy-vedoruha/> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).
- Seweryński, Michał: Contract and labour relations: the Polish case. *Managerial Law*, Vol 45., 2003/3-4.
- Shore, Lynn M. – Barksdale, Kevin: Examining degree of balance and level of obligation in the employment relationship: a social exchange approach. *Journal of Organizational Behavior*, Vol. 19., 1998/Special Issue.
- Sipka Péter – Zaccaria Márton Leó: Felelősségi jogviszonyok. In: Jakab András – Könczöl Miklós – Menyhárd Attila – Sulyok Gábor (szerk.): *Internetes Jogtudományi Enciklopédia (Munkajog rovat)*. HVG-ORAC, 2020. Elérhető: <https://real.mtak.hu/107959/1/felelssgi-jogviszonyok.pdf> (Letöltve: 2024. augusztus 14.).

- Sipka Péter: A munkáltatói felelősség megjelenésének és kiteljesedésének fontosabb állomásai Magyarországon a XIX. századtól 1945-ig. *Pécsi Munkajogi Közlemények*, 11. évf., 2018/1-2.
- Sólyom László: *Az alkotmánybíráskodás kezdetei Magyarországon*. Osiris, Budapest, 2001.
- Štefko, Martin: The principle of favour in Czech collective labour law. *The Lawyer Quarterly*, Vol 7., 2017/3.
- Stück, Volker: Freizeit oder Geld. *Arbeit und Arbeitsrecht*, 74. Jahrgang, 2019/11.
- Sunstein, Cass R. – Thaler, Richard H.: Libertarian Paternalism Is Not an Oxymoron. *The University of Chicago Law Review*, Vol. 70., 2003/4.
- Szabó Imre Szilárd – Fodor T. Gábor: Soha nem elég? Avagy meddig rontható a munkajogi szabályozás? *Mérce*, 2018. november 25. Elérhető: <https://merce.hu/2018/11/25/soha-nem-eleg-avagy-meddig-ronthato-a-munkajogi-szabalyozas/> (Letöltve: 2024. július 30.)
- Szabó Imre Szilárd: *A szakszervezet jogállása a magyar munkajogban*. Novissima Kiadó, Budapest, 2022.
- Szabó Imre Szilárd: Munkajogi elvi kérdések: a szociális párbeszéd és a kollektív szerződések mozgásteréről. *Glossa Iuridica*, VII. évf., 2020/különszám.
- Szabó Imre Szilárd: Összefoglaló tájékoztató a 2025. január 1-jétől hatályos munkajogi tárgyú módosításokról. *Munkástanácsok*, 2025. január 03. Elérhető: <https://munkastanacsok.hu/osszefoglalo-tajekoztato-a-2025-január-1-jetol-hatalyos-munkajogi-targyu-modositásokrol/> (Letöltve: 2025. március 30.).
- Szabó Imre Szilárd: Szakszervezetek és a „túlórátörvény” – Avagy hol vannak „a szakszervezetek”? *Munkajog*, 2019/1.
- Szabó Zsolt Péter: Bizalom, ha sérül – pszichológiai szerződés a koronavírus idején. *Karrier Trend*, 2020. november 19. Elérhető: <https://karriertrend.hu/munkavedelem-es-egeszseg/bizalom-ha-serul-pszichologiai-szerzodes-a-koronavirus-idejen/> (Letöltve: 2024. szeptember 06.).
- Szladits Károly: *A magyar magánjog vázlata. II. Rész, ötödik átdolgozott kiadás*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1937.
- Tallián Blanka: A jóerkölcsbe ütköző megállapodás. *Munkajog*, 2020/2.

- Tallián Blanka: Hátrányos következmények – fegyelmi felelősség. In: Radnay József (szerk.): *A Magyar Munkajog. Kommentár a Gyakorlat számára (Jogkódex, elektronikus kiadvány). I. kötet, 3. kiadás.* HVG-ORAC, Budapest, 2011.
- Tálné Molnár Erika: *A munka díjazása.* CompLex, Budapest, 2010.
- Tass Edina: Az eltérési lehetőség terjedelme a vezető munkaszerződésében. In: Pál Lajos – Petrovics Zoltán (szerk.): *Visegrád 17.0. A XVII. Magyar Munkajogi Konferencia szerkesztett előadásai.* Wolters Kluwer, Budapest, 2020.
- Tercsák Tamás: Értelmezési gyakorlatok – Az ügyvezetői munkaszerződés tartalmi alakításának szabadságáról a Kúria két határozatának tükrében. *Munkajog*, 2023/3.
- Törő Emese: A vezető állású munkavállalók jogállásának specifikumai. *Miskolci Jogi Szemle*, 12. évf., 2017/2. különszám.
- Török Éva: *A szerződés létrehozásának alapkérdései.* HVG-ORAC, Budapest, 2013.
- Török Éva: A szerződési szabadság értelmezésének lehetséges aspektusai. *Jogtudományi Közlöny*, 67. évf., 2012/1.
- Török Éva: A szerződési szabadság gazdaságsszabályozó szerepe. *Debreceni Jogi Műhely*, XI. évf., 2014/1–2. Elérhető: <https://ojs.lib.unideb.hu/DJM/article/view/6621/6201> (Letöltve: 2024. július 30.).
- Trenyisán Máté: Egy ítélet margójára – eltérési lehetőségek a vezető állású munkavállaló munkaszerződésében. *Munkajog*, 2019/2.
- Trócsányi László: *A munkajogviszony alapkérdései az európai szocialista országok jogában.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978.
- Trócsányi László: Munkajog. In: Halász Pál – Kovács István – Peschka Vilmos (szerk.): *A magyar Tanácsköztársaság jogalkotása.* Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1959.
- Van Den Brande, Inge – Sels, Luc – Janssens, Maddy – Overlaet, Bert: *Assessing the Nature of Psychological Contracts: Conceptualization and Measurement. Research Report.* 2002. Elérhető: [https://www.researchgate.net/publication/46430330\\_Assessing\\_the\\_nature\\_of\\_psychological\\_contracts\\_conceptualization\\_and\\_measurement](https://www.researchgate.net/publication/46430330_Assessing_the_nature_of_psychological_contracts_conceptualization_and_measurement) (Letöltve: 2024. szeptember 05.).
- Vanberg, Christoph: Why Do People Keep Their Promises? An Experimental Test of Two Explanations. *Econometrica*, Vol. 76., 2008/6.

- Vékás Lajos: A szerződés megkötése és értelmezése. In: Wellmann György (szerk.): *Polgári Jog. Kommentár a gyakorlat számára, I. kötet (Jogkódex, elektronikus kiadvány)*. HVG-ORAC, Budapest, 2024.
- Vékás Lajos: A szerződési szabadság alkotmányos korlátai. In: Glatz Ferenc (szerk.): *Székfoglalók a Magyar Tudományos Akadémián 1995-1998. II. kötet*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1999.
- Vékás Lajos: *Az új Polgári Törvénykönyv elméleti előkérdései*. HVG-ORAC, Budapest, 2001.
- Vékás Lajos: Történeti visszapillantás a magyar magánjog kodifikációjára. *Jogtudományi Közöny*, 66. évf., 2011/5.
- Vincenti Gusztáv: *A munka magánjogi szabályai*. Grill Károly Könyvkiadóvállalata, Budapest, 1942.
- Wahlig, Thomas – Kampfmann, Klara: Wie funktioniert eigentlich... das Günstigkeitsprinzip? Teil I. *Pusch Wahlig Workplace Law Workplace Blog*, 2020. július 28. Elérhető: <https://pwwl.de/wie-funktioniert-eigentlich-das-guenstigkeitsprinzip-teil-i/> (Letöltve: 2024. augusztus 18.).
- Weiss, Manfred: The Sources of German Labour Law. In: Gyulavári, Tamás – Menegatti, Emanuele (eds.): *The Sources of Labour Law*. Kluwer Law International B.V., The Netherlands, 2020.
- Weltner Andor: A magyar munkajog forrásai (II.). *Jogtudományi Közöny*, 6. évf., 1951/11.
- Weltner Andor: A munkaszerződés módosítása és módosulása. In: Nagy László – Weltner Andor (szerk.): *A Munka Törvénykönyve kommentárja. I. kötet*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978.
- Weltner Andor: A munkaszerződés. In: Nagy László – Weltner Andor (szerk.): *A Munka Törvénykönyve kommentárja. I. kötet*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978.
- Weltner Andor: *A szocialista munkaszerződés*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1965.
- Weltner Andor: Bevezetés. In: Nagy László – Weltner Andor (szerk.): *A Munka Törvénykönyve kommentárja. I. kötet*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1978.

- Weltner Andor: Első Fejezet. Általános rendelkezések. In: Mikos Ferenc – Nagy László – Weltner Andor (szerk.: Weltner Andor): *A munka törvénykönyve és végrehajtási szabályai*. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1955.
- Weltner Andor: Munkajogunk fejlődésének egyes vonásai a felszabadulás után. *Jogtudományi Közlöny*, 15. évf., 1960/4.
- What exactly is economic competitiveness? *World Economic Forum*, 2017. szeptember 27. Elérhető: <https://www.weforum.org/stories/2017/09/what-is-economic-competitiveness/> (Letöltve: 2025. április 03.).
- Wilkinson-Ryan, Tess: Legal Promise and Psychological Contract. *Wake Forest Law Review*, Vol. 47., 2012/4.
- Zaccaria Márton Leó: A vétkes kötelezettségszegés ára – a fegyelmi felelősség szerepe a gazdasági munkajogban régen és most. *Magyar Jog*, 60. évf., 2013/1.
- Zagelmeye, Stefan: Research examines gap between actual and collectively agreed wages in 1997. *Eurofound*, 1998. július 27. Elérhető: <https://www.eurofound.europa.eu/en/resources/article/1998/research-examines-gap-between-actual-and-collectively-agreed-wages-1997> (Letöltve: 2025. április 16.).

### Hivatkozott jogszabályok, indokolások

- Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1158 irányelve (2019. június 20.) a szülők és a gondozók vonatkozásában a munka és a magánélet közötti egyensúlyról és a 2010/18/EU tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről.
- Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1152 irányelve (2019. június 20.) az Európai Unióban alkalmazandó átlátható és kiszámítható munkafeltételekről.
- Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet).
- Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.).
- 1949. évi XX. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmánya.
- 1949. évi XX. törvény a Magyar Népköztársaság Alkotmánya.
- 2022. évi LXXIV. törvény egyes foglalkoztatási tárgyú törvények módosításáról.

- 2018. évi CXVI. törvény a munkaidő-szervezéssel és a munkaerő-kölcsönzés minimális kölcsönzési díjával összefüggő egyes törvények módosításáról.
- 2017. évi XC. törvény a büntetőeljárásról.
- 2013. évi XXXVI. törvény a választási eljárásról.
- 2013. évi V. törvény a Polgári Törvénykönyvről.
- 2013. évi CCXXXVIII. törvény a népszavazás kezdeményezéséről, az európai polgári kezdeményezésről, valamint a népszavazási eljárásról.
- 2012. évi I. törvény a munka törvénykönyvéről.
- 2009. évi CXXII. törvény a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről.
- 2003. évi LXXXIV. törvény az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről.
- 2003. évi CXXV. törvény az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról.
- 2001. évi XVI. törvény a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény, valamint az ezzel összefüggő törvények jogharmonizációs célú módosításáról.
- 1997. évi LXXXIII. törvény a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól.
- 1993. évi XCIII. törvény a munkavédelemről.
- 1959. évi IV. törvény a Polgári Törvénykönyvről.
- 1951. évi 7. törvényerejű rendelet A Munka Törvénykönyve.
- 1939. évi IV. törvénycikk a zsidók közéleti és gazdasági térfoglalásának korlátozásáról.
- 1939. évi II. törvénycikk a honvédelemről.
- 1937. évi XXI. törvénycikk a munkaviszony egyes kérdéseinek szabályozásáról.
- 1907. évi XLV. törvénycikk a gazda és a gazdasági cseléd közötti jogviszony szabályozásáról.
- 1900. évi XXVIII. törvénycikk az erdő-munkásokról.
- 1898. évi II. törvénycikk a munkaadók és mezőgazdasági munkások közötti jogviszony szabályozásáról.
- 1884. évi XVII. törvénycikk ipartörvény.
- 1876. évi XIII. törvénycikk a cseléd és gazda közötti viszony szabályozásáról, a gazdasági munkásokról és a napszámosokról.
- 1872. évi VIII. törvénycikk az ipartörvény.
- 1840. évi XVII. törvénycikk a gyárok jogviszonyairól.

- 1840. évi XVI. törvénycikk a kereskedőkről.
- 9.700/1945. M. E. sz. rendeletet a szolgálati jogviszony egyes kérdéseinek szabályozásáról.
- 8.620/1946. M. E. sz. rendelet a kollektív szerződésekről.
- 8.480/1948. (VIII. 14.) Korm. rendelet a kollektív szerződésekről is az Országos Munkabérmegállapító Bizottságról.
- 65/1999. (XII. 22.) EüM rendelet a munkavállalók munkahelyen történő egyéni védőeszköz használatának minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményeiről.
- 6.660/1948. (VI. 16.) Korm. rendelet a demokrácia ellen irányuló magatartást tanúsító munkavállalók munkaviszonyának azonnali hatályú felbontása tárgyában.
- 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet a koronavírus világjárvány nemzetgazdaságot érintő hatásának enyhítése érdekében szükséges azonnali intézkedésekről.
- 46/2020. (III. 16.) Korm. rendelet az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány megelőzése, illetve következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében elrendelt veszélyhelyzet során teendő intézkedésekről (III.).
- 40/2020. (III. 11.) Korm. rendelet veszélyhelyzet kihirdetéséről.
- 1660/2015. (IX. 15.) Korm. határozat a többségi állami tulajdonú gazdasági társaságok vezető állású munkavállalói javadalmazási rendszerének megújításáról.
- 15.500/1947. (XII. 25.) Korm. rendelet a kollektív szerződésekről és az Országos Munkabérmegállapító Bizottságról.
- 12.116/1939. M. E. sz. rendelet az iparban (kereskedelemben), valamint a bányászatban és a kohászatban alkalmazottak munkaviszonyára vonatkozó egyes rendelkezések hatályának ideiglenes felfüggesztéséről.
- 12.112/1939. M. E. sz. rendelet az ipari nyersanyagok és termékek előállításának, forgalmának és felhasználásának szabályozásáról.
- 110/2012. (VI. 4.) Korm. rendelet a Nemzeti alaptanterv kiadásáról, bevezetéséről és alkalmazásáról.
- 104/2020. (IV. 10.) Korm. rendelet a koronavírus világjárvány nemzetgazdaságot érintő hatásának enyhítése érdekében szükséges azonnali intézkedésekről szóló 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet munkajogi szabályainak a Gazdaságvédelmi Akcióterv keretében történő kiegészítéséről.

- 1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendelet a közúti közlekedés szabályairól.
- T/7971. számú törvényjavaslat a Polgári Törvénykönyvről. Budapest, 2012. július.
- T/4786. számú törvényjavaslat a Munka Törvénykönyvéről. Budapest, 2011. október.
- T/3628. számú törvényjavaslat a munkaidő-szervezéssel és a munkaerő-kölcsönzés minimális kölcsönzési díjával összefüggő egyes törvények módosításáról. 2023. október 23.
- 1992. évi XXII. törvény indokolása.
- 1967. évi II. törvény indokolása.
- Act of 10 October 2002 on minimum wage.
- Act of 23 May 1991 on the settlement of collective labour disputes.,
- Act on Collective Bargaining (No. 2/1991).
- Arbeitszeitgesetz (ArbZG).
- Betriebsverfassungsgesetz.
- Bürgerliches Gesetzbuch.
- Gesetz zur Regelung eines allgemeinen Mindestlohns (Mindestlohngesetz).
- Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland.
- Labour Code No. 262/2006 Coll.
- Labour Code of 26 June 1974 (Dz.U. 1974 Nr 24 poz. 141).
- Labour Code Slovak Republic No. 311/2001 Coll.
- Mindesturlaubsgesetz für Arbeitnehmer (Bundesurlaubsgesetz).
- Tarifvertragsgesetz (TVG).
- The Constitution of the Republic of Poland of 2nd April, 1997.
- The Labour Code No. 65/1965 Coll.

### **AB döntések**

- 8/2014. (III. 20.) AB határozat.
- 7/2006. (II. 22.) AB határozat.
- 11/2001. (IV. 12.) AB határozat.
- 801/B/2002. AB határozat.
- 66/1995. (XI. 24.) AB határozat.
- 61/1993. (XI. 29.) AB határozat.

- 43/1991. (VII. 12.) AB határozat.
- 3378/2019. (XII. 19.) AB határozat.
- 3326/2020. (VIII. 5.) AB végzés.
- 3326/2020. (VIII. 5.) AB végzés.
- 33/2015. (XII. 3.) AB határozat.
- 3298/2014. (XI. 11.) AB határozat.
- 3298/2014. (XI. 11.) AB határozat.
- 327/B/1992. AB határozat.
- 32/1991. (VI. 6.) AB határozat.
- 32/1991. (VI. 6.) AB határozat.
- 3192/2012. (VII. 26.) AB határozat.
- 31/1998. (VI. 25.) AB határozat.
- 3076/2020. (III. 18.) AB határozat.
- 18/2021. (V. 27.) AB határozat.
- 13/1990. (VI. 18.) AB határozat.
- 1030/B/2004. AB határozat.

#### **Bírósági döntések és egyéb testületek állásfoglalásai, véleményei**

- BDT 2007.1585.
- BH 1982.8.347.
- BH 1995.4.253.
- BH 1996.12.668.
- BH 1998.10.506.
- BH 1998.4.197.
- BH 2003.1.15.
- BH 2003.10.432.
- BH 2008.1.21.
- BH 2008.12.343.
- BH 2012.11.265.
- BH 2012.6.157.
- BH 2013.5.128.
- BH 2016.10.280.

- BH 2017.1.30.
- EH 2002.691.
- EH 2002.788.
- EH 2003.956.
- EH 2003.973.
- EH 2008.1891.
- EH 2008.1891.
- EH 2008.1897.
- EH 2009.1979.
- EH 2011.2413.
- EH 2017.03.M3.
- EH 2017.03.M3.
- Gf.20189/2012/4.
- Gf.30296/2008/3.
- Mfv.10009/2022/8.
- Mfv.10014/2022/9.
- Mfv.10228/2012/4.
- Mfv.10818/2012/4.
- Mfv.I.10.274/2013.
- Mfv.I.10.530/2017.
- Mfv.I.10.574/2017.
- Mfv.I.10.587/2004.
- Mfv.I.10.619/2015.
- Mfv.I.10.805/2008.
- Mfv.VIII.10.091/2023/7.
- Pfv.22262/2016/4.
  
- Braganza (Appellant) v BP Shipping Limited and another (Respondents), 2015., UKSC 17.
- C-26/13. sz. ügy. Kásler Árpád és Káslerné Rábai Hajnalka kontra OTP Jelzálogbank Zrt.
- C-66/85. ügy. Deborah Lawrie-Blum kontra Land Baden-Württemberg.

- Lochner v. New York, 198 U.S. 45 (1905).
- BAG 01.07.2009 - 4 AZR 261/08.
- BAG 04.07.2001 - 2 AZR 469/00.
- BAG 12.04.1972 - 4 AZR 211/71.
- BAG 15.04.2015 - 4 AZR 587/13.
- BAG 20.04.1999 – 1 ABR 72/98.
- BAG 21. 04.2010 - 4 AZR 768/08.
- BAG 22.08.2018 - 5 AZR 551/17.
  
- 2/2011. (XII. 12.) PK vélemény a fogyasztói szerződés érvényességével kapcsolatos egyes kérdésekről
- 2/2012. (XII. 10.) PK vélemény a fogyasztói kölcsönszerződésben pénzügyi intézmény által alkalmazott általános szerződési feltételekben szereplő egyoldalú szerződésmódosítási jog tisztességtelenségéről.
- 5/2017.(XI.28.) KMK vélemény a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdésekről.
- 7001/2005. (MK 170.) FMM-PM együttes irányelv a munkavégzés alapjául szolgáló szerződések minősítése során figyelembe veendő szempontokról.
- Érvénytelenség a munkaviszonyban. A Kúria joggyakorlat-elemző csoportjának összefoglaló véleménye. 2021. január 18.
- MK 147. számú állásfoglalás.
  
- A 29. cikk alapján létrehozott Adatvédelmi Munkacsoport 15/2011. számú véleménye a hozzájárulás fogalom meghatározásáról. 2011. július 13. Elérhető: [https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2011/wp187\\_hu.pdf](https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2011/wp187_hu.pdf) (Letöltve: 2024. július 30.).
- A 29. cikk szerinti munkacsoport WP259 iránymutatása az (EU) 2016/679 rendelet szerinti hozzájárulásról. 2018. április 10. Elérhető: [https://naih.hu/files/wp259-rev-0\\_1\\_HU.PDF](https://naih.hu/files/wp259-rev-0_1_HU.PDF) (Letöltve: 2024. július 30.).
- A Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság tájékoztatója a munkahelyi adatkezelések alapvető követelményeiről. 2016. november 15. Elérhető: [https://www.naih.hu/files/2016\\_11\\_15\\_Tajekoztato\\_munkahelyi\\_adatkezelesek.pdf](https://www.naih.hu/files/2016_11_15_Tajekoztato_munkahelyi_adatkezelesek.pdf) (Letöltve: 2024. július 30.).

- Az Európai Közösségek Bizottsága. Zöld Könyv, A munkajog korszerűsítése szembenézve a XXI. század kihívásaival (COM/2006/708 végleges). Brüsszel, 2006. november 22.

## A szerző publikációs jegyzéke

- Tóth Kristóf: A hátrányos jogkövetkezmények jogintézményével kapcsolatos egyes dilemmák a magyar munkajogban. In: Bartkó Róbert (szerk.): *Doktori Műhelytanulmányok 2023*. Universitas-Győr Nonprofit Kft., Győr, 2023.
- Tóth Kristóf: A kedvezőbbség elve a lengyel munkajogban. *Glossa Iuridica*, XI. évf., 2024/1-2.
- Tóth Kristóf: A munkajogi fegyelmi felelősség történeti előzményei. In: Jakab Éva – Miskolczi-Bodnár Péter (szerk.): *XXIV. Jogász Doktoranduszok Konferenciája*. Patrocinium, Budapest, 2023.
- Tóth Kristóf: A munkaszerződés szabályozó szerepe a szocialista munkajogban. *JURA*, 29. évf., 2023/4.
- Tóth Kristóf: A munkavállaló javára való eltérés megítélésének egyes szempontjai. *Munkajog*, 2022/1.
- Tóth Kristóf: A munkavállaló javára való eltérés szabályozásának alapvonalai a magyar és a német munkajogban. *Glossa Iuridica*, IX. évf., 2022/1-2.
- Tóth Kristóf: A munkavégzéshez szükséges feltételek munkavállaló általi biztosítása. In: Miskolczi-Bodnár Péter (szerk.): *XXII. Jogász Doktoranduszok Konferenciája*. Patrocinium, Budapest, 2022.
- Tóth Kristóf: A pszichológiai szerződés elméletének egyes munkajogi kapcsolódási pontjai. *Pro Futuro*, 12. évf., 2022/1.
- Tóth Kristóf: A pszichológiai szerződés. In.: Miskolczi-Bodnár Péter (szerk.): *XIX. Jogász Doktoranduszok Országos Konferenciája*. Patrocinium, Budapest, 2021.
- Tóth Kristóf: A szerződési szabadság alakulása a vírushelyzet alatt a munkaviszonyban. In: Miskolczi-Bodnár Péter (szerk.): *XVIII. Jogász Doktoranduszok Szakmai Találkozója*. Patrocinium, Budapest, 2021.
- Tóth Kristóf: A szerződési szabadság érvényesülése a vezetői munkaszerződés tekintetében. *Studia Iuris*, I. évf., 2024/2.

- Tóth Kristóf: A szerződési szabadság korlátozottságának egyes aspektusai az individuális munkajog területén. In.: Miskolczi-Bodnár Péter (szerk.): *XXI. Jogász Doktoranduszok Konferenciája*. Patrocinium, Budapest, 2022.
- Tóth Kristóf: Általános szerződési feltételek a munkajogban. In.: Miskolczi-Bodnár Péter (szerk.): *XX. Jogász Doktoranduszok Konferenciája*. Patrocinium, Budapest, 2021.
- Tóth Kristóf: Az egyenlő bánásmód követelménye a munkajogban a szerződési szabadság tükrében. In: Csanádi Viktor – Farkas György Tamás – Jakab-Köves Gyopárka – Jeki Gabriella – Segesdi Gergő – Tóth-Gyóllai Dániel (szerk.): *Studia iuris, historiae et theologiae, A KRE I. Multidiszciplináris Doktori Konferenciájának Tanulmánykötete*. KRE-DOK, Budapest, 2021.
- Tóth, Kristóf: Changes in the freedom of contract in employment contract law during a pandemic. *European Employment Law Cases (EELC)*, 2021/2.
- Tóth, Kristóf: Regulatory role of the employment contract in some Eastern European countries. In: Neslihan, Karatas Durmus – Osztoivits, András (szerk.): *Challenges and Opportunities for the Private Law in the 21st Century International Symposium 15-16 June 2023 (online) Papers and Abstracts, Volume 1*. Filiz Kitabevi, Istanbul, 2025.
- Tóth, Kristóf: Some labour law aspects of psychological contract theory. *Studia Iuris*, I. évf., 2024/1.



KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM  
ÁLLAM- ÉS JOGTUDOMÁNYI KAR

Intézményi azonosító: FI 44189

## NYILATKOZAT

(bele kell fűzni a doktori értekezésbe)

Alulírott dr. Tóth Kristóf ezennel kijelentem, hogy a doktori fokozat megszerzése céljából benyújtott értekezésem kizárólag saját, önálló munkám eredménye. A benne található – másoktól származó – nyilvánosságra hozott vagy közzé nem tett gondolatok és adatok eredeti leelőhelyét a hivatkozásokban (lábjegyzetekben), az irodalomjegyzékben, illetve a felhasznált források között hiánytalanul feltüntettem.

Kijelentem továbbá, hogy a benyújtott értekezéssel azonos tartalmú értekezést más egyetemen nem nyújtottam be tudományos fokozat megszerzése céljából.

E kijelentésemet büntetőjogi felelősségem tudatában tettem.

Budapest, 2025.07.14.

aláírás



KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM  
ÁLLAM- ÉS JOGTUDOMÁNYI KAR

Intézményi azonosító: FI 44189

## NYILATKOZAT

(Bele kell fűzni a doktori értekezésbe)

Alulírott dr. Tóth Kristóf, Neptun kód: XNKPCQ nyilatkozom, hogy állam- és jogtudomány tudományágban nincs folyamatban fokozatszerzési eljárásom, illetve fokozatszerzési eljárásra való jelentkezésemet két éven belül nem utasították el, továbbá két éven belül nem volt sikertelenül zárult doktori védésem.

Nyilatkozom tovább, hogy nem állok doktori fokozat visszavonására irányuló eljárás alatt, illetve öt éven belül nem vontak vissza tőlem korábban odaítélt doktori fokozatot.

Budapest, 2025.07.14.

aláírás